Autorul romanului ZEI AMERICANI

NEIL GAIMAN

ANANSI BOYS

BĂIEȚII LUI ANANSI

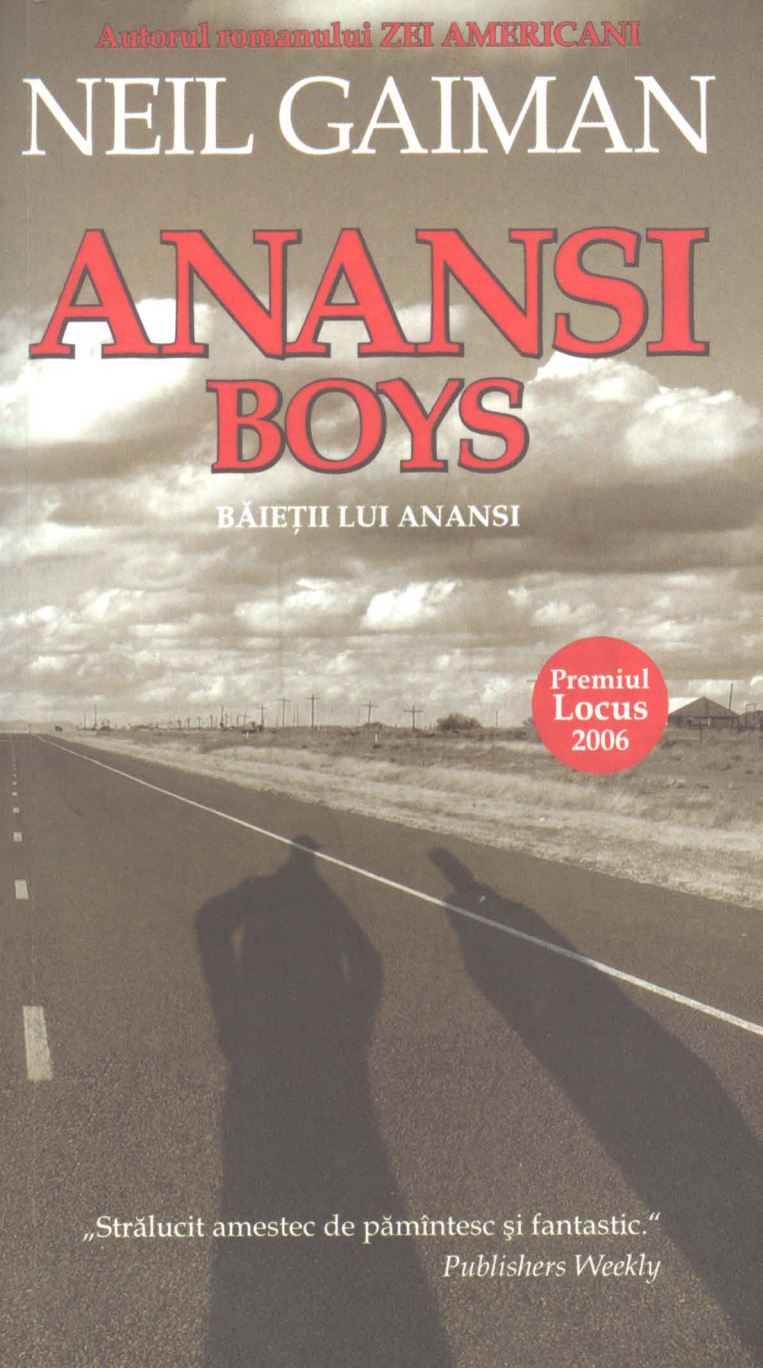

„Strălucit amestec de pământesc şi fantastic."
Publishers Weekly

Băieții lui Anansi

Neil Gaiman
Anansi Boys
Copyright © 2005 by Neil Gaiman. Published by arrangement with Writers House LLC.
Copyright © TRITONIC 2006 pentru prezenta ediție în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.fiction.ro
www.tritonic.ro

Colecția: fiction.ro
Coordonator: MICHAEL HAULICĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GAIMAN, NEIL
Băieții lui Anansi / Neil Gaiman ; trad. Liviu Radu -
București : Tritonic, 2006
ISBN (10) 973-733-103-6 ; ISBN (13) 978-973-733-103-8

I. Liviu Radu (trad.)

821.111-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: DANIELA TARAȘ
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 278 / septembrie 2006
Bun de tipar: septembrie 2006
Tipărit în România

NEIL GAIMAN

BĂIEȚII LUI ANANSI

Traducere de Liviu Radu

TRITONIC
fiction.ro

Știi cum e: iei o carte, o deschizi și descoperi — încă o dată — că autorul a dedicat cartea altcuiva, nu ție.

Nu și de data aceasta.

Pentru că nu ne-am întîlnit încă/ne-am cunoscut doar în treacăt/sîntem nebuni unul după celălalt/nu ne-am văzut de mult timp/sîntem înrudiți, într-un fel/nu ne vom întîlni niciodată, dar sînt convins că în ciuda acestui lucru vom da dovadă întotdeauna de afecțiune unul pentru celălalt...

Această carte îți este dedicată.

Știi care-i conținutul dedicației; probabil că știi și de ce ți-a fost dedicată.

NOTĂ: autorul profită de această ocazie ca să-și ridice pălăria, plin de respect, în fața fantomelor lui Zora Neale Hurston, Thorne Smith, P.G. Wodehouse și Frederick „Tex" Avery.

Capitolul Unu

ÎN CARE SE VORBEȘTE ÎN PRINCIPAL DESPRE NUME ȘI DESPRE RELAȚII DE FAMILIE

Totul începe, așa cum încep majoritatea lucrurilor, cu un cîntec.

La urma urmei, la început au fost cuvintele, iar ele au fost spuse pe o melodie. Așa a fost făcută lumea, așa a fost împărțit vidul, așa au apărut pe lume pămîntul, stelele, visele, zeii cei mititei și animalele.

Au fost cîntate.

Animalele cele mari au fost cîntate în existență după ce Cîntărețul a terminat cu planetele, cu munții, cu copacii, cu oceanele și cu animalele mai mici. Au fost cîntate culmile care leagă tot ce există, apoi terenurile de vînătoare și bezna.

Cîntecele au rămas. Ele durează. Cîntecul potrivit poate transforma un împărat într-un caraghios, poate dărîma o dinastie. Un cîntec poate exista mult timp după ce evenimentele și oamenii din el s-au transformat în pulbere și vise, și au dispărut. Aceasta-i puterea cîntecelor.

Mai poți să faci și alte lucruri cu cîntecele. Ele nu creează doar lumi, ci recreează existențe. De exemplu, tatăl lui Fat Charlie Nancy le folosea ca să obțină ceea ce spera și se aștepta să fie o noapte minunată.

Înainte ca tatăl lui Fat Charlie să intre în bar, barmanul fusese de părere că seara aceea de karaoke avea să fie un eșec răsunător. Dar tocmai atunci bătrînelul se strecurase în încăpere, trecuse pe lîngă masa la care stăteau niște blonde cu bronz proaspăt și cu surîsuri de turiste, o masă aflată lîngă scena improvizată din colț. Își scosese pălăria în fața lor — pentru că purta pălărie, una verde, impecabilă, și mănuși galbene, de culoarea lămîii — apoi s-a dus către masa lor. Femeile au chicotit.

— Vă distrați, doamnelor? întrebă el.

Femeile continuară să chicotească și-i spuseră că se amuzau, mulțumesc, că erau în vacanță. Iar el le spuse că va fi și mai bine, doar să aibă răbdare.

Bărbatul era mai în vîrstă decît ele, mult, mult mai bătrîn, dar fermecător, precum cineva dintr-o eră dispărută de multă vreme, în care manierele elegante și gesturile de curtoazie însemnau ceva. Barmanul se relaxă. Cînd ai pe cineva de felul acela în bar, seara avea să fie minunată.

Urmă karaoke. Urmă dans. Bătrînul cîntă pe scena improvizată și nu o singură dată, ci de două ori. Avea o voce frumoasă, un zîmbet excelent și picioare care țopăiau cînd dansa. Prima oară cînd urcă pe scenă cîntă „Ce-i nou, pisicuțo?"*. A doua oară cînd urcă pe scenă îi distruse viața lui Fat Charlie.

Fat Charlie fusese gras doar cîțiva ani, începînd cu puțin înainte de a împlini zece ani — adică atunci cînd mama sa a anuntat întreaga lume că se săturase și terminase căsnicia ei cu țapul ăla bătrîn cu care făcuse greșeala să se mărite (iar dacă domnul respectiv avea vreun argument împotrivă, n-avea decît să și-l vîre știe el unde) și că avea să plece a doua zi dimineață undeva, cît mai departe, iar el să facă bine și să nu încerce s-o

---

**What's New Pussycat?* — cîntec lansat de Tom Jones (n.t).

urmeze — pînă la vîrsta de paisprezece ani, cînd Fat Charlie crescu un pic și făcu mai mult sport. Nu era gras. Sincer vorbind, nu era nici măcar dolofan, ci doar ușor plinuț. Dar numele de Fat Charlie se lipise de el ca o gumă de mestecat de talpa unui teniș. Se prezenta drept Charles — sau, pe cînd avea douăzeci de ani, Chaz; sau, în scris drept C. Nancy — dar asta nu folosea la nimic, numele se strecura, pătrundea în partea cea nouă a vieții sale așa cum gîndacii invadează crăpăturile și spațiul din spatele frigiderului dintr-o bucătărie nouă, și, fie că-i plăcea sau că nu-i plăcea, devenea din nou Fat Charlie.

Charlie știa într-un mod ilogic că acest lucru se întîmpla pentru că porecla îi fusese dată de tatăl său, iar cînd tatăl său dădea nume lucrurilor, aceste nume prindeau.

În casa de vizavi, pe strada din Florida unde crescuse Fat Charlie, trăia un cîine. Un boxer de culoarea alunei, cu picioare lungi, cu urechi ciulite și cu un bot de parcă animalul se izbise cu nasul de un zid, pe cînd fusese cățeluș. Ținea capul sus și coada ridicată. Era, fără nici o îndoială, un aristocrat printre canine. Participase la concursuri pentru cîini. Căpătase premii pentru „Cea mai bună rasă" și pentru „Cel mai bun din clasă", chiar și un premiu pe care scria „Cel mai bun din concurs". Cîinele se bucura de numele Campbell's Macinrory Arbuthnot al Șaptelea, iar proprietarii săi, cînd se simțeau apropiați de el, îi ziceau Kai. Asta durase pînă în ziua în care tatăl lui Fat Charlie, care stătea în porticul lor paradit și-și sorbea berea, observase cîinele care se plimba prin grădina vecinului, într-o lesă ce se întindea de la un palmier pînă la un stîlp din gard.

— Ce cîine tont, spusese tatăl lui Fat Charlie. Arată ca prietenul lui Donald Duck. Salut, Goofy!

Și ceea ce fusese cîndva „Cel mai bun din concurs" se schimbă brusc. Fat Charlie avusese impresia că văzuse cîinele prin ochii tatălui său și se întrebase dacă, la urma urmei, nu avea de-a face cu un cîine cu adevărat

nătărău. Iar acesta se schimbase, de parcă ar fi fost din cauciuc.

Nu durase mult pînă cînd numele se răspîndi pe toată strada. Proprietarii lui Campbell's Macinrory Arbuthnot al Șaptelea se luptaseră cu el, dar ar fi putut la fel de bine să se certe cu un uragan. Oameni complet străini mîngîiau capul mîndrului boxer de altădată și-i spuneau:

— Salut, Goofy! Ce mai faci, băiete?

După asta, stăpînii cîinelui încetaseră să-l mai prezinte la concursuri. Nu mai aveau curaj. Cei din juriu spuneau că-i „un cîine care pare tont".

Numele date de tatăl lui Fat Charlie prindeau. Așa stăteau lucrurile, și pace!

Dar nu ăsta era cel mai rău lucru în ceea ce-l privea pe tatăl lui Fat Charlie.

În anii în care Fat Charlie crescuse, existaseră mai multe candidaturi pentru lucrul cel mai rău referitor la tatăl său: ochi neastîmpărați și degete la fel de neastîmpărate, cel puțin conform spuselor tinerelor din zonă, care se plîngeau mamei lui Fat Charlie, iar atunci ieșea cu scandal; micile trabucuri negre pe care le fuma, al căror miros se lipea de tot ce atingea; patima sa pentru o anumită formă tîrșiită de step — care, după bănuielile lui Fat Charlie, fusese la modă în Harlem doar o jumătate de oră, prin anii 1920; totala și invincibila sa ignoranță privind treburile lumii moderne, combinată cu aparenta convingere că serialele de la televizor erau extrase de-o jumătate de oră din viața și strădaniile unor persoane adevărate. Toate acestea, luate fiecare în parte, nu erau — după opinia lui Fat Charlie — cel mai rău lucru în ceea ce-l privea pe tatăl său. Dar fiecare dintre ele contribuiau la lucrul cel mai rău.

Iar lucrul cel mai rău în ceea ce-l privea pe tatăl lui Fat Charlie era, pur și simplu, următorul: era jenant.

Bineînțeles, toți părinții sînt jenanți. Ăsta-i felul lor. Părinții, prin natura lor, jenează doar pentru că există,

așa cum natura copiilor de o anumită vîrstă este să fie copleșiți de jenă, rușine și chin doar pentru că părinții le vorbesc pe stradă.

Bineînțeles că tatăl lui Fat Charlie ridicase chestia asta la rangul de artă, pur și simplu îi făcea plăcere, așa cum se bucura să facă glume proaste, de la cele simple — Fat Charlie n-o să uite niciodată cum a fost prima oară cînd a urcat într-un pat umplut cu plăcinte cu mere — la cele inimaginabil de complexe.

— De exemplu? întrebă Rosie, logodnica lui Fat Charlie, într-o seară în care acesta, deși de obicei nu vorbea despre tatăl lui, se străduia să-i explice de ce credea că invitarea tatălui său la nunta lor era o idee teribil de neinspirată.

În momentul acela se aflau într-un bar din South London. Fat Charlie fusese mult timp de părere că șase mii de kilometri și Oceanul Atlantic erau exact ceea ce trebuia să fie între el și tatăl său.

— Ei bine... zise Fat Charlie, în timp ce-și amintea o grămadă de ofense, fiecare făcîndu-l să se cutremure involuntar; alese una dintre ele. Pe cînd schimbam școlile, în copilărie, tăticul meu se străduia să-mi arate ce succes avusese el de Ziua Președinților pe cînd fusese copil, pentru că legea spunea că acei copii care se duc la școală de Ziua Președinților îmbrăcați precum președintele lor favorit capătă o pungă mare cu bomboane.

— Oh! exclamă Rosie, ce lege drăguță! Aș dori să fi avut și noi așa ceva în Anglia.

Rosie nu ieșise niciodată din Regatul Unit, dacă nu punem la socoteală o vacanță pe o insulă care, după părerea ei, era în Mediterana. Rosie avea ochi căprui și un suflet bun, chiar dacă nu se pricepea la geografie.

— Nu-i o lege drăguță, zise Fat Charlie. Nu-i nici o lege. O inventase el. În majoritatea statelor nu sunt ore de curs de Ziua Președinților, iar cele în care se țin ore nu au vreo tradiție legată de mersul la școală îmbrăcat precum președintele favorit. Copiii îmbrăcați ca

președinții nu primesc pungi mari cu bomboane în urma unui act al Congresului, iar popularitatea ta în anii ce vor urma, în gimnaziu și în liceu, nu-i decisă de hotărîrea de a te îmbrăca precum un anumit președinte — copiii obișnuiți se îmbracă precum președinții cunoscuți, adică Lincoln, Washington sau Jefferson, dar cei care vor deveni populari se îmbracă precum John Quincy Adams sau Warren Gamaliel Harding — sau vreun altul din aceeași categorie. Și aduce ghinion să discuți despre subiect înainte de ziua respectivă. De fapt, nu-i nici un ghinion, dar el spunea că așa este.

— Băieți și fete îmbrăcați ca președinții?

— Da. Băieți și fete. Așa că mi-am petrecut săptămîna dinaintea Zilei Președinților citind tot ce se putea citi despre președini în *World Book Encyclopedia*, încercînd să-l aleg pe cel potrivit.

— N-ai bănuit niciodată că te lua la mișto?

Fat Charlie clătină din cap.

— Nu te gîndești la așa ceva cînd se ocupă de tine tăticul meu. E cel mai rafinat mincinos pe care l-am întîlnit vreodată. E foarte convingător.

Rosie luă o înghițitură de Chardonnay.

— Și în ce președinte te-ai îmbrăcat ca să te duci la școală?

— Taft. A fost al douăzeci și șaptelea președinte. Purtam un costum cafeniu, găsit undeva de tatăl meu, cu cracii de la pantaloni suflecați și cu o pernă îndesată în față. Îmi pictasem o mustață. În ziua aceea, tăticul meu m-a condus el însuși la școală. Mergeam foarte mîndru de mine. Ceilalți copii țipau și mă arătau cu degetul. La un moment dat, m-am încuiat într-o cabină din toaleta băieților și am plîns. Profesorii n-au vrut să mă lase să mă duc acasă să mă schimb. Am petrecut toată ziua îmbrăcat așa. A fost un infern.

— Ai fi putut să faci ceva, zise Rosie. Ai fi putut să spui că te duci după aceea la un bal mascat. Sau să le spui adevărul.

— Mda, zise Fat Charlie, morocănos, amintindu-și prin ce trecuse.

— Ce-a zis tăticul tău cînd te-ai întors acasă?

— Oh, a izbucnit în hohote de rîs. A chicotit, a rîs, a hohotit. Apoi mi-a zis că poate cei de aici nu mai aplicau legea de Ziua Președinților. Ce-ar fi să mergem împreună pe plajă și să ne uităm după sirene?

— După sirene?

— Așa că ne-am dus pe plajă și ne-am plimbat, iar el a fost mai jenant decît orice om de pe planeta asta: a început să cînte, a început să danseze tîrșîit prin nisip, a început să discute cu oamenii în timp ce mergea — oameni pe care nu-i cunoștea, oameni pe care nu-i întîlnise niciodată, iar mie nu-mi plăcea asta. Apoi mi-a zis că în Atlantic erau sirene și că dacă o să mă uit suficient de iute și de precis, o să văd una. „Uită-te acolo! O vezi? Are păr roșcat și coadă verde." M-am uitat și m-am tot uitat, dar n-am văzut-o.

Charlie clătină din cap. Apoi luă o mînă de alune din bolul de pe masă și începu să le bage în gură, mestecîndu-le de parcă fiecare alună ar fi fost o jignire veche de douăzeci de ani, care nu fusese uitată.

— Ei bine, zise veselă Rosie, cred că pare drăguț, că-i o adevărată figură! Trebuie să-l invităm neapărat la nuntă. O să fie sufletul petrecerii.

Fat Charlie îi explică pe scurt, în timp ce mesteca o nucă de Brazilia, că așa ceva e ultimul lucru pe care ți-l dorești la o nuntă: tatăl tău care apare și care devine sufletul petrecerii. Tatăl lui era, fără urmă de îndoială, cea mai jenantă persoană de pe Pămîntul lui Dumnezeu. Era bucuros că nu-l văzuse pe țapul acela bătrîn de mulți ani și cel mai bun lucru pe care-l făcuse mama sa fusese să-l părăsească pe tatăl lui și să vină în Anglia, ca să locuiască împreună cu mătușa Alanna. Și-și întări spusele declarînd categoric că preferă să fie afurisit, de două ori afurisit — ba chiar de trei ori afurisit — decît să-l invite pe tatăl lui la nuntă. De fapt, zise Fat Charlie, încheind discuția, *cel mai bun lucru* din faptul că se

căsătoreau era că *nu* trebuia să-l invite pe tăticul lui la nuntă.

Apoi Fat Charlie văzu expresia de pe figura lui Rosie și sclipirea rece din ochii ei — de obicei prietenoși — și se corectă imediat, explicîndu-i că era vorba de al doilea lucru bun, dar era deja prea tîrziu.

— Trebuie să te obișnuiești cu ideea, zise Rosie. La urma urmei, o căsătorie este ocazia minunată de înlăturare a barierelor și de construire a unor punți. E ocazia să-i arăți că nu-i porți ranchiună.

— Dar îi port ranchiună, zise Fat Charlie.

— Ai adresa lui? întrebă Rosie. Sau un număr de telefon? Ar fi bine să-i telefonezi. O scrisoare e puțin cam distantă, atunci cînd unicul tău fiu se căsătorește... ești singurul lui fiu, nu-i așa? Are e-mail?

— Da. Sînt singurul său fiu. Nu știu dacă are sau nu e-mail. Probabil că nu are, zise Fat Charlie.

Scrisorile sînt lucruri bune, își zise el. Se pot pierde la poștă.

— Ai o adresă sau un număr de telefon?

— N-am, răspunse sincer Charlie.

Probabil că tatăl său se mutase. Poate plecase din Florida și se dusese undeva unde nu există telefoane. Nici adresă.

— Cine are? întrebă tăios Rosie.

— Doamna Higgler, răspunse Fat Charlie, renunțînd la orice împotrivire.

Rosie îi zîmbi dulce.

— Și cine-i doamna Higgler? întrebă ea.

— O prietenă a familiei. Pe cînd eram copil, locuia alături de noi.

Discutase cu doamna Higgler cu mulți ani în urmă, pe cînd mama sa era pe moarte. Îi telefonase doamnei Higgler la cererea mamei sale, ca aceasta să-i transmită mesajul tatălui lui Fat Charlie și să-i spună să ia legătura cu ea. La cîteva zile după aceea, găsise un mesaj pe robotul telefonic al lui Charlie, lăsat în timp ce el fusese la serviciu. Vocea fusese, fără urmă de îndoială,

a tatălui său, chiar dacă era ceva mai îmbătrînită și părea a unui om puțin beat.

Tatăl său spusese că nu-i mergea prea bine și că treburile îl țineau în America. Apoi adăugase că mama lui Fat Charlie fusese o femeie a naibii de bună. La cîteva zile după aceea, un vas cu flori asortate fusese livrat la spital. Mama lui Fat Charlie mîrîise cînd citise cartea de vizită.

— Crede că poate scăpa de mine atît de ușor? zisese ea. Are el ceva în minte, sînt sigură.

Dar pusese infirmiera să așeze florile la loc de cinste lîngă patul ei și-l întrebase pe Fat Charlie de mai multe ori după aceea dacă aflase ceva despre intenția tatălui său de a o vizita înainte de a-și da sfîrșitul. Fat Charlie îi spusese că nu aflase nimic. Ajunsese să urască întrebarea și răspunsul, precum și expresia de pe figura ei cînd îi spunea că tatăl lui n-o să vină.

După părerea lui Fat Charlie, cea mai rea zi fusese cea în care doctorul — un omuleț morocănos — îl luase deoparte și-i spusese că n-o să mai dureze mult, că mama sa se stingea iute și că tot ce se putea face era s-o țină într-o stare lipsită de chinuri pînă se termina totul.

Fat Charlie a dat din cap și s-a dus la mamă-sa. Ea l-a luat de mînă și l-a întrebat dacă își amintise să plătească factura la gaze, cînd pe coridor a început să se audă un zgomot — un zăngănit, un bocănit, un ciocănit, un bubuit, felul de zgomot care nu se aude în spitale, unde afișele de pe pereți cer liniște, iar privirile tăioase ale infirmierelor întăresc această cerință.

Zgomotul devenise tot mai puternic.

Pentru o clipă, Fat Charlie a crezut că-s teroriștii. Mama sa a zîmbit auzind gălăgia.

— Pasăre galbenă! șoptise ea.

— Poftim? întrebase Fat Charlie, speriat că mama sa își pierduse luciditatea.

— Pasăre galbenă, spusese ea, mai tare și mai sigură. Asta cîntă*.

Fat Charlie s-a dus la ușă și s-a uitat afară.

Pe coridorul spitalului venea — ignorînd protestele infirmierelor și privirile pacienților în pijamale și ale familiilor acestora — ceea ce părea a fi o foarte mică formație de jazz din New Orleans. Un saxofon, o tubă și o trompetă. Și un bărbat enorm, care avea atîrnat de gît un contrabas. Un individ cu o tobă mare, care bătea în ea. Iar în fruntea găștii, într-un costum elegant în carouri, cu pălărie și cu mănuși galbene ca lămîia, mergea tatăl lui Fat Charlie. Nu cînta la nici un instrument, ci bătea step de-a lungul linoleumului lustruit al spitalului, ridicîndu-și pălăria în fața fiecărui membru al echipei medicale, strîngînd mîna celor care veneau suficient de aproape, ca să discute sau ca să se plîngă.

Fat Charlie își mușcase buzele și se rugase către oricine ar fi putut să-l audă să se deschidă pămîntul și să-l înghită sau, dacă asta nu se putea, să sufere un atac de cord scurt, milostiv și fatal. Da', de unde un asemenea noroc! Rămăsese în viață, orchestra continua să se apropie, tatăl lui continua să danseze, să strîngă mîini și să zîmbească.

Dacă există dreptate în lume, își spusese Fat Charlie, *tatăl meu ar merge mai departe pe coridor, ar trece de noi și s-ar duce la departamentul genito-urinar.* Dar nu există dreptate, așa că tatăl său ajunsese la ușa secției de oncologie și se oprise.

— Fat Charlie! spusese el, suficient de tare ca să audă toți cei din secție — din tot etajul, din tot spitalul — și să priceapă că vorbea cineva care-l cunoștea pe Charlie. Fat Charlie, dă-te la o parte. A venit tatăl tău.

Fat Charlie se dăduse din drum.

Orchestra condusă de tatăl lui Fat Charlie a șerpuit prin secție, îndreptîndu-se spre patul mamei lui

---

* *Yellow Bird* — melodie lansată în 1996 de Chris Isaak (n.t.)

Fat Charlie. Aceasta se uita la muzicanții care se apropiau și zîmbea.

— Pasăre galbenă, zisese ea, fără vlagă. Cîntecul meu favorit.

— Ce fel de bărbat aș fi fost dacă aș fi uitat? întrebă tatăl lui Fat Charlie.

Femeia a clătinat din cap încet, a întins brațul și a strîns mîna bărbatului, în mănușa cea galbenă ca lămîia.

— Scuzați-mă, zise o femeie micuță în alb, ce ținea un blocnotes în mînă. Oamenii ăștia sînt cu dumneavoastră?

— Nu, răspunsese Fat Charlie, roșu la față. Nu sînt.

— Dar aceasta este mama dumneavoastră, nu-i așa? a întrebat femeia, aruncîndu-i o privire de vasilisc. Vă cer să-i faceți să evacueze secția de îndată, fără să mai provoace și alte neplăceri.

Fat Charlie a bombănit ceva.

— Ce-ați zis?

— Am spus că nu pot să fac nimic, zisese Fat Charlie, care se gîndea că lucrurile nu puteau merge mai rău, tocmai cînd tatăl lui a luat o sacoșă de plastic de la tobosar și a început să scoată cutii cu bere neagră și să le împartă celor din jur, infirmierelor și pacienților. Apoi își aprinsese unul dintre trabucurile lui subțiri.

— Scuzați-mă, a zis femeia cu blocnotesul, cînd a văzut fumul, și s-a repezit prin cameră spre tatăl lui Fat Charlie ca o rachetă Scud în picaj.

Fat Charlie considerase că-i momentul potrivit s-o șteargă. I se păruse lucrul cel mai înțelept cu putință.

Rămăsese acasă toată noaptea, așteptînd să sune telefonul sau să bată cineva la ușă, așteptase într-o stare de spirit asemănătoare celei a unui om care, îngenuncheat în fața ghilotinei, așteaptă ca lama să îi atingă gîtul. Numai că nu sunase nimeni.

Abia putuse să doarmă și, în după-amiaza următoare, s-a dus la spital, așteptîndu-se la tot ce putea fi mai rău.

Mama sa era în pat, părînd mai fericită și mai mulțumită decît fusese de luni de zile.

— S-a întors acasă, îi spuse ea lui Fat Charlie, cînd acesta s-a apropiat. N-a putut să rămînă. Charlie, mi-aș fi dorit să nu fi plecat așa. Am fi petrecut. Ne-am fi simțit ca în vremurile bune.

Fat Charlie nu-și imaginase ceva mai rău decît o petrecere în secția de bolnavi de cancer, petrecere organizată de tatăl său împreună cu o formație de jazz. Dar nu i-a zis nimic.

— Nu-i un om rău, îi spuse mama lui Fat Charlie, cu o sclipire în ochi; apoi se încruntase. Nu-i chiar așa. Cu siguranță că nu-i un om bun. Dar mi-a făcut mult bine noaptea trecută, adăugase ea zîmbind și, pentru o clipă, i-a părut din nou tînără.

Femeia cu blocnotesul stătea în ușă și întinse un deget către el. Fat Charlie străbătu secția, îndreptîndu-se direct spre ea, începînd să se scuze înainte de a ajunge suficient de aproape încît să fie auzit. Dar cînd ajunsese lîngă ea își dăduse seama că individa nu-l privea ca un vasilisc ce avea crampe la stomac. Acum femeia semăna cu un pisoi.

— Tatăl dumneavoastră, zise ea.

— Îmi pare rău, se scuză Fat Charlie, spunînd ceea ce spunea de obicei cînd era vorba de tatăl lui.

— Nu, nu, zise fosta vasilisc. Nu aveți de ce să vă scuzați. Mă întrebam doar... Dacă avem nevoie să luăm legătura cu tatăl dumneavoastră... în dosar nu avem nici adresă, nici număr de telefon. Ar fi fost bine să-l fi întrebat aseară, dar am uitat complet...

— Nu cred că are telefon, zise Fat Charlie. Iar cea mai bună metodă de a-l găsi este să vă duceți în Florida, să mergeți pe autostrada A1A, care-i drumul de coastă din partea de est a statului. După-amiaza îl veți găsi pescuind de pe un pod. Seara va fi într-un bar.

— Ce bărbat fermecător! zisese femeia, visătoare. Cu ce se ocupă?

— V-am spus. Zice că-i vorba de minunea cu pîinile și peștii.

Infirmiera îl privi fără să reacționeze, iar Fat Charlie se simți ca un tîmpit. Cînd spunea tatăl lui fraza aceea, oamenii izbucneau în rîs.

— Hmm. Ca în Biblie. Minunea cu pîinile și peștii. Tăticul meu spunea că face pîini și pești, că-i o minune că reușește să obțină bani. Un fel de glumă.

— Da, răspunsese femeia, cu o privire încețoșată. A spus cele mai amuzante glume.

Plescăi, după care se întoarse la problemele de serviciu.

— Vreau să reveniți la cinci și jumătate.

— De ce?

— Ca s-o luați pe mama dumneavoastră. Și lucrurile sale. Nu v-a spus doctorul Johnson c-o externează?

— O trimiteți acasă?

— Da, domnule Nancy.

— Și cancerul ei?

— Se pare că a fost o alarmă falsă.

Fat Charlie nu a priceput cum ar putea să fie o alarmă falsă. Cu o săptămînă în urmă discutaseră despre trimiterea mamei sale într-un sanatoriu. Doctorul folosise expresii de tipul „săptămîni, nu luni" și „s-o facem să se simtă cît mai bine în timp ce așteptăm inevitabilul".

Dar Fat Charlie se întorsese la cinci și jumătate și o luase pe mama sa, care nu păruse surprinsă să afle că nu mai era pe moarte. În drum spre casă îi spusese lui Fat Charlie că-și va folosi economiile ca să călătorească în jurul lumii.

— Doctorii spuneau că mai am trei luni. Și îmi amintesc că mi-am zis că, dacă o să mă ridic de pe patul de spital, o să mă duc să văd Parisul, Roma și alte locuri de acest fel. O să mă întorc în Barbados și în Saint Andrews. Ar trebui să mă duc în Africa. Și în China. Îmi place mîncarea chinezească.

Fat Charlie nu-și dăduse seama ce se întîmpla, dar, indiferent ce-ar fi fost, de vină era numai tatăl său. Își însoți mama și valiza ei zdravănă pînă la aeroportul Heathrow și-i făcu semn cu mîna de la poarta plecărilor internaționale. Ea zîmbea cu gura pînă la urechi în timp ce intra pe poartă, ținîndu-și pașaportul și biletele. Arăta mai tînără decît își amintea Fat Charlie să fi arătat de ani de zile.

Îi trimisese vederi din Paris, din Roma, din Atena, din Lagos și din Cape Town. Cartea ei poștală din Nanking îl informa că nu-i plăcea mîncarea chinezească din China și că abia aștepta să se întoarcă la Londra, ca să mănînce mîncare chinezească *adevărată*.

Murise în timpul somnului, într-un hotel din Williamstown, în insula Saint Andrews din Caraibe.

La funeralii, la crematoriul South London, Fat Charlie se aștepta să-și vadă tatăl. Poate că bătrînul avea să vină în fruntea unei formații de jazz, sau urmat de o trupă de clovni, sau de vreo șase cimpanzei pe triciclete, pufăind țigări. Chiar și în timpul slujbei Fat Charlie a continuat să se arunce cîte o privire spre ușa capelei. Dar tatăl lui Fat Charlie nu a fost acolo, numai prietenii mamei sale și rude îndepărtate, majoritatea femei solide cu pălării negre, ce-și suflau nasul, se ștergeau la ochi și clătinau din cap.

În timpul rugăciunii de sfîrșit, după ce se apăsase pe buton și mama lui Fat Charlie era purtată de banda transportoare către răsplata finală, Fat Charlie observase un bărbat cam de vîrsta sa, care stătea în fundul capelei. Evident, nu era tatăl lui. Era cineva pe care nu-l cunoștea, cineva pe care nu l-ar fi remarcat acolo, în spate, în umbră, dacă nu s-ar fi uitat după tatăl său... și-l văzuse pe străin, într-un costum negru elegant, cu ochii plecați, cu mîinile împreunate.

Fat Charlie zăbovi privindu-l, iar străinul s-a uitat la el și i-a zîmbit fără veselie, un zîmbet care sugera că împărtășeau amîndoi aceeași suferință. Nu era expresia pe care o vezi pe chipul străinilor, dar Fat Charlie

nu-l cunoștea pe individ. Se întoarse apoi către partea din față a capelei. Se cînta „Leagănă-te, căruță scumpă"*, un cîntec despre care Charlie știa că nu-i plăcuse niciodată mamei sale. După aceasta, reverendul Wright i-a invitat pe toți la Alanna, mătușa lui Fat Charlie, să mănînce ceva.

La mătușa Alanna nu fusese nimeni pe care să nu-l cunoască. În anii care au trecut de la moartea mamei sale s-a întrebat uneori cine fusese străinul acela și de ce venise. Uneori, Fat Charlie credea că-și imaginase totul.

— Deci, zise Rosie, sorbindu-și Chardonnay-ul, o s-o suni pe doamna Higgler și o să-i dai numărul meu de mobil. Să-i spui despre căsătorie și despre dată... apropo, crezi că ar trebui s-o invităm și pe ea?

— Putem, dacă vrem, răspunse Fat Charlie. Nu cred că o să vină. E o veche prietenă a familiei. Îl cunoaște pe tatăl meu din Evul Mediu.

— Atunci vorbește cu ea. Vezi dacă trebuie să-i trimitem o invitație.

Rosie era o fată bună. În ea exista un pic din Francisc din Assisi, din Robin Hood, din Buddha și din Glinda cea Bună.** Faptul că va aduce în același loc persoana iubită și pe tatăl înstrăinat dădea nunții, care urma să aibă loc, o dimensiune nouă pentru ea. Nu mai era doar o simplă căsătorie, devenise o misiune umanitară, iar Fat Charlie o cunoștea pe Rosie de suficient timp ca să știe că nu trebuia să stea între logodnica sa și nevoia acesteia de a face bine.

— O s-o sun mîine pe doamna Higgler, zise el.

— Știi ceva? replică Rosie, încrețindu-și nasul. Sun-o în seara asta. La urma urmei, nu-i prea tîrziu în America.

---

* *Swing Low, Sweet Chariot* — cîntec compus de Wallis Willis, fost sclav al indienilor Choctaw (n.t.).

** Glinda cea Bună — personaj din *Vrăjitorul din Oz* (n.t.).

Fat Charlie dădu din cap. Ieșiră împreună din local, Rosie cu pași elastici, Fat Charlie ca un om care e dus la spînzurătoare. Își spuse să nu fie caraghios: se putea ca doamna Higgler să se fi mutat sau să-și fi deconectat telefonul. Se putea. Totul se putea.

Se duseră la locuința lui Fat Charlie, jumătatea de sus a unei căsuțe din Maxwell Gardens, chiar lîngă Brixton Road.

— Ce oră e în Florida? întrebă Rosie.

— E sfîrșitul după-amiezii, răspunse Fat Charlie.

— Bine. Dă-i drumul.

— Poate că ar trebui să mai așteptăm. S-ar putea să fie plecată de acasă.

— Poate că ar trebui s-o suni chiar acum, înainte de a lua cina.

Fat Charlie își găsi vechiul carnet cu adrese. La litera H era o bucată de plic, pe care se vedea scrisul de mînă al mamei lui. Un număr de telefon și, sub acesta, *Callyanne Higgler*.

Telefonul sună și sună...

— Nu-i acasă, îi zise el lui Rosie, dar în clipa aceea, de la celălalt capăt al firului, răspunse o voce de femeie.

— Alo? Cine-i acolo?

— Hm... Sînteți doamna Higgler?

— Cine-i acolo? întrebă doamna Higgler. Dacă ești unul dintre afurisiții ăia de vînzători prin telefon, să mă ștergi de pe lista ta sau te dau în judecată. Îmi cunosc drepturile!

— Nu. Sînt eu, Charles Nancy. Am locuit alături de dumneavoastră.

— Fat Charlie? Nu se putea să suni mai bine! Toată dimineața am căutat numărul tău. Am întors toată casa pe dos căutîndu-l, și crezi că l-am găsit? Probabil că l-am scris în vechiul meu carnet de socoteli. Am întors casa pe dos. Mi-am spus, Callyanne, e timpul să te rogi și să speri că Dumnezeu o să te audă și să vadă că ai dreptate, așa că m-am așezat în genunchi, dar genunchii mei nu mai sînt buni de nimic, așa că mi-am împreunat

mîinile, dar tot n-am găsit numărul tău, și iată că tocmai m-ai sunat, iar asta-i chiar mai bine într-un fel, mai ales pentru că n-am bani și nu-mi permit să telefonez în țări străine, chiar pentru un motiv ca acesta, dar cu toate astea aveam de gînd să-ți telefonez, fii fără grijă, avînd în vedere circumstanțele...

Femeia se opri brusc, fie ca să-și tragă răsuflarea, fie ca să ia o gură din cana uriașă cu cafea fierbinte pe care o ținea întotdeauna în mîna stîngă, iar în timpul acestei scurte pauze Fat Charlie zise:

— Voiam să-i spun tatălui să vină la căsătoria mea. Mă însor.

Tăcere la celălalt capăt al liniei.

— O să fie abia spre sfîrșitul anului, adăugă el.

Tot tăcere.

— O cheamă Rosie, adăugă el.

Începu să se întrebe dacă doamna Higgler închisese; conversațiile cu doamna Higgler se desfășurau de obicei unidirecțional, iar de data asta îl lăsase să spună trei propoziții fără să-l întrerupă. Se decise s-o încerce și pe a patra.

— Puteți să veniți și dumneavoastră, dacă doriți, zise el.

— Doamne, Doamne! exclamă doamna Higgler. Nu ți-a spus nimeni?

— Ce să-mi spună?

Așa că-i spuse ea, pe larg și cu toate amănuntele, iar cînd termină, Fat Charlie zise:

— Mulțumesc, doamnă Higgler.

După aceea scrise ceva pe o bucată de hîrtie și spuse:

— Mulțumesc. Nu, mulțumesc.

Apoi puse receptorul în furcă.

— Ei? întrebă Rosie. Ți-a dat numărul?

— Tăticul n-o să vină la nuntă, răspunse el. Trebuie să mă duc în Florida.

Avea vocea lipsită de intonație și de orice emoție, de parcă ar fi spus „Trebuie să comand un nou carnet de cecuri."

— Cînd?

— Mîine.

— De ce?

— Pentru funeralii. Ale tatălui meu. A murit.

— Oh! Îmi pare rău!

Rosie îl luă în brațe, iar el rămase în brațele ei ca un manechin dintr-o vitrină.

— Cum s-a întîmplat? Era bolnav?

Fat Charlie clătină din cap.

— Nu vreau să discut despre asta, zise el.

Și Rosie îl strînse în brațe, apoi dădu din cap, înțelegătoare, după care îi dădu drumul. Își spuse că era prea copleșit de durere ca să discute despre acest lucru.

Dar Charlie nu era mîhnit. Nici măcar un pic. Era prea stînjenit.

Există o sută de mii de căi respectabile de a muri. De exemplu, sărind de pe pod în rîu ca să salvezi un copilaș de la înec sau doborît de o ploaie de gloanțe în timp ce distrugi de unul singur un cuib de delincvenți. Acestea sînt căi foarte respectabile de a muri.

Sincer vorbind, există unele mai puțin respectabile, care nu-s chiar atît de rele. De exemplu, combustia umană spontană. E incorectă din punct de vedere medical și imposibilă științific, dar oamenii se încăpățînează să se transforme în fum, fără să lase în urma lor decît o mînă carbonizată care ține o țigară neterminată. Fat Charlie citise despre asta într-o revistă și nu s-ar fi sinchisit dacă tatăl lui ar fi murit astfel. Sau dacă ar fi făcut un atac de cord în timp ce alerga pe stradă după indivizii care-i furaseră banii.

Iată cum murise tatăl lui Fat Charlie.

Sosise la bar devreme și începuse seara de karaoke cîntînd „Ce-i nou, pisicuțo?". Conform spuselor doamnei Higgler — care nu fusese de față — interpretase cîntecul tare, puternic, într-un fel care l-ar fi făcut pe Tom Jones să se îmbrace în lenjerie feminină largă și care-i adusese tatălui lui Fat Charlie o bere din partea turistelor blonde din Michigan care considerau că face parte dintre tipii cei mai mișto pe care-i văzuseră vreodată.

— A fost vina lor, spusese doamna Higgler la telefon, plină de amărăciune. L-au *încurajat*.

Erau femei care-și cam făcuseră de cap, care se înroșiseră din cauză că stătuseră prea mult la soare ca să se bronzeze repede și care erau suficient de tinere ca să-i fie fiice.

După scurt timp, se așezase la masa lor, fumîndu-și trabucurile și afirmînd că făcuse parte din serviciul de informații al armatei în timpul războiului, dar avusese grijă să nu spună în care război, și lăudîndu-se că poate să omoare un om în douăsprezece feluri diferite cu mîinile goale, fără nici un efort.

Apoi luase pe cea mai pieptoasă și mai blondă dintre turiste într-un tur rapid în jurul ringului de dans, în timp ce una dintre prietenele acesteia mormăia „Străini în noapte"* pe scenă. Se părea că se distrează de minune, cu toate că turista era ceva mai înaltă decît el, iar rînjetul lui ajungea doar la pieptul ei.

Apoi, după ce dansul se terminase, anunțase că-i rîndul lui din nou și, pentru că singurul lucru cert pe care-l puteai spune despre tatăl lui Fat Charlie era că-i cu siguranță heterosexual, cîntase „Sînt ceea ce sînt"** pentru sală, dar îndeosebi pentru cea mai blondă turistă de la masa din fața sa. Dăduse totul din el. Apucase să explice tuturor celor care-l ascultau că viața sa n-ar valora nimic dacă n-ar putea să spună tuturor că el era ceea ce era, cînd, deodată, se strîmbase, își dusese o mînă la piept și o întinsese pe cealaltă, apoi se prăbușise de pe scena improvizată — atît de lent și de grațios pe cît poate fi un om care se prăbușește — căzuse pe excursionista cea mai blondă, iar de pe ea căzuse pe podea.

---

* *Strangers in the Night* — cîntec celebru interpretat de Frank Sinatra (n.t.)

** *I Am What I Am* — melodie din 1980 a lui George Jones (n.t.).

— Așa își dorise întotdeauna să sfîrșească, oftase doamna Higgler.

Apoi îi spusese lui Fat Charlie că tatăl său se întinsese și se prinsese de ceva, cu o ultimă sforțare, în timp ce cădea. Iar acel ceva se dovedise a fi bustiera turistei blonde, astfel că la început oamenii crezuseră că făcuse saltul de pe scenă mînat de libidinoșenie, cu singurul scop de a scoate la iveală pieptul tinerei, pentru că aceasta începuse să țipe, cu sînii îndreptați spre sală, în timp ce muzica de acompaniament a melodiei „Sînt ceea ce sînt" continuase, fără ca cineva să mai cînte.

Fat Charlie nu putea să uite de sînii aceia. În închipuirea sa, aceștia îl urmăreau acuzatori prin cameră, ca ochii dintr-o pictură. Ar fi dorit să-și ceară scuze unui grup de oameni pe care nu-i întîlnise niciodată. Iar cunoașterea faptului că tatăl său ar fi considerat foarte amuzant acest lucru nu făcea decît să-i sporească chinul. E mai rău cînd ești jenat din cauza unui lucru la care n-ai asistat: mintea ta continuă să brodeze evenimentele, revine asupra lor și le întoarce pe toate fețele, examinîndu-le din toate punctele de vedere. Poate că mintea ta n-ar face așa ceva, dar a lui Fat Charlie asta făcea.

De obicei, Fat Charlie simțea jena în dinți și în partea superioară a stomacului. Dacă pe ecranul televizorului apărea ceva ce ar fi putut să-l facă să se simtă stînjenit, Fat Charlie ar fi sărit și ar fi închis televizorul. Dacă acest lucru n-ar fi fost posibil — să zicem că ar fi fost prezente și alte persoane — atunci, sub un pretext oarecare, ar fi părăsit camera și ar fi așteptat afară pînă cînd era convins că trecuse momentul jenant.

Fat Charlie locuia în South London. Ajunsese aici pe cînd avea zece ani, avînd un accent american care fusese ironizat deseori și de care se străduise din greu să scape, izbutind în final să elimine pînă și ultimele consoane moi și r-urile tari. Reușise pînă la urmă să se debaraseze de accentul său american pe la șaisprezece ani, tocmai pe cînd colegii de școală descoperiseră că-și

doreau din suflet să pară că fac parte din rîndul gangsterilor. Curînd, toți — în afară de Fat Charlie — vorbeau ca niște indivizi care doreau să aibă accentul pe care-l avusese Fat Charlie cînd venise în Anglia, cu excepția faptului că el nu folosise un asemenea limbaj în public fără să se aleagă cu o scatoalcă de la mama sa.

Era doar o chestie de voce.

După ce jena provocată de metoda aleasă de tatăl său ca să moară începu să scadă, Fat Charlie simți un gol sufletesc.

— Nu mai am nici o rudă, îi zise el lui Rosie, aproape văicăreț.

— Mă ai pe mine, spuse ea, iar asta îl făcu pe Fat Charlie să zîmbească. Și o ai pe mămica mea, adăugă Rosie, făcînd să înghețe zîmbetul bărbatului, apoi îl sărută pe obraz.

— Ai putea să rămîi peste noapte, îi sugeră Charlie. Să mă consolezi...

— Aș putea, îl aprobă Rosie, dar n-o să rămîn.

Rosie avea de gînd să se culce cu Fat Charlie numai după căsătorie. Spunea că fusese decizia ei și că hotărîse astfel pe cînd avea cincisprezece ani. Pe atunci nu-l cunoștea pe Fat Charlie, dar așa hotărîse. Îl îmbrățișă îndelung, apoi zise:

— Știi, ar trebui să te împaci cu tatăl tău.

Apoi se duse acasă.

Fat Charlie avu o noapte neliniștită, ațipind uneori, apoi trezindu-se și punîndu-și întrebări, adormind apoi din nou.

Se sculă o dată cu răsăritul soarelui. Intenționa ca atunci cînd oamenii ajung la serviciu să sune la agenția de voiaj și să întrebe cît îl costa drumul pînă în Florida, apoi să telefoneze la Agenția Grahame Coats ca să anunțe că va lipsi cîteva zile din cauza unui deces în familie și da, știa că i se vor scădea din zilele de concediu medical sau de vacanță. Dar pentru moment îl bucura că lumea era liniștită.

Merse pe coridor și se duse în camera liberă din spatele casei și se uită în grădină. Începuse corul din zori. Zări în desișul unui copac din apropiere mierle, vrăbiuțe țopăitoare și un singur sturz cu pieptul pătat. Fat Charlie își spuse că o lume în care păsările cîntă de dimineață este o lume normală, o lume plină de sensibilitate, o lume din care-i plăcea să facă parte.

Ulterior, cînd păsările deveniseră ceva de temut, Fat Charlie își aminti de dimineața aceea ca de ceva bun și frumos, dar și ca fiind momentul în care începuse totul. Momentul de dinaintea nebuniei, de dinaintea groazei.

Capitolul Doi

CARE ESTE ÎN PRINCIPAL DESPRE LUCRURI ÎNTÎMPLATE DUPĂ ÎNMORMÎNTARE

Fat Charlie străbătu Cimitirul Grădina Odihnei, mijindu-și ochii din cauza soarelui din Florida. Pe costumul său se întindeau pete de transpirație, începînd de la subsuori și de la piept. Sudoarea îi curgea pe față, în timp ce alerga.

De fapt, Cimitirul Grădina Odihnei semăna foarte mult cu o grădină, dar o grădină foarte ciudată, în care toate florile erau artificiale și creșteau din vase de metal care se înălțau deasupra unor plăci de metal așezate pe sol. Fat Charlie trecu în goană pe lîngă un afiș pe care scria „Locuri GRATUITE de înmormîntare pentru Veteranii Trecuți Onorabil în Rezervă". Alergă pe lîngă Țara Copiilor, unde moriști de vînt multicolore și ursuleți albaștri sau roz se alăturau florilor artificiale pe gazonul din Florida. Un Winnie Ursulețul trîndav se uita zadarnic la cerul albastru.

Fat Charlie văzu adunarea funebră și-și schimbă direcția, găsind o cărare care-i permitea să alerge spre ea. În jurul mormîntului stăteau vreo treizeci de oameni, poate chiar mai mulți. Femeile purtau rochii negre și pălării mari, negre, împodobite cu dantelă neagră, ca niște flori aparte. Bărbații purtau costume fără pete de sudoare. Copiii aveau înfățișare solemnă. Fat Charlie

își încetini pasul, mergînd plin de respect, străduindu-se să se grăbească fără să meargă atît de repede, încît să observe oricine că, de fapt, se grăbea. Cînd ajunse la grupul celor îndoliați încercă să-și croiască drum spre rîndul din față fără să atragă prea mult atenția. Avînd în vedere că gîfîia ca o morsă care se străduise să urce niște trepte, că era leoarcă de transpirație și că reușise să calce pe picioare mai multe persoane, încercarea sa dădu greș.

I se aruncară priviri pe care Fat Charlie se prefăcu a nu le observa. Cîntau cu toții un imn pe care Fat Charlie nu-l cunoștea. Acesta dădu din cap în ritmul cîntecului și încercă să pară că interpreta și el melodia, mișcîndu-și buzele într-un fel ce trebuia să sugereze cîntatul încet, ruga în șoaptă sau doar mișcarea întîmplătoare a buzelor. Profită de ocazie ca să se uite în jos, spre sicriu. Fu încîntat să vadă că era închis.

Coșciugul era o chestie minunată, făcută din ceva ce semăna a oțel solid, de culoarea cenușie a metalului armelor. Fat Charlie își zise că în cazul reînvierii solemne, cînd arhanghelul Gabriel va sufla puternic în trîmbiță și morții vor ieși din sicrie, tatăl său va rămîne în mormîntul său, bocănind inutil în capacul coșciugului și dorindu-și să fi fost înmormîntat avînd cu el o rangă și, eventual, o lampă de sudură.

Un aleluia final, melodios, încheie cîntul. Fat Charlie auzi, în tăcerea care urmă, pe cineva țipînd în celălalt capăt al cimitirului, în direcția din care venise el.

Predicatorul zise:

— Vrea cineva să spună ceva despre scumpa persoană decedată?

După expresia de pe chipurile celor din apropierea mormîntului, era evident că mulți dintre ei plănuiseră să spună ceva. Dar Fat Charlie știa că avea de-a face cu un gest de tipul îl-faci-acum-sau-niciodată. *Știi, trebuie să te împaci cu tatăl tău.* Avea dreptate.

Trase aer adînc în piept, făcu un pas în față, încît ajunse chiar la marginea mormîntului, și spuse:

— Hm... Scuzați-mă. Cred că am ceva de spus.

Zgomotul îndepărtat devenea tot mai puternic. Mulți dintre cei prezenți la înmormîntare aruncau priviri peste umăr, ca să vadă de unde vine gălăgia. Ceilalți se uitau la Fat Charlie.

— N-am fost prea apropiat de tatăl meu, zise Fat Charlie. Nu știu de ce, dar timp de douăzeci de ani eu n-am făcut parte din viața sa, iar el n-a facut parte dintr-a mea. Există multe lucruri greu de iertat, dar într-o zi privești în jur și descoperi că n-a mai rămas nimeni din familia ta, spuse el, ștergîndu-și fruntea cu mîna. Nu cred că i-am spus vreodată „te iubesc, tăticule". Probabil că voi l-ați cunoscut mai bine decît mine. Poate că unii l-ați iubit. Ați făcut parte din viața lui, iar eu n-am făcut. Așa că nu mi-e rușine că o să mă auziți spunînd acest lucru. Spunîndu-l pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani.

Apoi privi spre capacul sicriului inexpugnabil de metal și zise:

— Te iubesc. Și n-o să te iert niciodată.

Țipetele deveniră mai puternice, iar acum, în tăcerea ce urmase declarației lui Fat Charlie, deveniseră suficient de răsunătoare și de limpezi pentru ca toată lumea să înțeleagă cuvintele răcnite în cimitir:

— Fat Charlie! Încetează să-i plictisești pe oamenii aceștia și mută-ți curul aici chiar în clipa asta!

Fat Charlie privi marea de figuri necunoscute, pe care se vedea un amestec colcăitor de șoc, uimire, furie și groază, și, înroșindu-se la față, își dădu seama de situație.

— Hmm. Îmi pare rău. Am greșit înmormîntarea.

Un băiețel cu urechi mari și cu un zîmbet larg îi zise, plin de mîndrie:

— Aceasta a fost bunica mea.

Fat Charlie se retrase din mulțimea aceea, mormăind scuze lipsite de coerență. Își dorea ca lumea să se sfîrșească în secunda aceea. Știa că nu era vina tatălui

său, dar mai știa că tatăl său ar fi găsit hilară greșeala lui.

Pe cărare, cu mîinile în șolduri, stătea o femeie solidă, cu păr cenușiu și cu figură încruntată. Fat Charlie se îndreptă spre ea, de parcă ar fi mers printr-un cîmp minat, de parcă ar fi avut iarăși nouă ani și ar fi avut necazuri.

— Nu m-ai auzit țipînd? îl întrebă femeia. Ai trecut chiar pe lîngă mine. Te-ai făcut de rîs! Ia-o în partea asta. Ai pierdut slujba și tot ce-a fost. Dar a rămas o lopată plină cu pămînt care te așteaptă.

Doamna Higgler se schimbase prea puțin în ultimele două decenii. Era puțin mai grasă, puțin mai încărunțită. Strîngea din buze în timp ce-l conducea pe una din multele cărări din cimitir. Fat Charlie a presupus că nu făcuse o primă impresie prea grozavă. Femeia mergea înainte, iar Fat Charlie o urma, copleșit de rușine.

O șopîrlă alerga pe unul dintre stîlpii gardului de metal de la marginea cimitirului, apoi s-a așezat în vîrful unui par, gustînd aerul dens din Florida. Soarele se ascunsese în spatele unui nor, dar nu conta, după-amiaza devenise și mai fierbinte. Șopîrla își umflă gîtul, transformîndu-l într-un balon de-un portocaliu strălucitor.

Doi cocori cu picioare lungi — pe care Fat Charlie îi considerase inițial doar ornamente pentru peluză — s-au uitat la el în timp ce trecea prin fața lor. Unul dintre ei își repezi capul în jos și-l ridică din nou avînd în cioc o broască mare ce se zbătea. După aceea începu — cu un șir de mișcări de înghițire — să încerce să hăpăie broasca, în timp ce aceasta dădea din picioare și se agita în aer.

— Hai, zise doamna Higgler. Nu lenevi. E suficient de rău că ai lipsit de la înmormîntarea tatălui tău.

Fat Charlie își stăpîni nevoia de a spune ceva despre faptul că parcursese în ziua aceea șase mii de kilometri, că închiriase o mașină și venise cu ea tocmai din

Orlando, că greșise artera la ieșirea de pe autostradă... și a cui fusese ideea să folosească un cimitir aflat în spatele unui magazin Wal-Mart, chiar la marginea orașului? Merseră mai departe, trecînd pe lîngă o clădire mare de beton, care mirosea a formol, apoi ajunseră la un mormînt deschis, aflat chiar la marginea terenului. În spatele lui nu se afla nimic, doar un gard înalt și, dincolo de el, o pădure sălbatică, alcătuită din copaci, palmieri și bălării. În groapă era un coșciug modest de lemn. Pe el se vedeau mai multe grămăjoare de pulbere. Lîngă mormînt se vedea o movilă de pămînt și o lopată.

Doamna Higgler luă lopata și i-o înmînă lui Fat Charlie.

— A fost o slujbă frumoasă, zise ea. Au venit mai mulți tovarăși de băutură ai tăticului tău și toate doamnele de pe stradă. Am păstrat legătura cu el chiar și după ce s-a mutat în josul drumului. I-ar fi plăcut slujba. Sigur, i-ar fi plăcut mai mult dacă ai fi fost și tu. Acum aruncă pămîntul, îi spuse ea, clătinînd din cap. Și dacă vrei să-ți iei rămas bun, atunci poți s-o faci în timp ce arunci pămîntul în groapă.

— Credeam că trebuie să arunc o lopată, două, ca să-mi arăt bunăvoința.

— I-am dat groparului treizeci de dolari ca să plece, zise doamna Higgler. I-am spus că fiul aflat în depărtări vine în zbor tocmai din Hanglia și că vrea să facă pentru tatăl său tot ce se cuvine. Așa că fă ceea ce se cuvine. Nu-ți arăta doar *bunăvoința*.

— Bine, zise Fat Charlie. Sigur. O s-o fac.

Își scoase haina de la costum și o atîrnă de gard. Își lărgi cravata, o trase peste cap și o puse în buzunarul hainei. Și aruncă pămîntul negru în mormîntul deschis, prin aerul din Florida, dens ca supa.

După un timp, începu să plouă, dar era vorba de felul acela de ploaie care nu se hotărăște dacă plouă sau nu. În timp ce mergi cu mașina prin așa ceva nu ești niciodată sigur dacă trebuie sau nu să-ți pornești ștergătoarele. În timp ce stai într-o asemenea ploaie, în timp

ce dai la lopată, transpiri și mai mult, te uzi mai mult, te simți mai neconfortabil. Fat Charlie continuă să dea la lopată, iar doamna Higgler rămase locului, cu brațele încrucișate peste pieptul ei gargantuan, cu rochia sa neagră ce aproape mustea din cauza ploii și cu pălăria de paie, cu un trandafir de mătase neagră prins de ea, privindu-l în timp ce umplea groapa.

Pămîntul se transformă în noroi și deveni tot mai greu.

După un timp care-i păru cît o viață — una neplăcută — Fat Charlie aruncă ultima lopată de pămînt.

— Ești ud pînă la piele, plin de pămînt și de sudoare, dar ai crescut. Bine ai venit acasă, Fat Charlie! zise doamna Higgler, zîmbind, apoi îl strînse la pieptul ei imens.

— Nu plîng, zise Fat Charlie.

— Taci, spuse doamna Higgler.

— M-a udat ploaia pe față.

Doamna Higgler nu spuse nimic. Îl ținu în brațe, legănîndu-l, iar după un timp Fat Charlie zise:

— Gata. Acum mă simt mai bine.

— Avem mîncare la mine acasă, spuse doamna Higgler. Hai să mănînci ceva.

Fat Charlie își șterse în parcare noroiul de pe pantofi, apoi urcă în mașina cenușie pe care o închiriase și urmă camioneta cafenie a doamnei Higgler pe străzi care nu existaseră cu douăzeci de ani în urmă. Doamna Higgler conducea ca o femeie care tocmai descoperise o cană enormă de cafea — de care avusese multă nevoie — și a cărei primă sarcină consta în a bea cît mai multă cafea în timp ce conducea cît de repede era posibil. Iar Fat Charlie mergea în urma ei, ținîndu-se după ea cît mai bine, gonind de la un semafor la altul și încercînd să-și dea seama unde se află.

Apoi cotiră și pătrunseră pe o stradă, iar Fat Charlie își dădu seama, uluit, că o cunoștea. Era strada pe care locuise pe cînd fusese copil. Pînă și casele arătau — mai mult sau mai puțin — așa cum fuseseră, deși în fața

curții celor mai multe dintre ele răsăriseră garduri impresionante din plasă de sîrmă.

În fața casei doamnei Higgler erau deja parcate mai multe mașini. Charlie opri automobilul în spatele unui Ford vechi, cenușiu. Doamna Higgler se duse la ușa din față și o descuie.

Fat Charlie se privi: era plin de noroi și de transpirație.

— Nu pot să intru în halul ăsta, zise el.

— Am văzut lucruri mai rele în viața mea, îi răspunse doamna Higgler. Uite ce-o să faci: o să te duci drept în baie, o să te speli pe mîini și pe față, o să te cureți, iar cînd o să fii gata o să ne găsești în bucătărie.

Fat Charlie se duse în baie. Totul mirosea a iasomie. Fat Charlie își scoase cămașa plină de noroi și se spălă într-o chiuvetă micuță pe față și pe mîini cu săpun ce mirosea a iasomie. Apoi luă un prosop și-și frecă pieptul, după care înlătură petele cele mai mari de pe pantalonii costumului. Se uită la cămașă, care fusese albă atunci cînd și-o pusese și care arăta acum cafenie. Decise să n-o mai îmbrace. Avea cîteva cămăși în valiza care se găsea pe bancheta mașinii închiriate. O să se furișeze afară din casă, o să-și pună o cămașă curată, apoi o să apară îmbrăcat cu ea în fața celor din casă.

Descuie ușa băii și o deschise.

Patru doamne în vîrstă stăteau pe coridor, uitîndu-se la el. Le cunoștea. Le cunoștea pe toate patru.

— Ce faci? îl întrebă doamna Higgler.

— Schimb cămașa, răspunse Fat Charlie. Cămașa e în mașină. Da. Vin înapoi imediat.

Își înălță capul și merse pe coridor, ducîndu-se la ușa din față.

— Ce fel de limbă vorbea? întrebă în urma lui micuța doamnă Dunwiddy, cu voce tare.

— Nu vezi așa ceva în fiecare zi, spuse doamna Bustamonte, deși, ținînd cont că se aflau pe Coasta Comorilor din Florida, vedeai în fiecare zi bărbați cu

bustul gol — e adevărat că, de obicei, aceștia nu purtau pantaloni de costum plini de noroi.

Fat Charlie își schimbă cămașa în mașină și se întoarse în casă. Cele patru doamne erau în bucătărie, împachetînd de zor în cutii de plastic ceea ce părea să fi fost pînă de curînd o masă întinsă.

Doamna Higgler era mai bătrînă decît doamna Bustamonte, iar ambele erau mai în vîrstă decît domnișoara Noles, dar nici una dintre ele nu era mai în vîrstă decît doamna Dunwiddy. Doamna Dunwiddy era bătrînă și arăta bătrînă. Probabil că existau ere geologice mai tinere decît doamna Dunwiddy.

Cînd fusese copil, Fat Charlie și-o imaginase pe doamna Dunwiddy în Africa Ecuatorială, privind dezaprobator prin ochelari la hominizii abia ridicați în picioare. „Cară-te din curtea mea", ar fi zis ea unui specimen recent evoluat și destul de nervos de *Homo habilis*, „sau o să te înfășor în jurul propriei tale urechi". Doamna Dunwiddy mirosea a apă de violete, dar sub mirosul de violete se simțea mirosul de femeie foarte bătrînă. Era o doamnă micuță și bătrînă, dar putea să pună pe fugă un uragan. Iar Fat Charlie, care în urmă cu două decenii căutase o minge de tenis în curtea ei și-i spărsese un ornament de pe peluză, îi știa și acum de frică.

Chiar în clipa aceea, doamna Dunwiddy băga în gură bucăți de carne de capră în sos de curry, pe care le lua cu mîna dintr-o cutie de plastic.

— Ar fi păcat să se irosească, zise ea, aruncînd bucățile de oase de capră într-o sosieră de porțelan.

— Ar cam fi timpul să mănînci și tu, Fat Charlie, zise domnișoara Noles.

— Mă simt bine, spuse Fat Chalie.

Patru perechi de ochi îl priviră cu reproș, prin patru perechi de ochelari.

— Nu-i bine să flămînzești cînd ești mîhnit, zise doamna Dunwiddy, lingîndu-și degetele și înhățînd altă bucată cafenie, grasă, de carne de capră.

— Nu-s flămînd. Pur și simplu nu mi-e foame. Asta-i tot.

— Durerea o să te facă să ajungi numai piele și os, zise domnișoara Noles, morocănoasă.

— Nu cred că o să pățesc așa ceva.

— Am pus o farfurie pentru tine aici, zise doamna Higgler. O să vii chiar acum și o să te așezi. Nu vreau să mai aud nici o vorbă. A rămas o grămadă de mîncare, așa că nu trebuie să-ți faci griji.

Fat Charlie se așeză unde-i arătase bătrîna și, peste cîteva secunde, în fața lui fu pusă o farfurie plină vîrf cu mazăre fiartă și orez, cu budincă de cartofi dulci, cu pastramă de porc, friptură de capră în sos de curry, friptură de pui în sos de curry, banane la grătar și un picior murat de vacă. Fat Charlie începu deja să aibă arsuri la stomac, deși nu pusese încă nimic în gură.

— Unde sînt ceilalți? întrebă el.

— Tovarășii de beție ai tăticului tău s-au dus să bea. Intenționează să organizeze o excursie de pescuit la un pod, în amintirea lui.

Doamna Higgler turnă în chiuvetă cafeaua rămasă în cana ei de dimensiunile unei găleți și o înlocui cu conținutul aburind al unei oale în care se afla cafea proaspătă.

Doamna Dunwiddy își linse degetele, curățindu-le cu limbuța ei purpurie, apoi năvăli către locul în care stătea Fat Charlie, în fața mîncării neatinse. În vremea copilăriei, Fat Charlie crezuse cu adevărat că doamna Dunwiddy era vrăjitoare. Nu o vrăjitoare drăguță, ci una din acelea pe care copiii trebuie s-o împingă în cuptor ca să scape de ea. Acum o vedea pentru prima oară după douăzeci de ani și simțea încă nevoia să țipe și să se ascundă sub masă.

— Am văzut o mulțime de oameni murind, zise doamna Dunwiddy. În timpul în care am trăit. Cînd o să ajungi destul de bătrîn, o să vezi și tu. Toți mor într-o zi, dacă le vine vremea. Dar, adăugă ea după o scurtă

pauză, clătinînd din cap, n-am crezut că asta se poate întîmpla și tatălui tău.

— Cum arăta? întrebă Fat Charlie. Cum arăta în tinerețe?

Doamna Dunwiddy se uită la el prin ochelarii ei groși, groși, strînse din buze și clătină din cap.

— Asta a fost înainte de vremea mea, fu tot ce spuse ea. Mănîncă-ți piciorul de vacă.

Fat Charlie oftă și începu să mănînce.

Se înserase și rămaseseră singuri în casă.

— Unde o să dormi în noaptea asta? întrebă doamna Higgler.

— Cred că o să-mi iau o cameră la motel, răspunse Fat Charlie.

— De ce, din moment ce ai aici un dormitor foarte bun? Și o casă foarte bună, în josul străzii. Încă nu te-ai uitat la ea. Dacă vrei să-mi știi părerea, atunci eu cred că tatăl tău ar fi vrut să stai aici.

— Aș prefera să fiu în casa mea. Și nu cred că m-aș simți bine dormind în locuința tatălui meu.

— Treaba ta, nu risipești banii mei, zise doamna Higgler. Însă va trebui să hotărăști ce vei face cu casa tatălui tău. Și cu lucrurile lui.

— Nu-mi pasă de ele, zise Fat Charlie. Putem să organizăm o vînzare la licitație. Sau să vindem prin eBay. Sau să le aruncăm la gunoi.

— Ce atitudine e asta? întrebă bătrîna, apoi scotoci într-un sertar din bucătărie și scoase o cheie de ușă, de care era legată o etichetă mare de hîrtie. Mi-a dat o cheie de rezervă cînd s-a mutat, în cazul în care ar fi pierdut-o pe a sa, ar fi rămas încuiat înăuntru sau altceva. Tatăl tău obișnuia să spună că și-ar pierde capul, dacă n-ar fi prins de propriul gît. Cînd a vîndut casa de lîngă mine mi-a zis să nu-ți pară rău, Callyanne, nu plec departe. Locuise în casa aceea de cînd îl știam, dar hotărîse că-i prea mare și că trebuia să se mute...

Și în timp ce vorbea, bătrîna îl conduse pînă la trotuar și-l duse cu camioneta ei cafenie cîteva străzi, pînă cînd ajunseră la o casă de lemn, cu un singur nivel.

Apoi descuie ușa din față și cei doi intrară.

Mirosul îi era familiar lui Fat Charlie: ușor dulce, de parcă ultima oară cînd fusese folosită bucătăria se făcuseră coapte prăjiturele cu ciocolată, dar acest lucru se întîmplase cu mult timp în urmă. Era prea cald acolo. Doamna Higgler îl conduse într-o cameră mică de zi și porni un aparat de aer condiționat, aparat fixat în fereastră. Acesta bubuia, se zguduia, mirosea ca un cîine ciobănesc ud și agita aerul fierbinte.

Teancuri de cărți erau grămădite în jurul unei canapele decrepite, pe care Fat Charlie și-o amintea din copilărie. Mai erau și niște fotografii înrămate: una, în alb-negru, a mamei lui Fat Charlie, pe cînd fusese tînără, cu părul strîns într-un coc în creștet — păr negru și lucios — purtînd o rochie cu paiete; alături de aceasta, o fotografie a lui Fat Charlie, în vîrstă de cinci, șase ani, stînd lîngă o ușă cu oglindă, iar la prima vedere aveai impresia că sînt doi mici Charlie, unul lîngă celălalt, care te priveau cu seriozitate din poză.

Fat Charlie luă cartea de deasupra teancului. Era o carte despre arhitectura italiană.

— Îl interesa arhitectura?

— Îl pasiona. Da.

— Nu știam asta...

Doamna Higgler ridică din umeri și sorbi din cafea.

Fat Charlie deschise cartea și văzu numele tatălui său scris clar pe prima pagină. Închise cartea.

— Nu l-am cunoscut, zise Fat Charlie. Nu l-am cunoscut cu adevărat.

— Nu a fost un om pe care-l puteai cunoaște ușor, zise doamna Higgler. Îl știam de aproape șaizeci de ani. Și nu l-am cunoscut.

— Probabil că-l știți de pe cînd era copil.

Doamna Higgler ezită. Părea că-și amintește ceva. Apoi spuse, foarte calmă:

— Îl știu de cînd eram fetiță.

Fat Charlie simți că trebuie să schimbe vorba, așa că arătă spre fotografia mamei sale.

— Are poza mămicii, zise el.

Doamna Higgler sorbi din cafeaua ei și povesti:

— Au făcut poza pe un vapor. Chiar înainte de nașterea ta. Era un vapor pe care se servea prînzul, care naviga vreo cinci kilometri, cît să iasă din apele teritoriale, după care începeau jocurile de noroc. După aceea se întorcea. Nu știu dacă vapoarele alea mai sînt în funcțiune. Mama ta spunea că fusese prima oară cînd mîncase friptură de vită.

Fat Charlie încercă să-și imagineze cum arătaseră părinții săi înainte de nașterea lui.

— El a fost întotdeauna un bărbat arătos, mormăi doamna Higgler, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Pînă la sfîrșit. Avea un zîmbet care emoționa pe oricine. Și era întotdeauna bine îmbrăcat. Toate femeile îl plăceau.

Fat Charlie știu răspunsul înainte să întrebe:

— Și dumnevoastră?

— Asta-i întrebare de pus unei văduve respectabile? se răți ea, apoi sorbi din cafea; Fat Charlie așteptă să-i răspundă. L-am sărutat. Cu mult, mult timp în urmă, înainte s-o întîlnească pe mama ta. Se pricepea să sărute. Am sperat să-mi telefoneze, să mă ducă din nou la dans... dar a dispărut. A fost plecat cam un an. Iar cînd s-a întors, eu eram măritată cu domnul Higgler, iar el venise însoțit de mama ta. O întîlnise pe insule.

— Ați fost supărată?

— Eram o femeie căsătorită, replică doamna Higgler și mai luă o gură de cafea. Și nu puteai să-l urăști. Nici măcar să fii supărată pe el. Iar felul în care se uita la ea... Doamne, dacă s-ar fi uitat vreodată la mine așa, aș fi murit fericită. Știi, la nunta lor eu am fost doamna de onoare a mamei tale.

— Nu știam.

Instalația de aer condiționat începuse să sufle aer rece. Acesta mirosea încă a cîine ciobănesc ud.

— Credeți că erau fericiți? întrebă Charlie.

— La început au fost, răspunse bătrîna, ridicînd uriașa ei cană termică și părînd că vrea să soarbă din ea, dar apoi se răzgîndi. La început au fost. Dar nici măcar ea n-a fost în stare să-i rețină atenția prea mult timp. El avea prea multe de făcut. Tatăl tău era un om foarte ocupat.

Fat Charlie încercă să-și dea seama dacă doamna Higgler glumea. Nu reuși. Oricum, femeia nu zîmbea.

— Avea multe de făcut? Ce anume? Să pescuiască de pe pod? Să joace domino pe verandă? Să aștepte inevitabila inventare a karaoke-ului? Nu era ocupat. Nu cred că a făcut opt ore de muncă în toți anii în care l-am cunoscut.

— Nu-i frumos să spui așa ceva despre tatăl tău.

— Ăsta-i adevărul. A fost un rahat. Un soț detestabil și un tată detestabil.

— Bineînțeles că a fost! zise cu vehemență doamna Higgler. Dar nu poți să-l judeci așa cum judeci un om oarecare. Fat Charlie, trebuie să ții seama de faptul că tatăl tău a fost un zeu.

— Un zeu în comparație cu ceilalți oameni?

— Nu. Pur și simplu era zeu.

Bătrîna spuse aceste cuvinte fără emfază, banal, la fel de normal ca în cazul în care ar fi spus „era diabetic" sau „era negru".

Fat Charlie voi să glumească pe seama vorbelor ei, dar doamna Higgler îl privi astfel încît nu-i mai trecu prin minte nimic amuzant. Așa că spuse încet:

— Nu era zeu. Zeii sînt deosebiți. Mitologici. Fac minuni și tot felul de lucruri.

— Așa e, îi răspunse doamna Higgler. N-am vrut să-ți spunem cît timp a fost în viață, dar acum a dispărut și nu strică nimănui că afli adevărul.

— Nu era zeu. Era tăticul meu.

— Putea să fie și una, și alta, zise bătrîna. Se mai întîmplă.

Fat Charlie avea impresia că discuta în contradictoriu cu o nebună. Își dădu seama că ar fi bine să tacă, dar gura lui vorbea singură și zise:

— Uite ce-i, dacă tatăl meu era zeu, înseamnă că avea puteri zeiești.

— Avea. Dar nu le-a folosit prea mult. Era bătrîn. Apropo, cum crezi că se descurca fără să muncească? Cînd avea nevoie de bani, juca la loterie sau se ducea la Hallendale și paria pe cîini sau pe cai. Nu cîștiga niciodată atît de mult ca să atragă atenția. Dar suficient ca să se descurce.

Fat Charlie nu cîștigase nimic în viața sa. Absolut nimic. În cazul în care participase la loterii sportive reușise doar să aleagă un cal care nu ieșise pe poarta de start sau o echipă care retrogradase (un cimitir al elefanților din sportul organizat). Iar chestia asta îl rodea.

— Dacă tatăl meu era zeu — lucru cu care nu sînt de acord nici o clipă — atunci de ce nu sînt și eu zeu? Doar ați spus că sînt fiul unui zeu, nu-i așa?

— Bineînțeles.

— Atunci de ce nu pot să pariez pe calul cîștigător, nici să fac minuni, vrăji sau alte chestii?

Bătrîna pufni și zise:

— Fratele tău face toate chestiile astea zeiești.

Fat Charlie se pomeni că nu mai zîmbea. Expiră. Toată povestea asta era doar o glumă.

— Ah... știți, doamnă Higgler, n-am nici un frate.

— Bineînțeles că ai. În fotografia aia ești tu, dar și el.

Deși știa ce-i în poză, Fat Charlie se uită la fotografie. Femeia era țicnită complet. O luase razna.

— Doamnă Higgler, zise el, cît se putea de blînd. Acolo sînt eu. Doar eu, pe cînd eram copil. E o ușă cu oglindă, iar eu stau lîngă ea. Sînt eu și oglindirea mea.

— Ești tu, dar e și fratele tău.

— N-am avut niciodată un frate.

— Ba ai avut. Nu-i duc dorul. Tu ai fost întotdeauna cel bun. El era mic, atunci cînd a fost aici, spuse ea și

adăugă, înainte ca Fat Charlie să apuce să spună ceva. A plecat pe cînd erai copil.

Fat Charlie se aplecă, puse mîna sa mare pe mîna osoasă a doamnei Higgler, cea în care nu ținea cana cu cafea și zise:

— Nu-i adevărat.

— Louella Dunwiddy l-a făcut să plece, spuse bătrîna. Lui îi era teamă de ea. Dar se întorcea din cînd în cînd. Era încîntător, atunci cînd voia să fie, concluzionă ea și-și termină cafeaua.

— Mi-am dorit întotdeauna un frate, zise Fat Charlie. Să am cu cine să mă joc.

Doamna Higgler se ridică.

— Casa asta n-o să se curețe singură. Am saci pentru gunoi în mașină. Îmi închipui că avem nevoie de o mulțime de saci de gunoi.

— Da, zise Fat Charlie.

Se duse la un motel în noaptea aceea. Dimineața se întoarse împreună cu doamna Higgler în casa tatălui său și puseră gunoiul în sacii negri de plastic. Strînseră saci de obiecte care urmau să fie donate asociației Goodwill. Umplură o cutie cu lucruri pe care Fat Charlie voia să le păstreze din motive sentimentale, îndeosebi fotografii din copilaria sa sau făcute înainte de nașterea sa.

În casă se afla un cufăr vechi, ca o ladă mică pentru o comoară a piraților, plină cu documente și cu hîrtii vechi. Fat Charlie se așeză pe podea și se uită prin ele. Doamna Higgler veni din dormitor cu un alt sac negru pentru gunoi, plin cu haine mîncate de molii.

— Fratele tău i-a dat cufărul ăsta, zise doamna Higgler, din senin.

Era prima dată cînd pomenea de una dintre fanteziile ei din noaptea trecută.

— Mi-am dorit întotdeauna să am un frate, zise Fat Charlie și nu-și dădu seama că gîndise cu voce tare decît atunci cînd doamna Higgler îi răspunse:

— Ți-am spus că ai un frate.

— Și unde pot să-l găsesc pe fratele acesta legendar?

Mai tîrziu avea să se întrebe de ce o întrebase acest lucru. O ironizase? O tachinase? Spusese ceva doar ca să nu tacă? Indiferent de motiv, întrebase. Iar bătrîna își mestecă buza de jos și dădu din cap.

— Ar trebui să știi. Ai moștenit lucrul ăsta. Îl ai în sînge.

Bătrîna veni spre el și-i făcu semn cu degetul. Fat Charlie se aplecă. Buzele bătrînei îi atinseră urechea, în timp ce-i șopti:

— ... *ai nevoie... spune-i unui...*

— Poftim?

— Am zis, spuse ea cu glas normal, că dacă ai nevoie de el, spune-i unui păianjen. Iar el o să vină în goană.

— Să-i spun unui păianjen.

— Așa am zis. Crezi că vorbesc ca să mă aflu în treabă? Ca să fac exerciții pentru plămîni? N-ai auzit niciodată de vorbitul cu albinele? Cînd eram fetiță în Saint Andrews, înainte ca părinții mei să vină aici, spuneam albinelor toate știrile bune. E vorba de ceva asemănător. Vorbești cu un păianjen. Așa făceam ca să-i transmit mesaje tatălui tău, cînd dispărea.

— ... bine...

— Să nu-mi mai spui „bine" în felul ăsta!

— În ce fel?

— De parcă aș fi o babă nebună care nu știe pe ce lume trăiește. Crezi că nu-mi mai merge mintea?

— Nici vorbă!

Doamna Higgler nu se înmuie. Nu se potoli nici un pic. Își înhață cana de cafea de pe masă și o legănă, dezaprobator. Fat Charlie făcuse boacăna, iar doamna Higgler era hotărîtă să-l silească să-și recunoască greșeala.

— Să știi că nu-s obligată să fac asta, zise ea. Nu-s obligată să te ajut. O fac doar din cauză că tatăl tău a fost deosebit și pentru că mama ta a fost o femeie grozavă. Ți-am spus lucruri aparte. Ți-am spus lucruri

importante. Ar trebui să mă asculți. Ar trebui să mă crezi.

— Vă cred, zise Fat Charlie, cît de convingător putu.

— Acum îți bați joc de o femeie bătrînă.

— Nu, minți el. Nici vorbă.

Cuvintele erau cinstite, sincere, adevărate. Fat Charlie era la mii de kilometri de casă, în locuința răposatului său tată, împreună cu o babă nebună, gata s-o lovească apoplexia. Ar fi fost în stare să-i spună că luna era un soi de fruct tropical neobișnuit, dacă asta ar fi calmat-o. Ar fi făcut acest lucru cît mai bine cu putință.

Bătrîna pufni disprețuitor.

—Ăsta-i necazul cu voi, tinerii, zise ea. Crezi că știi totul, pentru că ai lipsit de aici mult timp. De cînd trăiesc, am uitat mai multe decît o să știi tu vreodată. Nu știi nimic despre tatăl tău, nu știi nimic despre familia ta. Eu ți-am spus că tatăl tău e un zeu și tu nu m-ai întrebat despre ce zeu vorbesc.

Fat Charlie încercă să-și amintească numele vreunui zeu.

— Zeus? sugeră el.

Doamna Higgler scoase un sunet ce semăna cu cel al unui ibric care-și stăpînește nevoia de a da în clocot. Fat Charlie fu convins că Zeus fusese un răspuns greșit.

— Cupidon?

Bătrîna scoase un alt sunet, care începu ca un mîrîit și se termină ca un chicotit.

— Mi-l și imaginez pe tăticul tău gol pușcă, doar cu un scutec pufos pe el, cu un arc mare și cu săgeți!

Chicoti din nou. Apoi trase o dușcă de cafea.

— Pe vremuri, cînd era zeu, spuse ea, pe atunci i se spunea Anansi.

Probabil că știți unele povești cu Anansi, probabil că nu există nimeni în lumea largă care să nu cunoască măcar cîteva povești cu Anansi.

Anansi a fost păianjen. Pe vremea cînd lumea era tînără și cînd toate poveștile au fost spuse pentru prima

oară. Obișnuia să se vîre în tot felul de necazuri și obișnuia să iasă cu bine din ele. Știți povestea despre Copilul de catran, cea despre Fîrtatul Iepure? A fost prima poveste a lui Anansi. Unii oameni cred că Anansi a fost iepure. E o greșeală. N-a fost iepure. A fost păianjen.

Poveștile lui Anansi au apărut pe cînd oamenii au început să-și spună unul altuia povești. În Africa, acolo unde a început totul, oamenii spuneau povești despre maimuțe, lei și bivoli, povești pline de visare, cu mult înainte să picteze lei de peșteră și urși pe pereții stîncilor. Oamenii au avut întotdeauna această înclinație. În acest fel dădeau un înțeles lumii lor. Tot ce alerga, se tîra, înota sau șerpuia trecea prin poveștile acelea, iar diferitele triburi de oameni venerau făpturi diferite.

Leul era regele animalelor încă de pe atunci, Gazela era cea mai iute de picior, Maimuța cea mai proastă, iar Tigrul cel mai înfiorător, dar nu poveștile despre ei erau cele pe care ar fi vrut oamenii să le asculte.

Anansi a dat numele său poveștilor. Fiecare poveste e a lui Anansi. Cîndva, înainte ca poveștile să fie ale lui Anansi, acestea aparțineau Tigrului (astfel numesc oamenii din insule toate felinele mari), iar poveștile erau întunecate și rele, pline de durere, și nici una dintre ele nu se termina cu bine. Dar asta a fost cu mult timp în urmă. În zilele acestea, poveștile sînt ale lui Anansi.

Și dacă tot am fost la o înmormîntare, hai să vă spun o poveste despre Anansi, despre ce a făcut el cînd a murit bunica sa. (Nu-i nimic deosebit, era o femeie foarte bătrînă și s-a sfîrșit în somn. Se întîmplă.) A murit la distanță mare de casă, așa că Anansi a traversat insula cu roaba sa, a pus în ea trupul bunicii și l-a dus acasă. Voia s-o îngroape lîngă bananierul din spatele colibei sale.

În timp ce trecea prin oraș, după ce împinsese toată dimineața la roaba în care era cadavrul bunicii sale, s-a gîndit *Mi-ar prinde bine niște whisky.* Așa că s-a dus la prăvălie, pentru că în orășelul ăla exista un magazin,

o prăvălie în care se vindea orice. Vînzătorul era un individ care-și ieșea ușor din fire. Anansi a intrat și a băut niște whisky. A mai băut puțin whisky și și-a zis „Ar trebui să-i joc o festă amicului", așa că i-a spus vînzătorului să-i ducă niște whisky bunicii sale, care doarme în roaba rămasă afară. Trebuie s-o trezești, pentru că are somnul greu.

Iar vînzătorul s-a dus la roabă cu o sticlă și i-a spus bătrînei doamne din roabă: „Hei, ți-am adus whiskyul", dar bătrîna n-a răspuns. Atunci vînzătorul s-a înfuriat tot mai mult, pentru că era un om care-și ieșea ușor din fire și a zis „scoală-te, babo, scoală-te și bea-ți whiskyul", dar bătrîna n-a zis nimic. Apoi a făcut ceva ce fac uneori morții, din cauza căldurii zilei: a tras un pîrț zdravăn. Iar vînzătorul s-a înfuriat atît de tare din cauza bătrînei care se pîrțîia în fața lui, că i-a tras o palmă, apoi încă una și încă una, pînă cînd bătrîna a căzut din roabă și a rămas întinsă pe pămînt.

Anansi a alergat afară și a început să plîngă, să bocească și să se vaite, spunînd bunica mea e moartă, uite ce-ai făcut! Criminalule! Răufăcătorule! Iar vînzătorul i-a zis lui Anansi „nu spune nimănui că eu am făcut asta" și i-a dat lui Anansi o sticlă întreagă de whisky, o pungă de aur și un sac cu banane, ananas și mango, ca să înceteze cu bocetele și să plece.

Vedeți, el credea că o omorîse pe bunica lui Anansi.

Așa că Anansi și-a împins roaba pînă acasă și și-a înmormîntat bunica sub bananier.

Iar în ziua următoare, Tigrul a trecut pe lîngă casa lui Anansi și a simțit miros de mîncare. Așa că s-a invitat singur și l-a găsit pe Anansi ospătîndu-se, iar Anansi, neavînd de ales, l-a poftit pe Tigru să ia loc și să mănînce împreună cu el.

Tigrul a zis „frate Anansi, de unde ai mîncarea asta bună? Dar să nu mă minți! Și de unde ai sticlele astea de whisky și punga asta mare plină cu aur? Dacă mă minți, o să-ți sfîșii gîtul!"

Iar Anansi a zis „frate Tigru, nu pot să te mint. Am primit toate astea pentru că am dus-o pe bunica mea moartă în sat, într-o roabă. Iar vînzătorul mi-a dat toate bunătățile astea pentru că i-am adus-o pe bunica mea moartă."

Tigrul nu avea o bunică în viață, dar nevasta lui avea mamă. Așa că s-a dus acasă și a chemat-o afară pe mama nevestei sale „vino, pentru că avem de discutat." Femeia a ieșit afară, s-a uitat în jur și a zis „ce vrei?" Iar Tigrul a ucis-o, deși soția sa își iubea mama, și i-a pus trupul într-o roabă.

După aceea a împins roaba pînă în sat, cu soacra lui cea moartă în ea. Și striga cine vrea un cadavru? Cine vrea o soacră moartă? Dar lumea rîdea de el, își bătea joc de el, iar cînd a văzut că-i serios și că nu pleacă de acolo, a început să arunce în el cu fructe stricate pînă cînd a fugit.

Nu era prima oară cînd Anansi își bătea joc de Tigru și nu avea să fie nici ultima oară. Nevasta Tigrului i-a arătat întotdeauna că n-a uitat că i-a omorît mama. Iar într-o zi Tigrul și-a spus că mai bine nu s-ar fi născut.

Aceasta este o poveste cu Anansi.

Bineînțeles, toate poveștile sînt povești cu Anansi. Inclusiv aceasta.

În zilele din vechime, toate animalele voiau să aibă povești care să le poarte numele. Asta era pe vremea cînd cîntecele care creau lumea prin cîntec mai erau cîntate încă, pe vremea cînd erau cîntate cerul, curcubeul și oceanul. În zilele acelea animalele erau și oameni și animale, iar Anansi păianjenul le fraierea pe toate, mai ales pe Tigru, pentru că voia ca toate poveștile să-i poarte numele.

Poveștile sînt precum păianjenii, au picioare lungi, și sînt ca pînza de păianjen, în care te prinzi, dar care arată atît de frumoasă cînd o vezi sub o frunză în roua dimineții, și în modul elegant în care se leagă una de cealaltă și fiecare de fiecare.

Vreți să știți dacă Anansi arăta ca un păianjen? Sigur că da, cu excepția momentelor în care arăta ca un om.

Nu, nu-și schimba niciodată forma. E vorba doar de modul în care spui povestea. Asta-i tot.

Capitolul Trei

ÎN CARE ARE LOC O REUNIUNE DE FAMILIE

Fat Charlie se întoarse acasă, în Anglia; oricum, doar acolo era acasă.

Cînd ieși din sala vămii, purtînd o valijoară și o cutie de carton plină ochi, văzu că Rosie îl aștepta. Aceasta îl îmbrățișă și-l întrebă:

— Cum a fost?

— Putea să fie mai rău, răspunse el, ridicînd din umeri.

— Măcar nu mai ai de ce să-ți faci griji că tatăl tău o să apară la nuntă și o să te facă să-ți fie rușine pentru el.

— Așa e.

— Mămica mea zice că am putea să amînăm nunta cîteva luni, ca o dovadă de respect.

— Mămica ta vrea, de fapt, să renunțăm complet la nuntă.

— Aiurea! Crede că fac o partidă bună.

— Mama ta n-ar spune nici despre o combinație de Brad Pitt, Bill Gates și prințul William că reprezintă o partidă bună. Nu-i nimeni pe fața pămîntului suficient de bun ca să-i fie ginere.

— Te place, replică Rosie, cuminte și fără convingere.

Mama lui Rosie nu-l plăcea pe Fat Charlie și toată lumea știa asta. Mama lui Rosie alcătuia un mănunchi

bine legat de prejudecăți, supărări și dușmănii. Locuia într-un apartament magnific din Wimpole Street și nu avea nimic în frigiderul ei enorm, în afară de apă vitaminizată și uscățele de secară. În bolurile de pe mobilierul vechi, prețios, avea fructe de ceară, care erau șterse de praf de două ori pe săptămînă.

La prima sa vizită în apartamentul mamei lui Rosie, Fat Charlie mușcase dintr-un măr de ceară. Fusese foarte nervos, suficient de nervos ca să ia un măr — spre scuza lui, trebuie să spunem că era un măr foarte realist — și mușcase din el. Rosie îi făcuse semn, disperată. Fat Charlie scuipase îmbucătura de ceară în mînă și se gîndise să susțină că-i plăceau fructele de ceară sau că știuse de la început cu ce avusese de-a face și dorise să facă o glumă. Dar mama lui Rosie ridicase din sprînceană, venise și-i luase resturile mărului, apoi îi explicase pe scurt cît costau fructele de ceară în zilele acelea — dacă reușeai să le găsești — apoi aruncase mărul la gunoi. Fat Charlie rămăsese pe canapea tot restul după-amiezii, avînd în gură gust de lumînări, iar mama lui Rosie se uitase la el tot timpul, ca să fie sigură că n-o să mai muște din fructele ei prețioase de ceară, și nici n-o să înceapă să mestece piciorul unui scaun Chippendale.

Pe bufetele din apartamentul mamei lui Rosie se aflau fotografii mari, în rame de argint: fotografii ale lui Rosie pe cînd era fetiță, ale mamei și tatălui lui Rosie. Iar Fat Charlie le privise cu atenție, căutînd vreun indiciu care să-i permită rezolvarea misterului reprezentat de Rosie. Tatăl ei, care murise pe cînd Rosie avusese cincisprezece ani, fusese un bărbat enorm. La început bucătar, apoi bucătar șef, ajunsese în cele din urmă patron de restaurant. Dădea dovadă de-o eleganță perfectă în fiecare fotografie, de parcă s-ar fi îmbrăcat într-un magazin de modă înainte să se fotografieze. Era rotofei și zîmbitor, iar mama lui Rosie îl ținea de braț.

— A fost un bucătar uimitor, spusese Rosie.

În fotografii, mama lui Rosie arăta dolofană și zîmbitoare. Acum, după douăzeci de ani, părea o Eartha Kitt*, iar Fat Charlie nu-i zărise niciodată zîmbetul.

— Mama ta a gătit vreodată? a întrebat Fat Charlie, după această primă întîlnire.

— Nu știu. N-am văzut-o niciodată gătind.

— Ce mănîncă? Nu poate să trăiască doar cu uscățele și apă!

— Cred că mai comandă cîte ceva... zisese Rosie.

Fat Charlie își zise că i se părea foarte probabil că mămica lui Rosie pleca noaptea, sub înfățișare de liliac, ca să sugă sîngele nevinovaților adormiți. Îi pomenise această teorie lui Rosie, dar aceasta nu văzuse umorul din ea.

Mama lui Rosie îi spusese fiicei sale că-i sigură că Fat Charlie se căsătorea cu ea pentru bani.

— Ce bani? a întrebat Rosie.

Mama lui Rosie arătă spre apartament, un gest care includea fructele de ceară, mobila veche și prețioasă, picturile de pe pereți, și strînse din buze.

— Astea-s ale tale, spusese Rosie, care trăia din salariul ei de la o instituție de binefacere din Londra — iar leafa ei nu era prea mare, așa că, pentru a o suplimenta, Rosie cheltuise din banii pe care îi lăsase prin testament tatăl ei; cumpărase un mic apartament (pe care-l împărțise cu un șir de australience și de individe din Noua Zeelandă) și un VW Golf la mîna a doua.

— N-o să trăiesc veșnic, mormăise mama ei, într-un fel care sugera că avea de gînd să trăiască veșnic, devenind tot mai dură, mai slabă și tare ca piatra, mîncînd din ce în ce mai puțin, pînă cînd avea să fie în stare să trăiască doar cu aer, fructe de ceară și scuipat.

---

* Eartha Kitt — mulatră, actriță și cîntăreață de mare succes prin anii '50 (n.t.).

Rosie decise, în timp ce-l ducea cu mașina acasă pe Fat Charlie de la aeroportul Heathrow, că trebuia să schimbe subiectul. Zise:

— În apartamentul meu nu-i apă. Nici în toată clădirea.

— De ce?

— Doamna Klinger, vecina de dedesubt, zice că repară cineva o țeavă spartă.

— Probabil chiar doamna Klinger.

— Charlie! Deci, aș putea să fac baie în apartamentul tău, în seara asta?

— Vrei să te spăl pe spate?

— *Char*lie.

— Sigur. Nici o problemă.

Rosie se uită la spatele mașinii din fața ei, apoi luă mîna de pe schimbătorul de viteze, se întinse și prinse mîna uriașă a lui Fat Charlie.

— O să ne căsătorim curînd, zise ea.

— Știu, răspunse Fat Charlie.

— Adică o să avem destul timp pentru asta, nu-i așa?

— Destul, zise Fat Charlie.

— Știi ce-a spus odată mama mea? întrebă Rosie.

— Ceva despre reintroducerea pedepsei cu spînzurătoarea?

— *Nu*. A spus că, dacă o pereche proaspăt căsătorită ar pune o monedă într-un borcan de fiecare dată cînd face dragoste în primul an și ar lua o monedă de cîte ori face dragoste în anii următori, borcanul nu s-ar goli niciodată.

— Adică...

— E interesant, nu-i așa? O să vin în seara asta la opt, cu rățușca mea de cauciuc. Cum stai cu prosoapele?

— Hmm...

— O să-mi aduc un prosop de-al meu.

Fat Charlie își zise că n-o să fie sfîrșitul lumii dacă o monedă ar ajunge în borcan înainte să-și pună pirostriile și să taie tortul de nuntă, dar Rosie avea propriile-i

păreri în privința asta și cu asta basta. Borcanul rămînea perfect gol.

Cînd ajunse acasă, Fat Charlie își dădu seama că există o problemă atunci cînd te întorci la Londra, după o scurtă călătorie: sosești dimineața devreme și nu prea ai ce face în restul zilei.

Fat Charlie era un om care prefera să muncească. Considera statul pe canapea și uitatul la *Countdown** ca un mod de a-și aminti de perioada în care a fost în șomaj. Decise că cel mai inteligent lucru ar fi să se ducă la serviciu cu o zi mai devreme. În birourile din Aldwych ale Agenției Grahame Coats, de la etajul al cincilea și ultimul al clădirii, simțea că face parte din vîltoarea lucrurilor. Acolo aveau loc discuții interesante cu colegii de muncă, în camera pentru ceai. Întreaga panoplie a vieții avea să se desfășoare în fața sa, maiestuoasă în imagine, implacabilă și neîncetată în strădania ei. Oamenii ar fi fost încîntați să-l revadă.

— Nu te întorci decît mîine, zise Annie de la recepție, cînd Fat Charlie intră în clădire. Am spus oamenilor că te întorci abia mîine, atunci cînd au telefonat.

Femeia nu părea încîntată.

— N-am putut să stau de-o parte, zise Fat Charlie.

— Se vede, mormăi ea, disprețuitor. Să-i telefonezi lui Maeve Livingstone. A sunat în fiecare zi.

— Credeam că-i clienta lui Grahame Coats.

— Da, dar el vrea să discuți tu cu ea, spuse recepționera și-și văzu de telefonul ei.

Grahame Coats era un nume care se rostea în întregime. Nu spuneai domnul Coats, nici numai Grahame. Agenția îi aparținea; reprezenta oameni și încasa o parte din cîștigul acestora pentru că-i reprezenta.

---

* Countdown — emisiune concurs difuzată la televiziunea din Anglia (n.t.).

Fat Charlie se duse în biroul său, care era într-o încăpere mică, pe care o împărțea cu un număr de fișete. Pe ecranul calculatorului său era un post-it galben, pe care scria „Caută-mă. GC", așa că Fat Charlie se duse către biroul enorm al lui Grahame Coats. Ușile acestuia erau închise. Fat Charlie ciocăni la ușă, apoi, nefiind sigur dacă auzise pe cineva răspunzîndu-i, deschise ușa și își vîrî capul înăuntru.

Camera era goală. Nu era nimeni în ea.

— Bună ziua, zise Fat Charlie, nu prea tare.

Nu-i răspunse nimeni. În încăpere era oarecare dezordine: biblioteca ieșea din perete într-un unghi ciudat și din spațiul din spatele ei se auzea un bocănit care putea să fie provocat de un ciocan.

Fat Charlie închise ușa cît de încet putu și se întoarse în biroul său.

Telefonul sună. Fat Charlie ridică receptorul.

— Aici Grahame Coats. Vino să mă vezi.

De data asta, Grahame Coats stătea în spatele biroului, iar biblioteca era lipită de perete. Nu-l invită pe Fat Charlie să se așeze. Grahame Coats era un bărbat alb, de vîrstă medie, cu păr rar și foarte blond. Dacă atunci cînd îl vedeai pe Grahame Coats te pomeneai gîndindu-te la un dihor albinos, îmbrăcat într-un costum scump, trebuie să știi că nu erai primul căruia îi trecea prin minte o asemenea idee.

— Văd că te-ai întors printre noi, zise Grahame Coats. Dar mai înainte.

— Da, răspunse Fat Charlie, apoi, pentru că Grahame Coats nu părea foarte încîntat de întoarcerea sa mai devreme, adăugă: îmi pare rău.

Grahame Coats strînse din buze, se uită la o hîrtie de pe biroul său, apoi își ridică din nou privirea.

— Înțelesesem că n-o să te întorci decît mîine. Ai venit ceva mai repede.

— Da, m-am întors în dimineața asta. Din Florida. M-am gîndit să vin aici. Sînt multe de făcut. Să arăt că am bunăvoință. Dacă e în regulă...

— Absacord, zise Grahame Coats, cuvîntul fiind o condesare a „absolut de acord". A fost înmormîntarea ta.

— De fapt, a tatălui meu.

După ce-și răsuci gîtul ca un dihor, patronul spuse:

— Ești încă într-o zi de concediu medical.

— Exact.

— Maeve Livingstone. Văduva îngrijorată a lui Morris. Are nevoie de siguranță. De cuvinte frumoase și promisiuni plăcute. Roma n-a fost construită într-o zi. Sarcina actuală, de verificare a drepturilor lui Morris Livingstone și de transmitere a banilor către ea, se desfășoară fără încetare. Ea mă sună în fiecare zi, s-o ajut. De aceea, vreau să te ocupi de problemă.

— Bine, zise Fat Charlie. Pungașii n-au timp de odihnă.

— Încă o zi, încă un dolar, spuse Grahame Coats, dînd din deget.

— Să învîrt la roata de moară? sugeră Fat Charlie.

— Să pui umărul și să împingi la căruță, zise Grahame Coats. Mi-a făcut plăcere să pălăvrăgesc cu tine. Dar amîndoi avem multă treabă de făcut.

Cînd se afla în apropierea lui Grahame Coats, Fat Charlie simțea că există ceva care: a) îl făcea să utilizeze clișee verbale și b) începea să viseze cu ochii deschiși elicoptere negre, uriașe, care deschideau focul, apoi aruncau butoaie cu napalm în flăcări asupra birourilor Agenției Grahame Coats. Fat Charlie își dorea să nu se afle la serviciu în momentul în care se vor împlini visele acelea. Ar fi preferat să stea pe un scaun într-o cafenea micuță, din cealaltă parte a Aldwych-ului, sorbind dintr-o cafea cu caimac și aplaudînd, uneori, o încărcătură de napalm extrem de bine aruncată.

Din cele de mai sus puteți să vă dați seama că nu-i nevoie să știți prea multe despre slujba lui Fat Charlie, în afară de faptul că nu era fericit acolo, și, în principiu, aveți dreptate. Fat Charlie lucra cu ușurință cu cifrele ceea ce-l făcea să-și mențină slujba, dar avea o neîndemînare și o sfială care-l împiedica să arate oamenilor

ce făcuse și cît de mult făcuse. Fat Charlie vedea în jurul său indivizi care avansau în mod implacabil spre nivelul lor de incompetență*, în timp ce el rămînea la nivelul inițial, executînd sarcini importante pînă în ziua în care se alătura șirului de șomeri și începea din nou să privească programul de zi al televiziunii. Nu rămăsese niciodată mult timp fără slujbă, dar devenise șomer prea des în ultimii ani ca să se simtă în largul său în vreo funcție. Însă nu considera că acest lucru îl afectează.

Îi telefonă lui Maeve Livingstone, văduva lui Morris Livingstone, cîndva cel mai celebru comic scund originar din Yorkshire din Anglia și client de multă vreme al Agenției Grahame Coats.

— Alo, zise el, sînt Charles Nancy, de la departamentul de contabilitate al Agenției Grahame Coats.

— Oh, exclamă o voce de femeie la celălalt capăt al firului, credeam că o să mă sune chiar Grahame.

— E foarte ocupat. Așa că... m-a desemnat pe mine. Deci, cu ce pot să vă ajut?

— Nu prea știu. Mă întrebam... adică managerul băncii se întreba — cînd or să vină restul banilor pentru drepturile lui Morris. Grahame Coats mi-a explicat ultima oară — da, cred că a fost ultima oară — adică atunci cînd am discutat ultima oară — că banii au fost investiți — adică înțeleg că lucrurile astea durează — a spus că altfel aș pierde o grămadă de bani...

— Da, zise Fat Charlie. Știu că se ocupă. Dar lucrurile astea durează...

— Da, zise femeia. Presupun că durează. Am sunat la BBC și mi s-a spus că s-au făcut mai multe plăți de la moartea lui Morris. Știți că au scos un DVD ce conține toată seria de emisiuni *Cred că sînteți Morris Livingstone*?

---

* aluzie la Principiul lui Peter: într-o societate ierarhizată, fiecare tinde să avanseze pînă la punctul maxim de incompetență (n.t.).

Și că vor relua ambele serii din *Short Back and Side* de Crăciun?

— Nu știam, recunoscu Fat Charlie. Sînt convins că Grahame Coats știe. Află întotdeauna lucruri de genul ăsta.

— Am fost silită să-mi cumpăr singură un DVD, spuse femeia, tristă. Și mi-am adus aminte de toate. De sunetul din culise, de mirosul din clubul BBC. Mărturisesc că m-a făcut să simt lipsa luminilor rampei. Știți, așa l-am întîlnit pe Morris. Am fost dansatoare. Am avut propria mea carieră.

Fat Charlie îi spuse că o să-i transmită lui Grahame Coats că managerul băncii era cam îngrijorat și puse receptorul în furcă.

Se întrebă cum putea cineva să simtă lipsa luminilor rampei.

În cel mai groaznic coșmar al lui Fat Charlie, un reflector îl lumina de sus, dintr-un cer negru, iar el se afla pe o scenă întinsă, iar siluete nevăzute încercau să-l oblige pe Fat Charlie să stea în lumina reflectorului și să cînte. Indiferent cît de iute și de departe fugea, indiferent cît de bine se ascundea, îl găseau și-l tîrau pe scenă, în fața a zeci de figuri răbdătoare. Fat Charlie se trezea întotdeauna înainte să înceapă să cînte, se trezea tremurînd și plin de sudoare, cu inima bubuindu-i ca un tun în piept.

Trecu ziua de muncă. Fat Charlie lucra aici de aproape doi ani. Era în agenție de mai mult timp decît oricare altă persoană — cu excepția lui Grahame Coats — pentru că în Agenția Grahame Coats exista o mare fluctuație de personal. Dar, cu toată vechimea lui, nimeni nu păruse încîntat să-l vadă.

Fat Charlie stătea uneori la birou și se uita pe fereastră, în timp ce ploaia cenușie și nesuferită bătea în geam, și se imagina pe o plajă tropicală, cu valuri ce veneau dintr-o mare imposibil de albastră și se spărgeau pe o plajă cu nisip imposibil de galben. Deseori, Fat Charlie se întreba dacă oamenii de pe plaja din

imaginația sa — care priveau degetele albe ale valurilor ce se întindeau către țărm, care ascultau păsările tropicale ciripind prin palmieri — visaseră vreodată să fie în Anglia, în timp ce plouă, într-o încăpere de dimensiunile unei cești aflată la etajul al cincilea dintr-o clădire pentru birouri, la mare distanță de monotonia nisipului de-un auriu pur și de plictiseala infernală a unei zile atît de perfecte, încît nici măcar o băutură cremoasă, care conținea în mod evident prea mult rom și care avea o umbrelă din hîrtie roșie, nu putea să o atenueze cu nimic. Și chestia asta îl făcea să se simtă bine.

În drum spre casă se opri la un magazin de băuturi alcoolice și cumpără o sticlă de vin alb german, iar de la mica prăvălie de lîngă locuința sa cumpără o lumînare cu miros de paciuli, apoi luă o pizza de la Pizza Place din apropiere.

Rosie îi telefonă la șapte și jumătate de la cursul ei de yoga ca să-i spună că o să întîrzie un pic, apoi la ora opt, din mașină, ca să-i spună că fusese blocată în trafic, după aceea la nouă și un sfert, ca să-l anunțe că ajunsese la colțul străzii. Pînă în momentul acela Fat Charlie băuse singur aproape toată sticla de vin alb și mîncase toată pizza — cu excepția unui triunghi.

Mai tîrziu se întrebă dacă spusese chestia aia din cauza vinului.

Rosie sosi la nouă și douăzeci, aducînd prosoape și o sacoșă plină cu șampoane, săpunuri și o cutie mare cu maioneză pentru păr. Refuză scurt, dar amabilă, paharul de vin alb și bucata de pizza — mîncase în timpul blocajului de trafic, îi explică ea. Făcuse o comandă. Așa că Fat Charlie rămase în bucătărie și-și turnă vinul rămas în pahar, apoi alese brînza și ardeii de pe partea superioară a bucății răcite de pizza, iar Rosie se duse să dea drumul la apă în baie; deodată, începu să țipe din răsputeri.

Fat Charlie ajunse în baie înainte să se termine primul țipăt, tocmai cînd Rosie își umplea plămînii

pregătindu-se pentru al doilea. Fat Charlie era convins că o s-o găsească plină de sînge. Spre surpriza și ușurarea sa, Rosie nu sîngera. Purta un sutien albastru și chiloți și arăta spre baie. În centrul acesteia era un păianjen mare, cafeniu, de grădină.

— Îmi pare rău, zise Rosie. M-a luat prin surprindere.

— Mai apar din cînd în cînd, zise Fat Charlie. Dau drumul la apă peste ei.

— Să nu mai faci așa ceva, îl mustră Rosie. E o ființă vie. Du-l afară.

— Bine, zise Fat Charlie.

— O să aștept în bucătărie. Să-mi spui cînd ai terminat.

Cînd ai băut o sticlă întreagă de vin alb, prinderea unui păianjen de bucătărie, destul de vioi, într-un pahar transparent de plastic, ajutîndu-te doar cu o felicitare veche, devine o chestie de coordonare între mișcări și privire mult mai dificilă ca în alte dăți. Iar dificultatea sporește dacă alături se află logodnica, dezbrăcată parțial și aproape isterică, ce privește peste umărul tău și-ți oferă sfaturi, cu toate că promisese să aștepte în bucătărie.

În ciuda ajutorului, Fat Charlie reuși curînd să prindă păianjenul în pahar, acoperi gura paharului cu felicitarea primită de la un vechi coleg de școală (și pe care scria EȘTI ATÎT DE BĂTRÎN PE CÎT TE SIMȚI, mesajul continuînd însă pe partea interioară AȘA CĂ NU ȚI-O MAI FRECA, MANIACULE SEXUAL — LA MULȚI ANI!)

Duse păianjenul afară, în grădinița din fața casei, care consta dintr-un gard — ca să aibă oamenii pe ce să vomite — și mai multe lespezi mari, între care creștea iarba. Ridică paharul. În lumina galbenă a lămpilor cu sodiu, păianjenul părea negru. I se păru că păianjenul se uita la el.

— Îmi pare rău, îi spuse el păianjenului; și, din cauza vinului care se împrăștia plăcut în interiorul său, vorbi cu voce tare.

Puse paharul și felicitarea pe o lespede crăpată, așteptînd să plece păianjenul. Acesta rămase nemișcat pe figura ursulețului vesel desenat pe felicitare. Bărbatul și păianjenul se priviră unul pe celălalt.

Fat Charlie își aminti ce-i spusese doamna Higgler, iar cuvintele îi veniră pe buze înainte să le poată opri. Poate că vorbise diavolul din el. Poate că vorbise alcoolul.

— Dacă-l vezi pe fratele meu, îi zise Fat Charlie păianjenului, spune-i să treacă pe aici și să-mi zică bună ziua.

Păianjenul rămase unde era, ridică un picior, de parcă s-ar fi gîndit la ceva, apoi fugi pe lespede către gard și dispăru.

Rosie își făcu baie, îl sărută pe Fat Charlie pe obraz, apoi se duse acasă.

Fat Charlie porni televizorul, dar se pomeni moțăind, așa că îl închise și se duse în pat, unde avu un vis atît de ciudat și de plin de viață, încît îl ține minte tot restul vieții.

Poți să-ți dai seama că-i vorba de un vis pentru că ești undeva unde n-ai fost niciodată în viața adevărată. Fat Charlie nu fusese niciodată în California. Nu fusese niciodată în Beverly Hills. Îl văzuse destul în filme și la televizor ca să simtă un fior liniștitor cînd recunoscu locul. Avea loc o petrecere.

Luminile din Los Angeles străluceau și clipeau în fața lui.

Oamenii de la petrecere păreau să se împartă clar în cei cu tăvi de argint, pline cu sandvișuri perfecte, și cei care luau cîte ceva din tăvile de argint sau care refuzau să ia. Cei care erau hrăniți se plimbau prin casa uriașă, zîmbind, discutînd, fiecare dintre ei fiind convins de importanța sa relativă în lumea Hollywoodului așa cum fuseseră curtenii de la curtea vechii Japonii — și, la fel ca în străvechea curte japoneză, fiecare dintre ei era convins că va fi în siguranță dacă va urca pe scara

socială. Acolo erau actori care doreau să fie vedete, vedete care doreau să fie producători independenți, producători independenți care duceau dorul siguranței unei slujbe într-o casă de filme, regizori care doreau să fie vedete, patroni de case de filme care voiau să fie patronii altor case de filme, cu mai puține probleme, avocați care doreau să fie apreciați pentru calitățile lor personale sau, în lipsa acestora, doar să fie apreciați.

În visul lui Fat Charlie, acesta se vedea pe sine, simultan, atît din interior cît și din exterior, iar el nu era el însuși. În visele obișnuite ale lui Fat Charlie, acesta ar fi stat așezat, susținînd un examen despre ținerea unei evidențe duble, pe care uitase s-o învețe, fiind convins că atunci cînd avea să se ridice de pe scaun avea să descopere că uitase să pună pe el ceva mai jos de mijloc, atunci cînd se îmbrăcase în dimineața aceea. În visele sale, Fat Charlie era el însuși, dar ceva mai neîndemînatic.

Nu și în visul acela.

În visul acela, Fat Charlie era grozav și ultragrozav. Era șmecher, era șiret, era deștept, era singura persoană care nu purta o tavă la petrecere și care nu fusese invitată. Și se distra de minune, iar acest lucru reprezenta un motiv de uimire pentru Fat Charlie cel care dormea, pentru că acesta nu-și închipuia ceva mai jenant decît să te duci undeva fără să fii invitat.

Spunea fiecărei persoane care-l întreba cine este o altă poveste despre cine e și de ce se afla acolo. După o jumătate de oră, majoritatea celor de la petrecere erau convinși că era reprezentantul unei firme de investiții din străinătate, care dorea să cumpere una dintre casele de filme, iar după o altă jumătate de oră toată lumea știa că intenționa să facă o ofertă pentru Paramount.

Rîsul său era răsunător și molipsitor, iar el părea că se distrează mai bine decît oricare altă persoană de la petrecerea aceea. Îl învață pe barman să pregătească un cocteil căruia îi spunea „Înțelegere dublă" care, deși avea la bază șampanie, era, după cum explica el,

demonstrat științific că nu-i alcoolic. Conținea un strop din aia și un strop din aialaltă, pînă cînd căpătă o culoare vie, purpurie; iar el înmîna băutura celor care treceau pe acolo, silindu-i cu veselia și cu entuziasmul să soarbă, încît pînă și cei care băuseră pînă atunci doar apă minrală — cu grijă, de parcă ar fi putut să explodeze — dădeau acum pe gît cu plăcere lichidul purpuriu.

Apoi, conform logicii visului, îi conduse pe toți la piscină și le propuse să-i învețe trucul Mersului pe Apă. Era o chestie de încredere în sine, le explică el, de atitudine, de mod de abordare, de a ști cum să faci asta. Iar oamenilor de la petrecere li se părea că e bine să știe Mersul pe Apă, că-i ceva ce știuseră dintotdeauna în sinea lor cum se face, dar pe care îl uitaseră, iar acum omul din fața lor avea să le reamintească tehnica aceea.

Scoateți-vă pantofii, le zise el, iar ei își scoaseră încălțămintea. Sergio Rossis, Christian Louboutins, Renè Caovillas se aliniară lîngă Nike și Doc Martens, lîngă pantofii anonimi, din piele neagră, ai impresarilor. Iar el îi conduse, într-un fel de șir de conga, în jurul bazinului de înot, apoi spre suprafața apei. Apa era rece cînd o atingeai și tremura ca piftia sub picioarele lor; unele femei și mai mulți bărbați se legănară pe ea, iar doi impresari mai tineri începură să sară pe suprafața piscinei, ca niște copii pe o platformă de țopăit. Departe, jos, luminile din Los Angeles sclipeau prin ceață, ca niște galaxii îndepărtate.

Curînd, fiecare centimetru al bazinului era ocupat de petrecăreți — care stăteau, dansau, se legănau și țopăiau pe apă. Apăsarea mulțimii era atît de puternică încît tipul șmecher — Charlie din visul său — se trase înapoi pe marginea de beton a bazinului și luă o bucată de falafel-sashimi de pe o tavă de argint.

Un păianjen coborî de pe un fir de iasomie pe umărul individului șmecher. Merse în jos pe brațul acestuia, pînă în palmă, iar cînd ajunse acolo fu salutat cu un Hei! plin de încîntare.

Urmă o perioadă de tăcere, de parcă omul asculta ce-i spunea păianjenul, asculta ceva ce numai el putea auzi. Apoi zise: *Cere și ți se va da. Nu este acesta adevărul?*

Și așeză cu grijă păianjenul pe o frunză de iasomie.

În aceeași clipă, toți cei care stăteau cu picioarele goale pe suprafața bazinului de înot își amintiră că apa e un lichid, nu un corp solid, și că de aceea oamenii nu merg în mod obișnuit pe apă, iar dansul și țopăitul pe apă e imposibil.

Oamenii aceia, piese care acționau mașinăria visului, căzură deodată, complet îmbrăcați, în apa adîncă de la unul la patru metri. Se udară, se încurcară, se speriară.

Individul cel șmecher merse foarte calm de-a latul bazinului, călcînd pe capetele și pe mîinile oamenilor, fără să-și piardă echilibrul. Apoi ajunse la capătul piscinei, unde începea o rîpă, și făcu un salt uriaș, ajungînd pînă la luminile din Los Angeles, care sclipiră și-l înghițiră ca un ocean.

Oamenii din bazin ieșiră afară, furioși, supărați, zăpăciți, uzi și, în unele cazuri, pe jumătate înecați...

În South London era dimineața devreme. Lumina avea o culoare albastră-cenușie.

Fat Charlie se dădu jos din pat, tulburat din cauza visului, și se duse la fereastră. Perdelele erau trase. Fat Charlie văzu începutul răsăritului, imensul portocaliu sîngeriu al soarelui înconjurat de nori cenușii, pătați cu stacojiu. Felul acela de cer care face pînă și cea mai prozaică persoană să descopere că în străfundul sufletului său simte nevoia de a se apuca să picteze în ulei.

Fat Charlie se uită la răsărit. *Cer roșu dimineața,* își zise el. *Avertisment pentru marinari.*

Visul său fusese foarte bizar. *O petrecere în Hollywood. Secretul Mersului pe Apă. Bărbatul acela, care era el și nu era el...*

Fat Charlie își dădu seama că-l cunoștea pe bărbatul din vis, îl cunoștea de undeva, și-și mai dădu seama

că acest lucru îl va irita pentru tot restul zilei dacă nu va lămuri lucrurile, așa cum te irită o bucată de ață dentară rămasă între doi dinți sau încercarea de a stabili diferența precisă între cuvintele *lubric* și *lasciv*.

Privi pe fereastră.

Era abia șase dimineața, iar lumea era potolită. Un om care-și plimba cîinele devreme, la capătul străzii, încuraja un pomeranian să-și facă nevoile. Un poștaș umbla din casă în casă, după care se întorcea la camioneta sa roșie. Apoi ceva se mișcă pe pavajul de lîngă casa sa, iar Fat Charlie privi în jos.

Lîngă gard stătea un bărbat. Cînd văzu că Fat Charlie, îmbrăcat în pijama, se uită în jos, individul rînji și făcu semn cu mîna. Urmă un moment de recunoaștere care-l zdruncină profund pe Fat Charlie: cunoștea atît rînjetul, cît și fluturarea mîinii, deși nu-și dădu seama imediat de unde. Ceva din vis mai rămăsese în mintea lui Fat Charlie, făcîndu-l să nu se simtă în largul său, făcînd lumea să pară ireală. Charlie se frecă la ochi. Persoana de lîngă gard dispăruse. Fat Charlie speră că individul plecase, plecase pe drum, cufundîndu-se în resturile cetii de dimineață, luînd cu el jena, enervarea și nebunia pe care le adusese.

Și atunci se auzi soneria.

Fat Charlie își puse halatul și coborî.

În viața lui nu pusese niciodată lanțul de siguranță înainte să deschidă ușa, dar de data asta puse lanțul la în lăcaș înainte să apese pe clanță. Apoi deschise ușa din față vreo zece centimetri.

— Bună dimineața, zise el, fără vlagă.

Zîmbetul ce se vedea prin crăpătura ușii ar fi putut să lumineze un sat.

— M-ai chemat și am venit, zise străinul. Fat Charlie, ai de gînd să-mi deschizi ușa?

— Cine ești?

În clipa aceea își dădu seama unde-l mai văzuse pe bărbatul acela: la înmormîntarea mamei sale, în capela cea mică a crematoriului. Acolo văzuse ultima oară

zîmbetul acela. Și știu și răspunsul, îl știu înainte ca bărbatul să rostească vreo vorbă.

— Sînt fratele tău, spuse bărbatul.

Fat Charlie închise ușa. Scoase lanțul de siguranță și deschise larg ușa. Bărbatul era tot acolo.

Fat Charlie nu era prea lămurit cum trebuie să salute un potențial frate imaginar în care nu crezuse pînă atunci. Așa că rămaseră locului, unul într-o parte a ușii, celălalt în cealaltă parte, pînă cînd fratele lui zise:

— Poți să-mi spui Spider*. Nu mă inviți înăuntru?

— Ba da. Sigur. Te rog. Intră.

Fat Charlie îl conduse pe bărbat pe scări.

Uneori se întîmplă lucruri imposibile. Iar cînd se întîmplă, majoritatea oamenilor le fac față. Astăzi, ca în fiecare zi, vreo cinci mii de oameni de pe fața planetei vor trăi lucruri care-se-întîmplă-o-dată-la-un-milion-de-cazuri și nici unul dintre ei nu va refuza să creadă în ceea ce le spun simțurile. Majoritatea vor spune ceva care-i echivalentul a „Ce lume amuzantă!" și-și vor vedea de treburi. Așa că în timp ce o parte a lui Fat Charlie încerca să găsească o explicație logică, sănătoasă, normală pentru ceea ce se întîmpla, cea mai mare parte a sa se obișnuise deja cu ideea că în spatele lui, pe scări, urca un frate pe care nu știuse că-l are.

Ajunseră în bucătărie și rămaseră acolo.

— Vrei o ceașcă de ceai?

— N-ai cafea?

— Numai solubilă.

— E bună și aia.

Fat Charlie porni ceainicul.

— Vii de departe? întrebă el.

— Din Los Angeles.

— Cum a fost zborul?

Bărbatul se așeză la masa din bucătărie. Ridică din umeri. Un gest care putea însemna orice.

---

* spider — păianjen (n.t.).

— Hmmm. Vrei să rămîi mai mult timp?

— Nu m-am gîndit încă.

Bărbatul — Spider — privi în jur, uitîndu-se la bucătăria lui Fat Charlie de parcă nu mai fusese pînă atunci într-o bucătărie.

— Cum vrei cafeaua?

— Neagră ca noaptea, dulce ca păcatul.

Fat Charlie îi puse cana în față, apoi îi oferi un bol cu zahăr.

— Servește-te.

În timp ce Spider punea linguriță după linguriță de zahăr în cafea, Fat Charlie se așeză în fața lui și-l privi.

Între cei doi exista o asemănare, un aer de familie. Lucru incontestabil, chiar dacă asta nu justifica intensul simțămînt de familiaritate pe care-l trăia Fat Charlie văzîndu-l pe Spider. Fratele său arăta așa cum își dorea Fat Charlie să arate, fără să țină seama de individul ce-l dezamăgea un pic și pe care-l vedea cu o regularitate monotonă în oglinda din baie. Spider era mai înalt, mai zvelt, mai calm. Purta o jachetă din piele neagră cu stacojiu și jambiere din piele neagră și părea să se simtă în largul lui cu ele. Fat Charlie încercă să-și amintească dacă așa era îmbrăcat tipul șmecher din visul său. Bărbatul acela lăsa impresia că toată lumea e a sa. Simplul fapt că stătea la aceeași masă cu el îl făcea pe Fat Charlie să se simtă neîndemînatic, cu înfățișare nepotrivită și puțin cam prost. Nu din cauza hainelor pe care le purta Spider, ci pentru că Fat Charlie știa că, dacă le-ar fi îmbrăcat el, ar fi arătat de parcă ar fi fost travestit. Nu din cauza felului în care zîmbea Spider — natural, încîntător — ci din cauza certitudinii depline și de nezdruncinat a lui Fat Charlie că ar fi putut să exerseze în fața oglinzii din clipa aceea pînă la sfîrșitul lumii, fără să reușească să scoată un zîmbet care să fie măcar pe jumătate de fermecător, de semeț sau de blînd.

— Ai fost la incinerarea mămicii, zise Fat Charlie.

— Am vrut să vin să discut cu tine după slujba funerară, zise Spider. N-am fost convins că era o idee bună.

— Aș fi vrut să fi venit, zise Fat Charlie, apoi se gîndi la ceva și adăugă; am crezut că o să fii la înmormîntarea lui tăticu.

— Poftim?

— La înmormîntarea lui. A avut loc în Florida. Acum două zile.

Spider clătină din cap.

— Nu-i mort. Sînt sigur că aș fi știut, dacă ar fi murit.

— E mort. L-am îngropat. Adică am umplut groapa. Întreab-o pe doamna Higgler.

— Cum a murit?

— Atac de cord.

— Asta nu înseamnă nimic. Înseamnă doar că a murit.

— Da. A murit.

Spider încetase să zîmbească. Se uita în cafea de parcă ar fi bănuit că poate să găsească un răspuns în ea.

— Trebuie să verific, zise Spider. Nu că nu te-aș crede. Dar cînd e vorba de tatăl tău... Chiar dacă tatăl tău e și tatăl meu.

Și se strîmbă. Fat Charlie știa ce înseamnă strîmbătura aceea. O făcuse și el — în sinea sa — de multe ori cînd venise vorba de tatăl lui.

— Locuiește în același loc? Lîngă casa în care am crescut?

— Doamna Higgler? Da. Locuiește tot acolo.

— N-ai nimic de acolo? Un tablou? Poate o fotografie?

— Am adus acasă o cutie întreagă.

Fat Charlie nu deschisese cutia cea mare de carton pînă atunci. Rămăsese pe hol. Aduse cutia în bucătărie și o puse pe masă. Luă un cuțit și tăie banda adezivă care o înconjura. Spider scotoci în cutie cu degetele sale

lungi, manevrînd fotografiile ca pe niște cărți de joc, pînă cînd scoase una cu mama lor și cu doamna Higgler stînd pe veranda doamnei Higgler, cu douăzeci și cinci de ani în urmă.

— Veranda mai e acolo?

Fat Charlie încercă să-și amintească.

— Mi se pare că da, răspunse el.

Ulterior nu fu în stare să-și amintească dacă fotografia crescuse foarte mare sau dacă Spider devenise foarte mic. Deși putea să jure că nu se întîmplase nici una, nici alta, totuși era de netăgăduit că Spider intrase în fotografie, iar aceasta sclipise, fremătase și-l înghițise.

Fat Charlie se frecă la ochi. Era singur în bucătărie, la ora șase dimineața. Pe masă se afla o cutie plină cu fotografii și cu hîrtii, lîngă o cană goală, pe care o luă și o puse în chiuvetă. Se duse pe hol, pînă în dormitor, se întinse pe pat și dormi pînă-l trezi deșteptătorul, la șapte și jumătate.

Capitolul Patru

CARE SE ÎNCHEIE CU O SEARĂ CU VIN, FEMEI ȘI CÎNTECE

Fat Charlie se trezi.

Amintirile din visul în care se întîlnise cu un frate ca o vedetă de cinema se amestecau cu cele dintr-un vis în care președintele Taft venise în vizită, aducînd cu el o grămadă de benzi desenate *Tom și Jerry*. Fat Charlie făcu duș și luă metroul spre serviciu.

În timpul zilei îl obsedă ceva, dar nu-și dădea seama ce. Punea lucrurile aiurea. Uita lucruri. La un moment dat, începu să cînte în timp ce stătea la birou, nu pentru că ar fi fost fericit, ci pentru că uitase că nu e. Își dădu seama că fredona abia cînd Grahame Coats își vîrî capul pe ușa cămăruței cît un dulap a lui Fat Charlie, ca să-l mustre.

— Nu-i voie la birou cu radiouri, walkmanuri, dispozitive de citire MP3 sau alte instrumente similare de produs muzică, zise Graham Coats, privindu-l ca un dihor. Acestea produc o stare de pierdut vreme, o stare demnă de dispreț în lumea celor care trudesc toată ziua.

— N-a fost radioul, recunoscu Fat Charlie, înroșindu-se la față.

— Nu? Atunci ce-a fost, dacă vrei să-mi spui?

— Eu am fost.

— Tu?

— Da. Cîntam. Îmi pare rău...

— Aș fi jurat că-i radioul. Și aș fi greșit. Doamne! Bine, dacă dispui de un asemenea talent, dacă ai o asemenea pricepere, poate că ar trebui să ne părăsești ca să urci pe scenă, să distrezi mulțimea, poate să ai propria ta emisiune, în loc să ocupi un loc într-un birou în care alții încearcă să muncească. Un loc în care sînt dirijate carierele oamenilor.

— Nu, zise Fat Charlie. Nu vreau să plec. Pur și simplu nu mi-am dat seama!

— Atunci trebuie să înveți să-ți stăpînești cheful de cîntat — cu excepția cazului cînd ești în baie, sub duș sau pe bănci, cînd îți încurajezi echipa favorită de fotbal, zise Grahame Coats. Eu însumi sînt suporter al echipei Crystal Palace. Sau îți cauți de lucru în altă parte.

Fat Charlie zîmbi, apoi își dădu seama că nu avea nici un chef să zîmbească și deveni serios, dar în momentul acela Grahame Coats părăsi încăperea, așa că Fat Charlie înjură în șoaptă, își puse brațele pe birou și-și lăsă capul pe ele.

— Tu cîntai? îl întrebă una dintre fetele cele noi din departamentul Legătura cu Artiștii; Fat Charlie nu reușea niciodată să le rețină numele, pentru că plecau repejor de acolo.

— Se pare că da.

— Ce cîntai? Era frumos.

Fat Charlie își dădu seama că nu știa. Răspunse:

— Nu-s sigur... Nu am ascultat.

Fata rîse și spuse calmă:

— Avea dreptate. Ar trebui să înregistrezi discuri, nu să-ți irosești timpul aici.

Fat Charlie nu știu ce să zică. Roșu la față, începu să verifice cifre, să ia notițe și să lipească post-it-uri cu mesaje pe ecranul calculatorului, pînă fu sigur că fata plecase.

Sună Maeve Livingstone. Îl *ruga* pe Fat Charlie să aibă grijă ca Grahame Coats să-i telefoneze managerului

băncii ei. El îi spuse că o să facă tot ce putea. Iar ea îi răspunse că o să vadă cît se străduise.

Rosie îl sună pe mobil, la ora patru după-amiaza, ca să-i spună că apa curgea din nou în apartamentul ei și să-i aducă la cunoștință o știre bună, mama ei decisese să se intereseze de nunta ce urma să aibă loc și-i ceruse să se ducă la ea în seara aceea, ca să discute.

— Foarte bine, zise Fat Charlie, dacă organizează ea masa, o să economisim o avere.

— Nu-i frumos din partea ta. O să te sun diseară, să-ți spun cum a fost.

Fat Charlie îi spuse că o iubește și puse receptorul în furcă. Cineva se uita la el. Se întoarse.

Grahame Coats zise:

— Cel care dă telefoane personale în timpul serviciului, va culege ce-a semănat. Știi cine a zis asta?

— Dumneavoastră?

— Așa e, zise Grahame Coats. Eu am zis. Și niciodată nu s-a spus lucru mai adevărat. Consideră discuția asta un avertisment oficial.

Și zîmbi, un zîmbet plin de mulțumire de sine care-l obligă pe Fat Charlie să se gîndească la urmările posibile ale înfigerii pumnului său în pîntecul dolofan al lui Grahame Coats. Fat Charlie decise că ar fi o combinație de concediere și acțiune în justiție pentru vătămare corporală. Indiferent de urmări, însă ar fi fost un lucru grozav.

Fat Charlie nu era, de felul său, un om violent. Dar visa. Visele sale cu ochii deschiși erau chestii fără importanță și plăcute. I-ar fi plăcut să aibă destui bani ca să mănînce în restaurante bune de fiecare dată cînd și-ar fi dorit. Își dorea o slujbă în care să nu-i spună nimeni ce să facă. Voia să poată cînta fără probleme, chiar dacă n-ar fi fost nimeni să-l audă.

Dar în după-amiaza aceea visele sale cu ochii deschiși căpătară o formă diferită: pentru început, putea să zboare, iar gloanțele săreau izbindu-se de pieptul său puternic cînd cobora din cer ca s-o salveze pe Rosie de

o bandă de tîlhari ce voiau s-o răpească. Ea s-ar fi ținut bine de el în timp ce zburau împreună spre apus, către Fortăreața Grozavă, unde locuia el, iar cînd ar fi ajuns acolo ea ar fi fost atît de copleșită de sentimentul de recunoștință, încît ar fi decis cu entuziasm să nu-l mai bată la cap cu să-așteptăm-pînă-după-nuntă și ar fi început să vadă cît de repede puteau să umple borcanul cu monede...

Visele cu ochii deschiși reduceau stresul muncii sale în Agenția Grahame Coats, care consta în a spune oamenilor că cecurile lor erau la poștă sau a suna după banii pe care trebuia să-i primească agenția.

La ora șase seara, Fat Charlie își închise calculatorul și coborî cele cinci etaje pe scări. Nu plouase. Deasupra, graurii se roteau și ciripeau: corul de înserare al orașului. Toți cei de pe stradă se grăbeau undeva. Majoritatea, asemnea lui Fat Charlie, mergeau pe Kingsway îndreptîndu-se spre stația de metrou Holborn. Țineau capul în jos și aveau înfățișarea celor care vor să se ducă acasă, să se culce.

Exista totuși o persoană care nu se ducea nicăieri. Stătea locului, cu fața spre Fat Chalie și spre ceilalți navetiști, iar jacheta sa de piele filfîia în bătaia vîntului. Nu zîmbea.

Fat Charlie îl zări de la capătul străzii. În timp ce se apropia de el, totul deveni ireal. Ziua se topi, iar el își dădu seama pentru ce își irosise vremea încercînd să-și amintească.

— Salut, Spider, spuse el, cînd ajunse mai aproape.

Spider arăta de parcă în interiorul său avea loc o adevărată furtună. Părea gata să izbucnească în plîns. Fat Charlie nu-și dădea seama dacă așa stau lucrurile. Pe figura lui Spider se citeau atît de multe emoții, încît oamenii de pe stradă se uitau în altă parte, rușinați.

— Am fost acolo, zise el, cu voce inexpresivă. Am văzut-o pe doamna Higgler. M-a dus la mormînt. Tatăl meu a murit și eu n-am știut.

— Era și tatăl meu, Spider, zise Fat Charlie.

Se întrebă cum de uitase de Spider, cum de-l scosese din viața sa ca pe un vis.

— E adevărat.

Cerul înserării era străbătut de grauri. Se roteau și treceau de pe un acoperiș pe altul.

Spider tresări și rămase încordat. Părea să fi luat o decizie.

— Ai dreptate, zise el. Trebuie să facem asta împreună.

— Exact, zise Fat Charlie. Ce să facem? întrebă el, dar Spider chemase deja un taxi.

— Avem necazuri, zise Spider lumii. Tatăl nostru nu mai este. Inimile ne sînt grele. Mîhnirea s-a așternut asupra noastră ca polenul în perioada sezonului de alergie. Stăm în beznă și ghinionul e singurul nostru tovarăș.

— Așa e, domnilor, zise vesel taximetristul. Unde să vă duc?

— Acolo unde pot fi găsite cele trei remedii împotriva beznei din suflet, îi răspunse Spider.

— Poate luăm un curry, propuse Fat Charlie.

— Există trei lucruri și numai trei care pot înlătura durerea pricinuită de moarte și pot reduce necazurile vieții, zise Spider. Acestea sînt vinul, femeile și cîntecul.

— Și curry e bun, îi atrase atenția Fat Charlie, dar nu-l ascultă nimeni.

— Există o anumită ordine? întrebă taximetristul.

— Mai întîi vinul, îl anunță Spider. Rîuri, lacuri și oceane întinse de vin.

— Aveți dreptate, spuse taximetristul și intră în trafic.

— Am un sentiment neplăcut legat de toate astea, zise îndatoritor Fat Charlie.

Spider dădu din cap.

— Sentiment neplăcut. Da. Amîndoi avem sentimente neplăcute. În seara asta ne vom lua sentimentele neplăcute, le vom împărtăși și le vom înfrunta. Vom jeli. Vom scurge drojdia amară a mortalității. Frate, dure-

rea împărtășită nu-i durere dublată, ci înjumătățită. Omul nu-i o insulă.

— Și nu întreba pentru cine bat clopotele, intonă taximetristul. Pentru tine bat.*

— Oho! exclamă Spider. Ai spus un koan** foarte tare!

— Mulțumesc, zise taximetristul.

— În regulă, așa se termină. Ești un soi de filosof. Eu sînt Spider. El e fratele meu, Fat Charlie.

— Charles, se prezentă Fat Charlie.

— Steve, răspunse taximetristul. Steve Burridge.

— Domnule Burridge, ce-ai zice dacă ți-am propune să fii șoferul nostru personal în seara asta?

Steve Burridge le spuse că i se terminase schimbul și că acum urma să ducă taxiul acasă peste noapte, apoi va cina cu domna Burridge; micii Burridge îl așteptau.

— Ai auzit? zise Spider. Un familist. Eu și fratele meu sîntem tot ce-a mai rămas din familia noastră. Și acum e prima oară cînd ne întîlnim.

— Ce poveste! zise taximetristul. E vorba de o dușmănie veche?

— Nu. Pur și simplu n-a știut că are un frate, zise Spider.

— Tu ai știut? întrebă Fat Charlie. Ai știut de mine?

— Ar fi trebuit să știu, răspunse Spider. Dar asemenea lucruri se uită ușor.

Taxiul se opri lîngă trotuar.

— Unde sîntem? întrebă Fat Charlie.

Nu merseseră prea departe, așa că-și închipuia că sînt undeva, pe lîngă Fleet Street.

— Am ajuns unde ați cerut să fiți dus, răspunse taximetristul. Vin.

---

* citate celebre din John Donne, 1572-1631 (n.t.).

** koan — frază sau istorisire din buddhismul zen, inaccesibilă înțelegerii raționale, dar accesibilă prin intuiție (n.t.).

Spider ieși din mașină și privi exteriorul din stejar ros de carii și sticlă murdară al unei crame vechi.

— Perfect, zise el. Frate, plătește cursa.

Fat Charlie îl plăti pe taximetrist. Apoi intrară, și coborîră pe treptele de lemn pînă într-o pivniță unde avocați rotofei beau cot la cot cu administratori palizi ai pieții financiare. Pe podea era răspîndit rumeguș, iar pe o tablă din spatele barului fusese scrisă cu creta o listă ilizibilă de vinuri.

— Ce bei? întrebă Spider.

— Doar un pahar din vinul roșu al casei, zise Fat Charlie.

Spider se uită grav la el.

— Sîntem ultimele vlăstare din neamul lui Anansi. N-o să-l jelim pe tatăl nostru cu vinul roșu al casei!

— Hmm. Da. Bine. O să beau ce bei și tu.

Spider se duse la bar, croindu-și drum prin mulțimea de oameni de parcă aceștia n-ar fi existat. Se întoarse după cîteva minute cu două pahare, un tirbușon și o sticlă de vin plină de praf. Scoase dopul cu o ușurință ce-l impresionă profund pe Fat Charlie — care întotdeauna era silit să scoată din vinul său bucăți de dop. Spider turnă din sticlă un vin atît de maroniu, încît era aproape negru. Umplu fiecare pahar, apoi așeză unul în fața lui Fat Charlie.

— Să închinăm în amintirea tatălui nostru, zise el.

— Pentru tata, spuse Fat Charlie și ciocni paharul de cel al lui Spider, reușind ca prin minune să nu verse din el, apoi gustă din vin; era ciudat de amar, de aromat și de sărat. Ce-i ăsta?

— Vin pentru înmormîntări, de acela care se bea la priveghiuri pentru zei. N-au mai făcut așa ceva de mult timp. I s-a adăugat aloe amar, rozmarin și lacrimi de fecioare cu inima zdrobită.

— Și așa ceva se vinde într-o cramă din Fleet Street? întrebă Fat Charlie, apoi luă sticla. Dar eticheta era prea decolorată și prea murdară ca să poată fi citită. N-am auzit niciodată de așa ceva.

— Localurile astea vechi au marfă bună, dacă știi s-o ceri, zise Spider. Sau așa cred eu.

Fat Charlie sorbi iarăși din vin. Era tare și cu gust puternic.

— Nu-i vin de sorbit, zise Spider. E vin de jelit. Îl dai pe gît. Așa, spuse el și trase o dușcă zdravănă, apoi se strîmbă. Și, în plus, așa are gust mai bun.

Fat Charlie ezită, apoi luă o gură din vinul acela ciudat. Își imagină că simte gust de aloe și de rozmarin. Se întrebă dacă sarea era cu adevărat lacrimi.

— Au pus rozmarin pentru amintire, spuse Spider și începu să umple paharele.

Fat Charlie încercă să-i explice că nu putea să bea prea mult vin în seara aceea, că are de lucru a doua zi, dar Spider îl întrerupse.

— E rîndul tău să închini.

— Da. Bine. Pentru mama.

Băură pentru mama lor. Fat Charlie descoperi că gustul vinului amar începu să-i placă; se pomeni că ochii îl înțepau, că-l cuprinse o senzație de pierdere, profundă și dureroasă. Îi lipsea mama sa. Îi lipsea copilăria sa. Îi lipsea pînă și tatăl său. În cealaltă parte a mesei, Spider clătină din cap; o lacrimă alunecă pe fața sa și căzu în paharul cu vin; el se întinse după sticlă și turnă în paharele amîndurora.

Fat Charlie bău.

În timp ce bea, mîhnirea îl cuprinse, umplîndu-i capul și trupul cu sentimentul pierderii și cu durerea absenței, scurgîndu-se prin el ca valurile de pe un ocean.

Și lui îi curgeau lacrimile pe față, scurgîndu-i-se în băutură. Căută în buzunar o batistă. Spider turnă în pahare ultimele picături de vin negru.

— Aici chiar vînd un asemenea vin?

— Aveau o sticlă și nu știau că o au. A fost nevoie să li se reamintească.

Fat Charlie își suflă nasul.

— N-am știut niciodată că am un frate, zise el.

— Eu știam, spuse Spider. Am vrut întotdeauna să-ți caut adresa, dar m-am luat cu altele. Știi cum e.

— Nu prea.

— Intervin tot felul de lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri. Care intervin. Asta fac lucrurile. Intervin. Nu poți să ții seama de toate.

— Dă-mi un exemplu.

Spider mai bău din vin.

— Bine. Ultima oară cînd am hotărît că trebuie să ne întîlnim am petrecut zile întregi plănuind totul. Voiam să fie o întîlnire perfectă. Trebuia să-mi aleg garderoba. Apoi trebuia să decid ce o să-ți spun cînd o să ne întîlnim. Știam că întîlnirea a doi frați e subiect de epopee, nu-i așa? Am hotărît că singurul fel în care aș putea să tratez problema cu seriozitatea cuvenită era să folosesc versuri. Dar ce fel de versuri? Aveam să le cînt în ritm de rap? Sau să le recit? Nu puteam să te salut cu o cimilitură. Așadar, da... Trebuia să fie ceva trist, ceva impresionant, ritmic, epic. Și mi-a venit ideea. Am obținut un prim vers perfect: *Sîngele cheamă sîngele, ca sirenele în noapte.* Spunea atît de multe! Știam că puteam să exprim totul în versurile acelea — oamenii care mor pe alei, sudoarea și coșmarurile, puterea spiritelor libere ce nu pot fi înfrînte. Totul avea să fie acolo. Apoi am ajuns la al doilea vers și din toată chestia s-a ales praful. Am reușit să compun doar *Tum-tumpty-tumpty-tumpty se va încăiera.*

Fat Charlie clipi nedumerit:

— Cine-i Tum-tumpty-tumpty-tumpty?

— Nu-i nimeni. Am pus ceva acolo unde trebuia să fie cuvinte. N-am mai continuat și nu puteam să mă mulțumesc cu un singur vers, cu niște tumpty și cu trei cuvinte dintr-un poem epic. Ar fi însemnat că nu te respect.

— Păi...

— Exact. Așa că m-am dus în Hawai pentru o săptămînă. După cum am spus, a intervenit ceva.

Fat Charlie mai bău din vin. Începuse să-i placă. Uneori, un gust puternic se potrivește cu o emoție puternică, iar acesta era un asemenea moment.

— N-a fost întotdeauna vorba de al doilea vers dintr-un poem, nu-i așa?

Spider își puse mîna subțire peste mîna mai mare a lui Fat Charlie.

— Am vorbit destul despre mine. Vreau să aflu mai multe despre tine.

— Nu-s multe de spus, zise Fat Charlie.

Îi povesti fratelui său despre viața sa. Despre Rosie și despre mama lui Rosie, despre Grahame Coats și despre Agenția Grahame Coats, iar fratele său dădea din cap. Acum, cînd punea totul în cuvinte, Fat Charlie își dădu seama că nu avea o viață prea grozavă.

— Totuși, zise filozofic Fat Charlie, îmi imaginez că oamenii despre care citești în rubricile de scandal ale ziarelor spun că viața lor e banală, fără sens și fără înțeles.

Ridică sticla de vin deasupra paharului său, sperînd să mai fie în ea suficient vin ca să-i ajungă de-o înghițitură, dar rămăsese doar un strop. Sticla se golise. Durase mai mult decît ar fi fost normal, dar acum nu mai rămăsese nimic din ea.

Spider se ridică.

— Am, întîlnit asemenea oameni, zise el. Cei din revistele lucioase. Am mers printre ei. Am văzut cu ochii mei viețile lor goale și găunoase. I-am privit din umbră, cînd se credeau singuri. Frățioare, pot să-ți spun că nici unul dintre ei n-ar vrea să-și schimbe viața cu a ta, nici dacă l-ai amenința cu moartea. Hai!

— Unde? Unde mergem?

— Plecăm. Am îndeplinit prima parte a treimii misiunii noastre din această noapte. Vinul a fost băut. Au mai rămas două părți.

— Hmm...

Fat Charlie îl urmă pe Spider afară, sperînd că aerul rece al nopții îi va limpezi mintea. Nu se întîmplă așa.

Capul lui Fat Charlie părea gata să-și ia zborul, dacă n-ar fi fost bine prins de trup.

— Urmează femeile, zise Spider. Apoi cîntecele.

Probabil că merită să menționăm că în viața lui Fat Charlie femeile nu interveneau pur și simplu. Trebuia să le fii prezentat, trebuia să-ți iei inima-n dinți ca să le vorbești, trebuia să găsești un subiect despre care să vorbești, și, după ce săvîrșeai toate aceste fapte măreațe, urmau alte culmi de cucerit. Trebuia să îndrăznești să le întrebi ce făceau sîmbătă seară și, după ce făceai asta, aflai că majoritatea se spălau pe cap, își completau jurnalul, dădeau instrucțiuni rîndașilor sau trebuia să aștepte lîngă telefon să nu le sune alt bărbat.

Dar Spider trăia într-o altă lume.

Merseră pe jos spre West End, oprindu-se cînd ajunseră lîngă o cîrciumă plină de lume. Patronii stropeau pavajul și Spider poposi ca să salute ceea ce se dovedi a fi sărbătorirea zilei de naștere a unei tinere doamne numită Sybilla, care a fost foarte flatată cînd Spider insistă să-i facă cinste cu un rînd de băutură ei și prietenelor ei. Apoi le spuse bancuri — și rața zise *să treci asta pe nota mea? Drept ce mă iei? Drept un pervers?* — și rîdea de propriile bancuri, cu un rîs răsunător și plin de veselie. Ținea minte numele tuturor oamenilor din jur. Discuta cu ei și asculta ce-i spuneau aceștia. Cînd Spider anunță că venise timpul să caute altă cîrciumă, întregul grup care sărbătorea ziua de naștere decise, ca o singură femeie, să meargă cu el.

Cînd ajunseră în a treia cîrciumă, Spider semăna cu vedetele din videoclipurile rock. Era înfășurat cu femei. Acestea se înghesuiau în el. Multe îl sărutaseră, jumătate în glumă, jumătate în serios. Fat Charlie privea, cu o oroare plină de invidie.

— Ești paznicul lui? îl întrebă una dintre fete.

— Poftim?

— Paznic. Ești paznicul lui?

— Nu, răspunse Fat Charlie. Sînt fratele lui.

— Oho! exclamă ea. Nu știam că are un frate. Cred că-i un tip uluitor.

— Și eu cred, zise o alta, care petrecuse ceva timp înghesuindu-se în Spider, pînă cînd fusese împinsă de lîngă el de apăsarea altor trupuri cu idei similare; îl observă pentru prima oară pe Fat Charlie. Ești managerul său?

— Nu, e fratele lui, spuse prima fată. Abia mi-a spus, adăugă ea, mușcător.

Cea de-a doua o ignoră.

— Sînteți din Statele Unite? întrebă ea. Aveți un pic de accent.

— Pe cînd eram mai tînăr am locuit în Florida, zise Fat Charlie. Tatăl meu era american, mama mea era... de fel era din Saint Andrews, dar a crescut în...

Nimeni nu-l asculta.

Cînd plecară de acolo, cei rămași de la petrecerea de ziua de naștere îi însoțiră. Femeile îl înconjurară pe Spider, interesîndu-se unde mergeau mai departe. Fură propuse restaurante și cluburi de noapte. Spider se mulțumi să rînjească și merse mai departe.

Fat Charlie se tîra după ei, simțindu-se mai în plus ca niciodată.

Merseră prin lumea neonului și a reclamelor luminoase. Spider își ținea brațele în jurul mai multor femei. Le săruta în timp ce mergea, fără discriminare, ca un om care gustă dintr-un fruct, apoi din altul. Nici unei fete nu părea să-i pese.

Nu-i ceva normal, își zise Fat Charlie. *Nu-i.* Nu mai încerca să intervină, ci încerca doar să nu rămînă în urmă.

Simțea încă gustul vinului amar pe limbă.

Își dădu seama că o fată mergea alături de el. Era mărunțică și frumoasă, aducînd oarecum a spiriduș. Se prinse de mîneca lui.

— Ce facem? întrebă ea. Unde mergem?

— Cred că îl jelim pe tatăl meu.

— E o emisiune TV în direct?

— Sper că nu.

Spider se opri și se întoarse. Lucirea din ochii săi era tulburătoare.

— Gata, anunță el. Am ajuns. Asta și-ar fi dorit el.

Pe ușa exterioară a circiumii era prinsă o foaie de hîrtie portocalie, pe care fusese scris un mesaj: *În seara asta. La etaj. KARAOKE.*

— Cîntece, zise Spider, apoi adăugă: să înceapă spectacolul!

— Nu, zise Fat Charlie și rămase unde era.

— Asta îi plăcea, zise Spider.

— Nu cînt. Nu în public. Și-s beat. Și nu cred că-i o idee cu adevărat bună.

— E o idee *grozavă*.

Spider avea un zîmbet foarte convingător. Un zîmbet care, aruncat cum se cuvine, putea dezlănțui un război sfînt. Dar Fat Charlie nu fu convins.

— Uite ce-i, zise el, încercînd să nu i se simtă panica în glas. Există lucruri care nu se fac. Da? Unii oameni nu zboară. Unii oameni nu fac sex în public. Unii oameni nu se transformă în fum și dispar. Eu nu fac asemenea chestii și nu cînt.

— Nici măcar pentru tăticu'?

— În special pentru tăticu'. N-o să mă facă să mă jenez și de pe lumea cealaltă. Adică nu mai mult decît o făcea de obicei.

— Scuzați-mă, zise una dintre tinere. Scuzați-mă, nu vreți să intrăm? Pentru că mi-e frig și Sybilla trebuie să facă pipi.

— Intrăm, zise Spider și-i zîmbi fetei.

Fat Charlie vru să protesteze, să reziste, dar se pomeni strecurîndu-se în circiumă și disprețuindu-se pentru asta.

Îl ajunse pe Spider pe scări.

— Am să vin, dar n-o să cînt.

— Ai venit deja.

— Știu. Dar n-o să cînt.

— Atunci de ce mi-ai spus că n-o să vii, din moment ce erai înăuntru?

— Nu pot să cînt.

— Vrei să spui că eu am moștenit și tot talentul muzical?

— Îți spun că dacă o să fiu silit să deschid gura ca să cînt în public, o să vomit.

Spider îl strînse de braț, liniștitor.

— O să te uiți la mine cum cînt.

Fata care-și sărbătorea ziua de naștere și două prietene ale sale se împleticiră pe mica estradă și chicotiră interpretînd „Dancing Queen"*. Fat Charlie bău un gin cu apă tonică pe care i-l pusese cineva în mînă, crispîndu-se la fiecare notă pe care o greșeau fetele, la fiecare schimbare de gamă ce nu avea loc. Urmă un ropot de aplauze din partea restului grupului ce sărbătorea ziua de naștere.

Pe scenă urcă o altă femeie. Cea ca un spiriduș, cea care-l întrebase pe Fat Charlie unde merg. Acordurile de început erau din „Stand by Me" **, iar ea începu să cînte, tratînd melodia destul de aproximativ, ratînd fiecare notă, începînd versurile prea devreme sau prea tîrziu și citindu-le greșit. Lui Fat Charlie îi păru rău pentru ea.

Femeia coborî de pe scenă și se duse la bar. Fat Charlie voia să-i spună ceva încurajator, dar tipa strălucea de bucurie.

— A fost nemaipomenit, zise ea. A fost *uluit*or.

Fat Charlie îi făcu cinste cu o băutură, o votcă mare cu suc de portocale.

— Ce-am mai rîs! O să cînți și tu? Hai! Trebuie s-o faci! Pun pariu că n-o să fii mai caraghios ca mine.

---

* *Regina care dansează* — melodie a formației ABBA (n.t.).

** *Stai lîngă mine* — cîntec lansat în 1961 de Ben E. King și preluat, printre alții, de John Lennon în 1975 (n.t.).

Fat Charlie ridică din umeri, într-un fel care voia să arate că era în stare de-un ridicol de nebănuit.

Spider urcă pe mica estradă de parcă ar fi fost în lumina reflectoarelor.

— Pun pariu că-i bun, zise băutoarea de votcă și suc de portocale. A spus cineva că ești fratele lui?

— Nu, bombăni Fat Charlie, lipsit de bunăvoință. Eu am spus că *el* e fratele meu.

Spider începu să cînte „Under the Boardwalk"*.

Nu s-ar fi întîmplat nimic dacă lui Fat Charlie nu i-ar fi plăcut atît de mult cîntecul. Pe cînd avea treisprezece ani, credea că „Under the Boardwalk" e cel mai grozav cîntec din lume (pe cînd avea paisprezece ani și era obosit și scîrbit de lume, cîntecul cel mai grozav din lume devenise „No Woman, No Cry"**. Iar acum Spider îi cînta cîntecul și-l cînta bine. Îl interpreta corect, îl cînta de parcă ar fi însemnat ceva pentru el. Oamenii încetară să bea, încetară să vorbească, se uitară la el și-l ascultară.

Cînd Spider termină de cîntat, cei din restaurant îl ovaționară. Dacă ar fi avut pălării, atunci și le-ar fi aruncat în aer.

— Îmi dau seama de ce nu vrei să cînți după așa ceva, îi zise băutoarea de votcă și suc de portocale lui Fat Charlie. Adică nu poți să te compari cu așa ceva, nu-i așa?

— Păi... zise Fat Charlie.

— Se vede cine a moștenit tot talentul în familia voastră, adăugă ea, rînjind.

Și cînd spuse vorbele astea, clătină din cap și-și legănă bărbia. Legănatul ăla de bărbie a fost de vină pentru ce a urmat.

---

* *Sub pasarela de pe mal* — melodie din 1964 a formației Rolling Stones, preluată de multe alte formații și interpreți (Beach Boys, Bette Midler etc.) (n.t.).

** *Fără femeie, fără plînsete*, melodie a lui Bob Marley (n.t.).

Fat Charlie se îndreptă către scenă, punînd un picior înaintea celuilalt într-o demonstrație impresionantă de dexteritate fizică. Era leoarcă de transpirație.

Următoarele minute fură înceţoşate. Fat Charlie discută cu DJ-ul şi-şi alese cîntecul dintr-o listă — „Unforgettable"* — aşteptă ceea ce-i păru o scurtă veşnicie, apoi i se înmînă un microfon.

Avea gura uscată. Inima i se zbătea în piept.

Pe ecran apărură primele cuvinte: *De neuitat...*

Acum, Fat Charlie putea să cînte *cu adevărat*. Avea clasă, putere şi ţinută. Cînd cînta, tot trupul său devenea un instrument.

Muzica începu.

În mintea lui Fat Carlie, acesta îşi închipuia că-i gata să deschidă gura şi să cînte. *De neuitat*, ar fi cîntat el. Ar fi cîntat pentru tatăl său decedat, pentru fratele său şi pentru noapte, spunîndu-le că erau ceva imposibil de uitat.

Numai că nu putu să facă asta. Existau oameni care se uitau la el. Doar vreo douăzeci, în camera de sus a unei cîrciumi. Mulţi dintre spectatori erau femei. Iar cînd se afla în faţa unui auditoriu, Fat Charlie nu putea să deschidă gura.

Auzea muzica, dar se mulţumi să stea acolo. I se făcu foarte frig. Avea impresia că picioarele îi erau foarte departe.

Se sili să deschidă gura.

— Cred, zise el foarte clar în microfon, acoperind muzica şi auzind cuvintele răsunînd în fiecare colţ al încăperii, cred că o să vomit.

Ieşirea din scenă n-a fost graţioasă.

Iar după aceea, totul începu să se clatine...

Există locuri mitice. Există, fiecare în felul lui. Unele se întind peste lume, altele se află sub lume, ca grundul pentru vopsea.

---

* *De neuitat* — melodie din 1951 a lui Nat King Cole (n.t.).

Există anumiți munți, niște locuri stîncoase unde ajungi înainte să atingi culmile care mărginesc capătul lumii, iar în munții aceia există peșteri, peșteri adînci care au fost locuite cu mult timp înainte ca primul om să pășească pe pămînt.

Și sînt locuite și acum.

Capitolul Cinci

ÎN CARE EXAMINĂM MULTIPLELE CONSECINȚE DIN DIMINEAȚA URMĂTOARE

Lui Fat Charlie îi era sete.

Îi era sete și-l durea capul.

Îi era sete, îl durea capul, avea un gust groaznic în gură, ochii nu-i mai aveau loc în cap, îl dureau toți dinții, stomacul îl ardea, spatele îl înjunghia — durerea începea de pe la genunchi și se întindea pînă-n creștet, creierul îi fusese scos și înlocuit cu cîlți, cu țepi și cu ace, încît îl durea dacă încerca să gîndească, iar ochii nu numai că nu-i mai încăpeau în cap, dar se rostogoliseră undeva, în noapte, și fuseseră prinși la loc cu niște cuie de tablă. Și observă că orice mai puternic decît blînda mișcare browniană a moleculelor de aer ce se strecurau ușor una pe lîngă alta depășea puterea sa de îndurare. În plus, își dorea să fie mort.

Fat Charlie deschise ochii, ceea ce fu o greșeală, pentru că permise pătrunderea în ei a luminii zilei, care-i provocă durere. Dar află cu acest prilej că se afla în patul său, în dormitorul său. Și pentru că se uitase spre ceasul de pe noptieră, află că era ora unsprezece și jumătate.

Apoi gîndi — cîte un cuvînt pe rînd — că situația era cît se putea de rea. Avea felul ăla de mahmureală cu care Domnezeul Vechiului Testament îi lovise pe

midianiți*, iar cînd avea să-l întîlnească pe Grahame Coats avea să afle — fără urmă de îndoială — că fusese concediat.

Se întrebă dacă avea un glas care să sugereze suficient de convingător că era bolnav, apoi își dădu seama că o tentativă de a telefona l-ar fi convins pe patronul său de altceva.

Nu-și amintea cînd se întorsese acasă, în noaptea trecută.

O să telefoneze la birou cînd o să fie în stare să-și amintească numărul... O să-și ceară scuze — o gripă groaznică, zăcea în pat, nu putea să facă nimic...

— Știi, zise cineva din pat, de lîngă el, cred că în partea ta e o sticlă cu apă. Vrei să mi-o dai?

Fat Charlie vru să explice că lîngă patul lui nu-i nici o sticlă cu apă și, de fapt, nu există nici o sursă de apă mai apropiată decît chiuveta din baie, dar că ar trebui să dezinfecteze mai întîi paharul în care-și ține periuța de dinți. Însă își dădu seama că se uita la niște sticle cu apă, aflate pe noptieră. Întinse mîna, strînse degetele — care păreau că aparțin altcuiva — în jurul uneia dintre sticle, apoi, cu acel efort pe care oamenii îl fac ca să se cațăre pe ultimii metri ai unei stînci abrupte, se rostogoli la loc în pat.

Alături de el era băutoarea de votcă și suc de portocale.

În plus, ea era goală. Sau cel puțin ceea ce vedea din ea Fat Charlie.

Tipa luă apa și trase cearșaful ca să-și acopere pieptul

— A zis să-ți spun cînd te trezești să nu-ți bați capul să telefonezi la slujbă ca să spui că ești bolnav. A zis să-ți spun că a avut el grijă de asta.

---

* midianiți — populație din Palestina, care descindea dintr-un fiu al lui Abraham; Dumnezeu i-a pedepsit pentru idolatria lor (n.t.).

Mintea lui Fat Charlie nu se potoli. Temerile și grijile sale nu încetaseră. Dar, în starea în care se găsea, în capul său nu era loc decît pentru o singură grijă și în clipa aceea îl frămînta dacă poate sau nu să ajungă în baie la timp.

— Ai nevoie de mai multe lichide, îi spuse fata. Trebuie să-ți umpli electroliții.

Fat Charlie ajunse în baie la timp. Apoi, din moment ce tot era acolo, rămase sub duș pînă cînd încăperea încetă să se onduleze, apoi își spălă dinții fără să vomite.

Cînd se întoarse în dormitor, băutoarea de votcă și suc de portocale nu mai era acolo, spre marea ușurare a lui Fat Charlie, care spera că fata fusese doar o halucinație provocată de alcool, precum elefanții roz sau ideea de coșmar că în seara precedentă trebuise să urce pe scenă ca să cînte.

Nu-și găsi halatul, așa că-și puse un trening, ca să se simtă suficient de îmbrăcat pentru a se duce pînă la bucătărie, care se afla la capătul holului.

Telefonul începu să țîrîie, iar Fat Charlie scotoci prin haină, care se găsea pe podea lîngă pat, îl găsi și-l deschise. Mormăi ceva, cît se poate de anonim — pentru cazul în care ar fi fost cineva de la Agenția Grahame Coats, care ar fi încercat să-și dea seama ce-i cu el.

— Eu sînt, zise Spider. Totu-i bine.

— Le-ai spus că am murit?

— Ceva mai grozav decît asta. Le-am spus că eu sînt tu.

— Nici măcar nu semeni cu mine.

— Fratele meu, ai ratat posibilitatea s-o duci nemaipomenit aici. Dar s-a rezolvat totul. Ooops! Trebuie să plec. Marele șef vrea să discute cu mine.

— Grahame Coats? Spider, ascultă...

Dar Spider închise telefonul.

Halatul lui Fat Charlie apăru pe ușă. În el era o fată. Halatul arăta mai bine pe ea decît arătase vreodată pe el. Fata purta o tavă, pe care se găsea un pahar de apă

în care se dizolva o pastilă efervescentă de Alka-Seltzer și o cană cu ceva în ea.

— Bea astea două, îi zise fata. Mai întîi ce-i în cană. O să-ți izgonească mahmureala.

— Ce-i în cană?

— Gălbenuș de ou, sos Worcestershire, Tabasco, sare, un strop de votcă, chestii de felul ăsta. Te vindecă sau te omoară, îi zise ea, cu un ton ce nu permitea nici un refuz. Bea!

Fat Charlie bău.

— Oh, Doamne! exclamă el.

— Da, îl aprobă fata. Dar ești încă în viață.

Fat Charlie nu era prea convins. Bău și Alka-Seltzer. Și se întîmplă ceva cu el.

— Hmm, zise Fat Charlie. Hmm. Uite ce-i... Noaptea trecută. Am făcut... Hmm...

Fata se uită la el, fără să priceapă.

— Ce să facem?

— Am făcut? Știi tu. Am făcut?

— Vrei să spui că nu-ți amintești? întrebă ea și-i căzu fața. Ai zis că a fost cea mai grozavă partidă de care ai avut parte. Că a fost ca și cum pînă atunci n-ai mai fi făcut dragoste cu vreo femeie. Ești în parte zeu, în parte animal și în parte o mașină de făcut sex care nu poate fi oprită.

Fat Charlie nu știa unde să se uite. Fata chicoti.

— Făceam mișto de tine, zise ea. L-am ajutat pe fratele tău să te aducă acasă, te-am curățat, iar după aceea, știi ce s-a întîmplat.

— Nu, zise el, nu știu.

— Tu erai complet terminat, iar patu-i mare. Nu știu unde a dormit fratele tău. Probabil că are rezistența unui bivol. S-a trezit în zori, strălucitor și zîmbitor.

— S-a dus la serviciu, zise Fat Charlie. Le-a spus că el sînt eu.

— Și n-au văzut diferența? Vreau să zic că nu sînteți chiar gemeni.

— Se pare că nu.

Fat Charlie clătină din cap. Apoi se uită la fată. Aceasta scoase limba la el — o limbă mică, extrem de roz.

— Cum te cheamă?

— Vrei să spui că ai uitat? Eu îmi amintesc numele tău. Te cheamă Fat Charlie.

— Charles, zise el. Charles ajunge.

— Eu sînt Daisy*, spuse ea și-i întinse mîna. Încîntată de cunoștință.

Cei doi își strînseră mîinile cu solemnitate.

— Mă simt mai bine, zise Fat Charlie.

— Ce ți-am spus eu? Te omoară sau te vindecă.

Spider se distrase de minune la birou. Nu lucrase aproapre niciodată în birouri. Nu lucrase aproape niciodată. Totul i se părea nou, totul era minunat și ciudat, de la ascensorul micuț care-l cocoțase pînă la etajul al cincilea, pînă la birourile ca niște celule de închisoare ale Agenției Grahame Coats. Se uitase fascinat la vitrina de sticlă de pe hol, plină cu premii prăfuite. Se plimbase prin birouri, iar cînd îl întreba cineva cine era, răspundea „Sînt Fat Charlie Nancy", răspundea cu vocea sa de zeu, care făcea, ca tot ce zicea el, să fie, practic, adevărat.

Descoperise camera pentru ceai și-și făcu mai multe cești cu ceai. Apoi le duse în încăperea lui Fat Charlie și le aranjă artistic pe birou. Începu să se joace pe rețeaua de calculatoare. I se ceru parola.

— Sînt Fat Charlie Nancy, îi spuse el calculatorului; dar existau locuri în care Charlie nu avea voie să pătrundă, așa că Spider zise. Sînt Grahame Coats, iar rețeaua se deschise în fața lui ca o floare.

Și se uită la chestiile din calculator pînă se plictisi.

---

* daisy — margaretă, romaniță; Rosie e diminutivul de la rose — trandafir (n.t.).

Apoi se uită în corespondeța primită de Fat Charlie. Se uită și în corespondența pe care urma s-o expedieze acesta.

Îi trecu prin minte că Fat Charlie se trezise, așa că îl sună acasă, pentru a-l liniști. Și simți că făcuse ceva progrese cînd Grahame Coats își vîrî capul pe ușă, își trecu degetele peste buzele-i ca de hermelină și-i făcu semn.

— Gata. Șeful cel mare vrea să discute cu mine, îi spuse el fratelui său și puse receptorul în furcă.

— Ai convorbiri particulare în timpul serviciului, Nancy, începu Grahame Coats.

— Evident, fu de acord Spider.

— La mine te-ai referit cînd ai pomenit de „șeful cel mare"? întrebă Grahame Coats.

Cei doi ajunseră la capătul coridorului și intrară în biroul lui Coats.

— Sînteți cel mai mare. Și cel mai șef, zise Spider.

Grahame Coats păru derutat. Bănuia că-i luat la mișto, dar nu era sigur, iar acest lucru îl zăpăcea.

— Bine, stai jos, stai jos, zise el.

Spider se așeză.

Grahame Coats obișnuia să mențină constantă fluctuația de personal din agenția sa. Unii oameni veneau și plecau. Alții veneau și rămîneau pînă cînd mai era puțin timp și slujba lor ar fi implicat măsuri de protecția a angajaților. Fat Charlie lucra acolo de mai mult timp decît oricare alt salariat: de un an și unsprezece luni. Mai avea o lună pînă cînd plățile de profituri și tribunalele de muncă să devină o parte a vieții sale.

Exista un anumit discurs pe care Grahame Coats îl ținea de fiecare dată înainte să concedieze pe cineva.

— În fiecare viață, începu el, trebuie să cadă un pic de ploaie. Nu există nori fără contur argintiu.

— Iar un vînt turbat nu face bine nimănui, îl ajută Spider.

— Da. Adevărat. Bine. În timp ce trecem prin valea plîngerii, trebuie să ne oprim și să reflectăm la...

— Prima tăietură e cea mai adîncă, spuse Spider.

— Poftim? mormăi Grahame Coats, încercînd să-și amintească fraza următoare. Fercirea, declară el, e ca un fluture.

— Sau ca o pasăre albastră, îl aprobă Spider.

— Exact. Dar trebuie să termin.

— Sigur. Vă rog, zise Spider, plin de veselie.

— Iar fericirea fiecărui om din Agenția Grahame Coats e la fel de importantă pentru mine ca propria-mi fericire.

— Nici nu pot să vă spun cît de fericit mă simt auzindu-vă, zise Spider.

— Da, spuse Grahame Coats.

— Bine, trebuie să mă întorc la treabă. Mi-a făcut multă plăcere. Cînd mai vreți să împărtășiți cuiva opiniile dumneavoastră, chemați-mă. Știți unde mă găsiți.

— Fericirea, zise Grahame Coats, cu un glas ușor strangulat. Nancy, Charles, mă întreb dacă ești fericit aici. Nu ești de părere că ai putea să fii mai fericit în altă parte?

— Eu nu mă întreb asta, răspunse Spider. Vreți să știți ce mă întreb?

Grahame Coats nu spuse nimic. Nu i se mai întîmplase așa ceva înainte. De obicei, în momentul acela, indivizilor le cădea fața și erau șocați. Uneori plîngeau. Grahame Coats nu fusese niciodată impresionat de plînsul lor.

— Mă întreb pentru ce-s conturile din insulele Cayman. Știți, pentru că se pare că banii care ar trebui să intre în conturile clienților noștri ajung uneori în conturile din insulele Cayman. Și mi se pare un mod amuzant de a face investiții, pentru că banii care ajung acolo rămîn în conturile acelea. N-am mai văzut așa ceva. Sper că puteți să-mi explicați ca să pricep și eu.

Grahame Coats deveni complet alb — căpătă o culoare care apare în cataloagele pentru vopsele sub numele „pergament" sau „magnolia". Apoi întrebă:

— Cum de-ai avut acces la conturile acelea?

— Prin calculator, îi răspunse Spider. Vă plac calculatoarele? Eu sînt nebun după ele, ce să-i faci!

Grahame Coats se gîndi bine. Îi plăcuse să creadă că afacerile sale financiare erau atît de bine încurcate, încît chiar dacă Brigada Antifraudă ar fi ajuns la concluzia că în agenție fuseseră săvîrșite delicte financiare, acest lucru ar fi fost inutil, pentru că polițiștii și-ar fi dat seama că nu-s în stare să explice juriului despre ce fel de delicte era vorba.

— Nu-i nimic ilegal în a avea conturi în străinătate, zise el, extrem de prudent.

— Ilegal? Sper să nu fie, zise Spider. Vreau să spun că, dacă aș fi văzut ceva ilegal, ar fi trebuit să anunț autoritățile competente.

Grahame Coats luă un pix de pe masă, apoi îl puse la loc.

— Mda... mi-a plăcut să pălăvrăgesc, să conversez, să pierd vremea cu tine, Charles, dar bănuiesc că amîndoi avem destulă treabă de făcut. Timpul și mareea nu așteaptă pe nimeni. Tărăgănarea înseamnă furt de timp.

— Viața e o stîncă, propuse Spider, dar radioul mă dă de-a rostogolul.

— Cum zici tu.

Fat Charlie începu să se simtă din nou om. Nu-l mai durea nimic. Nu-l mai copleșeau valuri de greață. Deși nu era convins că lumea e un loc plăcut și vesel, nu se mai afla în al nouălea iad al mahmurelii, iar asta însemna un lucru bun.

Daisy se dusese în baie. Fat Charlie auzise robinetul curgînd, apoi niște plescăituri.

Ciocăni la ușa băii.

— Sînt aici, zise Daisy. Sînt în baie.

— Știu, zise Fat Charlie. Adică nu știam, dar bănuiam că ești aici.

— Da? întrebă Daisy.

— Mă întrebam de ce ai venit aici. Noaptea trecută.

— Ei bine... Arătai cam rău. Iar fratele tău părea că are nevoie de ajutor. Eu nu lucram în dimineața asta, așa că...Voilà!

— Voilà! zise Fat Charlie.

Pe de o parte, fetei îi fusese milă de el. Pe de altă parte, îl plăcuse pe Spider. Da. Avea un frate de mai puțin de-o zi și simțea deja că în noile relații de familie nu mai era loc pentru nici o surpriză. Spider era cel grozav, iar el era celălalt.

— Ai o voce plăcută, zise Daisy.

— Poftim?

— Ai cîntat în taxi, cînd ne întorceam acasă. *De neuitat.* Mi-a plăcut.

Fat Charlie își scosese din minte incidentul de la karaoke, îl pusese în ungherul întunecat al lucrurilor neplăcute. Acum incidentul revenise, iar Fat Charlie își dorea să nu se fi întîmplat asta.

— Ai fost grozav, zise fata. O să-mi cînți, mai tîrziu?

Fat Charlie se gîndi cu disperare, dar îl salvă soneria de la gînditul cu disperare.

— E cineva la ușă, zise el.

Coborî pe scări și deschise ușa, iar lucrurile se înrăutățiră. Mama lui Rosie îi aruncă o privire care ar fi acrit laptele pe loc. Nu zise nimic. Ținea în mînă un plic mare, alb.

— Bună ziua, zise Fat Charlie. Doamnă Noah. Mă bucur să vă văd.

Femeia pufni și ținu plicul în fața sa.

— Oh, zise ea. Ești aici. Da. Nu mă inviți să intru?

Corect, își spuse Fat Charlie. *Cei de felul tău trebuie invitați înăuntru. E suficient s-o refuzi și pleacă.*

— Sigur, doamnă Noah, vă rog să intrați.

Așa fac vampirii.

— Nu doriți o ceașcă de ceai?

— Să nu crezi că poți să scapi de mine în felul ăsta. Pentru că n-o să scapi.

— OK.

Urcară pe scara îngustă și ajunseră în bucătărie. Mama lui Rosie se uită în jur și se strîmbă, de parcă ar fi vrut să arate că nu erau respectate standardele ei de igienă referitoare la materialele alimentare.

— Cafea? Apă? *Să nu spui fructe de ceară!* Fructe de ceară? *La naiba!*

— Am aflat de la Rosie că tatăl tău a decedat recent, zise ea.

— Da. A murit.

— Cînd a decedat tatăl lui Rosie, în *Cooks and Cookery* a fost publicat un articol funebru de patru pagini. Se spunea acolo că a fost singurul responsabil pentru introducerea în această țară a bucătăriei din insulele Caraibe.

— Oho!

— Nu m-a lăsat pe drumuri. Avea o asigurare de viață și era coproprietar la două restaurante de succes. Sînt o femeie înstărită. Cînd o să mor, totul o să-i rămînă lui Rosie.

— După ce o să ne căsătorim, zise Fat Charlie, o să am eu grijă de ea. Nu trebuie să vă faceți griji.

— Nu spuneam că umbli după Rosie doar ca să pui mîna pe banii mei, zise mama lui Rosie, cu o voce care arăta limpede că exact asta credea.

Durerea de cap a lui Fat Charlie începu să revină.

— Doamnă Noah, pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Am discutat cu Rosie și am hotărît împreună să vă ajut la planurile voastre pentru nuntă. Îmi trebuie o listă cu oamenii tăi. Cei pe care speri să-i inviți. Nume, adresă, e-mail și număr de telefon. Am făcut un tabel ca să-l completezi. M-am gîndit să fac economie la timbre și să pun eu însămi plicul în cutie, din moment ce trec oricum prin Maxwell Gardens. Nu mă așteptam să te găsesc acasă, spuse ea și-i înmînă plicul mare, alb. La nuntă vor fi în total nouăzeci de oameni. Ți se permite să inviți în total opt membri de familie și șase prieteni personali. Prietenii personali și patru membri ai familiei vor ocupa masa H. Restul celor din grupul tău

va fi la masa C. Tatăl tău ar fi stat împreună cu noi, la masa de onoare, dar avînd în vedere că a decedat, am repartizat locul său mătușii lui Rosie, Winifred. Ai decis deja cine-ți va fi cavaler de onoare?

Fat Charlie clătină din cap.

— Ei bine, cînd vei decide, asigură-te că individul știe că n-are voie să spună măscări cînd își ține discursul. Nu vreau să aud din partea cavalerului tău de onoare lucruri pe care nu le-aș auzi în biserică. Ai înțeles?

Fat Charlie se întrebă ce auzea de obicei în biserică mama lui Rosie. Probabil strigăte de genul „Dispari, fiară din iad!", urmate de „Făptura asta e vie?" și de întrebări neliniștite dacă și-a amintit cineva să ia țărușii și ciocanele.

— Cred, zise Fat Charlie, că am mai mult de zece rude, totuși. Adică există veri, mătuși și alte rubedenii.

— Se pare că nu ți-ai dat seama că o nuntă costă bani, zise mama lui Rosie. Am alocat 175 de lire pentru persoanele de la mesele de la A la D, masa A fiind cea din frunte, care vor fi ocupate de rudele cele mai apropiate ale lui Rosie și de femeile de la clubul meu, și 125 de lire pentru mesele de la E la G, adică pentru rudele mai îndepărtate, copii și așa mai departe.

— Ați spus că prietenii mei vor fi la masa H, zise Fat Charlie.

— Penultima. Nu vor primi crevete cu avocado, nici prăjituri cu sherry.

— Cînd am discutat cu Rosie, noi ne gîndiserăm ca mîncarea să fie ceva legat de Indiile de Vest...

Mama lui Rosie pufni.

— Fata asta nu știe întotdeauna ce vrea. Dar ne-am înțeles pe deplin.

— Uite ce-i, zise Fat Charlie, cred că ar fi bine să discut cu Rosie și apoi să venim să vorbim cu dumneavoastră.

— Tu completează tabelul, spuse mama lui Rosie. De ce nu ești la serviciu? întrebă ea, bănuitoare.

— Sînt. Nu sînt. Adică sînt liber în dimineața asta. Nu mă duc azi la serviciu. Nu mă duc.

— Sper că o să-i spui și lui Rosie. Mi-a spus că intenționa să vă vedeți la prînz. De aceea n-a prînzit cu mine.

Fat Charlie ținu minte informația.

— Bine, zise el. Mulțumesc pentru că ați venit, doamnă Noah. O să discut cu Rosie și...

Daisy intră în bucătărie. Avea un prosop înfășurat în jurul capului și purta halatul lui Fat Charlie, care atîrna pe trupul ei ud. Zise:

— Nu-i așa că-i niște suc de portocale pe aici? Țin minte că l-am văzut cînd am scotocit. Te mai doare capul? Ți-e mai bine?

Deschise frigiderul și-și turnă un pahar cu suc de portocale.

Mama lui Rosie își drese glasul. Nu sună ca un glas dres, ci ca niște pietricele rostogolindu-se pe o tablă.

— Salut, zise Daisy. Eu sînt Daisy.

Temperatura din bucătărie începu să scadă.

— Într-adevăr? zise mama lui Rosie; de „r"-ul final atîrnau țurțuri de gheață.

— Mă întreb cum s-ar fi numit portocalele dacă n-ar fi fost portocalii, zise Fat Charlie, întrerupînd tăcerea. Adică dacă ar fi fost niște fructe necunoscute pînă atunci, albastre, ar fi fost numite *albăstrele*? Am fi băut suc de albăstrele?

— Poftim? zise mama lui Rosie.

— Doamne, ar trebui să auzi ce-ți iese din gură, spuse veselă Daisy. Bine. Mă duc să-mi găsesc hainele. Mi-a făcut plăcere să vă întîlnesc.

Daisy ieși. Fat Charlie nu reîncepu să respire.

— Cine, zise mama lui Rosie, foarte calmă, a fost asta?

— So... Verișoara mea, zise Fat Charlie. O consider sora mea. Am crescut împreună și am fost foarte apropiați. A decis să rămînă aici noaptea trecută. E cam sălbatică. Bine. Da. O s-o întîlnim la nuntă.

— O s-o așez la masa H, zise mama lui Rosie. O să se simtă mai bine acolo.

Spusese fraza în felul în care majoritatea oamenilor ar fi zis „Vrei să mori rapid sau să-l las pe Mongo să se distreze un pic?"

— Bine, zise Fat Charlie. Mi-a făcut plăcere să vă văd. Probabil că aveți multe de făcut. Trebuie să mă duc la serviciu.

— Credeam că ai o zi liberă.

— O dimineață. Am o dimineață liberă. Care-i pe sfîrșite. Trebuie să mă duc la serviciu, așa că la revedere.

Femeia clipi, așa cum ar fi clipit un piton înainte să atace- dacă ar fi putut clipi.

— La revedere, Daisy, strigă ea. Ne vedem la nuntă.

Daisy, acum în chiloți și cu sutien și străduindu-se să-și pună un tricou, apăru pe coridor.

— Numai bine, zise ea și dispăru în dormitorul lui Fat Charlie.

Mama lui Rosie nu mai spuse nimic cît timp Fat Charlie o conduse pe scări. El îi deschise ușa, iar femeia trecu pe lîngă el. Fat Charlie văzu pe figura ei ceva teribil, ceva ce-l făcu să simtă un nod și mai mare în stomac: ceea ce făcea mama lui Rosie cu gura ei. O întinsese spre urechi, într-un rînjet fantomatic. Mama lui Rosie zîmbea ca un craniu cu buze.

Fat Charlie închise ușa în urma ei și rămase tremurînd în holul de jos. Apoi începu să urce treptele, ca un om dus către scaunul electric.

— Cine a fost asta? întrebă Daisy, acum aproape îmbrăcată.

— Mama logodnicei mele.

— O adevărată plăcere s-o privești, nu-i așa?

Daisy îmbrăcase hainele pe care le purtase în seara anterioară.

— Te duci la serviciu îmbrăcată așa?

— Nu, mă duc acasă să mă schimb. Oricum, la slujbă nu arăt astfel. Poți să-mi chemi un taxi?

— Încotro te duci?

— În Hendon.

Fat Charlie sună la o companie locală de taxiuri. Apoi se așeză pe podeaua holului și își imagină diferite scenarii, toate inimaginabile.

Cineva se așeză lîngă el.

— Am niște vitamina B în poșetă, zise ea. Sau încearcă să sugi o linguriță cu miere. Pe mine nu m-a ajutat cu nimic, dar colega mea de apartament jură că o ajută în caz de mahmureală.

— Nu-i asta, îi spuse Fat Charlie. I-am spus că ești verișoara mea. Ca să nu creadă că ești... știi... o fată străină în apartamentul meu...

— Verișoară? N-are rost să-ți faci griji. Probabil că a uitat deja de mine, iar dacă n-a uitat, spune-i că am părăsit țara în condiții misterioase. N-o să mă mai vezi niciodată.

— Adevărat? Îmi făgăduiești?

— Nu-i cazul să pari chiar atît de încîntat.

În stradă se auzi un claxon.

— Mi-a venit taxiul. Ridică-te și ia-ți rămas bun.

Fat Charlie se ridică.

— Nu-ți face griji, zise Daisy și-l îmbrățișă.

— Cred că viața mea s-a sfîrșit, zise el.

— Nu. Nu s-a sfîrșit.

— Sînt terminat.

— Mulțumesc, îi spuse ea, apoi se aplecă și-l sărută pe buze, mai îndelung și mai puternic decît se cuvenea pentru o persoană cunoscută recent; apoi zîmbi, coborî în grabă treptele și-l lăsă singur.

— Probabil că asta nu s-a întîmplat cu adevărat, zise Fat Charlie cu voce tare, după ce ușa se închise.

Simțea încă gustul buzelor ei, gust de suc de portocale și de zmeură. Fusese un sărut. Un sărut serios. Sărutul acela îl făcuse să simtă ceva, un *ohoho!* pe care nu-l mai simțise niciodată în viață, nici măcar cu...

— Rosie, zise el.

Deschise telefonul și-i formă iute numărul.

— Acesta e telefonul lui Rosie, spuse vocea lui Rosie. Sînt ocupată sau am pierdut iarăși telefonul. Ai nimerit în mesageria mea vocală. Caută-mă acasă sau lasă-mi un mesaj.

Fat Charlie închise telefonul. Apoi își puse pardesiul peste trening și, cutremurîndu-se un pic din cauza luminii teribile a zilei, ieși în stradă.

Rosie Noah era îngrijorată — lucru care o îngrijora. De acest lucru era vinovată mama lui Rosie, ca de multe lucruri din lumea lui Rosie, indiferent dacă Rosie accepta sau nu acest adevăr.

Rosie se obișnuise cu ideea că mama ei nu era de acord să se mărite cu Fat Charlie Nancy. Considerase opoziția mamei sale ca un semn trimis de ceruri care-i arăta că are dreptate, chiar dacă în sinea ei nu era pe deplin convinsă că lucrurile stăteau așa.

Sigur, ținea la Fat Charlie. Era solid, liniștitor, îi oferea siguranță...

Schimbarea opiniei mamei sale în privința lui Fat Charlie o îngrijora pe Rosie și entuziasmul subit al acesteia de a organiza nunta o tulburase profund.

Îi telefonase lui Fat Charlie seara trecută ca să discute cu el problema, dar el nu-i răspunsese. Rosie își spusese că, probabil, se culcase devreme.

De aceea, renunțase la pauza de masă ca să discute cu el.

Agenția Grahame Coats ocupa nivelul superior al unei clădiri cenușii în stil victorian din Aldwych și se găsea la capătul unei scări de cinci etaje. Exista un lift, un ascensor străvechi care fusese instalat cu o sută de ani în urmă de impresarul teatral Rupert „Binky" Butterworth. Un lift extrem de mic, lent, ale cărui ciudățenii de aspect și de funcționare puteau fi înțelese doar după ce aflai că Binky Butterworth avea dimensiunile, forma și abilitatea de a se strecura în spații înguste pe care o avea un tînăr hipopotam trupeș, și că acesta proiectase liftul ca să se potrivească perfect

pentru Binky Butterworth și încă o persoană, una mult mai zveltă, de exemplu o coristă sau un corist, Binky nefiind mofturos. Binky era fericit dacă cineva care căuta un impresar teatral se înghesuia în lift și făcea cu el o călătorie foarte lentă de-a lungul celor șase etaje, pînă-n vîrful clădirii. Se întîmpla deseori ca Binky să fie atît de copleșit de presiunea călătoriei, încît atunci cînd ajungea sus era obligat să se întindă un pic, lăsînd corista sau coristul să se liniștească în anticameră, convinși că roșeața feții și gîfîitul incontrolabil de care suferea Binky atunci cînd ajungea la ultimul etaj reprezenta un soi de embolism eduardian prematur.

Oamenii urcau în ascensor cu Binky Butterworth o singură dată, după aceea preferau scările.

Grahame Coats, care achiziționase rămășițele Agenției Butterworth de la nepoata lui Binky, cu peste douăzeci de ani în urmă, menționa că liftul a devenit istorie.

Rosie deschise ușa pliantă interioară, închise ușa exterioară și se duse la recepție, unde-i spuse recepționistei că vrea să-l vadă pe Charles Nancy. Apoi se așeză lîngă fotografiile ce-l înfățișau pe Grahame Coats împreună cu cei pe care-i reprezentase — Rosie îl recunoscu pe actorul Morris Livingstone, cîndva celebru ca interpret într-un grup muzical masculin, și un grup de vedete sportive care deveniseră peste ani „personalități" — soiul acela de oameni care se distrează cît se poate, în așteptarea unui nou ficat.

Un bărbat veni la recepție. Nu semăna prea mult cu Fat Charlie. Era mai închis la culoare și zîmbea de parcă-l distra ceva — îl distra profund și periculos.

— Sînt Fat Charlie Nancy, spuse bărbatul.

Rosie se duse la Fat Charlie și-l sărută pe obraz. Acesta zise un lucru ciudat:

— Te cunosc de undeva?

Apoi spuse:

— Sigur că te cunosc. Ești Rosie. Și te faci tot mai frumoasă, zise el și o sărută la rîndul său, atingîndu-i buzele cu buzele sale.

Buzele lor se atinseseră doar în treacăt, dar inima lui Rosie începu să bubuie ca aceea a lui Binky Butterworth după o călătorie deosebit de înghesuită cu liftul în care se lipise de o coristă.

— Prînz, chiță ea. Am trecut. Poate reușim să vorbim.

— Da, spuse bărbatul pe care Rosie îl considera acum ca fiind Fat Charlie. Prînzul, adăugă el, punîndu-și liniștitor brațul pe umărul lui Rosie. Vrei să mergem într-un loc anume ca să prînzim?

— Da. Unde vrei tu.

Așa miroase, își zise ea. De ce nu observase pînă atunci cît de mult îi place felul în care mirosea?

— O să găsim ceva, spuse el. Mergem pe scări?

— Dacă vrei, zise ea. Totuși, aș prefera ascensorul.

Trînti ușa pliantă, apoi merseră pînă la parter lent și cu zguduituri, înghesuiți unul în altul.

Rosie nu-și amintea cînd mai fusese atît de fericită.

Cînd ajunseră în stradă, telefonul lui Rosie scoase un țîrîit, ca s-o anunțe că pierdea un apel. Ea îl ignoră.

Intrară în primul restaurant pe care-l întîlniră. Cu o lună în urmă fusese un restaurant sushi cu tehnologie de ultima oră, cu o bandă rulantă ce ocolea întreaga încăpere, pe care se aflau cantități mici de mîncare din pește crud, al căror preț era anunțat de culoarea farfuriei. Restaurantul japonez dăduse faliment și fusese înlocuit imediat — așa cum se întîmplă cu restaurantele londoneze — de un restaurant unguresc, care păstrase banda rulantă ca un supliment de înaltă tehnologie al lumii bucătăriei maghiare, asta însemnînd că farfuriile ce se răceau iute cu gulaș, gălușți cu papricaș și castroanele cu smîntînă defilau falnic în jurul încăperii.

Rosie nu credea că restaurantul o să aibă succes.

— Unde ai fost aseară? întrebă ea.

— Am ieșit în oraș, răspunse el. Împreună cu fratele meu.

— Ești copil unic, replică ea.

— Nu-i așa. S-a dovedit că-s doar jumătate dintr-un set asortat.

— Serios? Moștenirea tatălui tău e mai mare decît credeam?

— Scumpo, spuse bărbatul pe care ea îl credea Fat Charlie, n-ai cunoscut decît jumătate din ea.

— Bine, zise Rosie. Sper că o să vină la nuntă.

— După părerea mea, cred că nimic în lume nu l-ar face să lipsească, zise el și-și puse mîna peste mîna ei, iar Rosie fu gata să-și scape înghițitura de gulaș. Ce faci în restul după-amiezii?

— Nu prea multe. În momentul ăsta, la birou lucrurile sînt practic terminate. Două, trei telefoane pentru procurarea de fonduri, dar pot să mai aștepte. Asta e. De ce?

— E o zi minunată. Nu vrei să mergem la plimbare?

— Ar fi foarte frumos.

Merseră pe Embankment să se plimbe de-a lungul țărmului de nord al Tamisei, încet, ținîndu-se de mînă, fără să discute despre ceva anume.

— Și ce-or să zică cei de la slujba *ta*? întrebă Rosie, cînd se opriră să-și cumpere înghețată.

— Oh, răspunse el. Nu le pasă. Probabil că n-or să bage de seamă că nu-s acolo.

Fat Charlie alergă pe scări pînă la Agenția Grahame Coats. Întotdeauna urca pe scări. În primul rînd, era bine pentru sănătate. Și nu risca să se înghesuie în lift cu cineva, care era prea aproape ca să pretindă că nu-i acolo.

Se duse la recepție, gîfîind ușor.

— Annie, Rosie a fost aici?

— Ai pierdut-o? îi replică recepționista.

Fat Charlie se duse în biroul său. Pupitrul său arăta ciudat de gol. Teancul de corespondență nerezolvată dispăruse. Pe ecranul calculatorului său fusese lipit un post-it galben, pe care scria „Vino să mă vezi. GC".

Ciocăni la ușa biroului lui Grahame Coats. De data asta, îi răspunse un glas:

— Da?

— Eu sînt.

— Da, zise Grahame Coats. Intră, maestre Nancy. Ia loc. M-am gîndit îndelung la discuția noastră din dimineața asta. Am impresia că te-am judecat greșit. Lucrezi aici de... de cît timp?

— Aproape doi ani.

— Ai muncit mult timp și din greu. Iar acum a avut loc tristul deces al tatălui tău...

— Nu prea l-am cunoscut.

— Ah... Nancy, ce suflet tare ai! Avînd în vedere că ne aflăm în perioada neproductivă a anului, ce-ai zice de două săptămîni libere? Nu-i nevoie să adaug că vor fi cu salariu întreg.

— Salariu întreg? exclamă Fat Charlie.

— Salariu întreg, da, însă înțeleg punctul tău de vedere. Risipesc banii. Sînt convins că și tu ești în stare să risipești niște bani. Nu-i așa?

Fat Charlie încercă să se lămurească în ce univers nimerise.

— Sînt concediat?

Grahame Coats rîse, ca o morsă cu un os ascuțit înfipt în gît.

— Nici vorbă! Dimpotrivă! De fapt, cred că ne înțelegem perfect acum. Slujba ta e sigură și solidă. Sigură ca o casă. Atît timp cît o să rămîi un adevărat model de circumspecție și discreție, ca pînă acum.

— Cît de sigură e o casă? întrebă Fat Charlie.

— Extrem de sigură.

— Am citit undeva că majoritatea accidentelor au loc în casă.

— Atunci, cred că-i de-o importanță vitală să fii încurajat să te întorci în grabă în propria-ți casă, spuse Grahame Coats înmînîndu-i lui Fat Charlie o bucată dreptunghiulară de hîrtie. Iată, aceasta este o mică mulțumire pentru cei doi ani de serviciu devotat în

Agenția Grahame Coats. Și, adăugă el, pentru că asta spunea cînd dădea bani oamenilor, să nu-i cheltuiești pe toți deodată.

Fat Charlie se uită la bucata de hîrtie. Era un cec.

— Două mii de lire! Doamne! Da, n-o să-i cheltuiesc pe toți deodată!

Grahame Coats îi zîmbi lui Fat Charles. Iar acesta — prea uimit, prea șocat, prea buimăcit — nu observă că zîmbetul acela era triumfător.

— Mergi cu bine, îi spuse Grahame Coats.

Fat Charlie se întoarse în biroul său.

Grahame Coats rămase lîngă ușă, ca o mangustă care lenevește rezemată de cuibul unui șarpe.

— O întrebare stupidă. S-ar putea să am nevoie să accesez fișierele tale, în timp ce tu te distrezi și te relaxezi — lucru pe care ți-l recomand din răsputeri. Vrei să-mi spui ce parolă ai?

— Credeam că parola dumneavoastră vă permite accesul pretutindeni, zise Fat Charlie.

— Fără îndoială, îl aprobă Grahame Coats. Dar, pentru orice eventualitate... Știi cum sînt calculatoarele...

— Este *sirenă*, îi spuse Fat Charlie.

— Excelent. zise Grahame Coats. Excelent!

Nu-și freca mîinile, dar ar fi putut s-o facă.

Fat Charlie coborî pe scări, avînd în buzunar un cec de două mii de lire, întrebîndu-se cum de-l judecase greșit pe Grahame Coats timp de doi ani.

Se duse la banca sa, aflată după colț, și-și depuse cecul în contul său.

Apoi se duse pe Embankment, să respire aer curat și să se gîndească.

Era mai bogat cu două mii de lire. Durerea de cap dispăruse. Se simțea puternic și prosper. Se întrebă dacă să-i propună lui Rosie să vină cu el într-o scurtă vacanță... Răgazul de gîndire era cam mic, dar...

Și atunci îi văzu pe Spider și pe Rosie, mergînd pe celălalt trotuar al străzii, ținîndu-se de mînă. Rosie

termina o înghețată. Se opri și aruncă resturile într-un coș de gunoi, apoi îl trase pe Spider spre ea și, cu gura mînjită de înghețată, începu să-l sărute cu entuziasm și cu poftă.

Fat Charlie simți că-i revine durerea de cap. Se simți paralizat.

Îi privi cum se sărutau. Își spuse că, mai devreme sau mai tîrziu, aveau să se oprească să respire, dar ei n-o făcură, așa că merse în direcția opusă, simțindu-se groaznic, pînă cînd ajunse la metrou..

Apoi se duse acasă.

Fat Charlie se simțea dărîmat, așa că se duse în patul care mai mirosea vag a Daisy și închise ochii.

Timpul trecu, acum Fat Charlie mergea pe o plajă nisipoasă împreună cu tatăl său, amîndoi fiind în picioarele goale. El era din nou copil, iar tatăl său nu avea vîrstă.

Cum te înțelegi cu Spider? întrebă tatăl său.

Acesta-i un vis, îi atrase atenția Fat Charlie, *și nu vreau să discut despre asta.*

Voi, băieții! zise tatăl său, clătinînd din cap. *Ascultă, o să-ți spun ceva important.*

Ce?

Dar tatăl său nu-i răspunse. Atenția îi fu atrasă de ceva de la marginea valurilor. Se aplecă și ridică lucrul acela. Cinci picioare ascuțite se mișcară leneș.

O stea de mare. Dacă tai una în două, vor crește două stele de mare.

Am avut impresia că voiai să-mi spui ceva important.

Tatăl său își duse mîna la piept, se prăbuși pe nisip și rămase nemișcat. Din nisip ieșiră viermi, care-l devorară imediat, lăsînd din el numai oasele.

Tată?

Fat Charlie se trezi în dormitorul său, cu obrajii uzi de lacrimi. Încetă să plîngă. Nu avea de ce să fie mîhnit. Tatăl său nu murise, fusese doar un vis urît.

Decise s-o invite pe Rosie în seara următoare. Or să mănînce friptură de vită. El avea să gătească. Totul va fi bine.

Se ridică și se îmbrăcă.

După douăzeci de minute, pe cînd era în bucătărie și-și făcea un Pot Noodle, își dădu seama că tatăl său era totuși mort, în ciuda faptului că ceea ce se întîmplase pe plajă fusese doar un vis.

Rosie ajunse în apartamentul mamei sale din Wimpole Street pe la sfîrșitul după-amiezii.

— M-am întîlnit cu prietenul tău azi, zise doamna Noah.

Prenumele ei era Eutheria, dar în ultimele trei decenii nu-l folosise nimeni în prezența ei, în afară de răposatul ei soț, iar după moartea acestuia numele se atrofiase și se părea că nu va mai fi utilizat vreodată în timpul vieții ei.

— Și eu, spuse Rosie. Doamne, cît de mult îl iubesc!

— Bineînțeles. Doar te măriți cu el, nu-i așa?

— Da, am știut întotdeauna că-l iubesc, dar astăzi mi-am dat seama cît de mult îl iubesc. Iubesc totul la el.

— Ai aflat unde a fost aseară?

— Da. Mi-a explicat totul. A fost cu fratele lui.

— Nu știam că are un frate.

— N-a pomenit de el pînă acum. Nu-s prea apropiați.

Mama lui Rosie plesni din limbă.

— Probabil că a fost o adevărată reuniune de familie. Ți-a povestit și de verișoara sa?

— Verișoară?

— Sau sora sa. Nu părea prea lămurit nici el. O ființă frumoasă, dar cam de calitate inferioară. Părea a avea ceva sînge chinezesc. După opinia mea, e o tipă de moravuri ușoare. Asta va fi familia ta.

— Nu i-ai întîlnit încă familia.

— Am întîlnit-o pe tipă. Era în bucătărie în dimineața asta și se plimba aproape dezbrăcată. Fără pic de rușine. *Dacă* era verișoara lui.

— Fat Charlie nu minte.

— E bărbat, nu-i așa?

— *Mamă!*

— De ce nu s-a dus astăzi la slujbă?

— A fost. Astăzi a fost la slujbă. Am luat prînzul împreună.

Mama lui Rosie își examină rujul într-o oglindă de buzunar, apoi își înlătură cu degetul arătător petele stacojii de pe dinți.

— Ce i-ai spus? întrebă Rosie.

— Am discutat despre nuntă, i-am spus că nu vreau un cavaler de onoare care să țină un discurs deocheat. Arăta ca și cum ar fi băut. Ți-am atras atenția să nu te măriți cu un bețiv.

— Arăta foarte bine cînd l-am întîlnit, replică Rosie. Mămico, am avut o zi minunată. Ne-am plimbat, am discutat și... ți-am spus ce minunat miroase? Are niște mîini fine...

— După părerea mea, miroase a pește. Cînd o să-l întîlnești să-l întrebi despre verișoara aia a lui. Nu spun că-i e verișoară, nici că nu-i. Spun doar că dacă e, atunci are în familie curve, stripteoze și fete care-și fac de cap, așa că nu-i cazul să-l vezi într-o lumină romantică.

Rosie se simți mai în largul ei, din moment ce mama ei era din nou pornită împotriva lui Fat Charlie.

— Mămico, nu vreau să aud asemenea cuvinte.

— Bine, o să-mi țin gura. La urma urmei, nu eu mă mărit cu el. Nu eu o să-mi distrug viața. Nu eu o să plîng cu capul pe pernă, în timp ce el o să lipsească toată noaptea, petrecînd cu femei ușoare. Nu eu o să-l aștept zi după zi, noapte după noapte, pînă o să iasă din pușcărie.

— Mamă!

Rosie încercă să pară indignată, dar gîndul că Fat Charlie putea să ajungă la închisoare i se păru atît de amuzant, atît de caraghios, încît abia reuși să-și stăpînească rîsul.

Telefonul lui Rosie ciripi. Ea răspunse.

— Da. Îmi place. Ar fi minunat.

Apoi puse telefonul de-o parte și-i spuse mamei sale:

— El era. O să mă duc la el mîine seară. O să gătească pentru mine. Nu-i așa că-i dulce? Într-adevăr, bun de pușcărie! adăugă ea.

— Sînt mamă și știu ce știu, zise mama ei, stînd în apartamentul acela fără mîncare, în care praful nu îndrăznea să se așternă.

Grahame Coats stătea în biroul său, în timp ce ziua se transforma în înserare, și se uita la ecranul calculatorului. Parcurse document după document, foaie după foaie. Unele le modifică, dar pe majoritatea le șterse.

În seara aceea ar fi trebuit să se ducă în Birmingham, unde un fost fotbalist, un client al său, deschidea un club de noapte. Dădu telefon și-și ceru scuze: unele lucruri nu puteau fi prevăzute.

Curînd, lumina din spatele ferestrelor dispăru în întregime. Grahame Coats stătea în lumina rece a ecranului calculatorului și schimba, modifica și ștergea.

Iată o altă poveste în care se spunea despre Anansi.

Odată, cu mult, mult timp în urmă, nevasta lui Anansi semănase un cîmp cu mazăre. Cea mai bună, mai plină și mai verde mazăre pe care o văzuse cineva vreodată. Îți venea apă în gură doar cînd o vedeai.

Din clipa în care Anansi văzu mazărea, i se făcu poftă de ea. Și nu voia doar o parte, pentru că Anansi avea un apetit enorm. Nu voia s-o împartă cu nimeni. O voia pe toată.

Așa că Anansi se întinse în pat și oftă, lung și puternic, iar nevasta și fii săi veniră în goană.

— Sînt pe moarte, zise Anansi, vorbind intenționat cu glas moale. Viața mea s-a sfîrșit.

Iar nevasta și fiii săi începură să plîngă cu lacrimi fierbinți. Anansi spuse, cu glasul său pierdut:

— Vreau ca pe patul de moarte să-mi promiteți două lucruri.

— Cere orice, spuseră nevasta și fiii săi.

— În primul rînd, să-mi promiteți că mă veți înmormînta sub arborele de pîine.

— Arborele cel mare, de lîngă cîmpul cu mazăre? întrebă nevasta.

— Sigur că de acela vorbesc, zise Anansi. Și să-mi mai promiteți ceva. Promiteți-mi că în amintirea mea veți face un foc mititel la picioarele mormîntului meu. Și ca să-mi arătați că nu m-ați uitat, să țineți focul arzînd, să nu-l lăsați să se stingă.

— Așa o să facem, au zis nevasta și copii lui Anansi, plîngînd și suspinînd.

— Și pe foc, ca semn al respectului și al dragostei voastre, să fie o crăticioară plină cu apă sărată, ca să vă amintească de lacrimile fierbinți și sărate pe care le-ați vărsat pe mine cînd zăceam pe moarte.

— Așa o să facem, au plîns ei, iar Anansi închise ochii și nu mai suflă.

Îl duseră pe Anansi la arborele de pîine care creștea lîngă parcela cu mazăre și-l îngropară la doi metri sub pămînt, iar la picioarele mormîntului aprinseră un foc mititel și puseră o cratiță pe el, plină cu apă sărată. Anansi rămase acolo toată ziua, dar cînd se făcu noapte ieși din mormînt, se duse pe cîmp și alese mazărea cea mai plină și mai dulce. O fierse în cratiță, apoi se îndopă de i se umplu burta și i se întări ca o tobă.

După aceea se întoarse sub pămînt înainte să se ivească zorile și se culcă. Dormea cînd nevasta și fiii săi descoperiră că mazărea dispăruse; dormea cînd aceștia văzură că în cratiță nu mai era apă sărată și o umplură; dormi în timp ce aceștia îl jeleau.

În fiecare noapte Anansi ieșea din mormînt, dansînd încîntat de deșteptăciunea sa; în fiecare noapte umplea cratița cu mazăre și-și umfla burta, mîncînd pînă nu mai putea înghiți nimic.

Zilele treceau și familia lui Anansi devenea din ce în ce mai slabă, pentru că tot ce creștea era cules

noaptea de Anansi, iar lor nu le rămînea nimic de mîncare.

Nevasta lui Anansi se uită la farfuriile goale și-și întrebă fiii:

— Ce-ar fi făcut tatăl vostru?

Fii se gîndiră și se gîndiră, și-și amintiră fiecare basm pe care li-l spusese Anansi. Se duseră la groapa cu smoală și cumpărară smoală de cîțiva bănuți, adică suficient ca să umple patru găleți mari. Apoi duseră smoala la parcela cu mazăre. Și făcură din smoală un om, pe care-l puseră în mijlocul cîmpului cu mazăre: cu față de smoală, cu ochi de smoală, cu degete de smoală, cu piept de smoală. Un bărbat frumos, negru și mîndru ca Anansi.

În noaptea aceea, Anansi, gras cum nu fusese în viața lui, ieși din mormînt și se duse către parcela cu mazăre, dolofan și fericit, cu burta umflată ca o tobă.

— Cine ești? îl întrebă el pe omul de smoală.

Omul de smoală nu scoase un cuvînt.

— Ăsta-i locul meu, zise Anansi. E parcela mea cu mazăre. Ai face bine să pleci.

Omul de smoală nu scoase o vorbă, nu-și mișcă un mușchi.

— Eu sînt cel mai puternic, mai tare și mai solid tip care a fost, este și va fi vreodată, îi zise Anansi omului de smoală. Sînt mai fioros decît Leul, mai iute decît Leopardul, mai puternic decît Elefantul și mai înspăimîntător decît Tigrul.

Fusese atît de cuprins de mîndria proprilor calități, încît uitase că-i doar un păianjen mic.

— Tremură de groază, zise Anansi. Tremură și fugi.

Dar omul de smoală nu tremură și nu fugi. Rămase pur și simplu locului.

Atunci Anansi îl lovi.

Pumnul lui Anansi se lipi zdravăn.

— Dă-mi drumul la mînă, îi zise el omului de smoală. Dă-mi drumul sau o să te pocnesc peste față.

Omul de smoală nu scoase o vorbă și nu mișcă un mușchi, iar Anansi îl izbi puternic drept în față.

— Bine, zise Anansi, gluma-i glumă. Poți să mă ții de mînă, dar eu am încă patru mîini și două picioare zdravene, iar tu nu poți să le ții pe toate, așa că dă-mi drumul și o să-ți fie mai ușor.

Omul de smoală nu dădu drumul mîinilor lui Anansi și nu scoase o vorbă, așa că Anansi îl lovi cu toate mîinile și-l izbi cu picioarele, unul după altul.

— Bine, zise Anansi, dă-mi drumul sau te mușc.

Smoala îi umplu gura, îi acoperi nasul și fața.

Așa îl găsiră pe Anansi în dimineața următoare soția și fiii săi, cînd veniră la parcela cu mazăre de lîngă arborele de pîine: lipit de omul de smoală și mort ca întîmplările trecute.

N-au fost surprinși să-l găsească astfel.

În zilele acelea erai obișnuit să-l întîlnești pe Anansi tot timpul.

Capitolul Șase

ÎN CARE FAT CHARLIE NU REUȘEȘTE SĂ AJUNGĂ ACASĂ, NICI MĂCAR CU TAXIUL

Daisy se trezi auzind ceasul deșteptător. Se întinse în pat ca un pisoi. Auzea zgomotul dușului, ceea ce însemna că tovarășa ei de apartament se sculase deja. Își puse un halat roz, plușat și ieși pe hol.

— Vrei terci? întrebă ea prin ușa băii.

— Nu în mod deosebit. Dar dacă o să faci, o să mănînc.

— Se vede că știi cum să arăți unei fete că-i dorită, zise Daisy, se duse în bucătărie și puse terciul pe foc.

Apoi se întoarse în dormitorul ei, își puse hainele cu care se ducea la muncă și se privi în oglindă. Se strîmbă. Își prinse părul într-un coc strîns, la ceafă.

Colega ei de apartament, Carol, o femeie albă din Preston, cu figură prelungă, vîrî capul pe ușa dormitorului. Își ștergea de zor părul.

— Baia e a ta. Ce-i cu terciul?

— Probabil că trebuie amestecat.

— Unde ai fost noaptea trecută? Ai zis că te duci la o băutură de ziua Sybillei și nu te-ai mai întors.

— Nu-i treaba ta.

Daisy se duse în bucătărie și mestecă terciul. Adăugă un pic de sare și mai mestecă. Turnă terciul în castroane și le puse pe masă.

— Carol! Se răcește terciul!

Carol veni, se așeză și se uită la terci. Era îmbrăcată doar pe jumătate.

— Ăsta nu-i un mic dejun adevărat, nu-i așa? După părerea mea, un mic dejun adevărat constă în ouă prăjite, cîrnați, șîngerete și roșii coapte.

— Prăgătește toate astea și o să le mănînc, zise Daisy.

Carol presără o linguriță de zahăr peste terciul ei. Se uită la el. Apoi mai turnă o linguriță de zahăr.

— Nu, n-o să mănînci. Zici că o să mănînci, dar o să începi să chițcăi despre colesterol sau despre ce face prăjeala rinichilor tăi.

Gustă din terci de parcă acesta ar fi fost gata s-o muște. Daisy îi dădu o ceașcă de ceai.

— Tu și rinichii tăi. Ar fi interesantă o schimbare. Daisy, ai mîncat vreodată rinichi?

— O dată, răspunse Daisy. După părerea mea, poți să obții același efect frigînd vreo trei sute de grame de ficat și apoi pișîndu-te pe el.

Carol pufni.

— Nu se vorbește așa!

— Mănîncă-ți terciul.

Își terminară terciul și ceaiul. Puseră castroanele în aparatul de spălat vase, dar nu-l porniră, pentru că nu se umpluse. Apoi se duseră la serviciu. Carol, acum în uniformă, șofa.

Daisy se duse la biroul ei, aflat într-o încăpere plină cu birouri goale.

De îndată ce se așeză, sună telefonul.

— Daisy, ai întîrziat.

Daisy se uită la ceas.

— Nu, domnule, n-am întîrziat. Pot să fac și altceva pentru dumneavoastră în dimineața asta?

— Da. Telefonează unui tip numit Coats. E un prieten al superintendentului șef. Și suporter al echipei Crystal Palace. M-a bătut la cap de două ori în dimineața

asta. Aș vrea să știu și eu cine-i învață pe superintendenții șefi să bată lumea la cap...

Daisy își notă toate amănuntele și formă numărul. Folosi un ton de afaceri, plin de eficiență și zise:

— Aici detectivul de poliție Day. Cu ce vă pot ajuta?

— Ah! îi răspunse o voce de bărbat. Ei bine, i-am povestit despre asta aseară superintendentului șef — un om amabil și vechi prieten. El mi-a sugerat să discut cu cineva din biroul dumneavoastră. Aș vrea să vă informez... nu-s chiar convins că a fost comis un delict. Probabil că există o explicație foarte simplă. Au avut loc anumite nereguli și, sincer vorbind, i-am dat contabilului meu două săptămîni de concediu, timp în care să încerc să-mi dau seama dacă a fost implicat în anumite... nereguli financiare.

— Ce-ar fi să-mi dați amănunte? zise Daisy. Care-i numele dumneavoastră întreg, domnule? Și care-i numele contabilului?

— Numele meu este Grahame Coats, spuse bărbatul de la celălalt capăt al firului. De la Agenția Grahame Coats. Contabilul se numește Nancy. Charles Nancy.

Daisy își notă numele. Acestea nu-i spuneau nimic.

Fat Charlie plănuise să se certe cu Spider de îndată ce acesta avea să ajungă acasă. Repetase în minte toate reproșurile, de mai multe ori, și cîștigase disputa în mod decisiv de fiecare dată.

Dar Spider nu venise acasă în noaptea trecută, iar Fat Charlie adormise în cele din urmă în fața televizorului, în timp ce urmărea neatent un spectacol pentru cei ce sufereau de insomnie cronică, spectacol ce se numea — pare-se — *Arată-ne fundul!*

Se trezi, pe canapea, atunci cînd Spider trase draperiile.

— Ce zi minunată! zise Spider.

— Ai sărutat-o pe Rosie! Să nu negi! zise Fat Charlie.

— Am fost silit, răspunse Spider.

— Cum adică „ai fost silit"? Nu trebuia s-o faci.

— Ea credea că sînt tu.

— Da, dar tu știai că nu ești eu. N-ar fi trebuit s-o săruți.

— Dacă refuzam s-o sărut, ar fi crezut că tu nu vrei s-o săruți.

— Dar nu eram eu.

— Ea nu știa. Am încercat doar să te ajut...

— Să mă ajuți! zise Fat Charlie, de pe canapea. M-ai fi ajutat dacă nu mi-ai fi sărutat logodnica. Puteai să-i spui că te dor dinții.

— Asta ar fi însemnat s-o mint, răspunse Spider, ca un adevărat model de virtute.

— O minți deja! Ai pretins că ești eu!

— Atunci ar fi însemnat să extind minciuna, îi explică Spider. Am făcut totul doar pentru că tu nu ai fost capabil să te duci la serviciu. Dar n-am fost în stare să mint în continuare. M-aș fi simțit groaznic.

— *Eu* m-am simțit groaznic! V-am privit sărutîndu-vă.

— Da, dar ea credea că te sărută pe tine, îi replică Spider.

— Încetează!

— Ar trebui să te simți măgulit. Vrei să prînzim?

— Bineînțeles că nu vreau să prînzesc. Cît e ceasul?

— E ora prînzului, îi răspunse Spider. Iar ai întîrziat la slujbă. De data asta n-o să te mai ajut, avînd în vedere modul în care mi-ai mulțumit.

— Nu-i nimic, spuse Fat Charlie. Am primit două săptămîni de concediu. Și o primă.

Spider ridică din sprînceană.

— Uite ce-i, zise Fat Charlie, simțind că-i momentul să treacă la runda a doua a scandalului. Nu încerc să scap de tine, dar mă întrebam cînd ai de gînd să pleci.

— Cînd am venit aici, spuse Spider, plănuisem doar o vizită de-o zi. Poate de două zile. Aveam timp suficient să-mi întîlnesc frățiorul, apoi urma să-mi văd de drum. Sînt un om ocupat.

— Deci pleci astăzi.

— Așa plănuisem, îi replică Spider. Dar cînd te-am întîlnit nu mi-a venit să cred că lăsasem să treacă o viață de om fără să ne bucurăm unul de tovărășia celuilalt.

— Eu mă descurc și singur.

— Legăturile de sînge sînt mai tari decît apa.

— Apa nu-i tare, obiectă Fat Charlie.

— Atunci mai tari decît votca. Sau decît vulcanii. Sau decît amoniacul. Eu consider că a fost o onoare să te întîlnesc. Noi doi n-am făcut parte din viața celuilalt, dar asta a fost ieri. Astăzi începem un nou mîine. Să lăsăm în urmă ziua de ieri și să făurim noi legături, legăturile frăției.

— Ești înnebunit după Rosie, zise Fat Charlie.

— Complet, recunoscu Spider. Ce-ai de gînd să faci?

— Ce pot să fac? E logodnica mea.

— N-ai de ce să fii îngrijorat. Crede că eu sînt tu.

— Încetează să spui asta!

Spider își întinse mîinile, într-un gest de binecuvîntare, apoi strică tot efectul lingîndu-și buzele.

— Ce-ai de gînd să faci în continuare? întrebă Fat Charlie. Să te însori cu ea, pretinzînd că ești eu?

— Să mă însor? întrebă Spider, apoi se gîndi un timp. Ce idee groaznică!

— Eu de-abia aștept s-o fac.

— Spider nu se însoară. Eu nu-s de felul celor care se căsătoresc.

— Adică vrei să spui că Rosie nu-i suficient de bună pentru tine?

Spider nu răspunse și ieși din încăpere.

Fat Chalie simți că, într-un fel, învinsese. Se ridică de pe canapea, ridică de pe jos ambalajul gol de carton în care fusese, în seara trecută, mîncare chinezească de pui chow mein și chiftele din carne de porc, apoi îl aruncă în coșul de gunoi. Se duse în baie, își scoase hainele în care dormise, ca să-și pună haine curate, descoperi că nu avea haine curate pentru că nu-și spălase rufele, așa că perie zdravăn hainele purtate în ziua

trecută — dizlocînd mai multe felii de chow mein — și le îmbrăcă din nou.

Se duse în bucătărie.

Spider stătea la masa de acolo, bucurîndu-se de o friptură de vită, suficient de mare ca să ajungă pentru două persoane.

— De unde ai asta? întrebă Fat Charlie, convins deja că știa răspunsul.

— Te-am întrebat dacă vrei să mănînci, îi răspunse Spider.

— De unde ai friptura?

— Era în frigider.

— Asta, zise Fat Charlie agitîndu-și degetul ca un procuror ce vrea să obțină o condamnare la moarte, asta era friptura pe care am cumpărat-o pentru cina din seara aceasta. Pentru cina cu Rosie. Cina pe care urma s-o gătesc eu. Iar tu stai aici, ca o persoană care mănîncă o friptură, și o mănînci, și...

— Nu-i nici o problemă, zise Spider.

— Cum adică, nu-i nici o problemă?

— I-am telefonat lui Rosie în dimineața asta și i-am spus că renunț la cina din seara asta. Așa că nu mai ai nevoie de friptură.

Fat Charlie deschise gura. Apoi o închise.

— Vreau să pleci, zise el.

— E bine ca dorințele omului să depășească posibilitățile sale, capacitățile sau cum le-o zice — fiindcă altfel la ce-ar mai folosi raiul? replică vesel Spider, între două îmbucături din friptura lui Fat Charlie.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Înseamnă că nu plec nicăieri. Îmi place aici, concluzionă Spider și-și tăie altă bucată de friptură, pe care o hăpăi.

— Ieși afară, zise Fat Charlie, dar tocmai atunci sună telefonul; Fat Charlie oftă, se duse pe hol și răspunse.

— Alo?

— Ah, Charles, mă bucur să te aud. Știu că te bucuri în întregime de concediul binemeritat, dar crezi că ar

fi posibil să treci pe aici mîine dimineață, cam o jumătate de oră? Să zicem pe la zece?

— Da. Sigur, răspunse Fat Charlie. Nici o problemă.

— Încîntat să te aud spunînd asta. Am nevoie de semnătura ta pe niște hîrtii. Pe mîine.

— Cine a fost? întrebă Spider, care golise farfuria și acum se ștergea la gură cu un șervețel de hîrtie.

— Grahame Coats. Vrea să trec mîine pe la serviciu.

— E un ticălos, zise Spider.

— Da? Și tu ești.

— Sîntem tipuri diferite de ticăloși. Individul ăsta aduce numai nenorociri. Ar trebui să-ți cauți altă slujbă.

— Îmi place slujba mea, replică Fat Charlie, care fu sincer în momentul în care spuse asta.

Uitase complet cît de mult îi displăcea slujba aia, Agenția Grahame Coats și prezența fantomatică a lui Grahame Coats care se strecura în spatele fiecărei uși.

Spider se ridică.

— Grozavă friptură, zise el. Mi-am pus lucrurile în camera ta liberă.

— Ce-ai făcut?

Fat Charlie se repezi la capătul holului, unde se afla o încăpere care permitea locuinței sale să fie considerată drept apartament cu două dormitoare. În cameră se găseau cîteva cutii de carton pline cu cărți, o ladă cu un set vechi de Scalextric Racing*, o cutie de metal umplută cu mașinuțe Hot Wheels (majoritatea cu anvelope lipsă) și diferite alte rămășițe paradite din copilăria lui Fat Charlie. Ar fi fost o încăpere potrivită pentru un spiriduș de grădină de dimensiuni normale sau pentru un pitic mai pitic, dar pentru oricine altul era doar un dulap cu o fereastră.

Sau, mai bine zis, fusese, dar nu mai era. Nici un pic.

Fat Charlie deschise ușa și rămase pe hol, clipind.

---

* joc cu mașinuțe electrice, cu care se organizează curse (n.t.)

Da, în fața sa era o cameră, adevărat, dar una enormă. O cameră magnifică. Avea ferestre în celălalt capăt, ferestre uriașe, prin care se vedea ceva ce părea a fi o cascadă. Dincolo de cascadă, soarele tropical coborîse spre orizont și poleia totul cu lumina sa aurie. Exista și un cămin, suficient de mare ca să frigi la el o pereche de boi, iar în el ardeau bușteni ce împrăștiau scîntei. Într-un colț se vedea un hamac, alături de o canapea de-un alb imaculat și de un pat cu baldachin. Lîngă cămin se afla ceva. Fat Charlie nu văzuse așa ceva decît în reviste, așa că presupuse că era un soi de jacuzzi. Se mai vedea un covor din piele de zebră și o blană de urs ce atîrna de un perete, precum și un echipament audio foarte modern, ce consta în principal din bucăți negre de plastic lustruit care acționau cînd le făceai semn cu mîna. Pe un perete fusese prins un ecran plat de televizor, care avea lățimea camerei, așa cum fusese ea înainte. Și mai erau și altele...

— Ce-ai făcut? întrebă Fat Charlie, care nu intrase în încăpere.

— Ei bine, spuse Spider din spatele lui, avînd în vedere că am să stau aici cîteva zile, m-am gîndit să-mi aduc lucrurile.

— Să-ți aduci lucrurile? *Să-ți aduci lucrurile* înseamnă cîteva sacoșe pline cu rufărie, niște jocuri PlayStation și o plantă-păianjen*. Aici e... e...

Fat Charlie nu-și găsea cuvintele.

Spider îl bătu pe umăr și trecu pe lîngă el.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găsești în camera mea, îi spuse el fratelui său, apoi închise ușa în urma sa.

Fat Charlie trase de clanță. Ușa era încuiată.

Se duse în camera cu televizor, luă telefonul de pe coridor și formă numărul doamnei Higgler.

— Cine naiba sună la o oră atît de matinală? bombăni bătrîna.

---

* plantă de apartament, originară din Africa de sud (n.t.).

— Eu. Fat Charlie. Îmi pare rău.

— De ce m-ai sunat?

— V-am sunat ca să vă cer sfatul. Vedeți, fratele meu a venit aici.

— Fratele tău.

— Spider. Mi-ați povestit despre el. Ați spus să-i cer unui păianjen să-l anunțe, dacă vreau să-l văd. Așa am făcut și acum Spider e aici.

— Asta-i foarte bine, zise ea, pe un ton reținut.

— Nu-i bine deloc.

— De ce? Face parte din familia ta...

— Nu pot să vă dau amănunte acum. Însă vreau să plece.

— Ai încercat să-l rogi cu frumosul?

— Am făcut-o și pe asta. Mi-a răspuns că nu pleacă. Și-a aranjat în camera în care îmi țineam cutiile ceva ce seamănă cu palatul plăcerilor al lui Kubilai Han, iar aici ai nevoie de aprobarea primăriei și ca să-ți faci geamuri duble. A adus și un soi de cascadă. Nu aici, ci în partea exterioară a ferestrei. Și se ține după logodnica mea.

— De unde știi?

— Mi-a spus el.

— Nu-s în forma cea mai bună înainte să-mi beau cafeaua, spuse doamna Higgler.

— Trebuie să aflu cum să-l fac să plece.

— Nu știu, răspunse doamna Higgler. O să vorbesc cu doamna Dunwiddy despre asta, zise ea și puse receptorul în furcă.

Fat Charlie se duse pînă la capătul holului și ciocăni la ușă.

— Ce mai vrei?

— Vreau să discutăm.

Ușa zăngăni și se deschise. Fat Charlie intră. Spider stătea gol în cada cu apă fierbinte. Bea ceva dintr-un pahar înalt, aburit, o băutură a cărei culoare sugera, oarecum, că-i foarte tare. Ferestrele uriașe erau acum larg deschise, iar zgomotul cascadei contrasta cu

muzica lentă, curgătoare, de jazz ce emana din difuzoarele ascunse undeva, în încăpere.

— Uite ce-i, zise Fat Charlie, trebuie să înțelegi că asta-i casa mea.

Spider clipi.

— *Asta? Asta* e casa ta?

— Nu chiar. Dar, în principiu, e a mea. Sîntem în camera mea liberă și tu ești musafir.

Spider își sorbi băutura și se tolăni mai adînc în apa fierbinte.

— Se zice că musafirii sînt ca peștii. Încep să pută după trei zile.

— Bine zis! spuse Fat Charlie.

— E greu. E greu cînd nu ți-ai văzut fratele de-o viață. E greu cînd acesta nu știe că exiști. E și mai greu cînd în cele din urmă îl întîlnești și-ți dai seama că pentru el nu ești cu nimic mai bun decît un pește mort.

— Dar... zise Fat Charlie.

Spider se întinse în cadă.

— Să-ți spun ceva. Nu pot să stau aici o veșnicie. O să plec înainte să-ți dai seama. În ceea ce mă privește, nu m-am gîndit niciodată la tine ca la un pește mort. Îmi dau seama că amîndoi sîntem în condiții de stres puternic. Deci să nu mai discutăm despre subiectul ăsta. De ce nu te duci să mănînci — să-mi lași cheia de la intrare — apoi să vezi un film?

Fat Charlie își puse haina și ieși. Pusese cheia de la intrare lîngă chiuvetă. Aerul rece era minunat, deși se înnorase și cerul scuipa burniță. Fat Charlie își cumpără un ziar, să aibă ce să citească. Se opri la un chioșc și-și cumpără pentru prînz o pungă mare cu cartofi prăjiți și un cîrnat. Burnița se opri, așa că Fat Charlie se așeză pe o bancă din curtea unei biserici, citi ziarul și-și mîncă liniștit cartofii prăjiți și cîrnatul.

Voia din tot sufletul să vadă un film.

Se duse pînă la Odeon și cumpără un bilet pentru prima reprezentație. Era un film de aventuri și înce-

puse deja cînd intră în sală. Explodau tot felul de chestii. Era minunat.

Pe la jumătatea filmului, Fat Charlie își dădu seama că nu-și amintea ceva. Acel ceva se afla în mintea sa, ca o mîncărime în spatele ochilor, care-l deranja.

Filmul se termină.

Fat Charlie își dădu seama că, deși filmul îi făcuse plăcere, nu reușise să țină minte mare lucru din el. Așa că își cumpără o pungă mare cu floricele și rămase să-l mai vadă o dată. Filmul îi plăcu și mai mult a doua oară.

Și a treia oară.

După aceea își zise că ar fi cazul să se ducă acasă, dar în seara aceea, tîrziu, se difuzau două filme, *Eraserhead* și *True Stories**, pe care nu le văzuse, așa că se uită la amîndouă, cu toate că i se făcuse foame, iar la sfîrșit nu mai știa despre ce fusese *Eraserhead*, nici ce căuta femeia în radiator, așa că se întrebă dacă o să-l lase să mai vadă filmul o dată, dar paznicii îi explicară foarte răbdători, o dată și încă o dată, că trebuie să închidă sala peste noapte, și se interesară dacă are o casă unde să se ducă și dacă nu credea că la ora aceea ar fi trebuit să fie în pat.

Sigur că trebuia, dar uitase de asta pentru moment. Așa că se întoarse în Maxwell Gardens și fu surprins să vadă lumina aprinsă în dormitorul său.

Cînd ajunse lîngă casă, perdelele erau trase. Dar în fereastră se zăreau siluete care se mișcau. Avu impresia că recunoaște ambele siluete.

Acestea se apropiară și se contopiră într-o singură umbră.

Fat Charlie scoase un urlet profund și groaznic.

În casa doamnei Dunwiddy se găseau multe animale de plastic. Praful se mișca încet prin aerul din locuința

---

* Eraserhead — film din 1977, regizat de David Lynch; True Stories — film din 1986, regizat de David Byrne (n.t.).

aceea, ca și cum ar fi fost obișnuit cu razele de soare dintr-o epocă mai tihnită și nu se adapta la lumina aceea rapidă, modernă. Pe canapea se afla o învelitoare din plastic transparent, iar scaunele trosneau cînd te așezai pe ele.

În casa doamnei Dunwiddy se găsea hîrtie igienică tare, cu aromă de pin — fișii lucioase, neplăcute de hîrtie ce nu absorbeau grăsimea. Doamna Dunwiddy credea în economie, iar hîrtia igienică tare, cu aromă de pin reprezenta esența modului ei de a economisi. Poți să mai găsești hîrtie igienică tare, dacă o cauți îndelung și ești dispus s-o plătești mai scump.

Casa doamnei Dunwiddy mirosea a apă de violete. Era o casă veche. Oamenii uită că fiii primilor coloniști din Florida erau deja bătrîni atunci cînd puritanii debarcaseră la Plymouth Rock. Casa nu era chiar atît de veche, fusese construită prin anii 1920, în timpul planului de dezvoltare rurală a Floridei, ca să fie o casă exemplu, să reprezinte casa ipotetică pe care ceilalți cumpărători nu puteau s-o construiască pe peticele de mlaștină plină de aligatori ce le fuseseră vîndute — dar asta aveau să descopere ulterior. Casa doamnei Dunwiddy supraviețuise uraganelor fără să piardă o țiglă.

Cînd se auzi soneria, doamna Dunwiddy umplea un curcan mic. Dădu din cap, își spălă mîinile, apoi merse pe coridor către ușa din față, privind lumea prin ochelarii ei groși, groși, și pipăind cu mîna stîngă tapetul.

Apoi deschise ușa și se uită afară.

— Louella? Eu sînt.

Era Callyanne Higgler.

— Intră.

Doamna Higgler o urmă pe doamna Dunwiddy în bucătărie. Doamna Dunwiddy își ținu mîinile sub robinet și reîncepu să ia bucăți de umplutură cu pîine de secară îmbibată cu apă și să le îndese în curcan.

— Aștepți musafiri?

Doamna Dunwiddy scoase un sunet disprețuitor.

— E bine să fii pregătit, zise ea. Ce-ar fi să-mi povestești despre ce-i vorba?

— Despre băiatul lui Nancy. Despre Fat Charlie.

— Ce-i cu el?

— I-am povestit despre fratele lui, atunci cînd a fost aici, acum o săptămînă.

Doamna Dunwiddy își scoase mîinile din curcan, apoi zise:

— Nu-i sfîrșitul lumii.

— I-am spus și cum poate să ia legătura cu fratele lui.

— Ah! zise doamna Dunwiddy, exprimîndu-și dezaprobarea prin această singură silabă. Și?

— A apărut în Hanglia. Și băiatul e la capătul răbdării.

Doamna Dunwiddy luă o mînă de pîine de secară umedă și o introduse în curcan cu o asemenea forță, încît ochii pasării s-ar fi umplut de lacrimi, dacă ar mai fi avut ochi.

— Nu poți să-l faci să plece?

— Nu.

O privire pătrunzătoare prin ochelarii groși. Apoi doamna Dunwiddy spuse:

— Am făcut-o o dată. Nu mai pot s-o fac iarăși. Nu în același fel.

— Știu. Dar trebuie să facem ceva.

Doamna Dunwiddy oftă.

— E adevărat ce se spune: dacă trăiești destul de mult, o să vezi toate păsările venind acasă ca să se culce.

— Nu-i și altă cale?

Doamna Dunwiddy termină de umplut curcanul, luă un ac mare și cusu bucata de piele ce atîrna. Apoi înveli pasărea într-o folie argintie.

— Mi-am făcut socoteala. O s-o gătesc mîine, pe la sfîrșitul dimineții. O să fie gata în cursul după-amiezii, apoi o s-o pun în cuptorul fierbinte la începutul serii, ca să fie gata pentru cină.

— Pe cine o să inviți la cină? întrebă doamna Higgler.

— Pe tine, pe Zorah Bustamonte, pe Bella Noles. Și pe Fat Charlie Nancy. Cînd băiatul o să ajungă aici, o să aibă o poftă de mîncare grozavă.

— Vine aici? întrebă doamna Higgler.

— Fato, tu nu asculți ce-ți vorbesc? zise doamna Dunwiddy.

Numai doamna Dunwiddy putea să-i spună „fato" doamnei Higgler fără să pară caraghioasă.

— Acum ajută-mă să pun curcanul în frigider.

Ar fi corect să spun că Rosie avusese parte în seara aceea de cea mai minunată noapte din viața ei: magică, perfectă, deosebit de frumoasă. Nu putea să nu să zîmbească întruna, chiar dacă ar fi vrut. Mîncarea fusese nemaipomenită, iar după ce mîncaseră, Fat Charlie o invitase la dans. Într-o sală adevărată de dans, cu o mică orchestră și cu oameni în costume pastel care pluteau pe deasupra podelei. Rosie se simțea de parcă ar fi călătorit împreună în timp și ar fi ajuns într-o eră mai blîndă. Lui Rosie îi plăcuseră lecțiile de dans pe care le luase pe cînd avusese cinci ani, dar nu avusese cu cine să danseze.

— Nu știam că dansezi, îi spuse ea.

— Sînt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, îi răspunse el.

Iar asta o făcu fericită. Se va mărita curînd cu bărbatul acesta. Existau lucruri pe care nu le știa despre el? Foarte bine. Avea la dispoziție o viață ca să le afle. Să afle tot felul de lucruri.

Remarcă felul în care celelalte femei și ceilalți bărbați se uitau la Fat Charlie în timp ce mergea alături de el, și era fericită pentru că ea era femeia care-l ținea de braț.

Merseră prin Leicester Square și Rosie văzu stelele sclipind deasupra lor — lumina acestora clipea șmecherește — le văzu în ciuda strălucirii becurilor stradale.

Pentru o clipă, se pomeni întrebîndu-se de ce nu se mai simțise astfel împreună cu Fat Charlie. Undeva,

în adîncul sufletului său, Rosie bănuia că păstrase relația cu Fat Charlie doar pentru că mama ei nu-l suferea și că acceptase să se mărite cu el doar pentru că mama ei dorise să-l refuze.

Fat Charlie o scosese din West End doar o singură dată. Se duseseră la teatru. Fusese o surpriză de ziua ei, dar încurcaseră biletele pentru că acestea fuseseră valabile cu o zi înainte; managerii teatrului dăduseră dovadă de înțelegere și fuseseră dornici să-i ajute, reușind să-i găsească lui Fat Charlie un loc în spatele unui stîlp, la etaj, în timp ce Rosie ajunse pe un loc de la parter, în spatele unui grup din Norwich, ce chicotea violent. Nu fusese un succes, dacă s-ar fi ținut seama de asemenea lucruri.

Dar seara aceasta fusese magică. Rosie nu avusese multe momente perfecte în viața ei, dar, indiferent de totalul acestora, acum nu mai conta decît unul singur.

Și-i plăcea ceea ce simțea cînd era cu el.

După ce terminaseră de dansat, după ce se plimbaseră prin noapte, veseli din cauza mișcării și șampaniei, Fat Charlie — iar Rosie se întrebă de ce îl numea în gînd Fat Charlie, pentru că nu era gras nici un pic — îi puse brațul pe umeri și-i zise:

— Acum o să ne întoarcem în locuința mea.

Vocea lui era atît de profundă, încît făcu abdomenul lui Rosie să vibreze de-adevăratelea, iar Rosie nu spuse nimic de genul că avea de lucru a doua zi, nici că vor avea timp suficient pentru asta după ce se vor căsători, nu spuse nimic, pentru că, de fapt, spera din tot sufletul ca seara aceea să nu se mai termine și dorea — nu, nu dorea, *simțea nevoia* — să-l sărute pe buze.

Apoi își aminti că el spusese ceva și zise *da*.

În timp ce se întorceau cu taxiul spre apartamentul lui, se țineau de mînă, iar Rosie se sprijinea de el și îl privea, în timp ce farurile mașinilor care treceau pe lîngă ei și becurile stradale îi luminau fața.

— Ai o ureche găurită, zise ea. Cum de n-am observat pînă acum că ai o ureche găurită?

— Cum crezi că mă simt, zise el cu o voce profundă de bas, dîndu-mi seama că n-ai observat așa ceva, deși sîntem împreună de... de cît timp?

— De optsprezece luni, zise Rosie.

— De optsprezece luni, zise logodnicul ei.

Rosie se sprijini de el, adulmecîndu-l.

— Îmi place cum miroși, îi spuse ea. Folosești un anumit fel de colonie?

— Așa miros eu, îi spuse el.

— Atunci ar trebui să fii îmbuteliat.

Rosie plăti taxiul, în timp ce Fat Charlie descuia ușa din față. Urcară împreună pe scări. Cînd ajunseră la capătul scării, bărbatul păru s-o conducă spre camera liberă, din spate.

— Caraghiosule, dormitorul e în partea asta, îi zise ea. Unde te duceai?

— Nicăieri.

Intrară în dormitorul lui Fat Charlie. Rosie trase perdelele, apoi se uită la el. Era fericită.

— Nu încerci să mă săruți? întrebă ea, după un timp.

— O să încerc, răspunse el și o sărută.

Timpul se topi, se întinse, se curbă. Rosie îl săruta de-o clipă, de-o oră sau de-o viață. Apoi...

— Ce-a fost asta?

— N-am auzit nimic, zise el.

— Părea că-i cineva cuprins de durere.

— Probabil niște pisici care se băteau.

— Părea un om.

— Vreo vulpe de oraș. Scot sunete asemănătoare celor scoase de oameni.

Rosie rămase locului, cu capul plecat într-o parte, ascultînd cu atenție.

— A încetat. Vrei să știi lucrul cel mai ciudat din chestia asta?

— Sigur, răspunse el, mîngîindu-i gîtul cu buzele. Sigur. Spune-mi care-i lucrul cel mai ciudat. Dar l-am făcut să dispară. N-o să te mai deranjeze din nou.

— Lucrul cel mai ciudat era că semăna cu glasul tău, spuse Rosie.

Fat Charlie rătăci pe străzi, încercînd să-și limpezească mintea. Era evident că trebuia să bată în ușa locuinței sale pînă cînd Spider avea să coboare și să-l lase să intre în casă, pentru a le spune ce gîndea. Era evident. Deosebit de evident.

Trebuia să se întoarcă în apartamentul său și să-i explice totul lui Rosie, ca să-l facă de rîs pe Spider. Doar atît avea de făcut. Cît de greu putea să fie?

Își dădu seama că va fi mai greu decît părea să fie. Nu-și dădea seama de ce se îndepărtase de apartament. Nu era sigur că poate să găsească drumul de înapoiere. Străzile pe care le știa — sau pe care credea că le știe — păreau să-și fi schimbat configurația. Se pomeni nimerind în fundături, explorînd nenumărate drumuri fără ieșire, rătăcind noaptea tîrziu printr-o rețea de străzi din cartiere londoneze rezidențiale.

Uneori vedea drumul principal și luminile traficului de pe acesta, și reclamele de la restaurantele fast-food. Știa că de îndată ce va ajunge pe drumul principal va fi în stare să găsească drumul spre casă, dar de fiecare dată cînd pășea pe drumul principal se trezea în altă parte.

Pe Fat Charlie începură să-l doară picioarele. Stomacul îi ghiorăia violent. Fat Charlie era furios și pe măsură ce mergea devenea tot mai agresiv.

Furia îi limpezi mintea. Pînza de păianjen ce-i înconjura gîndurile începu să se evapore; rețeaua de străzi prin care mergea începu să se simplifice. Coti la un colț de stradă și se pomeni în drumul principal, lîngă un „New Jersey Fried Chicken" deschis toată noaptea. Comandă un meniu pentru o întreagă familie, se așeză și termină mîncarea fără să-l ajute nimeni din familie. După ce termină, rămase pe pavaj pînă cînd se văzură luminile prietenoase, portocalii, ale anunțului LIBER

de pe un taxi mare, negru. Făcu semn taxiului, acesta opri lîngă el, iar șoferul coborî geamul.

— Unde vreți să ajungeți?

— În Maxwell Gardens, răspunse Fat Charlie.

— Vă bateți joc de mine? întrebă taximetristul. E chiar după colț.

— Vreți să mă duceți acolo? Vă dau cinci lire în plus. Pe cuvînt!

Taximetristul șuieră printre dinții încleștați, scoase sunetul pe care îl scoate mecanicul auto înainte să vă întrebe dacă vă simțiți legat în mod deosebit de motorul ăla, din motive sentimentale.

— E înmormîntarea dumneavoastră, zise el. Hopa sus!

Fat Charlie urcă. Taximetristul porni, așteptă să se schimbe lumina semaforului, coti la colț...

— Unde ziceați că vreți să ajungeți? întrebă taximetristul.

— În Maxwell Gardens, îi răspunse Fat Charlie. Numărul 34. Chiar lîngă magazinul cu băuturi.

Fat Charlie purta hainele pe care le purtase în ziua anterioară și-și dorea să nu le fi purtat. Mama sa îl învățase să poarte întotdeauna lenjerie curată, pentru cazul în care ar fi lovit de o mașină, și să se spele pe dinți, pentru cazul în care ar fi fost nevoie să fie identificat după dosarul dentar.

— Știu unde e, zise taximetristul. Chiar înainte să ajungi în Park Crescent.

— Exact, spuse Fat Charlie, care începu să moțăie pe bancheta din spate.

— Probabil că am cotit greșit, zise taximetistul, cam enervat. O să închid aparatul de taxat, bine? O să-mi dați cinci lire.

— Sigur, spuse Fat Charlie, care se întinse pe bancheță și adormi.

Taxiul goni prin noapte, încercînd să cotească la colțul străzii.

Detectivul de poliție Day, care fusese detașată pentru douăsprezece luni la Brigada Antifraudă, sosi la birourile Agenției Grahame Coats la ora nouă și treizeci de minute. Grahame Coats o aștepta la recepție și o conduse în biroul său.

— Doriți o cafea sau ceai?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea și scoase un carnețel, apoi îl privi, așteptînd spusele sale.

— Nu pot să subliniez îndeajuns că discreția trebuie să fie esența investigației dumneavoastră. Agenția Grahame Coats are reputația că dă dovadă de probitate și de corectitudine. Banii clientului sînt în această agenție un depozit sacrosanct. Trebuie să vă spun că, atunci cînd am început să am bănuieli în legătură cu Charles Nancy, le-am respins ca nepotrivite cu un om decent și care muncește din greu. Dacă m-ați fi întrebat acum o săptămînă ce cred despre Charles Nancy, v-aș fi răspuns că-i un om nemaipomenit.

— Sînt convinsă. Și cînd v-ați dat seama că s-ar putea ca anumite sume să fi fost extrase din conturile clienților?

— Nu-s prea sigur. Ezit să arunc cu calomnii. Sau să arunc primul cu pietre. Nu judeca, ci lasă să te judece alții.

Daisy își spuse că la televizor se spunea „mulțumiți-vă să-mi prezentați faptele". Își dorea să poată folosi și ea această expresie, dar știa că nu poate.

Nu-i plăcea individul.

— Am imprimat toate tranzacțiile anormale, zise Grahame Coats. După cum vedeți, toate s-au făcut pe calculatorul lui Nancy. Vreau să subliniez că discreția este esența muncii noastre: printre clienții Agenției Grahame Coats se află un număr de personalități publice marcante și, după cum i-am spus superiorului dumneavoastră, aș considera o favoare personală dacă această problemă ar fi tratată — pe cît e posibil — în deplină liniște. Discreția trebuie să fie lozinca dumneavoastră. Dacă, întîmplător, putem să-l convingem

pe maestrul Nancy să înapoieze cîștigul său ilicit, aș fi foarte mulțumit și aș opri lucrurile aici. N-am nici un chef de procese.

— O să fac tot ce se poate, dar la sfîrșitul zilei noi strîngem informațiile și le prezentăm Serviciului Procurorilor Coroanei, spuse Daisy, întrebîndu-se cît de strînse erau legăturile individului cu superintendentul șef. Ce v-a atras bănuielile?

— Ah, da! Sincer și cinstit vorbind, a fost vorba de anumite ciudățenii ale comportării sale. Cîinele care n-a lătrat în timpul nopții. Adîncimea la care s-a cufundat pătrunjelul în unt. Noi, detectivii, găsim detalii importante în cele mai mici lucruri, nu-i așa, doamnă detectiv Day?

— Detectiv de poliție Day, de fapt. Deci, dacă-mi puteți da textul imprimat, împreună cu alte documente, extrase de cont și altele de acest fel... Va trebui să-i luăm calculatorul, ca să ne uităm pe hard disk.

— Bineînțeles, zise Grahame Coats; telefonul de pe biroul său sună. Scuzați-mă, zise el, și ridică receptorul. A venit? Doamne, spune-i să mă aștepte la recepție. O să vin imediat, zise el și puse receptorul în furcă. Asta este ceea ce cred că în cercurile polițiștilor numiți o răsturnare de situație.

Daisy ridică din sprînceană.

— A sosit Charles Nancy însuși, cel despre care am discutat anterior. Vrea să mă vadă. Să-l invităm? Dacă-i nevoie, puteți folosi biroul meu drept cameră pentru interogatoriu. Sînt convins că am un reportofon pe care pot să vi-l pun la dispoziție.

— Nu va fi necesar, răspunse Daisy. Primul lucru pe care trebuie să-l fac e să cercetez toate hîrtiile.

— Corect, zise Coats. Ce prostie din partea mea! Vreți... vreți să-l vedeți?

— Nu-mi dau seama la ce-ar folosi, zise Daisy.

— Oh, n-o să-i spun că-l investigați, o asigură Grahame Coats. Altfel, ar ajunge pe *costa-del-crime* înainte să apucăm să zicem *prima facie evidence*. Sincer

vorbind, îmi place să mă consider ca dînd dovadă de multă înțelegere pentru problemele poliției contemporane.

Daisy se trezi spunîndu-și că un om care fura bani de la un asemenea individ nu putea fi un om complet rău, știind foarte bine că un asemenea mod de a gîndi nu era potrivit pentru un polițist.

— O să vă conduc la ieșire, îi spuse Coats.

În anticameră stătea un bărbat. Arăta ca și cum ar fi dormit îmbrăcat cu hainele de pe el. Era neras și părea cam zăpăcit. Grahame Coats îi făcu semn lui Daisy și dădu din cap spre bărbatul acela. Apoi zise cu glas tare:

— Doamne, Charles, în ce stare ești! Arăți groaznic!

Fat Charlie se uită la el, fără vlagă.

— N-am ajuns acasă noaptea trecută, zise el. Am avut niște încurcături cu taxiul.

— Charles, zise Grahame Coats, aceasta este detectivul de poliție Day, de la poliția metropolitană. A venit aici pentru o treabă de rutină.

Fat Charlie își dădu seama că mai era cineva acolo. Se concentră, văzu hainele sobre, care puteau la fel de bine să fie o uniformă, apoi văzu figura.

— Hmmm, făcu el.

— Bună dimineața, zise Daisy.

Asta zise cu voce tare, pentru că în minte repeta întruna *ohlanaiba, ohlanaiba, ohlanaiba.*

— Mă bucur să vă cunosc, zise Fat Charlie.

Apoi, uluit, făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată: își imagină un polițist în haine civile fără nici o haină pe el și descoperi că imaginația sa îi oferea o imagine destul de corectă a tinerei doamne alături de care se trezise în pat, în dimineața după privegherea tatălui său. Hainele cele sobre o făceau să pară un pic mai în vîrstă, mai severă și mai în stare să bage groaza în tine, dar era chiar ea.

Ca orice făptură gînditoare, Fat Charlie avea un nivel al inteligenței stabilit de soartă. În unele zile acul era în zona roșie, iar întîmplător urca la cel mai înalt

nivel. Acum aparatul se defectă. Cu o clipă înainte bănuise că nu-l mai putea surprinde nimic. Că nu-l mai putea mira nimic. Că văzuse tot ce se putea vedea.

Bineînțeles, se înșelase.

Fat Charlie o privi pe Daisy plecînd și-l urmă pe Grahame Coats în biroul acestuia.

Grahame Coats închise bine ușa. Apoi își căță fundul pe birou și zîmbi ca o nevăstuică ce tocmai își dăduse seama că fusese încuiată din întîmplare în cotețul găinilor.

— Să fim sinceri, zise el. Să punem cărțile pe masă. Să nu ne ascundem după deget. Să spunem lucrurilor pe nume, declară el.

— Bine, zise Fat Charlie. Ați spus că trebuie să semnez ceva.

— Nu mai facem nici o operațiune. Uită de asta. Să discutăm despre lucrul asupra căruia mi-ai atras atenția acum cîteva zile. M-ai alertat, arătîndu-mi că aici au loc niște tranzacții neortodoxe.

— Am făcut eu asta?

— Charles, se zice că un asemenea joc poate fi jucat numai de două persoane. Primul meu impuls a fost să cercetez. Asta a dus la vizita de astăzi a detectivului de poliție Day. Bănuiesc că ceea ce am descoperit nu te va șoca.

— Oare?

— Cert. Charles, după cum ai arătat, există anumite indicii privind nereguli financiare. Dar, din nefericire, există un singur loc spre care arată degetul capricios al bănuielii.

— Da?

— Da.

Fat Charlie era zăpăcit complet.

— Și unde arată?

Grahame Coats încercă să pară îngrijorat sau măcar sau se străduia să pară îngrijorat, reușind să aibă o expresie care la copiii mici indică faptul că urmează să vomite zdravăn.

— Spre tine, Charles. Poliția te bănuiește pe tine.

— Da, zise Fat Charlie. Sigur că mă bănuiește pe mine. Nici nu mă mir, după cum mi-a mers în ziua asta.

Și se duse acasă.

Spider deschise ușa din față. Începuse să plouă și Fat Charlie stătea în fața ușii, obosit și ud.

— Acum pot să mă întorc acasă? întrebă Fat Charlie.

— N-am făcut nimic ca să te opresc, zise Spider. La urma urmei, e casa ta. Unde ai fost azi noapte?

— Știi foarte bine unde am fost. N-am reușit să ajung acasă. Nu știu ce influență magică ai folosit împotriva mea.

— N-a fost nici un fel de magie, zise Spider, jignit. A fost o minune.

Fat Charlie trecu pe lîngă el și urcă scările. Se duse în baie, porni boilerul și deschise robinetul. Apoi scoase capul pe hol.

— Nu-mi pasă cum îi spui. Ai făcut chestia aia în casa mea și m-ai împiedicat să mă întorc acasă noaptea trecută.

Își scoase hainele pe care le purta de alaltăieri. Apoi scoase din nou capul pe ușă.

— Poliția mă cercetează la serviciu. I-ai spus lui Grahame Coats că au avut loc nereguli financiare?

— Bineînțeles, răspunse Spider.

— Ha, ha! Și mă bănuiește pe mine!

— Nu cred că te bănuiește pe tine, zise Spider.

— Se pare că asta-i tot ce știi, zise Fat Charlie. Eu am discutat cu el. A implicat poliția. Și mai e și Rosie. Trebuie să discutăm îndelung despre Rosie, după ce o să ies din baie. Dar mai întîi o să fac baie. Am petrecut noaptea trecută hoinărind de colo colo. Am apucat să dorm pe bancheta din spate a unui taxi. Cînd m-am trezit, era cinci dimineața și taxiul cotea pe Travis Bickle. Taximetristul vorbea de unul singur. I-am spus că trebuia să mă ducă în Maxwell Gardens și că se vedea

clar că acolo nu-i Maxwell Gardens. Pînă la urmă a fost de acord cu mine, așa că ne-am dus și am luat micul dejun într-un local în care iau micul dejun taximetriștii. Ouă, fasole, cîrnați, pîine prăjită și ceai în care puteai să înfigi linguriță. Cînd le-a spus celorlalți taximetriști că șofase toată noaptea, căutînd Maxwell Gardens, am crezut că o să se lase cu vărsare de sînge. Nu s-a lăsat. Dar vreme de un minut am fost foarte aproape de așa ceva.

Fat Charlie se opri ca să-și tragă răsuflarea. Spider părea să aibă mustrări de conștiință.

— *După*, zise Fat Charlie. *După* ce-o să fac baie.

Apoi închise ușa băii.

Intră în cadă.

Se aizi un văicărit.

Ieși din cadă și închise robinetul.

Își înfășură un prosop în jurul mijlocului și deschise ușa băii.

— N-am apă caldă, zise el, mult, mult prea calm. Ai idee de ce nu am apă caldă?

Spider stătea încă pe hol. Nu se mișcase de acolo.

— Baia mea, zise el. Îmi pare rău.

— Bine măcar că Rosie n-a folosit-o. Adică n-a trebuit...

Apoi Fat Charlie văzu expresia de pe figura lui Spider și zise:

— Vreau să pleci de aici. Să ieși din viața mea. Să ieși din viața lui Rosie. Să dispari.

— Îmi place aici, zise Spider.

— Îmi distrugi nenorocita mea de viață!

— Nasol.

Spider merse pe hol și deschise ușa camerei libere a lui Fat Charlie. Pentru o clipă, holul fu umplut de lumina aurie a soarelui tropical, apoi ușa se închise.

Fat Charlie își spălă părul cu apă rece. Își frecă dinții. Scotoci prin coșul cu rufe pînă găsi o pereche de blugi și un tricou care păreau iarăși curate, pentru că se aflau tocmai la fund. Le îmbrăcă, împreună cu un

pulover purpuriu ce avea pe el un ursuleț, pulover pe care i-l dăruise mama sa și pe care nu-l purtase niciodată, dar nici nu se îndurase să-l arunce.

Se duse la capătul holului.

Bubuitul basului și tobei trecea prin ușă.

Fat Charlie trase de clanță. Acesta nu se mișcă.

— Dacă nu deschizi ușa, o s-o sparg, zise el.

Ușa se deschise brusc, iar Fat Charlie căzu în încăperea goală de la capătul holului. Prin fereastră se vedea spatele unei case și puținul care se poate vedea prin ploaia care spăla geamul.

Dar undeva, la distanță de un perete, o instalație stereo cînta prea tare. Totul din camera pentru cutii vibra în ritmul bubuitului îndepărtat.

— Bine, zise Fat Charlie, calm. Îți dai seama că asta înseamnă război.

Cuvintele astea erau strigătul de război al iepurelui ajuns la capătul răbdării. Există locuri în care oamenii cred că Anansi a fost un iepure șmecher. Desigur, se înșeală, a fost păianjen. Probabil că vă imaginați că două făpturi de acest fel pot fi diferențiate ușor, dar oamenii le confundă mai des decît credeți.

Fat Charlie se duse în dormitor. Își luă pașaportul din sertarul noptierei. Își găsi portofelul în baie, acolo unde îl lăsase.

Se duse pe strada principală, prin ploaie, și făcu semn unui taxi.

— Încotro?

— La aeroportul Heathrow, zise Fat Charlie.

— Ajungem imediat, zise taximetristul. La ce poartă?

— Habar n-am, răspunse Fat Charlie, care-și dădu seama că ar fi trebuit să știe, pentru că fusese acolo doar cu cîteva zile în urmă. La cea de unde se pleacă în Florida.

Grahame Coats începuse să plănuiască retragerea sa din Agenția Grahame Coats încă de pe cînd John

Major era prim ministru. La urma urmei, nimic bun nu durează o veșnicie. Mai devreme sau mai tîrziu — așa cum Grahame Coats v-ar fi asigurat încîntat — chiar dacă gîsca ta face ouă de aur, tot va sfîrși la cuptor. Cu toate că planurile sale fuseseră bune — nu știi niciodată cînd trebuie să pleci pe neanunțate — iar el fusese conștient că evenimentele se strîngeau ca niște nori cenușii la orizont, dorise să amîne momentul retragerii pînă în clipa în care nu mai putea s-o amîne.

Lucrul cel mai important era că decisese nu să se retragă, ci să dispară, să se evapore, să-și piardă urma.

În seiful bine ascuns din biroul său — o încăpere de care era foarte mîndru — pe un raft pe care-l făcuse chiar el și pe care fusese silit să-l potrivească de curînd din nou, pentru că se prăbușise, se găsea o geantă de piele care conținea două pașapoarte, unul pe numele Basil Finnegan, altul pe numele Roger Bronstein. Cei doi bărbați se născuseră cu vreo cincizeci de ani în urmă, ca Grahame Coats, dar muriseră în primul an al vieții lor. Ambele fotografii din pașapoarte erau ale lui Grahame Coats. Servieta conținea și două portofele, fiecare cu setul său de cărți de credit și cu identificări fotografice corespunzătoare unuia dintre numele din pașapoarte. Fiecare nume avea acces la conturi din insulele Cayman, care la rîndul lor conduceau la alte conturi, din Insulele Virgine Britanice, Elveția și Liechtenstein.

Grahame Coats plănuise să se retragă definitiv cînd avea să împlinească vîrsta de cincizeci de ani — adică peste mai puțin de un an — și era furios din cauza lui Fat Charlie.

Nu se așteptase ca Fat Charlie să fie arestat sau vîrît la pușcărie, deși n-ar fi obiectat dacă s-ar fi întîmplat unul din aceste lucruri. Voia doar ca acesta să fie discreditat, speriat și făcut să fugă.

Lui Grahame Coats îi făcea plăcere cu adevărat să-i jumulească pe clienții Agenției Grahame Coats și se pricepea la asta. Fusese încîntat descoperind că toate

celebritățile și campionii pe care-i reprezenta nu aveau simțul banului și erau încîntați să găsească pe cineva care să-i reprezinte, să aibă grijă de finanțele lor și să se asigure că ei n-au nici un motiv de îngrijorare. Iar asta mergea foarte bine atît timp cît își fura clienții cu grijă. Dacă uneori declarațiile sau cecurile întîrziau, nu aveau valoarea la care se așteptau clienții sau apăreau datorii neidentificate ce se scădeau direct din conturile clientului, atunci Grahame Coats ținea o ședință cu personalul, îndeosebi cu cel din departamentul de contabilitate, și totul se rezolva dînd vina pe incompetența unui fost angajat sau — rareori — prin trimiterea unei lăzi cu șampanie și a unui cec mare, ca scuză.

Oamenii ăia nu-l plăceau pe Grahame Coats, nici nu aveau încredere în el. Chiar și cei pe care-i reprezenta credeau că-i o nevăstuică. Dar considerau că-i nevăstuica *lor*, iar în această privință greșeau.

Grahame Coats era propria lui nevăstuică.

Telefonul de pe biroul său sună, iar el răspunse:

— Da?

— Domnul Coats? Vă caută la telefon Maeve Livingstone. Știu că ați spus să discute cu Fat Charlie, dar acesta nu-i la serviciu și nu știu ce să-i spun. Să-i zic că nu sînteți aici?

Grahame Coats se gîndi. Înainte să-i vină de hac un atac de cord, Morris Livingstone — cîndva cel mai iubit comedian scund, din Yorkshire, în toată țara — fusese vedeta unor emisiuni de televiziune precum *Scundul se întoarce* și avusese propria-i emisiune de jocuri și varietăți duminică seara, *Cred că sînteți Morris Livingstone*. Avusese chiar un disc clasat în primele zece în anii optzeci, cu un cîntec „E drăguț, (dar pune-l deoparte)". Înțelegător și concesiv, nu numai că-și lăsase toate afacerile financiare în grija Agenției Grahame Coats, dar, la sugestia lui Grahame Coats, îl numise pe acesta administrator al bunurilor sale.

Ar fi fost o crimă să reziști unei asemenea ispite.

Iar acum, la telefon, era Maeve Livingstone. Trebuie să vă spunem că Maeve Livingstone jucase ani de zile, fără să știe, roluri importante în cele mai prețuite și mai intime fantezii ale lui Grahame Coats.

— Te rog. Fă-mi legătura, zise Grahame Coats, apoi continuă, cu glas plin de solicitudine. Maeve, mă bucur să te aud! Ce mai faci?

— Nu prea știu, răspunse ea.

Maeve Livingstome fusese dansatoare cînd îl întîlnise pe Morris și îl dominase întotdeauna pe omuleț. Cei doi se adoraseră.

— De ce nu-mi spui despre ce-i vorba?

— Am discutat cu Charles acum două zile. Mă întrebam... Adică managerul băncii se întreba. Banii pentru drepturile lui Morris. Ni s-a spus că ar fi trebuit să primim ceva...

— Maeve, zise Grahame Coats cu ceea ce numea vocea sa de catifea neagră, cea despre care credea că farmecă femeile, problema nu-i că banii n-au venit, ci-i doar o problemă de lichiditați. După cum ți-am spus, Morris a făcut spre sfîrșitul vieții o serie de investiții... neînțelepte și, cu toate că în urma sfaturilor mele a făcut și unele investiții sănătoase, trebuie să le lăsăm pe cele bune să se maturizeze, nu le putem lichida acum chiar fără să pierdem aproape totul. Dar nu-i cazul să-ți faci griji. Facem totul pentru un client bun. O să-ți scriu un cec, din propriul meu cont, ca să rămîi solvabilă și liniștită. Cît are nevoie managerul băncii?

— Spune că trebuie să înceapă să plătească penalități pentru cecurile fără acoperire. Iar BBC mi-a spus că au trimis banii obținuți din vînzarea DVD-ului cu emisiunile vechi. *Asta* nu-i o investiție, nu-i așa?

— Așa spune BBC-ul? De fapt, eu i-am hăituit ca să ne dea banii. Dar nu vreau să dau vina doar pe BBC Internațional. Contabila noastră e gravidă, iar lucrurile au luat-o razna. Charles Nancy, cel care a discutat cu tine, nu s-a putut concentra — tatăl lui a murit și a lipsit din țară destul de mult timp...

— Ultima oară cînd am vorbit instalai un nou sistem pe calculatoare, îi atrase Maeve atenția.

— Așa e și te rog să nu mă lași să încep să vorbesc despre programele de contabilitate. Se spune că a greși e omenește, dar ca să încurci cu adevărat lucrurile ai nevoie de un calculator. Sau cam așa ceva. O să mă ocup serios, dacă-i nevoie cu creionul, în modul cel vechi, iar banii vor pleca către tine. Așa cum ar fi dorit Morris.

— Managerul băncii spune că am nevoie imediat de zece mii de lire, ca să nu mai plătim penalități pentru cecurile fără acoperire.

— Zece mii de lire vor fi ale tale. Scriu cecul chiar în timp ce vorbim.

Și desenă un cerc în blocul său de notițe, un cerc cu o linie deasupra. Semăna un pic cu un măr.

— Sînt foarte recunoscătoare, zise Maeve, iar Grahame Coats se umflă în pene. Sper că n-am devenit sîcîitoare.

— Nu mă sîcîi niciodată, zise Grahame Coats. Nici vorbă.

Apoi puse receptorul în furcă. Grahame Coats considera că lucrul cel mai amuzant în toată povestea aceea consta în faptul că personajul comic al lui Morris fusese cel al unui individ din Yorkshire, greu de cap și mîndru de faptul că știe unde se află fiecare bănuț pe care-l avea.

Fusese un joc frumos, își spuse Grahame Coats și adăugă doi ochi mărului și două urechi. Decise că rezultatul semăna — mai mult sau mai puțin — cu o pisică. Curînd urma să sosească momentul în care avea să schimbe o viață de jumulit celebritățile cărora-le-satisfaci-cu-greu-pretențiile cu o viață cu soare, piscine, mîncăruri bune, vinuri de calitate și — dacă se putea — cantități enorme de sex oral. Grahame Coats era convins că lucrurile cele mai bune din viață se puteau cumpăra.

Desenă o gură pisicii și o umplu cu dinți ascuțiți, încît animalul arăta ca o pumă mică. Și în timp ce desena începu să cînte, cu o voce stridentă de tenor:

Cînd eram copil, tata îmi spunea
E frumos afară, joacă-te, nu sta,
Am crescut și-acum doamnele îmi zic
E frumos afară, dar mai stai un pic.

Morris Livingstone cumpărase și plătise casa din Copacabana a lui Grahame Coats, instalarea unei piscine în insula Saint Andrews, deci să nu vă imaginați că Grahame Coats nu era recunoscător.

E frumos afară, dar mai stai un piiiic.

Spider se simțea ciudat.

Se întîmpla ceva, avea o senzație bizară, care se întindea în viața lui precum ceața, și-i strica ziua. Nu putea identifica senzația aceea, dar nu-i plăcea.

Nu simțise niciodată, dar niciodată, un anumit lucru: vinovăția. Pur și simplu nu simțise niciodată așa ceva. Se simțise excelent. Spider se simțise mișto. Nu se simțise vinovat. Nu s-ar fi simțit vinovat nici dacă ar fi fost prins jefuind o bancă.

Iar acum îl copleșise miasma aceea slabă a disconfortului.

Pînă acum, Spider crezuse că zeii sînt altfel: n-au conștiință și nici n-au nevoie de ea. Relația unui zeu cu lumea — cu lumea prin care mergea — era, din punct de vedere emoțional, asemănătoare celei a unui practicant de jocuri pe calculator care cunoaște conținutul complet al jocului și e înarmat cu un set întreg de coduri pentru trișat.

Spider se distrase tot timpul. Asta făcuse. Acesta fusese singurul lucru important. N-ar fi recunoscut vinovăția nici dacă ar fi avut un ghid ilustrat, cu etichete pentru toate părțile componente. Pentru că n-ar fi fost

în stare de așa ceva, de parcă n-ar fi fost de față cînd se împărțise o asemenea capacitate. Dar acum se schimbase ceva în el — în el sau în afara sa, nu-și dădea bine seama — iar chestia asta îl sîcîia. Își turnă din nou de băut. Făcu un semn cu mîna și dădu muzica mai tare. O schimbă, trecînd de la Miles Davis la James Brown. Nu-i folosi la nimic.

Zăcea în hamac, în razele soarelui tropical, ascultînd muzica și spunîndu-și cît de calumea avea să fie el... și pentru prima oară acest lucru nu era suficient.

Coborî din hamac și se îndreptă spre ușă.

— Fat Charlie!

Nici un răspuns. Apartamentul părea pustiu. Dincolo de fereastra apartamentului se întindea o zi cenușie, ploioasă. Lui Spider îi plăcea ploaia. I se părea potrivită.

Telefonul sună, insistent și dulce. Spider ridică receptorul.

— Tu ești? întrebă Rosie.

— Bună, Rosie.

— Noaptea trecută, zise ea, apoi nu mai spuse nimic; după un timp întrebă. A fost la fel de minunat pentru tine cum a fost și pentru mine?

— Nu știu, răspunse Spider. Pentru mine a fost minunat. Adică probabil că da.

— Mmm, făcu ea.

Apoi nu mai ziseră nimic.

— Charlie, spuse Rosie.

— Îhî?

— Nu vreau să spun nimic, doar să știu că ești la celălalt capăt al firului.

— Și eu, spuse Spider.

Se bucurară încă un timp de senzația de a nu spune nimic, făcînd-o să dureze, savurînd-o.

— Vrei să vii diseară la mine? întrebă Rosie. Colegii mei de apartament sunt plecați în munții Cairngorm.

— Asta ar putea candida pentru titlul de cea mai frumoasă frază din limba engleză. *Colegii mei de apartament sunt plecați în munții Cairngorm.* E de-o poezie pefectă.

— Îți bați joc de mine, zise tînăra, chicotind. Să-ți aduci periuța de dinți...

— Oh. *Oh!* Bine.

După cîteva minute de „închide telefonul" și „nu, închide tu", care ar fi făcut de rușine o pereche de cincisprezece ani amețită hormonal, pînă la urmă telefonul fu pus în furcă.

Spider zîmbea ca un sfînt. Lumea — avînd în vedere că Rosie făcea parte din ea — era cea mai bună dintre toate lumile care ar fi putut exista. Ceața se împrăștiase, lumea nu mai era întunecată.

Lui Spider nu-i trecu prin minte să se mai întrebe unde era Fat Charlie. De ce i-ar fi păsat de asemenea lucruri triviale? Colegii de apartament ai lui Rosie erau în munții Cairngorm și diseară... Diseară trebuia să-și ia periuța de dinți cu el...

Trupul lui Fat Charlie era în avionul ce zbura spre Florida. Se afla înfundat într-un scaun, în mijlocul unui rînd de cinci locuri, și adormise. Existase și un lucru bun: toaleta din spate nu funcționase de îndată ce avionul decolase, iar însoțitoarea de zbor atîrnase pe ușă o pancartă pe care scria DEFECT, pancartă care nu împiedicase mirosul ce se împrăștia încet, ca o ceață chimică, în partea din spate a avionului. Copiii mici plîngeau, adulții bombăneau, copiii mai mari se văicăreau. Un grup de pasageri, în drum spre Walt Disney World, care considerau că vacanța lor începuse din momentul în care urcaseră în aeronavă, se așezaseră pe locurile lor și începuseră să cînte. Cîntau „Bibbidi-Bobbidi-Boo"* și „The Wonderful Thing About Tiggers"**, și „Under the Sea"*** și „Heigh Ho, Heigh Ho, It's Off To Work We Go"****, chiar și „We're Off to See the

---

* cîntec din filmul *Cenușăreasa* — 1950 (n.t.).

** cîntec din filmul *Tiggrul* — 2000 (n.t.).

*** cîntec din *Mica Sirenă* — 1989 (n.t.).

**** cîntec din *Albăca Zăpada și cei șapte pitici* — 1937 (n.t.).

Wizard"*, avînd impresia că și acesta este un cîntec de-ale lui Disney.

După decolarea avionului, se descoperise că, din cauza unor încurcături provocate de firma de catering, nu fusese adusă la bord mîncarea de prînz pentru pasagerii de rînd. Fuseseră aduse pachete doar cu micul dejun, ceea ce însemna cutii individuale cu cereale și cîte o banană pentru fiecare dintre pasageri, care trebuia să-și mănînce hrana cu cuțite și furculițe de plastic, pentru că, din nefericire, nu existau linguri, ceea ce însemna un lucru bun, din moment ce nu exista nici un strop de lapte pentru cereale.

Fu un zbor infernal, iar în timpul lui Fat Charlie dormi.

În visul său, Fat Charlie se găsea într-un hol imens și purta un costum de doliu. Lîngă el se afla Rosie, care purta o rochie albă de mireasă, iar în cealaltă parte a ei, pe estradă, stătea mama lui Rosie care — lucru cam zăpăcitor — purta și ea o rochie de mireasă, dar aceasta era acoperită cu praf și cu pînze de păianjen. Departe, la orizont — care reprezenta capătul îndepărtat la holului — se vedeau oameni care trăgeau cu pușca și care fluturau drapele albe.

Sînt oamenii de la masa H, *zise mama lui Rosie.* Nu le da nici o atenție.

Fat Charlie se întoarse către Rosie. Ea îi zîmbi — cu zîmbetul ei blînd, dulce — apoi își linse buzele.

Tortul, *zise Rosie, în visul lui.*

Apoi, la un semnal, orchestra începu să cînte. Era o orchestră de jazz din New Orleans, care cînta un marș funebru.

Ajutorul bucătarului șef era o polițistă, care ținea o pereche de cătușe. Bucătarul șef împinse căruciorul cu tort pe estradă.

---

* cîntec din *Vrăjitorul din Oz* (1939), în regia lui Victor Fleming, cu Judy Garland; acesta nu-i un film al studiourilor Disney (n.t.).

Acum taie tortul, *îi spuse Rosie lui Fat Charlie, în vis.*

Oamenii de la masa B — care nu erau oameni, ci șoareci, șobolani și animale de grajd din benzi desenate, de mărimea unor oameni și care petreceau — începură să îngîne cîntece din filmele lui Disney. Fat Charlie știa că aceștia voiauca el să li se alăture. Chiar și în somn simți că-l cuprinde panica la gîndul că trebuie să cînte în public, membrele îi amorțiră și buzele începură să-i tremure.

Nu pot să cînt împreună cu voi, *zise el, căutînd cu disperare o scuză.* Trebuie să tai tortul.

La aceste cuvinte, în hol se așternu tăcerea. Și în tăcerea aceea, intră un bucătar șef, împingînd un cărucior care avea ceva pe el. Bucătarul șef avea figura lui Grahame Coats, iar pe cărucior se găsea un tort de nuntă extravagant, alb, ornamentat și cu mai multe etaje. Pe etajul superior al tortului stăteau, într-un echilibru instabil, o mireasă mititică și un mire mititel, ca doi oameni care încearcă să-și mențină echilibrul pe un Chrysler Building din zahăr glazurat.

Mama lui Rosie întinse mîna sub masă și scoase un cuțit lung, cu mîner de lemn — aproape cît o macetă — și cu lamă ruginită. Îl dădu lui Rosie, care luă mîna dreaptă a lui Fat Charlie și o puse peste mîna ei, iar împreună apăsară cuțitul ruginit în crema albă, groasă, de pe etajul superior al tortului, punîndu-l între mire și mireasă. Tortul rezistă la început apăsării lamei, dar Fat Charlie apăsă mai tare, lăsîndu-și toată greutatea pe cuțit. Fat Charlie simți tortul începînd să cedeze. Apăsă mai tare.

Lama spintecă primul etaj al tortului de nuntă. Alunecă și despică tot tortul, trecînd prin fiecare strat, prin fiecare etaj, pînă ce tortul se deschise.

În visul său, Fat Charlie bănui că tortul era umplut cu mărgele negre, cu mărgele din sticlă neagră sau din piatră neagră lustruită, dar în timp ce mărgelele cădeau din tort, el își dădu seama că aceste aveau picioare,

fiecare mărgică avea cîte opt picioare, și ieșiră din tort ca un val negru. Păianjenii se năpustiră și acoperiră fața albă de masă, apoi o acoperiră pe mama lui Rosie și pe Rosie, transformînd rochiile lor albe într-un negru de abanos, apoi, de parcă ar fi fost sub controlul unei inteligențe imense și răutăcioase, se scurseră cu sutele către Fat Charlie. Acesta se întoarse să fugă, dar picioarele îi fuseseră prinse într-o încîlceală elastică, așa că se prăbuși pe podea.

Păianjenii năvăliră peste el, cățărîndu-se cu piciorușele lor pe pielea lui goală. Fat Charlie încercă să se ridice, dar fu acoperit de păianjeni.

Vru să strige, dar gura îi era plină de păianjeni, care-i acoperiră ochii, iar lumea se întunecă...

Fat Charlie deschise ochii și nu văzu nimic în afară de beznă. Țipă, țipă și țipă... Apoi își dădu seama că luminile fuseseră stinse și se trăseseră perdelele de la ferestre pentru ca oamenii să se uite la un film.

Fusese deja un zbor infernal. Fat Charlie îl înrăutăți doar un pic.

Se ridică și încercă să iasă din rînd, călcînd peste oameni, iar, cînd ajunse aproape de coridor, se îndreptă și se izbi cu fruntea de dulapul de deasupra capului. Izbitura deschise ușa dulapului și în capul lui căzură bagajele cuiva...

Oamenii din jur, cei care îl priveau, izbucniră în rîs. Fusese o bufonerie elegantă și o aplaudară cu toții.

Capitolul Șapte

ÎN CARE FAT CHARLIE PARCURGE UN DRUM LUNG

Funcționara de la imigrații se uită la pașaportul american al lui Fat Charlie de parcă ar fi fost dezamăgită că acesta nu-i un cetățean străin, din aceia pe care putea să-i împiedice pur și simplu să intre în țară, apoi oftă și-i făcu semn să treacă mai departe.

Fat Charlie se întrebă ce-o să facă după ce va trece de vamă. Probabil că va închiria o mașină. Și va mînca.

Coborî din vagonet și trecu prin instalația de detectare a metalelor. Ajunse în zona întinsă de magazine a aeroportului Orlando și fu surprins — aproape pe cît ar fi trebuit să fie surprins — văzînd-o pe doamna Higgler stînd acolo, cu fața spre ușa prin care ieșeau cei care sosiseau, ținînd în mînă cana ei enormă de cafea. Se văzură reciproc cam în același timp, iar bătrîna veni spre el.

— Ești flămînd? îl întrebă ea.

Fat Charlie dădu din cap afirmativ.

— Bine. Sper că-ți place friptura de curcan.

Fat Charlie se întrebă dacă mașina doamnei Higgler — camioneta aceea cafenie — era aceeași pe care și-o amintea din copilărie. Bănuia că da. Probabil că fusese cîndva nouă, dacă te gîndeai. La urma urmei, orice lucru

fusese nou cîndva. Banchetele erau din piele crăpată și uscată, iar bordul era dintr-un furnir de lemn prăfuit.

Între ei, pe banchetă, se găsea o pungă de hîrtie cafenie, ca acelea pentru cumpărături.

În mașina veche a doamnei Higgler nu exista un suport pentru cană, așa că bătrîna își strîngea cana uriașă cu cafea între coapse, în timp ce conducea. Camioneta nu părea să aibă aer condiționat, așa că doamna Higgler mergea cu ferestrele deschise. Lui Fat Charlie nu-i păsa. După răcoarea umedă din Anglia, căldura Floridei era binevenită. Doamna Higgler o luă spre sud, către autostradă. Vorbea în timp ce șofa. Povesti despre ultimul uragan, despre faptul că-l dusese pe nepotul ei Benjamin la SeaWorld și la Walt Disney World, despre fapul că nici una dintre atracțiile turistice nu mai era ce fusese cîndva, despre numărul caselor, despre prețul benzinei, despre ce-i spusese doctorului cînd îi propusese o înlocuire de șold, se întrebă de ce turiștii continuau să hrănească aligatorii, de ce noii veniți construiau case pe plajă și apoi erau surprinși cînd plaja sau casa dispăreau sau cînd aligatorii le mîncau cîinii. Fat Charlie o lăsă să vorbească, fără s-o asculte. Erau doar vorbe.

Doamna Higgler încetini și scoase biletul care-i permitea accesul pe drum. Încetă să vorbească. Păru că se gîndește.

— Deci te-ai întîlnit cu fratele tău.

— Ai fi putut să mă avertizezi, zise Fat Charlie.

— Te-am avertizat că-i un zeu.

— Totuși nu ai menționat că-i o adevărată belea.

Doamna Higgler pufni. Trase o dușcă din cana cu cafea.

— Putem să oprim undeva, să mănînc ceva? întrebă Fat Charlie. În avion au avut doar cereale și banane. Fără linguri. Iar laptele s-a terminat înainte să se împartă și celor de pe rîndul meu. Au zis că regretă și ne-au dat tuturor bonuri de masă, în loc de mîncare.

Doamna Higgler clătină din cap.

— Aș fi putut să-mi folosesc bonul ca să-mi cumpăr un hamburger pe aeroport.

— Ți-am mai spus că Louella Dunwiddy ți-a gătit un curcan. Cum crezi că o să se simtă dacă o să te saturi la un McDonald și n-o să mai ai poftă de mîncare?

— Dar mor de foame! Și mai avem două ore de drum!

— N-o să dureze atît, după cum conduc eu.

Și, după aceste cuvinte, apăsă pe accelerație. Din cînd în cînd, în timp ce camioneta cafenie se zgîlțîia pe autostradă, Fat Charlie strîngea din pleoape și apăsa cu piciorul stîng pe o pedală imaginară de frînă. Era o muncă epuizantă.

Cu mult mai devreme de două ore ajunseră la ieșirea din autostradă și intrară pe șoseaua locală. Se îndreptară spre oraș. Trecură pe lîngă Barnes and Noble și pe lîngă Office Depot. Trecură pe lîngă case de milioane de dolari, cu porți securizate. Ajunseră pe străzile rezidențiale mai vechi, iar Fat Charlie își aminti că acestea fuseseră îngrijite mai bine pe cînd fusese el copil. Trecură pe lîngă localul care vindea pentru acasă mîncare gătită după rețete din Indiile de Vest și pe lîngă restaurantul care avea în vitrină drapelul jamaican și reclame scrise de mînă, ce recomandau specialități din orez și din coadă de vită, bere de ghimbir făcută în casă și pui în sos de curry.

Lui Fat Charlie îi veni apă în gură, iar stomacul începu să-i ghiorăie.

O zguduitură și o înclinare a mașinii. Acum casele erau mai vechi, de data asta totul era familiar.

Flamingo roz din plastic stăteau încă țepeni în curtea din față a doamnei Dunwiddy, deși soarele îi decolorase în decursul anilor, încît deveniseră aproape albi. Mai exista și un glob de grădină reflectorizant, iar cînd Fat Charlie îl zări, doar pentru o clipă, se sperie ca pe vremuri.

— Cît de rău au mers lucrurile cu Spider? întrebă doamna Higgler, în timp ce se îndreptau către ușa din față a locuinței doamnei Dunwiddy.

— Ca să spunem lucrurilor pe nume, cred că s-a culcat cu logodnica mea. Ceea ce-i mai mult decît am făcut eu.

— Ah! exclamă doamna Higgler. Ptiu!

Și apăsă pe butonul soneriei.

Era ca în *Macbeth*, își zise Fat Charlie după o oră. De fapt, dacă vrăjitoarele din *Macbeth* ar fi fost patru băbuțe mititele și dacă în loc să amestece într-un cazan și să intoneze incantații îngrozitoare i-ar fi urat bun venit lui Macbeth, l-ar fi îndopat cu friptură de curcan, cu orez și cu mazăre servite în farfurii de porțelan alb, așezate pe o față de masă din plastic, cu model în alb și roșu — ca să nu mai menționăm budinca de cartofi dulci și cîrnații cu mirodenii — și l-ar fi încurajat să se servească încă o dată, ba și a treia oară, iar atunci cînd Macbeth ar fi zis nu, pentru că se îndopase și chiar nu mai putea să mănînce nimic, iar vrăjitoarele ar fi insistat să guste și din budinca lor specială de orez și i-ar fi oferit o felie din celebrul tort răsturnat de ananas al doamnei Bustamonte, atunci ar fi fost exact ca în *Macbeth*.

— Deci, zise doamna Dunwiddy, ștergîndu-și o fărîmă de tort răsturnat de ananas de pe colțul gurii, înțeleg că fratele tău a venit să te vadă.

— Da. Am vorbit cu un păianjen. Cred că-i vina mea. Nu m-am așteptat să se întîmple ceva.

Un cor de exclamații răsună în jurul mesei, iar doamna Higgler, doamna Dunwiddy, doamna Bustamonte și domnișoara Noles plescăiau din limbă și clătinau din cap.

— Întotdeauna spunea că ești copilul cel tîmpit, zise domnișoara Noles. Așa spunea tatăl tău. Nu l-am crezut.

— De unde era să știu? protestă Fat Charlie. Nici unul dintre părinții mei nu mi-a spus „Fiule, apropo, ai un frate de care n-ai aflat. Invită-l să te viziteze și o să facă să fii anchetat de poliție, o se se culce cu logodnica ta, nu numai că o să se mute în locuința ta, dar o să-și aducă o casă întreagă în camera ta liberă.

O să-ți spele creierul, o să te facă să te duci la film și o să-ți petreci toată noaptea încercînd să te întorci acasă și...

Fat Charlie se opri. Din cauza felului în care se uitau la el bătrînele.

Un oftat făcu ocolul mesei. Porni de la doamna Higgler, trecu la domnișoara Noles, de la aceasta la doamna Bustamonte și ajunse la doamna Dunwiddy. Fu ceva extrem de tulburător, lăsă impresia că-i ceva supranatural, dar doamna Bustamonte rîgîi și strică tot efectul.

— Deci, ce vrei? întrebă doamna Dunwiddy. Spune ce vrei.

Fat Charlie se gîndi la ce voia, stînd în sufrageria cea mică a doamnei Dunwiddy. Afară, lumina zilei se transforma într-un crepuscul blînd.

— Mi-a făcut viața un chin, zise Fat Charlie. Vreau să-l faceți să plece. Doar să plece. Puteți să faceți asta?

Cele trei femei mai tinere nu spuseră nimic. Se mulțumiră să se uite la doamna Dunwiddy.

— Nu putem să-l facem să plece, spuse doamna Dunwiddy. Noi l-am făcut deja... zise ea și se opri brusc, apoi adăugă. Am făcut tot ce-am putut în privința asta.

Spre lauda lui Fat Charlie, trebuie să spunem că n-a izbucnit în plîns, nici nu s-a prăbușit în el însuși, ca un sufleu cu probleme, deși și-ar fi dorit din tot sufletul asta. Dădu pur și simplu din cap.

— Bine. Îmi pare rău că v-am deranjat. Mulțumesc pentru cină.

— Noi nu-l putem face să plece, zise doamna Dunwiddy, cu ochii ei bătrîni, căprui, părînd aproape negri în spatele ochelarilor ei groși cît o piatră. Dar o să te trimitem la cineva care poate.

În Florida era începutul serii, ceea ce însemna că în Londra era miezul nopții. În patul cel mare al lui Rosie — acolo unde Fat Charlie nu fusese niciodată — Spider tresări.

Rosie se strînse lîngă el, cu pielea lipită de pielea lui.

— Charles, zise ea, te simți bine?

Simțise pielea de găină de pe brațele lui.

— Mă simt bine, spuse Spider. M-a trecut un fior subit.

— Cineva a pășit pe mormîntul tău, zise Rosie.

El o trase lîngă el și o sărută.

Iar Daisy stătea în camera de zi mică din Hendon, îmbrăcată într-o cămașă de noapte de-un verde deschis și purtînd papuci plușați, de-un roz viu. Stătea în fața ecranului calculatorului, clătinînd din cap și apăsînd pe mouse.

— O să mai dureze? întrebă Carol. Știi, treaba asta trebuie făcută de o întreagă divizie specializată în calculatoare. Nu de tine.

Daisy scoase un sunet. Unul care însemna și da și nu. Un sunet de tipul știu-că-mi-a-zis-cineva-ceva-și-eu-am-scos-un-sunet-poate-că-o-să-mă-lase-în-pace.

Carol mai auzise sunetul acela.

— Vai, vai! zise ea. Auzi, fund mare, mai ai mult? Vreau să scriu în blog.

Daisy introduse două cuvinte.

— Zici că am fundul mare?

— Nu, răspunse Carol. Zic că-i tîrziu și că vreau să scriu în blog. O să-l fac pe individ să i-o tragă unui supermodel, în toaleta unui local de noapte neidentificat din Londra.

Daisy oftă.

— Bine. E ceva dubios în chestia asta...

— Ce-i dubios?

— Delapidarea asta. Așa mi se pare. Bine. Am ieșit. Calculatorul e al tău. Știi că poți să ai necazuri dacă te dai drept membru al familiei regale?

— Cară-te!

Carol intră în blog ca membru al familiei regale britanice, tînăr, bărbat și incontrolabil. În presă se discutase dacă personajul era real, mulți dintre cei care

comentaseră atrăgînd atenția că lucrurile scrise de Carol puteau fi cunoscute doar de un membru al familiei regale britanice sau de cineva care citea revistele cu bîrfe din lumea bună.

Daisy plecă de lîngă calculator, gîndindu-se încă la afacerile financiare ale Agenției Grahame Coats.

Grahame Coats dormea în dormitorul său dintr-o casă mare, dar nu ostentativă, din Parley. Adormise repede. Dacă ar fi existat dreptate pe lume, ar fi gemut și ar fi transpirat în somn, chinuit de coșmaruri, iar furiile conștiinței sale l-ar fi biciuit cu scorpioni. E dureros să recunosc că Grahame Coats dormea ca un prunc bine hrănit cu lapte și că nu visa nimic.

Undeva, în casa lui Grahame Coats, un ceas de pe vremea bunicilor bătu politicos de douăsprezece ori. În Londra era miezul nopții. În Florida era șapte seara.

În ambele cazuri, era ora vrăjitoarelor.

Doamna Dunwiddy luă fața de masă de plastic, în carouri roșii și albe, și o puse de-o parte.

— Cine are lumînările negre? întrebă ea.

— Eu am lumînările, răspunse domnișoara Noles.

Avea la picioare o pungă pentru cumpărături. Scotoci prin ea și scoase patru lumînări. Erau negre, în cea mai mare parte. Una era lungă și fără podoabe. Celelalte trei aveau forma unui pinguin negru cu galben, ca în desenele animate, cu feștile ieșindu-i din cap.

— Asta-i tot ce-au avut, se scuză ea. Și am colindat prin trei magazine ca să găsesc ceva.

Doamna Dunwiddy nu spuse nimic, dar clătină din cap. Aranjă cele patru lumînări pe cele patru laturi ale mesei, punînd-o pe singura care nu era pinguin în capul mesei, unde se așeză ea însăși. Fiecare lumînare era așezată pe o farfurie de plastic pentru picnic. Doamna Dunwiddy luă o cutie mare cu sare cușer, deschise capacul și turnă cristale de sare pe masă, alcătuind o grămăjoară. Apoi se uită la sare și-și înfipse în ea un deget uscat, împrăștiind-o în grămăjoare și spirale.

Domnișoara Noles se întoarse din bucătărie cu un castron mare de sticlă, pe care-l așează în centrul mesei. Scoase dopul unei sticle de sherry și turnă o porție zdravănă în castron.

— Acum, zise doamna Dunwiddy, puneți iarba diavolului, rădăcină de Sf. John Cuceritorul* și merișor.

Doamna Bustamonte scotoci prin punga ei de cumpărături și scoase un borcănaș de sticlă.

— E amestec de ierburi, explică ea. Cred că-i foarte bine așa.

— Amestec de ierburi! exclamă doamna Dunwiddy. Amestec de ierburi!

— Care-i problema? zise doamna Bustamonte. Asta folosesc de fiecare dată cînd în rețetă scrie atîta busuioc sau atîta măghiran. Nu pot altfel. După părerea mea, toate chestiile alea sînt doar amestec de ierburi.

Doamna Dunwiddy oftă și zise:

— Bine, toarnă!

Peste sherry se turnă jumătate de borcan de amestec de ierburi. Frunzele uscate pluteau pe suprafața lichidului.

— Acum urmează cele patru pămînturi. Sper, zise doamna Dunwiddy, alegîndu-și cuvintele cu grijă, că nimeni de aici nu-mi va spune că nu au fost aduse cele patru pămînturi și că trebuie să ne descurcăm cu o pietricică, un pește mort, un magnet pentru frigider și o bucată de săpun.

— Am adus eu pămînturile, spuse doamna Higgler și scoase la iveală propria-i pungă pentru cumpărături, din care scoase patru punguțe de plastic, fiecare conținînd ceva ce părea nisip sau lut uscat, de culori diferite; goli punguțele în cele patru colțuri ale mesei.

---

* St. John the Conqueror — personaj din religia voodoo; rădăcina de trillium, zisă și rădăcina lui St. John Cuceritorul, este considerată ca avînd puteri magice (n.t.).

— Mă bucur că cineva acordă atenția cuvenită, zise doamna Dunwiddy.

Domnișoara Noles aprinse lumînările, atrăgînd atenția în acest timp asupra faptului că pinguinii se aprindeau ușor, că erau frumoși și amuzanți.

Doamna Bustamonte turnă fiecăreia dintre cele patru femei cîte un pahar din sherry-ul rămas.

— Mie nu-mi dați? întrebă Fat Charlie; de fapt, nu voia să bea, nu-i plăcea sherry-ul.

— Nu, răspunse ferm doamna Dunwiddy. Trebuie să fii cu mintea limpede, îi explică ea, apoi căută în poșeta ei și scoase o cutiuță de medicamente mică, aurie.

Doamna Higgler stinse lumina.

Rămaseră toți cinci în jurul mesei, la lumina lumînărilor.

— Acum ce urmează? întrebă Fat Charlie. Ne vom ține de mîini și vom lua legătura cu persoane care trăiesc?

— N-o să facem așa ceva, îi șopti doamna Dunwiddy. Și de acum încolo să nu mai scoți o vorbă.

— Îmi pare rău, zise Fat Charlie, apoi își dori să nu fi spus nimic.

— Ascultă-mă, zise doamna Dunwiddy. Te vei duce la cei care te pot ajuta. Să nu dai nimic din ce-i al tău și să nu promiți nimic. Ai înțeles? Dacă trebuie să dai ceva cuiva, atunci să ai grijă să primești în schimb ceva de aceeași valoare. Da?

Fat Charlie fu gata să răspundă „da", apoi își dădu seama și se mulțumi să dea din cap.

— Bine.

După aceea, doamna Dunwiddy începu să fredoneze discordant, cu vocea ei de bătrînă, tremurătoare și slabă.

Domnișoara Noles începu și ea să fredoneze, ceva mai melodios. Avea voce mai înaltă, mai puternică.

Doamna Bustamonte nu fredona. Sîsîia, un sîsîit intermitent, un sîsîit de șarpe, care părea să urmărească ritmul melodiei, strecurîndu-se pe lîngă și prin aceasta.

Doamna Higgler începu și ea. Nici nu cînta, nici nu sîsîia. Bîzîia ca o muscă lîngă o fereastră, făcînd un sunet de vibrație cu limba și cu dinții, un sunet atît de ciudat și de incredibil, de parcă ar fi avut în gură o mînă de albine furioase, care bîzîiau lîngă dinții ei, încercînd să iasă afară.

Fat Charlie se întrebă dacă trebuia să li se alăture, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre ce-ar fi fost bine să facă, așa că se mulțumi să rămînă acolo, străduindu-se să nu fie zăpăcit complet de toate zgomotele acelea.

Doamna Higgler aruncă un pic de pămînt roșu în castronul cu sherry și cu amestec de ierburi. Doamna Bustamonte aruncă un pic de pămînt galben. Domnișoara Noles zvîrli un strop de pămînt cafeniu, în timp ce doamna Dunwiddy se aplecă încet și lăsă să cadă o bucată zdravănă de pămînt negru.

Doamna Dunwiddy luă o înghițitură de sherry. Apoi, cu degetele artritice tremurătoare, luă ceva din cutiuța de medicamente și aruncă în flacăra unei lumînări. Pentru o clipă, încăperea mirosi a lămîie, apoi mirosi a ars.

Domnișoara Noles începu să bată ritmul în tăblia mesei. Nu încetă să fredoneze. Flăcările lumînărilor pîlpîiau, provocînd umbre uriașe care dansau pe pereți. Domna Higgler începu și ea să bată în tăblia mesei, dar degetele ei ciocăneau într-un ritm diferit de cel al domnișoarei Noles, mai iute, mai percutant, cele două tipuri de bătăi îngemănîndu-se într-un nou ritm.

În mintea lui Fat Charlie, sunetele acelea începură să se combine într-un singur sunet straniu: fredonatul, sîsîitul, bîzîitul și zgomotul de tobă. Începu să se simtă amețit. Totul i se părea amuzant. Totul i se părea incredibil. În zgomotul făcut de femei auzea sunetul vieții sălbatice din pădure, auzea trosnetul unor focuri enorme. Își simțea degetele întinse, elastice, iar picioarele sale se întindeau imens în departare.

I se părea că se află undeva deasupra, deasupra tuturor, iar sub el, la masă, stăteau cinci persoane. Apoi una dintre femeile de la masă făcu un gest și aruncă ceva în castronul din mijlocul mesei, iar acel ceva strălucі atît de puternic, încît Fat Charlie orbi pentru un moment. Închise ochii, dar descoperi că acest lucru nu-i folosea la nimic. Chiar dacă ținea ochii închiși, totul era prea strălucitor ca să se simtă bine.

Își frecă ochii, ca să înlăture lumina zilei. Privi în jur.

În spatele lui se înălța spre cer vîrful stîncos al unui munte. În fața sa o prăpastie, se prăvălea în jos. Se duse către margine și se uită în ea. Zări niște chestii albe și crezu că-s oi, dar își dădu seama că erau nori, nori mari, albi, pufoși, care se aflau departe, mult sub el. Iar sub nori nu se afla nimic, putea să vadă cerul albastru și avu impresia că, dacă privea mai atent, putea să vadă negreala spațiului cosmic, iar dincolo de acesta nu se afla decît licăritul înghețat al stelelor.

Făcu un pas înapoi, depărtîndu-se de marginea prăpastiei.

Apoi se întoarse și se îndreptă către munte, care se înălța atît de sus, încît nu-i putea vedea vîrful, era atît de înalt, încît Fat Charlie fu convins că o să se prăvălească peste el și o să-l îngroape pentru vecie. Se sili să privească din nou în jos, să se uite spre pămînt și, făcînd asta, observă găuri în latura stîncii, găuri aflate la nivelul solului și care păreau intrări în niște peșteri.

Locul în care stătea, aflat între panta muntelui și prăpastie, era lat de vreo jumătate de kilometru și alcătuia o fîșie nisipoasă, presărată cu bolovani, pe care se aflau petece de verdeață și, ici, colo, cîte un copac cafeniu, plin de praf. Fîșia părea să se întindă de-a lungul pantei muntelui, dispărînd în depărtare.

Cineva mă privește, își zise Fat Charlie.

— Hei, strigă el, întorcîndu-și capul. Hei, e cineva aici?

Bărbatul care ieși din gura peșterii apropiate avea pielea mult mai închisă la culoare decît Fat Charlie, mai închisă chiar decît cea a lui Spider, iar părul său lung era de-un galben castaniu, care-i înconjura fața ca o coamă. Purta în jurul mijlocului o piele galbenă, veche, de leu, cu o coadă de leu care-i atîrna în spate, iar coada aceea biciui o muscă aflată pe umărul lui.

Bărbatul clipi din ochii săi aurii.

— Cine ești? răcni el. Și cu ce drept te plimbi pe aici?

— Eu sînt Fat Charlie Nancy. Tatăl meu a fost Anansi Păianjenul.

Făptura dădu din capul ei masiv.

— Și de ce ai venit aici, copil al lui Compé Anansi?

Deși Fat Charlie știa că-s singuri acolo, printre stînci, avea totuși impresia că acolo se aflau mulți oameni care-i ascultau, multe voci ce nu spuneau nimic și multe urechi ciulite. Așa că vorbi tare, ca să-l audă oricine l-ar fi ascultat.

— Fratele meu. Îmi distruge viața. Nu am putere să-l fac să plece.

— Deci cauți ajutorul nostru? întrebă Leul.

— Da.

— Fratele tău... E ca tine, din sîngele lui Anansi?

— Nu-i deloc ca mine, spuse Fat Charlie. E ca voi.

Urmă o mișcare curgătoare, aurie: omul-leu sări ușor, alene, din gura peșterii, peste stîncile cenușii, parcurgînd dintr-o singură mișcare vreo cincizeci de metri. Ajunse lîngă Fat Charlie. Dădea nerăbdător din coadă.

Îl privi de sus pe Fat Charlie și zise, ținîndu-și mîinile încrucișate:

— De ce nu rezolvi problema tu însuți?

Fat Charlie avea gura uscată. Își simțea gîtul plin de praf. Făptura din fața sa, mai înaltă decît orice om, nu mirosea a om. Vîrfurile caninilor săi se odihneau pe buza sa inferioară.

— Nu pot, gemu Fat Charlie.

Din gura peșterii alăturate se aplecă în afară un bărbat imens. Avea pielea de-un cenușiu cafeniu, ridată, și încrețită, și picioare rotunde, rotunde.

— Dacă te-ai certat cu fratele tău, zise el, atunci trebuie să-i ceri tatălui tău să vă fie judecător. Și să te supui voinței capului familiei. Aceasta este legea.

Apoi își dădu capul pe spate și scoase un zgomot din fundul nasului și al gîtului, un zgomot puternic de trompetă, iar Fat Charlie își dădu seama că se uita la Elefant.

— Tatăl meu e mort, spuse el, după ce înghiți în sec, iar vocea sa era din nou limpede, mai limpede și mai puternică decît se așteptase; răsună lovindu-se de peretele stîncii și fu trimisă înapoi spre el printr-o sută de guri de peșteră și de o sută de ieșiri din stîncă; mort *mort* mort *mort* mort *mort* mort, zise ecoul. De aceea am venit aici.

— N-am nici un fel de simpatie pentru Anansi Păianjenul, spuse Leul. Cîndva, cu mult timp în urmă, m-a legat de un buștean și a pus un măgar să mă tîrască prin praf pînă la tronul lui Mawu, cel care a făcut toate lucrurile.

Mîrîi, aducîndu-și aminte, iar Fat Charlie își dori să fi fost în altă parte.

— Du-te, zise Leul. Poate e cineva aici care vrea să te ajute, dar nu-s eu acela.

— Nici eu, spuse Elefantul. Tatăl tău m-a înșelat și mi-a mîncat grăsimea de pe burtă. A zis că o să-mi facă niște pantofi și m-a gătit. A rîs în timp ce-și umplea burta. N-am uitat asta.

Fat Charlie merse mai departe.

În gura următoarei peșteri stătea un bărbat care purta un costum elegant, verde, și o pălărie ascuțită, cu o panglică din piele de șarpe. Avea cizme din piele de șarpe și o centură tot din piele de șarpe. Sîsîi, în timp ce Fat Charlie trecea pe lîngă el.

— Mergi mai departe, băiat al lui Anansi, zise Șarpele, cu glas ca un zăngănit de tobă uscată. Toată

familia ta afurisită n-a adus decît necazuri. Nu vreau să am de-a face cu mizeria voastră.

Femeia din gura următoarei peșteri era foarte frumoasă, avea ochii ca niște stropi de țiței, iar genele ei păreau albe ca zăpada, prin comparație cu pielea ei. Avea două rînduri de sîni pe piept.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, zise ea. Cu mult timp în urmă.

Apoi clătină din cap, aducîndu-și aminte, iar Fat Charlie se simți ca și cum tocmai citise o scrisoare intimă a cuiva. Femeia îi transmise un sărut, dar clătină din cap cînd Fat Charlie încercă să se apropie de ea.

Acesta merse mai departe. Un arbore uscat ieșea din pămînt, ca o grămadă de oase vechi, cenușii. Umbrele deveniră mai lungi acum, cînd soarele cobora încetișor pe cerul nesfîrșit, trecînd pe lîngă locul în care prăpastia cobora către capătul lumii. Centrul soarelui era o minge monstruoasă, portocaliu-aurie, iar norișorii albi de sub el fuseseră poleiți în auriu și purpuriu.

Asirianul năvăli ca lupul în stînă, își zise Fat Charlie, versul din poem ieșind la iveală dintr-o lecție de limba engleză de mult uitată. *Iar cohortele sale străluceau în purpuriu și auriu.** să-și amintească ce-i o *cohortă*, dar nu reuși. Își zise că trebuia să fie un soi de car.

Ceva se mișcă lîngă cotul său și Fat Charlie își dădu seama că ceea ce crezuse că-i o stîncă de culoare cafenie, aflată sub copacul uscat, era de fapt un om, de culoarea nisipului, cu spatele pătat ca al unui leopard. Avea părul foarte lung și foarte negru, iar cînd zîmbi se văzură dinții ca de pisică. Zîmbetul fusese scurt, fără căldură, umor sau prietenie. Omul zise:

— Eu sînt Tigrul. Tatăl tău m-a rănit în o sută de feluri și m-a jignit într-o mie de moduri. Tigrul nu uită.

---

* Versul face parte din poemul *The Destruction of Dennacherib*, de George Gordon Byron, iar cohorta este o unitate militară romană, avînd de obicei circa 500 de oameni (n.t.).

— Îmi pare rău, zise Fat Charlie.

— O să merg împreună cu tine, zise Tigrul. Pentru scurt timp. Ai spus că Anansi e mort?

— Da.

— Da... M-a făcut de rîs de atîtea ori... Cîndva, totul a fost al meu — poveștile, stelele, totul. Mi le-a furat pe toate. Poate că acum, după ce a murit, oamenii vor înceta să mai spună poveștile lui afurisite. Vor înceta să rîdă de mine.

— Sînt convins, spuse Fat Charlie. Eu n-am rîs niciodată de tine.

Ochii de culoarea smaraldului lustruit sclipiră în figura omului.

— Sîngele apă nu se face, zise el. Cine-i din sîngele lui Anansi e Anansi.

— Eu nu-s tatăl meu, spuse Fat Charlie.

Tigrul își arătă colții. Erau foarte ascuțiți.

— N-o să umbli pe aici ca să faci oamenii să rîdă de lucruri, îi explică Tigrul. E o lume mare, serioasă, nu-i nimic în ea amuzant. Nu mai e. Trebuie să-i înveți pe copii să se teamă, să tremure. Să-i înveți să fie cruzi. Să-i înveți că există pericol în întuneric. Se ascunde în umbră, apoi țîșnește, sare, se repede sau pică, dar întotdeauna te omoară. Știi care-i adevăratul înțeles al vieții?

— Da, răspunse Fat Charlie. Să ne iubim unul pe celălalt.

— Înțelesul vieții este sîngele cald al prăzii tale pe limba ta, carnea pe care o simți între dinți, cadavrul dușmanului tău rămas la soare, să-l termine mîncătorii de mortăciuni. *Asta* e viața. Eu sînt Tigrul și sînt mai puternic decît a fost vreodată Anansi, mai mare, mai periculos, mai tare, mai înțelept, cu mai multă cruzime...

Lui Fat Charlie nu-i plăcea să fie acolo, discutînd cu Tigrul. Nu-l deranja faptul că Tigrul era nebun, ci faptul că acesta era sincer în convingerile sale, iar convingerile sale erau toate la fel de neplăcute. Și-i amintea

lui Fat Charlie de cineva. Cu toate că acesta nu-și dădea seama despre cine-i amintea, știa că-i cineva pe care nu-l plăcea.

— O să mă ajuți să scap de fratele meu?

Tigrul tuși, de parcă a fi avut în gît un fulg — sau chiar o pasăre întreagă.

— Vrei să-ți dau niște apă? întrebă Fat Charlie.

Tigrul se uită bănuitor la Fat Charlie.

— Ultima oară cînd Anansi mi-a oferit apă am sfîrșit prin a încerca să mănînc luna din iaz și m-am înecat.

— Încercam să te ajut.

— Așa a zis și el, îi spuse Tigrul lui Fat Charlie, privindu-l drept în ochi.

Văzut de aproape, nu părea deloc uman — nasul lui era prea turtit, ochii erau poziționați altfel și mirosea ca o cușcă din grădina zoologică. Glasul său era un mîrîit zgomotos.

— Iată cum poți să mă ajuți, fiu al lui Anansi. Tu și toți cei de-un sînge cu tine. Să stai departe de mine. Ai înțeles? Dacă vrei să-ți păstrezi carnea pe oase.

Apoi își linse buzele cu o limbă ce avea culoarea roșie a cărnii proaspăt ucise, o limbă mai lungă decît fusese vreodată o limbă omenească.

Fat Charlie dădu înapoi, convins că dacă s-ar fi întors, dacă ar fi fugit, ar fi simțit colții Tigrului înfigîndu-i-se în ceafă. Acum, în făptura aceea nu mai rămăsese nimic cît de cît omenesc. Avea mărimea unui tigru adevărat. În ea se aflau toate felinele mari care deveniseră mîncătoare de oameni, fiecare tigru care frînsese gîtul unui om așa cum sfîrtecă o pisică un șoarece. Așa că Fat Charlie se uită la Tigru, în timp ce se dădea înapoi, iar făptura aceea se întoarse la copacul uscat, se întinse pe stînci și dispăru în umbra plină de pete; numai legănatul nervos al cozii sale îi trăda poziția.

— Nu fi îngrijorat din cauza lui, zise o femeie din gura unei peșteri. Vino aici.

Fat Charlie nu se decise dacă femeia era atrăgătoare sau înfiorător de urîtă. Se duse spre ea.

— Face pe grozavul, dar se sperie și de umbra lui. Și e speriat peste măsură de umbra tatălui tău. N-are nici un pic de putere în fălcile lui.

Femeia aia avea ceva de cîine în figura ei. Nu, nu de cîine...

— Iar eu, continuă ea, atunci cînd Fat Charlie ajunse în apropiere, eu sfărîm oase. Acolo se ascunde ce-i mai bun. Acolo se ascunde carnea cea mai dulce, iar acest lucru nu-l știe nimeni în afară de mine.

— Caut pe cineva care să mă ajute să scap de fratele meu.

Femeia își dădu capul pe spate și rîse, un hohot sălbatic, lung, lung și nebunesc, iar atunci Fat Charlie o recunoscu.

— N-o să găsești aici pe nimeni care să te ajute, îi zise ea. Toți au suferit cînd au avut de-a face cu tatăl tău. Tigrul îi urăște pe cei din neamul tău mai mult decît a urît cineva vreodată, dar nici el n-ar face nimic în lipsa tatălui tău. Ascultă-mă. Mergi pe cărarea asta. M-ai întrebat, iar eu am piatra profeției în spatele ochiului: n-o să găsești pe nimeni să te ajute pînă n-o să descoperi o peșteră goală. Intră acolo. Discută cu oricine găsești acolo. Ai înțeles?

— Cred că da.

Femeia rîse. Un rîs fără bunătate.

— Nu vrei să stai cu mine un timp? Pot să te învăț multe. Știi ce se spune: nu există nimic mai predispus, mai josnic și mai obscen decît Hiena.

Fat Charlie clătină din cap și porni mai departe, trecînd pe lîngă peșterile înșirate în peretele de stîncă de la capătul lumii. Cînd trecea pe lîngă bezna unei peșteri, se uita înăuntru. În acestea se aflau oameni de toate formele și de toate mărimile, oameni mărunți și oameni înalți, bărbați și femei. Și în timp ce trecea, iar ei se mișcau în umbră, vedea crupe sau solzi, coarne sau gheare.

Uneori îi speria în timp ce trecea pe lîngă ei, iar ei se retrăgeau în fundul peșterii. Alții veneau și se uitau la el, agresivi sau plini de curiozitate.

Ceva țîșni prin aer, sărind de pe stîncile de deasupra unei guri de peșteră, și aterizâ lîngă Fat Charlie.

— Salut, zise făptura aceea, gîfîind.

— Salut, răspunse Fat Charlie.

Noul sosit era agitat și păros. Părea să aibă brațele și picioarele *greșite*. Fat Charlie încercă să-și dea seama cu cine avea de-a face. Ceilalți oameni-animale fuseseră animale, dar și oameni în același timp, și nu fusese nimic straniu sau contradictoriu în acest lucru, animalitatea și umanitatea fiind combinate precum dungile pe o zebră și avînd ca rezultat *altceva*. Dar nou-venitul părea simultan uman și aproape uman, iar bizareria aceasta îi dădea dureri de cap lui Fat Charlie. Apoi pricepu.

— Maimuța! zise el. Ești Maimuța.

— Ai o piersică? întrebă Maimuța. Ai un mango? Ai o smochină?

— Nu, îi răspunse Fat Charlie.

— Dă-mi ceva să mănînc, spuse Maimuța, și o să fiu prietenul tău.

Doamna Dunwiddy îl avertizase: *Nu da nimic. Nu făgădui nimic.*

— N-o să-ți dau nimic.

— Cine ești? întrebă Maimuța. Ce ești? Pari a fi doar o jumătate de ființă. Ești de aici sau de dincolo?

— Tatăl meu a fost Anansi, zise Fat Charlie. Caut pe cineva care să mă ajute să-l fac pe fratele meu să plece.

— Asta l-ar supăra pe Anansi, spuse Maimuța. O idee foarte proastă. Dacă-l superi pe Anansi, nu mai apari în alte povești.

— Anansi e mort, insistă Fat Charlie.

— E mort acolo, zise Maimuța. Dar e mort și aici? Aici e cu totul altceva.

— Vrei să spui că s-ar putea să fie aici?

Fat Charlie se uită îngrijorat la panta muntelui. Ideea că s-ar putea să-l găsească pe tatăl său la gura une peșteri, legănîndu-se într-un balansoar, cu pălăria verde împinsă pe ceafă, sorbind dintr-o cutie de bere neagră și ascunzîndu-și un căscat cu mănușile sale galbene, i se părea deosebit de tulburătoare.

— Cine? Ce?

— Crezi că-i aici?

— Cine?

— Tatăl meu.

— Tatăl tău?

— Anansi.

Maimuța sări în vîrful unei stînci, cuprinsă de groază, apoi se lipi de stîncă, uitîndu-se cînd într-o parte, cînd în alta, de parcă ar fi așteptat un uragan ivit din senin.

— Anansi e aici?

— Eu te-am întrebat asta, îi zise Fat Charlie.

Maimuța se răsuci brusc, încît atîrna cu capul în jos, ținîndu-se cu picioarele, iar figura sa răsturnată era în dreptul celei a lui Fat Charlie.

— Din cînd în cînd mă întorc în lume. Oamenii îmi spun Maimuță, înțeleaptă maimuță, vino la noi. Vino să mănînci piersicile pe care le-am pregătit pentru tine. Și nucile. Și smochinele.

— Tatăl meu e aici? întrebă răbdător Fat Charlie.

— Nu are o peșteră, răspunse Maimuța. Aș fi știut dacă ar fi avut o peșteră. Poate că are o peșteră și am uitat. Dacă-mi dai o piersică, s-ar putea să-mi amintesc.

— N-am nimic la mine, îi spuse Fat Charlie.

— Nici o piersică?

— Nimic.

Maimuța se săltă în vîrful stîncii și dispăru.

Fat Charlie merse mai departe pe cărarea stîncoasă. Soarele coborîse pînă la nivelul cărării și ardea într-un portocaliu închis. Își arunca lumina sa stranie direct în peșteri și arăta că fiecare este locuită. Acesta era Rinocerul, cu piele cenușie, uitîndu-se miop afară. Acesta,

de culoarea unui buștean putred în apa mlaștinii, era Crocodilul, cu ochii negri ca sticla.

În spatele lui Fat Charlie se auzi un zgomot de piatră lovind piatra, iar acesta se întoarse iute Maimuța se uita la el, trecîndu-și degetele pe cărare.

— Chiar n-am nici un fruct, zise Fat Charlie. Dacă aș fi avut, ți-aș fi dat.

— Îmi pare rău pentru tine, spuse Maimuța. Ar trebui să te întorci acasă. Ai avut o idee rea, rea, rea, *rea*. Da?

— Nu.

— Bine. Bine bine bine bine bine *bine*.

Maimuța încetă să se miște, apoi se lansă brusc într-un șir de salturi, țîșni pe lîngă Fat Charlie și se opri în fața unei peșteri aflată la oarecare distanță.

— Să nu intri aici, strigă Maimuța. Loc rău, adăugă apoi, arătînd către gura peșterii.

— De ce să nu intru? întrebă Fat Charlie. Ce-i acolo?

— Nu-i nimic, răspunse triumfătoare Maimuța. Deci nu-i nici cel pe care-l cauți!

— Ba da, replică Fat Charlie. Este.

Maimuța chițcăi și țopăi, dar Fat Charlie trecu pe lîngă ea și se cățără pe stînci pînă cînd ajunse la gura peșterii, tocmai cînd soarele stacojiu se prăbușea sub stîncile de la capătul lumii.

În timp ce mergi pe cărarea de la marginea munților de la începutul lumii (care sînt totuna cu munții de la capătul lumii, dacă vii din cealaltă parte) realitatea pare ciudată, deformată. Munții aceia și peșterile lor sînt făcuți din materia celor mai vechi basme (acestea au apărut, bineînțeles, cu mult înainte de apariția oamenilor; cine v-a făcut să credeți că oamenii au fost primii care au spus povești?), iar cînd a ieșit de pe cărare și a intat în peșteră, Fat Charlie s-a simțit ca și cum ar fi pătruns în realitatea altcuiva. Peștera era adîncă, pe podea se vedeau urme albe de găinat de pasăre. Pe podeaua peșterii se mai vedeau și pene, iar ici, colo —

ca un ștergător de praf din pene stricat și aruncat — zăcea cîte un cadavru de pasăre, turtit și uscat.

În fundul peșterii nu se vedea nimic în afară de beznă.

Fat Charlie strigă „Hei!", iar ecoul vocii sale îi răspunse din interiorul peșterii *Hei hei hei hei hei.* Fat Charlie continuă să meargă. Întunericul din peșteră părea aproape palpabil, de parcă peste ochi i-ar fi fost așezat ceva gros și negru. Fat Charlie mergea încet, pas cu pas, ținînd mîinile întinse.

Ceva se mișcă în beznă.

— Hei!

Ochii începură să i se obișnuiască să folosească lumina cea puțină, puteau să vadă cîte ceva. *Nu-i nimic. Rămășițe și fulgi, doar atît.* Alt pas, iar vîntul agită penele și mișcă rămășițele de pe podeaua peșterii.

Ceva filfîi spre el, filfîi *prin* el, lovind aerul cu aripi de porumbel.

Un vîrtej. Praful îi umplu ochii, iar Fat Charlie clipi din cauza vîntului rece și făcu un pas înapoi, în timp ce în fața sa se ridica o vijelie de praf, fulgi și zdrențe. Apoi vîntul dispăru, iar acolo unde fuseseră aruncate penele se afla o siluetă omenească, care întinse o mînă, salutîndu-l pe Fat Charlie.

Acesta voi să se tragă înapoi, dar făptura se aplecă și-l prinse de încheietură. Atingerea sa era ușoară și uscată. Îl trase către ea.

Fat Charlie făcu un pas înainte în peșteră...

... și se pomeni stînd în aer liber, pe un cîmp arămiu, fără copaci, sub un cer de culoarea laptelui acru.

Făpturile diferite au ochi diferiți. Ochii oamenilor (spre deosebire de cei ai pisicilor, de exemplu, sau cei ai caracatiței) sînt făcuți să vadă doar o versiune a realității. Fat Charlie vedea un lucru cu ochii săi și vedea altceva cu mintea sa, iar în spațiul dintre cele două lucruri îl pîndea nebunia. Simți cum în el se iscă o panică sălbatică. Trase aer adînc în piept și-l ținu o

vreme, în timp ce inima i se zbătea în cutia toracică. Se sili să-și creadă ochilor, nu minții.

Deci, în timp ce știa că vede o pasăre cu ochi nebunești și cu pene zdrențuite, mai mare decît un vultur, mai înaltă decît un struț, cu ciocul în forma armei teribile pentru sfîșiat a păsărilor de pradă, cu fulgii de culoarea ardeziei acoperiți de un strat uleios ce alcătuia un curcubeu întunecat, din nuanțe de purpuriu și verde, știa de fapt acest lucru doar în mintea sa. Pentru că ochii săi vedeau o femeie cu păr negru ca pana corbului, care stătea în locul în care fusese acea idee de pasăre. Femeia nu era nici tînără, nici bătrînă, și se uita la el cu o figură ce părea sculptată în obsidian în vremuri străvechi, cînd lumea era tînără.

Se uita la el și nu se mișca. Pe cerul de lapte acru goneau nori.

— Eu sînt Charlie, spuse Fat Charlie. Charlie Nancy. Unii oameni, adică majoritatea oamenilor, îmi spun Fat Charlie. Poți să-mi spui și tu așa, dacă vrei.

Nici un răspuns.

— Tatăl meu a fost Anansi.

Tot nimic. Nici o tresărire, nici măcar o răsuflare.

— Vreau să mă ajuți să-l fac pe fratele meu să plece.

Cînd auzi asta, femeia își aplecă un pic capul. Doar un pic, cît să-i arate că-l asculta, să-i arate că era vie.

— Nu pot să-l gonesc singur. Are puteri magice. Am vorbit cu un păianjen și imediat a apărut fratele meu. Iar acum nu pot să-l fac să plece.

Cînd vorbi, femeia avea glas aspru și profund ca al unei ciori.

— Și ce vrei să fac eu?

— Să mă ajuți, îi sugeră el.

Femeia păru că se gîndește.

Ulterior, Fat Charlie încercă zadanic să-și amintească cu ce era îmbrăcată femeia aceea. Uneori credea că purtase o pelerină din pene, alteori credea că fuseseră un soi de zdrențe sau o haină de ploaie în carouri, de soiul celei pe care avea s-o poarte mai tîrziu, cînd avea

s-o întîlnească în Piccadilly, cînd lucrurile începuseră să meargă rău. Era aproape sigur că nu fusese goală. Și-ar fi amintit dacă ar fi fost goală.

— Să te ajut, repetă ea.

— Să mă ajuți să scap de el.

Femeia dădu din cap.

— Vrei să te ajut să scapi de cel din sîngele lui Anansi.

— Vreau doar să plece și să mă lase în pace. Nu vreau să pățească vreun rău.

— Atunci promite-mi descendenții din sîngele lui Anansi pentru ai mei.

Fat Charlie stătea pe întinsa cîmpie arămie, care, într-un fel, se afla în interiorul peșterii din munții de la capătul lumii, și era, într-un fel, în interiorul camerei din față cu miros de violete a doamnei Dunwiddy, așa că încercă să priceapă ce-i cerea femeia.

— Nu pot să dau nimic. Și nu pot să promit nimic.

— Vrei să plece, zise femeia. Spune. Timpul meu e prețios, adăugă ea și-și încrucișă brațele, după care zise, privindu-l cu ochi de nebun: mie nu mi-e frică de Anansi.

Fat Charlie își aminti glasul doamnei Dunwiddy.

— Nu pot să făgăduiesc nimic. Și trebuie să cer ceva de valoare egală. Adică trebuie să negociem.

Femeia Pasăre păru supărată, dar dădu din cap.

— Atunci o să-ți dau ceva de valoare egală. Îți dau cuvîntul meu.

Apoi puse mîna ei peste mîna lui, ca și cum i-ar fi dat ceva, apoi îi închise palma.

— Acum spune.

— Îți dau descendenții de sînge ai lui Anansi, zise Fat Charlie.

— Bine, spuse un glas, iar femeia se descompuse, literalmente, în bucăți.

Acolo unde fusese femeia apăruse un stol de păsări, care zburară în diferite direcții, de parcă ar fi fost speriate de o împușcătură. Acum cerul era plin de păsări, mai multe păsări decît își imaginase vreodată Fat

Charlie, păsări cafenii și negre, care se roteau, se încrucișau și pluteau ca un nor de fum negru, un nor mai mare decît putea închipui mintea, un nor de musculițe întins cît universul.

— Trebuie să-l faci să plece, strigă Fat Charlie, răcnind cuvintele către cerul lăptos ce se întuneca.

Păsările alunecară și se strecurară în cer. Fiecare dintre ele se mișca doar un pic, continuînd să zboare, apoi Fat Charlie privi o figură pe cer, o figură făcută din păsări ce se roteau. Era foarte mare.

Aceasta îi spuse numele în țipătul, cîrîitul și croncănitul miilor, miilor și miilor de păsări, iar buzele de mărimea unor blocuri turn formară pe cer cuvintele.

Apoi figura se desompuse în nebunie și haos cînd păsările zburară în jos de pe cerul alb, drept către el. Fat Charlie își acoperi fața cu mîinile, încercînd să se apere.

Durerea din obrajii săi fu bruscă și puternică. Pentru o clipă, Fat Charlie crezu că una dintre păsări îl zgîriase, îi rănise obrazul cu ciocul sau cu ghearele. Apoi văzu unde era de fapt.

— Nu mă mai lovi, strigă el. Mă simt bine. Nu-i nevoie să mă mai lovești.

Pe masă, pinguinii scăzuseră în înălțime, capetele și umerii le dispăruseră, iar flăcările ardeau în masa negru cu alb care fusese cîndva pîntecul lor. Pinguinii aveau picioarele în bălți înghețate de ceară neagră de lumînări. Și trei bătrîne se uitau la el.

Domnișoara Noles îi aruncă în față conținutul unui pahar cu apă.

— Nu trebuia să faceți asta, zise el. M-am întors, nu-i așa?

Doamna Dunwiddy intră în încăpere. Ducea triumfătoare o sticluță cafenie.

— Săruri pentru mirosit, anunță ea. Știam că le am pe undeva. Le-am cumpărat prin șaizeci și șapte, șaizeci și opt. Nu știu dacă mai sînt bune de ceva.

Se uită la Fat Charlie, apoi se încruntă.

— S-a trezit. Cine l-a trezit?

— Nu mai respira, zise doamna Bustamonte. Așa că i-am tras o palmă.

— Iar eu l-am stropit cu apă, spuse domnișoara Noles, ceea ce l-a ajutat să facă restul drumului.

— N-am nevoie de săruri, spuse Fat Charlie. Sînt deja ud și mă doare obrazul.

Dar doamna Dunwiddy scosese deja cu mîinile ei de bătrînă dopul sticlei și o împinse sub nasul lui. Fat Charlie inspiră un val de amoniac, în timp ce se trăgea înapoi. Ochii i se umplură de lacrimi. Se simți de parcă ar fi primit un pumn în nas. Apa îi curgea pe față.

— Acum te simți mai bine? întrebă doamna Dunwiddy.

— Cît e ceasul? întrebă Fat Charlie.

— E aproape cinci dimineața, îi răspunse doamna Higgler, care trase apoi o dușcă din cana ei gigantică. Eram îngrijorate din cauza ta. Ai face bine să ne spui ce s-a întîmplat.

Fat Charlie încercă să-și amintească. Nu din cauză că amintirea dispăruse, așa cum se întîmplă cu visele, ci pentru că faptele petrecute în ultimele ore păreau a se fi întîmplat altcuiva, cuiva care nu era el, iar el contactase persoana aceea printr-o formă de telepatie nemaifolosită pînă atunci. În mintea sa, lucrurile erau haotice, filmul în culori despre alte locuri dizolvîndu-se în culoarea sepia a realității.

— Erau niște peșteri. Am cerut ajutor. Acolo erau o mulțime de animale. Animale care erau oameni. Nici unul nu voia să mă ajute. Toate erau speriate de tatăl meu. Apoi unul a spus că ea o să mă ajute.

— Ea? întrebă doamna Bustamonte.

— Unii oameni erau bărbați, alții erau femei, răspunse Fat Charlie. Aceea era femeie.

— Știi ce era femeia aceea? Crocodil? Hienă? Șoarece?

Fat Charlie ridică din umeri.

— Mi-aș fi amintit înainte să fiu lovit, udat cu apă și să mi se vîre tot felul de chestii în nas. Așa ceva îți zboară totul din cap.

Doamna Dunwiddy întrebă:

— Ți-ai amintit ce ți-am spus? Să nu dai nimic, ci să faci schimb?

— Da, răspunse el, oarecum mîndru de sine. Da. A fost o maimuță care voia să-i dau tot felul de lucruri și am refuzat-o. Cred că trebuie să beau ceva.

Doamna Bustamonte luă un pahar cu ceva de pe masă.

— Ne-am gîndit că s-ar putea să vrei să bei ceva. Așa că am strecurat tot sherry-ul. S-ar putea să fi rămas ceva plante în el, dar nu bucăți mari.

Fat Charlie ținea în poală mîinile strînse pumn. Deschise mîna dreaptă, ca să ia paharul pe care i-l întindea bătrîna. Apoi se opri și privi.

— Ce-i aia? întrebă doamna Dunwiddy.

Fat Charlie ținea în palmă o pană neagră, deformată, udă de sudoare. Atunci își aminti. Își aminti totul.

— A fost Femeia Pasăre, zise el.

Se iviseră zorii cînd Fat Charlie urcă în camioneta doamnei Higgler.

— Ți-e somn? îl întrebă bătrîna.

— Nu prea. Însă mă simt ciudat.

— Unde vrei să te duc? La mine acasă? La locuința tatălui tău? La un motel?

— Nu știu.

Bătrîna porni mașina și intră pe drum.

— Unde mergem?

Doamna Higgler nu-i răspunse. Sorbi niște cafea din megacana ei, apoi zise:

— Poate că ceea ce am făcut în noaptea asta e cel mai bun lucru, poate nu-i... Uneori e mai bine să lași familia să-și rezolve singură problemele. Tu și fratele tău... sînteți prea asemănători. Presupun că de aceea vă certați.

— Să înțeleg că în Indiile de Vest cuvîntul „asemănător" înseamnă „care nu au nimic în comun"?

— Nu mai face pe britanicul cu mine. Știu ce spun. Tu și el sînteți ca două petice tăiate din aceeași haină. Îmi amintesc că tatăl tău îmi spunea „Callyane, băieții mei sînt mai proști decît"... nu contează ce spunea, important e că spunea același lucru despre amîndoi.

Apoi îi trecu ceva prin minte și întrebă:

— Atunci cînd ai fost în locul în care se află zeii cei vechi, l-ai văzut acolo și pe tatăl tău?

— Nu cred. Aș fi ținut minte.

Bătrîna dădu din cap și nu zise nimic tot timpul în care șofă.

Parcă mașina și cei doi coborîră.

Zorile din Florida erau răcoroase. Grădina Odihnei arăta ca într-un film: pe sol se întindea o ceață care făcea totul neclar. Doamna Higgler deschise portița, iar cei doi intrară în cimitir.

Unde fusese pămînt proaspăt care umpluse mormîntul tatălui său acum crescuse gazon, iar la capul mormîntului se găsea o placă de metal în care fusese încastrat un vas de metal, iar în vas se afla un singur trandafir din mătase galbenă.

— Domnul să aibă milă de păcătosul din groapa aceasta, zise doamna Higgler cu simțire. Amin, amin, amin.

Aveau spectatori: cei doi cocori cu cap roșu, pe care-i observase Fat Charlie în vizita sa anterioară, veniră țanțoși către ei, clătinînd din cap, ca doi aristocrați care vizitează o închisoare.

— Hîști! făcu doamna Higgler.

Păsările se uitară la ea, fără pic de curiozitate, și nu plecară. Una dintre ele își vîrî capul în iarbă și-l ridică apoi, ținînd în cioc o șopîrlă care se zbătea. O hăpăitură și o zgîlțîitură, iar șopîrla deveni o umflătură în gîtul pasării.

Corul din zori își începu recitalul: sturzi, granguri și mierle cîntau în sălbăticia din spatele Grădinei Odihnei.

— E bine să fii din nou acasă, zise Fat Charlie. Dacă am un pic de noroc, o să-l facă să plece cît timp mai sînt încă aici. Apoi totul va fi bine. Pot să lămuresc lucrurile cu Rosie.

Îl cuprinsese o stare de optimism blînd. Avea să fie o zi bună.

În poveștile vechi, Anansi locuiește în casa lui, ca mine sau ca voi. Sigur, e lacom, desfrînat, șmecher și mincinos. Dar e bine dispus, e norocos și uneori chiar cinstit. Uneori e bun, alteori e rău. Nu-i niciodată malefic. De cele mai multe ori, ascultătorii sînt de partea lui Anansi. Asta pentru că Anansi deține toate poveștile. Mawu i-a dăruit poveștile, în zilele de început, le-a luat de la Tigru și i le-a dat lui Anansi, iar el le-a întins pînza atît de frumos...

În povești, Anansi e păianjen, dar e și om. Nu-i greu să ții minte două lucruri în același timp. Chiar și un copil poate să facă asta.

Poveștile lui Anansi sînt povestite de bunici și de mătuși pe coasta de vest a Africii, în insulele Caraibe și în toată lumea. Poveștile au fost transformate în cărți pentru copii, iar marele, bătrînul și zîmbitorul Anansi își face șmecheriile de-a lungul întregii lumi. Necazul e că bunicile, mătușile și scriitorii de cărți pentru copii tind să elimine anumite lucruri. Unele povești nu-s potrivite pentru copilași.

Iată o poveste pe care n-o s-o găsiți în basmele de la grădiniță. Am numit-o

ANANSI ȘI PASĂREA

Lui Anansi nu-i plăcea Pasărea, pentru că atunci cînd aceasta era flămîndă mînca multe lucruri, iar unul

dintre lucrurile pe care le mînca Pasărea erau păianjenii, iar Pasărea era întotdeauna flămîndă.

Fuseseră prieteni, dar acum nu mai erau.

Într-o zi, Anansi mergea și văzu o gaură în pămînt. Îi veni o idee. Strînse lemne la fundul gropii și aprinse un foc, apoi puse pe foc o oală, iar în aceasta aruncă rădăcini și ierburi. După aceea începu să alerge în jurul oalei, să alerge, să danseze, să strige și să răcnească „Mă simt bine; mă simt *atîît* de bine. Toate durerile și chinurile mele au dispărut și nu m-am simțit atît de bine în toată viața mea!"

Pasărea auzi gălăgia și zbură în jos din cer, să vadă ce-i cu scandalul acela. Și zise:

— Ce tot cînți acolo, Anansi, de ce te porți ca un nebun?

Anansi cîntă: „Aveam o durere în gît, dar acum a dispărut. Aveam o durere în burtă, dar n-o mai am. Îmi trosneau încheieturile, dar acum sînt suplu ca un palmier tînăr. Sînt neted ca Șarpele dimineața după ce-și leapădă pielea. Sînt foarte fericit și o să fiu perfect, pentru că eu știu secretul pe care nu-l mai știe nimeni."

— Ce secret? întrebă Pasărea.

— Secretul meu, spuse Anansi. Toți îmi vor da lucrurile lor favorite, lucrurile lor cele mai prețioase, doar ca să afle secretul meu. *Huu! Hii!* Mă simt atît de bine!

Pasărea se apropie mai mult și-și lăsă capul într-o parte. Apoi întrebă:

—Pot să aflu secretul tău?

Anansi se uită la Pasăre cu bănuială pe față, apoi se trase în fața oalei din groapă, care clocotea.

— Nu cred că o să-l afli, zise Anansi. Nu-i suficient să te învîrți prin jur. Nu-ți mai bate capul.

Pasărea zise Anansi, știu că n-am fost prieteni întotdeauna. Dar să-ți spun ceva. Dacă o să-ți împarți secretul cu mine, îți făgăduiesc că nici o pasăre nu va mai mînca vreodată un păianjen. Vom fi prieteni pînă la sfîrșitul lumii.

Anansi se scărpină în bărbie și clătină din cap.

— E un secret important, zise el, care-i face pe oameni tineri, vioi, pofticioși și eliberați de orice durere.

Pasărea se rugă de el. Pasărea spuse:

— Oh, Anansi, știi că te-am considerat întotdeauna un bărbat frumos. De ce nu ne întindem un pic pe marginea drumului? Sînt sigură că o să te fac să uiți orice reținere în a-mi spune secretul tău.

Așa că se întinseră pe marginea drumului, se dezmierdară, rîseră și se ținură de prostii, iar după ce Anansi obținu ceea ce voia, Pasărea zise:

— Acum, Anansi, spune-mi care-i secretul tău.

Anasi zise:

— N-o să-ți spun nimic. Dar o să-ți arăt. Am făcut o baie cu ierburi aici, în groapa asta. Uite, o să arunc frunzele și rădăcinile acestea. Iar cine va intra în baie va trăi veșnic și nu va simți nici o durere. Eu am făcut baie și acum sînt vioi ca un ied. Dar nu cred că o să las și pe altcineva să-mi folosească baia.

Pasărea se uită la apa care clocotea și se strecură iute în oală.

— Anansi, e foarte fierbine, zise ea.

— Trebuie să fie fierbine pentru ca ierburile să-și facă treaba, spuse Anansi.

Apoi luă capacul oalei și-l puse peste oală. Era un capac greu, iar Anansi puse și o piatră peste el, ca să fie și mai greu.

Bam! Bum! Bom! se auzi bubuitul din interiorul oalei.

— Dacă îți dau drumul să ieși acum, toată treaba cea bună făcută de baia fierbinte o să dispară, zise Anansi. Relaxează-te și gîndește-te că o să fii mai sănătoasă.

Poate că Pasărea nu-l auzi sau poate nu-l crezu, pentru că bocănitul în interiorul oalei și împinsul în capac continuară încă un timp. Apoi încetară.

În seara aceea, Anansi și familia sa avură cea mai delicioasă supă de pasăre, cu Pasăre fiartă. Nu mai fură flămînzi timp de cîteva zile.

De atunci, păsările mănîncă păianjeni de cîte ori pot, iar păianjenii și păsările n-au mai fost niciodată prieteni.

Există și o altă versiune a poveștii, în care Anansi ajunge și el în oală. Poveștile sînt toate ale lui Anansi, dar nu se termină întotdeauna cu bine pentru el.

Capitolul Opt

ÎN CARE O OALĂ CU CAFEA DEVINE DEOSEBIT DE FOLOSITOARE

Spider nu avea habar că cineva încerca să-l facă să plece. Mai mult, Spider se distra de minune fiind Fat Charlie. Se distrase atît de bine fiind Fat Charlie încît începu să se întrebe de ce nu mai fusese Fat Charlie pînă atunci. Era mai amuzant decît un butoi cu maimuțe, cu cîțiva ani în urmă, Spider fusese foarte dezamăgit de un butoi plin cu maimuțe. Acesta nu făcuse nimic ce putea fi considerat distractiv, cu excepția emiterii de zgomote interesante, iar mai tîrziu, după ce zgomotele încetaseră și maimuțele nu mai făceau nimic — cu o posibilă excepție la nivel organic — fusese silit să scape de el la miez de noapte.

Partea care-i plăcea cel mai mult din faptul că era Fat Charlie era reprezentată de Rosie.

Pînă atunci Spider considerase femeile ca fiind interschimbabile — mai mult sau mai puțin. Nu le dai numele adevărat, nici o adresă care să fie valabilă mai mult de-o săptămînă, nimic decît un număr de mobil. Femeile erau amuzante, decorative și niște accesorii grozave, dar găseai întotdeauna destule, ca niște castroane cu gulaș care vin pe bandă rulantă, cînd ai terminat cu una o iei pe următoarea și-ți torni smîntîna în ea.

Dar Rosie...

Rosie era altfel.

Nu știa să spună de ce Rosie era altfel. Încercase și nu reușise. În parte, acest lucru se datora a ceea ce simțea cînd era cu ea. De parcă atunci cînd se vedea în ochii ei devenea un altul, mai bun. Asta doar în parte.

Lui Spider îi plăcea că Rosie știa unde să-l găsească. Acest lucru îl făcea să se simtă bine. Îl încîntau curbele ei, felul în care nu vedea decît partea bună a lumii, felul în care zîmbea. Nu era nimic rău în ceea ce-o privea pe Rosie, în afară de faptul că trebuia să petreacă ceva timp departe de ea dar, bineînțeles, începuse să descopere cîte ceva despre mama lui Rosie. În seara aceea anume, în care Fat Charlie era pe un aeroport aflat la vrei opt mii de kilometri, și tocmai i se anula biletul de avion, Spider se găsea în apartamentul din Wimpole Street al mamei lui Rosie și făcea cunoștință cu metodele dure ale acesteia.

Spider se obișnuise să modifice un pic realitatea din jur, doar un pic, dar atîta ajungea întotdeauna. Trebuia să-i arăți realității cine-i șeful și cu asta basta. Însă nu întîlnise niciodată pe cineva care să sălășluiască atît de ferm în propria-i realitate ca mama lui Rosie.

— Cine-i ăsta? întrebase ea, bănuitoare, de îndată ce tinerii intraseră în casă.

— Sînt Fat Charlie Nancy, răspunse Spider.

— De ce spune asta? întrebă mama lui Rosie. Cine-i?

— Sînt Fat Charlie Nancy, viitorul dumneavoastră ginere, iar dumneavoastră mă placeți cu adevărat, spuse Spider, cu o convingere deplină.

Mama lui Rosie se legănă, clipi și se uită la el.

— S-ar putea să fii Fat Charlie, zise ea, nesigură. Dar nu te plac.

— Ar trebui, zise Spider. Sînt deosebit de plăcut. Puțini oameni au fost la fel de plăcuți ca mine. Sincer vorbind, sînt absolut șarmant. Oamenii se strîng în adunări publice ca să declare cît de mult mă plac. Am primit mai multe premii și o medalie dintr-o țărișoară din America de Sud, ca omagiu adus atît faptului că-s

plăcut, cît și faptului că-s un tip minunat în general. Bineînțeles, n-am luat-o cu mine, îmi țin medaliile în sertarul cu șosete.

Mama lui Rosie pufni. Nu știa ce se întîmplă, dar nu-i plăcea. Pînă acum avusese impresia că în cazul lui Fat Charlie își dădea seama cu cine avea de-a face. Față de sine însăși recunoștea că era posibil să fi greșit un pic la început. Poate că Rosie nu s-ar fi atașat cu un asemenea entuziasm de Fat Charlie dacă, după prima lor întîlnire dintre mama ei și Fat Charlie, mama lui Rosie nu și-ar fi exprimat opiniile atît de vehement. Mama lui Rosie, care mirosea teama așa cum un rechin simte sîngele din partea cealaltă a golfului, spusese că Fat Charlie era un ratat. Nu reușise s-o convingă pe Rosie să scape de individ, iar acum strategia ei consta în preluarea controlului planurilor de nuntă, făcîndu-l pe Fat Charlie să se simtă cît mai mizerabil. Examina statisticile naționale despre divorț cu o oarecare satisfacție macabră.

Dar acum se întîmpla ceva deosebit și acest lucru nu-i plăcea. Fat Charlie nu mai era o persoană foarte vulnerabilă. Făptura aceea nouă, tăioasă, o zăpăcea.

Iar Spider avea de trudit, nu glumă.

Majoritatea oamenilor nu-i observă pe ceilalți oameni. Mama lui Rosie îi observa. Băga în seamă totul. Iar acum sorbea apă fierbinte dintr-un porțelan chinezesc. Știa că pierduse o încăierare, chiar dacă n-ar fi putut să spună pentru ce fusese bătălia aceea. Așa că-și lansă următorul atac cu mai multă forță.

— Dragă Charles, zise ea, povestește-mi despre verișoara ta Daisy. Mi-e teamă că familia ta e prea puțin prezentă la nuntă. N-ai vrea să-i dai un rol mai important în cadrul nunții?

— Cine?

— Lui Daisy, spuse cu blîndețe mama lui Rosie. Tînăra pe care am întîlnit-o la tine acasă în dimineața trecută. Cea care se plimba numai în chiloți. Dacă e verișoara ta.

— Mamă! Dacă a spus că-i verișoara lui...

— Rosie, lasă-l să vorbească singur, spuse mama sa și sorbi din nou din apa fierbinte.

— Da, spuse Spider. Daisy, spuse Spider.

Își deschise mintea în noaptea cu vin, femei și cîntec. O adusese în apartament pe cea mai frumoasă și mai amuzantă dintre femei, după ce-i spusese că-i ideea ei și că are nevoie de ajutorul ei să care pe scări trupul uriaș și semiconștient al lui Fat Charlie. Se bucurase deja de atenția mai multor femei în cursul serii și o adusese cu el pe micuța aceea amuzantă ca pe un soi de lichior de încheiere a dineului. Dar după ce ajunsese acasă, după ce îl spălase pe Fat Charlie și-l vîrîse în pat, descoperise că nu mai avea chef de nimic. Tipa aia era Daisy.

— Scumpa verișoară Daisy, zise el și continuă, fără nici o pauză. Sînt convins că i-ar plăcea să fie implicată în nuntă, dacă ar fi în țară. Din nefericire, este curier. E mereu pe drumuri. Azi e aici, mîine predă un document confidențial în Murmansk.

— N-ai adresa ei? Sau numărul de telefon?

— Putem s-o căutăm mîine, împreună, căzu de acord Spider. Să ne uităm în jurul lumii. Știi, ea vine, pleacă...

— Atunci, zise mama lui Rosie, așa cum Alexandru cel Mare ar fi ordonat jefuirea unui sătuc persan, trebuie s-o inviți rîndul viitor cînd va fi în țară. Cred că-i frumușică și că lui Rosie i-ar face plăcere s-o cunoască.

— Da, spuse Spider. Trebuie s-o invit.

Fiecare persoană care a fost sau care va fi are un cîntec. Nu-i un cîntec scris de altcineva. Este melodia sa proprie, are cuvintele sale. Foarte puțini oameni ajung să-și cînte propriul cîntec. Majoritatea dintre noi ne temem că nu putem să facem acest lucru din cauza vocilor noastre sau pentru că vorbele sînt prea prostești — sau prea fățișe, sau prea ciudate... Așa că, în loc să le cînte, oamenii își trăiesc cîntecele.

S-o luăm pe Daisy. Cîntecul ei, care-i răsunase în minte majoritatea vieții, avea un ritm liniștitor, de marș, și cuvinte despre necesitatea de a-i apăra pe cei slabi. Refrenul începea cu vorbele „Răufăcători, păziți-vă!" și era prea caraghios ca să fie cîntat cu voce tare. Daisy îl fredona uneori numai pentru sine, sub duș, în timp ce se săpunea.

Asta-i tot ce trebuie să știți despre Daisy. Restul sînt doar amănunte.

Tatăl lui Daisy se născuse în Hong Kong. Mama ei venise din Etiopia, dintr-o familie de exportatori bogați de covoare, care aveau o casă în Addis Ababa și o altă casă și terenuri lîngă Nazret. Părinții lui Daisy s-au întîlnit la Cambridge — el studia calculatoarele, înainte ca această meserie să fie considerată ceva care permitea să faci carieră, ea devora chimie moleculară și drept internațional. Erau doi tineri la fel de studioși, timizi din fire și stingheri. Amîndurora le era dor de casă, dar din motive diferite. Ambii jucau șah și s-au întîlnit într-o miercuri după-amiază, la clubul de șah. Fiind începători, au fost încurajați să joace între ei — iar în primul meci, mama lui Daisy l-a bătut cu ușurință pe tatăl lui Daisy.

Tatăl lui Daisy fusese suficient de ofensat de înfrîngere ca să ceară cu timiditate o revanșă în miercurea următoare — și după aceea, în fiecare miercuri (cu excepția vacanțelor și a sărbătorilor oficiale) în următorii doi ani.

Activitatea lor socială crescu pe măsură ce se dezvoltară cunoștințele lor de engleză vorbită și cunoștințele lor sociale. Împreună se ținură de mîini, făcînd parte dintr-un lanț omenesc, și protestară la sosirea unor camioane mari, încărcate cu rachete. Împreună, dar ca parte a unui grup mult mai mare, se duseră în Barcelona ca să protesteze împotriva potopului de neoprit al capitalismului internațional și să se opună dîrz hegemoniei corporațiilor. Atunci a fost momentul în care cei doi au trăit experiența gazului lacrimogen împrăștiat în mod

oficial, iar domnul Day și-a scrîntit încheietura mîinii, fiind împins de un polițist spaniol.

Apoi, într-o miercuri de la începutul celui de-al treilea an petrecut de ei la Cambridge, tatăl lui Daisy o bătu pe mama lui Daisy la șah. Fu atît de fericit de acest lucru, atît de încîntat și de triumfător, încît, împins de victoria sa, o ceru în căsătorie. Iar mama lui Daisy, care în sinea sa se temea că el își va pierde interesul pentru ea de îndată ce va cîștiga un meci, se grăbi să spună da.

Se stabiliră în Anglia, rămaseră în mediul universitar și avură o fată pe care o numiră Daisy, pentru că pe vremea aceea aveau un tandem, o bicicletă pentru două persoane (spre amuzamentul de mai tîrziu al lui Daisy, foloseau și în prezent bicicleta aceea)*. Se mutară din universitate în universitate prin toată Anglia. El preda știința calculatoarelor, în timp ce soția sa scria cărți despre hegemonia corporațiilor internaționale, cărți pe care nimeni nu voia să le citească, și cărți despre șah, strategiile și istoria acestuia, cărți pe care oamenii voiau să le citească, așa că într-un an bun ea cîștiga mai mult decît el, adică nu prea mult. Implicarea lor în politică scăzu pe măsură ce mai îmbătrîniră, iar cînd ajunseră la o vîrstă medie deveniră o pereche fericită, care nu se interesa decît de ei înșiși, de șah, de Daisy și de construcția și depanarea sistemelor de operare uitate de toată lumea.

Cei doi n-o înțelegeau pe Daisy nici măcar un pic.

Se blamau că nu-i stîrpiseră fascinația pentru forțele de poliție din fașă, de la primele manifestări, adică oarecum de cînd începuse să vorbească. Daisy arăta emoționată spre o mașină de poliție cam în același fel

---

* Daisy înseamnă margaretă, dar numele fetei a fost inspirat de cîntecul *Daisy Bell*, compus de Harry Dacre în 1892; titlul cîntecului e mai puțin cunoscut decît versul *o bicicletă construită pentru doi* (n.t.).

în care alte fetițe arătau spre ponei. Sărbători cea de-a șaptea aniversare dînd un bal mascat, care i-a permis să poarte costumul femeilor polițiste, și există încă poze într-o ladă din podul părinților ei în care se vede figura copleșită de bucuria perfectă a copilului de șapte ani ce văzuse tortul de ziua ei: șapte lumînări ce înconjurau un girofar albastru.

Daisy fusese o adolescentă sîrguincioasă, veselă, inteligentă, care-i făcuse fericiți pe ambii ei părinți, ducîndu-se la Universitatea din Londra să studieze dreptul și calculatoarele. Tatăl ei visa ca fata să ajungă conferențiar în drept; mama visa ca fata ei să ajungă magistrat, poate chiar judecător, și să folosească legea pentru a zdrobi hegemonia corporațiilor oriunde s-ar ivi. Apoi Daisy distruse totul, dînd un examen suplimentar și intrînd în forțele de poliție. Poliția o primi cu brațele deschise: pe de o parte existau directive privind necesitatea diversificării acestor forțe, pe de altă parte delictele prin intermediul calculatoarelor și fraudele legate de calculatoare erau în creștere. Poliția avea nevoie de Daisy. Sincer vorbind, ar fi avut nevoie de un buchet întreg de Daisy.

Trebuie să recunoaștem că în momentul în care ne aflăm, adică după patru ani, Daisy și-a dat seama că așteptările ei în ceea ce privește o carieră în poliție fuseseră înșelate. Nu pentru că poliția era din punct de vedere instituțional un monolit rasist și sexist, care intenționa să-i zdrobească individualitatea în ceva uniform și fără suflet, care s-o transforme într-o parte a culturii de cantină, precum cafeaua solubilă — așa cum o avertizaseră părinții ei în mod repetat. Nu, partea frustrantă era că nu reușea să-i convingă pe ceilalți curcani că și ea era unul dintre ei. Daisy ajunsese la concluzia că pentru majoritatea curcanilor, activitatea poliției consta în a proteja Anglia clasei mijlocii de indivizii care o speriau, de origine socială proastă, care intenționau — probabil — să fure telefoanele celulare ale oamenilor. Din punctul de vedere al lui Daisy,

această activitate consta în altceva. Daisy știa că un puști din Germania putea să trimită un virus care să blocheze funcționarea unui spital, provocînd astfel mai multe pagube decît o bombă. Daisy era de părere că adevărații băieți răi din zilele noastre pricep cum se fac situri FTP, ce-i cu criptarea de nivel înalt și cum e cu telefoanele celulare cu abonament plătit anticipat. Nu prea știa la ce se pricep tipii cei buni.

Daisy sorbi o înghițitură de cafea dintr-o cană de plastic și se strîmbă: cît timp parcursese ecran după ecran, cafeaua se răcise.

Parcursese toate informațiile pe care i le dăduse Grahame Coats. Existau suficiente motive ca să creadă că se întîmpla ceva rău — pentru asta ajungea cecul de două mii de lire pe care Charles Nancy și-l scrisese singur — după toate aparențele.

Numai că... Numai că ceva nu era în regulă.

Se duse pe coridor și ciocăni la ușa superintendentului.

— Intră!

Camberwell fumase pipă în birou timp de treizeci de ani, pînă cînd în clădire se introdusese politica renunțatului la fumat. Acum își făcea de lucru cu o bucată de plastilină, pe care o rotunjea, o strivea, o întindea și o denivela. Ca om cu pipa în gură, fusese placid, bine-dispus, iar în privința subalternilor, cel mai cumsecade om din lume. Ca om cu o bucată de plastilină, se enerva ușor și-și ieșea imediat din fire. În zilele bune devenea chiar plin de toane.

— Da?

— Cazul Agenției Grahame Coats.

— Ei?

— Nu-s lămurită.

— În ce privință nu ești lămurită? Ce naiba e acolo de nu ești lămurită?

— Cred că ar fi bine să renunț la caz.

Superintendentul nu păru impresionat. Se uită la ea. Sub masă, nevăzute, degetele lui frămîntau plastilina albastră și-i dădeau formă de pipă.

— De ce?

— L-am cunoscut pe suspect în societate.

— Și? Ai fost în vacanță cu el? Ești nașa copiilor lui?

— Nu. L-am întîlnit o singură dată. Am rămas peste noapte în casa lui.

— Și l-ai refuzat, iar el a devenit violent?

Un oftat profund, în care se amestecau în părți egale oboseala provocată de lume, enervarea și pofta după o pipă cu tutun Condor.

— Nu, domnule. Nici vorbă. Pur și simplu am dormit acolo.

— Și asta-i toată legătura ta cu el?

— Da, domnule.

Superintendentul strivi pipa de plastilină, transformînd-o într-un bulgăr inform.

— Îți dai seama că mă faci să-mi pierd timpul de pomană?

— Da, domnule. Îmi pare rău, domnule.

— Fă ce ai de făcut. Nu mă mai plictisi.

Maeve Livingstone merse singură cu liftul pînă la etajul al cincilea, iar călătoria aceea lentă îi oferi suficient timp ca să-și repete în minte ce trebuia să-i spună lui Grahame Coats cînd avea să-l întîlnească.

Avea cu ea o servietă cafenie subțire, care-i aparținuse lui Morris, un obiect deosebit de masculin. Purta o bluză albă, o fustă albastră de doc și deasupra un pardesiu cenușiu. Avea picioare foarte lungi, piele extrem de albă și păr care rămăsese — cu un pic de ajutor chimic — la fel de blond cum fusese atunci cînd Morris Livingstone se căsătorise cu ea, cu douăzeci de ani în urmă.

Maeve îl iubise foarte mult pe Morris. Cînd acesta murise, Maeve nu-i șterse numărul din telefonul ei celular, nici măcar după ce-i anulase abonamentul și-i

returnase telefonul. Nepotul ei îi făcuse poza lui Morris care se afla acum în telefonul ei. Maeve n-ar fi vrut să o piardă pentru nimic în lume. Și-ar fi dorit să-i poată telefona lui Morris și să-i ceară sfatul.

Anunțase în interfon cine este, ca să i se deschidă ușa, iar cînd ajunse la recepție, Grahame Coats o aștepta.

— Ce mai faceți, scumpă doamnă?

— Trebuie să discutăm între patru ochi, Grahame, zise Maeve. Chiar acum.

Grahame Coats pufni. Lucru ciudat, multe dintre fanteziile sale începeau cu Meave spunîndu-i ceva similar, urmate apoi de o declarație foarte directă, de genul „Te vreau, Grahame, chiar acum" și „Oh, Grahame, am fost o fetiță rea, rea, rea, care trebuie învățată ce-i disciplina" și — doar unori — „Grahame, ești prea mult pentru o singură femeie, lasă-mă să ți-o prezint pe sora mea identică și goală, Maeve II".

Merseră în biroul lui.

Maeve, dezamăgindu-l pe Grahame Coats, nu spuse că l-ar vrea chiar atunci. Nu-și scoase pardesiul. În loc de asta, deschise servieta, scoase din ea un teanc de hîrtii și le puse pe birou.

— Grahame, la sugestia managerului băncii mele, am cerut verificarea separată a sumelor și declarațiilor tale din ultimul deceniu. Începînd de pe cînd mai trăia încă Morris. Poți să te uiți la ele, dacă vrei. Cifrele nu-s corecte. Nici una. Mi-am zis că-i cazul să discut cu tine înainte să anunț poliția. Am considerat că-ți datorez asta, în amintirea lui Morris.

— Chiar așa, zise Grahame Coats, lunecos ca un șarpe într-o putină cu unt. Chiar așa.

— Ei bine? întrebă Maeve Livingstone, ridicînd una dintre sprîncenele ei perfecte.

Expresia ei nu-l liniști nici un pic pe Grahame Coats, care o prefera pe cea din imaginația sa.

— Maeve, mi-e teamă că la Agenția Grahame Coats există de ceva timp un angajat necinstit. Am anunțat

poliția săptămîna trecută, cînd mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă. Brațul cel lung al legii investighează deja. Datorită naturii ilustre a multora dintre clienții Agenției Grahame Coats — printre care te numeri și tu — poliția face lucrul ăsta cît mai discret posibil și cine o poate blama?

Maeve nu părea atît de potolită pe cît speraseel. Grahame încercă altă mișcare.

— Poliția speră să recupereze majoritatea banilor, poate chiar pe toți.

Maeve dădu din cap. Grahame Coats se relaxă, dar numai un pic.

— Ce angajat?

— Charles Nancy. O să spui că am avut încredere în el. Am fost șocat cînd am aflat.

— Oh! E un dulce!

— Aparențele pot fi înșelătoare, îi atrase atenția Grahame Coats.

Femeia zîmbi — un zîmbet foarte plăcut.

— Nu merge, Grahame. Treaba asta ține de ani de zile. Cu mult înainte să fi venit aici Charles Nancy. Probabil înainte să fi venit eu aici. Morris avea încredere deplină în tine și tu l-ai furat. Iar acum îmi spui că speri să dai vina pe un angajat al tău — sau pe un complice al tău. Nu ține.

— Nu, spuse Grahame Coats, plin de căință. Îmi pare rău.

Maeve își strînse hîrtiile.

— Între noi fie vorba, zise ea, cît crezi că ai luat de la Morris și de la mine în decursul anilor? După socoteala mea ar fi vreo trei milioane de lire.

— Ah! exclamă Grahame Coats, care nu mai zîmbea; era vorba de mult mai mult. Mi se pare o sumă destul de corectă.

Se uitară unul la altul, iar Grahame Coats își făcu, furios, tot felul de calcule. Trebuia să cumpere timp. Avea nevoie de timp.

— Ce-ai zice dacă ți-aș plăti totul chiar acum, în bani gheață? Cu dobîndă. Să zicem cincizeci la sută din suma pusă în discuție.

— Îmi oferi patru milioane și jumătate de lire? Bani gheață?

Grahame Coats îi zîmbi exact așa cum încearcă să n-o facă o cobră care mușcă.

— Exact! Dacă te duci la poliție, o să neg totul și o să angajez niște avocați foarte buni. În cazul cel mai rău, după un proces foarte lung, în cursul căruia voi fi silit să împroșc cu noroi bunul renume al lui Morris, voi fi condamnat la închisoare, cel mult de la zece la doisprezece ani. De fapt, voi face cinci ani de pușcărie și voi fi eliberat pentru bună purtare — căci voi fi un deținut model. Avînd în vedere aglomerația din închisori, îmi voi executa cea mai mare parte a sentinței într-o închisoare deschisă* sau chiar învoit cu ziua. Nu cred că o să am greutăți în privința asta. Pe de altă parte, dacă te duci la poliție, n-o să primești nici un bănuț din averea lui Morris. Alternativa e să-ți ții gura, să iei banii ce ți se cuvin și ceva în plus, iar eu o să cîștig ceva timp ca să... fac un lucru decent. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Maeve se gîndi la spusele lui.

— Mi-ar plăcea să te văd putrezind în pușcărie, zise ea, apoi oftă și dădu din cap. Bine, iau banii. N-o să te mai văd și n-o să mai am de-a face vreodată cu tine. Toate cecurile pentru drepturi vor veni de aici încolo direct la mine.

— Evident. Seiful e aici, îi spuse el.

În perete se afla un raft cu cărți, în care se găseau ediții legate în piele ale operelor lui Dickens, Thackerey, Throllope și Austen — toate necitite. Grahame Coats trase de o carte, raftul alunecă într-o parte și scoase la

---

* open prison — tip de închisoare din Anglia, cu nivel de securitate redus, pentru deținuți neviolenți, în care aceștia se bucură de multe facilități (n.t.).

iveală o ușă din spatele său, vopsită astfel încît să se confunde cu peretele.

Maeve se întrebă dacă ușa avea un cifru, dar nu avea decît o gaură mică pentru cheie, iar Grahame Coats descuie cu o cheie mare de alamă. Ușa se deschise.

Grahame intră și aprinse lumina. Era o cameră îngustă, plină cu rafturi fixate în perete de un neprofesionist. La capătul din fund al încăperii se afla un dulăpior ignifug.

— Poți să-ți iei ce ți se cuvine în bani gheață, în bijuterii sau într-o combinație de cele două, zise el, grosolan. Te sfătuiesc să alegi ultima variantă. Am o grămadă de lucruri de aur frumoase și vechi. Ușor de transportat.

Descuie mai multe cutii blindate și arătă conținutul acestora. Inele, lanțuri, brățări luceau, sclipeau și scînteiau.

Maeve rămase cu gura căscată.

— Aruncă o privire, spuse Grahame Coats, iar femeia se strecură pe lîngă el, avînd impresia că se afla într-o peșteră a comorilor.

Maeve luă un medalion de aur, atîrnat de un lănțișor, îl ridică și se uită la el, minunîndu-se.

— E fermecător, zise ea. Probabil că valorează...

Se întrerupse. În aurul șlefuit al medalionului văzuse ceva mișcîndu-se în spatele ei. Se întoarse, iar din cauza asta ciocanul n-o izbi în ceafă, așa cum intenționase Grahame Coats, ci-i atinse ușor pometul.

— Rahat ce ești! exclamă ea și-i trase un șut.

Maeve avea picioare zdravene și o lovitură puternică, dar se afla prea aproape de cel care o atacase.

Șutul ei îl lovi pe Grahame Coats în tibie. Femeia se repezi să apuce ciocanul pe care-l ținea individul în mînă. Grahame Coats o lovi, de data asta o nimeri, iar Maeve se aplecă într-o parte. Privirea îi deveni încețoșată. Coats o izbi încă o dată, drept în creștet, o dată, încă o dată și încă o dată... iar ea se prăbuși pe jos.

Grahame Coats își dorea să fi avut un pistol. O armă drăguță, delicată. Cu amortizor, ca în filme. Dacă și-ar fi închipuit că va fi silit să omoare pe cineva în biroul său, s-ar fi pregătit mai bine. Probabil că și-ar fi făcut provizii de otravă. Așa ar fi fost mai bine. N-avea nevoie de nebunia asta.

Pe capătul ciocanului se lipiseră sînge și fire de păr blond. Grahame Coats îl aruncă, scîrbit, ocoli femeia întinsă pe podea și luă cutiile ce conțineau bijuterii. Le răsturnă pe masă și le puse la loc în seif, scoțînd de acolo o servietă plină cu teancuri de bancnote de-o sută de dolari și de cinci sute de euro și un săculeț din catifea neagră, plin pe jumătate cu diamante nemontate. Luă cîteva dosare din dulap. Și, în cele din urmă, dar nu în ultimul rînd — așa cum ar fi subliniat el — luă din încăperea secretă mica servietă ce conținea cele două portofele și cele două pașapoarte.

Dupa aceea închise ușa cea grea, o încuie și împinse raftul cu cărți la locul lui.

Rămase locului, gîfîind ușor, și-și trase răsuflarea.

Una peste alta, avea motive să fie mîndru de el însuși, decise el. Bună treabă, Grahame! Bravo, Grahame! Ești grozav. Improvizase ținînd seama de materialele care-i stăteau la dispoziție și se descurcase: blufase, fusese îndrăznet și creativ — fusese gata să riște totul dînd cu banul, după cum spunea poetul. Riscase și cîștigase. Într-o zi, în paradisul său tropical, avea să-și scrie memoriile, iar oamenii aveau să afle cum învinsese o femeie periculoasă. Deși ar fi fost mai bine dacă individa ar fi avut un pistol, își zise el.

Dar, după ce se gîndi mai bine, își spuse că se putea ca tipa să fi îndreptat un pistol spre el. Era sigur că individa își căutase pistolul. Iar el avusese mare noroc că ciocanul îi fusese la îndemînă, ca avusese o trusă cu scule în încăpere pentru cazul în care ar fi avut nevoie să repare singur ceva, altfel n-ar fi putut să acționeze în autoapărarea sa atît de iute și atît de eficient.

De abia acum îi trecu prin minte să încuie ușa biroului.

Își dădu seama că avea sînge pe cămașă și pe mîini, ca și pe talpa unui pantof. Își scoase cămașa și-și șterse pantoful cu ea. Apoi zvîrli cămașa în coșul de sub biroul său. Se surprinse ducînd mîna la gură și lingînd stropul de sînge de pe ea cu limba lui roșie, ca o pisică.

După aceea căscă. Luă hîrtiile lui Maeve de pe birou și le trecu prin tocător. Femeia mai avea un rînd de documente în servietă. Le tocă și pe acestea. Apoi tocă rezultatul primei tocări.

Într-un colț al biroului avea un șifonier, în care atîrna un costum și în care se găseau cămăși, șosete, chiloți și alte lucruri de rezervă. La urma urmei, nu știi niciodată cînd va trebui să te duci direct de la serviciu ca să petreci noaptea cu cineva. E bine să fii pregătit.

Se îmbrăcă atent.

În șifonier se găsea și o valijoară pe roți, de felul celor care se pun în dulapul de deasupra capului din avion. Își puse lucrurile în ea, înghesuindu-le ca să intre.

Sună la recepție.

— Annie, vrei să te duci să-mi cumperi un sandviș? Însă nu de la Pret. Mă gîndeam la localul cel nou din Brewer Street. Am de lucru cu doamna Livingstone. S-ar putea s-o invit la un prînz adevărat, dar e bine să fii pregătit pentru orice eventualitate.

Petrecu cîteva minute în fața calculatorului, rulînd un program de curățare al discului care-ți lua datele, scria peste ele la întîmplare zero sau unu, după care le împacheta strîns înainte de a le depozita pe fundul Tamisei, încălțate cu galoși de beton. Apoi ieși pe hol, tîrînd valiza pe roți după el.

Își vîrî capul pe ușa unui birou.

— Ies un pic, zise el. O să mă întorc pe la trei, dacă întreabă cineva de mine.

Annie plecase de la recepție. Grahame Coats își spuse că asta era un semn bun. Oamenii vor presupune că Maeve Livingstone părăsise deja agenția, după cum

se vor aștepta ca Grahame Coats să se întoarcă în orice clipă. Cînd aveau să înceapă să-l caute, el va fi departe...

Coborî cu liftul. Toate astea se întîmplaseră prea devreme, își spuse el. Avea să împlinească cincizeci de ani abia peste un an. Dar mecanismul de evadare fusese pus deja în funcțiune. Trebuia să se gîndească la el ca la o strîngere de mînă de aur sau — poate — ca la o prașută de aur.

Și trăgînd valiza pe rotile după el, ieși pe ușa din față și pătrunse în dimineața însorită din strada Aldwych, părăsind pentru totdeauna Agenția Grahame Coats.

Spider dormise liniștit în patul său enorm, din locuința sa din camera liberă a lui Fat Charlie. Începuse să se întrebe dacă Fat Charlie dispăruse definitiv și decise să cerceteze problema cu prima ocazie, dacă n-o să uite sau n-o să găsească altceva mai interesant de făcut.

Dormi pînă tîrziu, iar apoi se duse să o întîlnească pe Rosie. Urma s-o ia din apartamentul ei și să meargă într-un loc plăcut. Era o zi minunată de început de toamnă, iar fericirea lui Spider era molipsitoare. Asta din cauză că Spider era — mai mult sau mai puțin — un zeu. Dacă ești zeu, emoțiile tale sînt molipsitoare, se pot transmite altor oameni. Cei care stăteau în apropierea lui Spider în zilele în care acesta se simțea fericit păreau și ei mai strălucitori. Dacă el fredona un cîntec, cei din jurul lui începeau să fredoneze și ei, în armonie cu el, ca într-un spectacol muzical. Bineînțeles, atunci cînd căsca, o sută de oameni din vecinătatea sa căscau și ei, iar cînd se simțea groaznic, starea sa se împrăștia precum ceața umedă de deasupra unui fluviu, făcînd universul mai mohorît pentru cei prinși în starea aceea. Starea aceea n-o producea el; el *era* starea aceea.

În momentul acela, fericirea sa era umbrită de faptul că decisese să-i spună adevărul lui Rosie.

Spider nu se pricepea să spună adevărul. Considera adevărul ceva maleabil, ca fiind — mai mult sau mai

puțin — o chestie de opinie, iar Spider putea să facă rost de niște opinii impresionante, dacă trebuia.

Nu-l deranja că-i impostor. Îi plăcea să fie impostor. Se pricepea să fie impostor. Se potrivea cu planurile sale, care erau teribil de simple și care pînă în momentul acela putuseră fi rezumate astfel: a) du-te undeva; b) distrează-te; c) pleacă înainte să te plictisești. Iar acum știa, în sinea sa, că venise timpul să plece. Lumea era un homar, el își pusese șervetul la gît, avea la dispoziție o cratiță cu unt topit și o grămadă de ustensile grotești, dar eficiente, pentru mîncat homari.

Numai că...

Numai că nu voia să plece.

Se răzgîndise în privința asta — lucru pe care Spider îl considera oarecum tulburător. În mod obișnuit, el nici măcar nu se gîndea, deci nu avea cum să se răzgîndească. Viața fără gînduri fusese foarte plăcută, instinctul, spontaneitatea și un noroc obscen îl slujiseră foarte bine pînă atunci. Dar chiar și minunile se pot epuiza! Spider mergea pe stradă și oamenii îi zîmbeau.

Se înțelesese cu Rosie să se întîlnească în apartamentul ei, așa că fu surprins în mod plăcut văzînd-o stînd la capătul străzii, așteptîndu-l. Simți ceva — ce nu era chiar vinovăție — și-i făcu semn cu mîna.

— Rosie! Hei!

Ea veni către el, de-a lungul trotuarului, iar Spider începu să rînjească. Or să lămurească lucrurile. În cel mai bun fel cu putință. Totul va fi bine.

— Arăți ca un milion de dolari, îi spuse el. Sau ca două milioane de dolari. Ce-ai poftă să mănînci?

Rosie zîmbi și ridică din umeri.

Trecură pe lîngă un restaurant grecesc.

— Vrei să intrăm aici?

Rosie dădu din cap. Coborîră cîteva trepte și intrară în local. Acesta era întunecos și gol, fiindcă abia se deschisese, iar proprietarul le arătă un ungher — sau poate un cotlon — din spatele încăperii.

Se așezară față în față la o masă pentru doar două persoane. Spider zise:

— Voiam să discut ceva cu tine.

Rosie nu zise nimic.

— Nu-i nimic rău. Nu-i nici bine. Dar... Ei bine... Trebuie să știi ceva.

Proprietarul îi întrebă dacă erau gata să comande ceva.

— O cafea, spuse Spider, iar Rosie dădu din cap aprobator. Două cafele, zise Spider. Poți să ne lași singuri cinci minute? Avem nevoie de un pic de intimitate.

Proprietarul se retrase.

Rosie se uită întrebător spre Spider. Acesta trase aer în piept.

— Bine. Gata. O să-ți spun de-a dreptul, pentru că nu-i ușor și nu știu cum s-o fac cum se cuvine. Bine, uite ce-i, eu nu-s Fat Charlie. Știu că tu crezi că sînt el, dar nu sînt. Sînt Spider, fratele lui. Ai crezut că sînt el pentru că semănăm.

Rosie nu spuse nimic.

— Ei, în realitate nu arăt ca el. Știi, nu-mi e ușor. Biine... Of. Nu pot să nu mă gîndesc la tine. Adică știu că ești logodită cu fratele meu, dar îți cer... dacă vrei... dacă nu crezi... că ai putea să-l părăsești ca să fii cu mine.

Fu adusă o cafetieră și două cești, pe o tăviță de argint.

— Cafea grecească, le spuse proprietarul care le-o adusese.

— Da. Mulțumesc. V-am cerut două minute...

— E foarte fierbinte, spuse proprietarul. Cafea foarte fierbinte. Tare. Grecească. Nu turcească.

— Grozav. Ascultă, dacă vrei, lasă-ne cinci minute! Te rog!

Proprietarul ridică din umeri și plecă.

— Probabil că mă urăști, zise Spider. Dacă aș fi în locul tău, și eu m-aș urî. Și înțeleg asta. Mai mult decît am înțeles vreodată ceva în viața mea.

Rosie se uita la el, cu o figură inexpresivă, iar Spider zise:

— Te rog, spune ceva. Orice.

Rosie își mișcă buzele, ca și cum ar fi încercat să găsească vorbele potrivite.

Spider așteptă.

Gura lui Rosie se deschise.

Primul lucru care-i trecu prin minte lui Spider fu că Rosie mînca, pentru că văzu între dinții ei ceva cafeniu și care nu era limba ei. Apoi, lucrul ăla își mișcă ochii și capul, ochi mici, negri, de pasăre, care se uitau la el. Rosie deschise gura larg, imposibil de larg, iar păsările ieșiră afară.

Spider zise:

— Rosie?

Apoi văzu aerul plin de ciocuri, de pene și de gheare. Păsările curseră din gîtul ei, fiecare fiind însoțită de un sunet de tuse, într-un șuvoi îndreptat direct spre el.

Spider ridică mîna, ca să-și apere ochii, iar ceva îl lovi în încheietură. Dădu din brat și ceva zbură spre figura sa, îndreptîndu-se către ochii săi. Spider își dădu iute capul pe spate, iar ciocul îi înțepă obrazul.

Urmă un moment de limpezime de coșmar: în fața sa stătea o femeie. Spider nu înțelegea cum de-o confundase cu Rosie. Era mai bătrînă decît Rosie. Părul ei negru-albastru avea ici-colo, șuvițe argintii. Pielea ei nu avea nuanța caldă, cafenie, a pielii lui Rosie, ci negreala cremenei. Femeia purta un pardesiu zdrențuit, ocru. Arătarea rînji și deschise încă o dată gura, iar Spider zări în interiorul gurii ei ciocul ucigător și ochii nebunești ai unui pescăruș.

Spider nu stătu să se gîndească. Acționă. Apucă mînerul cafetierei cu o mînă, iar cu cealaltă îi sălta capacul. Apoi aruncă vasul către femeia care stătea pe scaunul din fața lui. Conținutul vasului — cafea neagră, fierbine — se vărsă peste ea.

Femeia scrîșni, cuprinsă de durere.

Păsările năvăliră și dădură din aripi prin aerul din restaurantul din subsol, dar acum pe scaunul din fața lui nu mai stătea nimeni, iar păsările zburau fără a avea o direcție precisă, izbindu-se de pereți.

Proprietarul zise:

— Domnule, sînteți rănit? Îmi pare rău, probabil că au venit din stradă.

— Mă simt bine, îi răspunse Spider.

— Vă sîngerează fața, zise patronul restaurantului și-i dădu lui Spider un șervet, iar acesta și-l apăsă pe obraz; rana îl ustura.

Spider se oferi să-l ajute pe proprietar să dea păsările afară. Deschise ușa către stradă, dar în local nu mai era nici o zburătoare, așa cum fusese înainte de sosirea lui.

Scoase o bancnotă de cinci lire.

— Poftim. Pentru cafea. Trebuie să plec.

Patronul dădu din cap, recunoscător.

— Păstrați șervetul.

Spider se opri și se gîndi. Apoi întrebă:

— Cînd am venit, mă însoțea o femeie?

Patronul păru zăpăcit, chiar speriat.

— Nu-mi amintesc, zise el, uimit. Dar dacă ați fi fost singur, nu v-aș fi așezat aici, în spate. Nu mai știu...

Spider se întoarse în stradă. Ziua rămăsese luminoasă, dar soarele nu mai părea liniștitor. Spider se uită în jur. Văzu un porumbel, care ciugulea un cornet de înghețată aruncat; văzu o vrabie, pe un pervaz de fereastră; iar deasupra, sus, o fulgerare albă: în lumina soarelui un pescăruș se rotea, cu aripile întinse.

Capitolul Nouă

ÎN CARE FAT CHARLIE DESCHIDE UȘA ȘI SPIDER ÎNTÎLNEȘTE NIȘTE PĂSĂRI FLAMINGO

Fat Charlie simțea că norocul său se schimbă. În avionul cu care se întorcea acasă se vînduseră mai multe locuri decît existau, iar el se pomeni trimis la clasa întîi. Mîncarea era excelentă. La jumătatea drumului peste Atlantic, însoțitoarea de zbor veni și-l anunță că era fericitul cîștigător al unei cutii de ciocolată, pe care i-o oferi. Fat Charlie puse cutia în dulapul de deasupra sa și comandă un Drambuie cu gheață.

Putea să se ducă acasă. Putea să lămurească lucrurile cu Grahame Coats — la urma urmei, Fat Charlie era absolut convins de corectitudinea propriilor sale evidențe. Avea să îmbunătățească relațiile cu Rosie. Totul avea să fie nemaipomenit.

Se întrebă dacă atunci cînd va ajunge acasă avea să descopere că Spider plecase deja sau va avea parte de satisfacția de a-l arunca afară. Spera ca a doua variantă să fie cea corectă. Fat Charlie voia să-l vadă pe fratele său cerîndu-și scuze, chiar umilindu-se. Începu să-și imagineze ce avea să-i spună.

— Ieși! zicea Fat Charlie. Ia-ți cu tine razele de soare, jacuzzi-ul și dormitorul!

— Poftim? întrebă însoțitoarea de zbor.

— Vorbeam. De unul singur, răspunse Fat Charlie.

Dar jena pe care o simți nu era ceva rău. Nu mai dorea să se prăbușească avionul, ca să pună capăt chinurilor sale. Viața părea evident mai frumoasă.

Deschise mica trusă cu diferite obiecte utile ce-i fusese dată, își puse o bandă peste ochi, apoi își împinse scaunul în spate cît se putu — adică foarte mult. Se gîndi la Rosie, dar Rosie din mintea sa se transformă în cineva mai mic, care nu purta nici un fel de îmbrăcăminte. Fat Charlie, cuprins de vinovăție, și-o imagină îmbrăcată și fu șocat descoperind că fata purta o uniformă de poliție. Își zise că se simțea groaznic din cauza asta, dar, de fapt, nu fusese foarte afectat. Ar trebui să-i fie rușine. Ar fi trebuit...

Fat Charlie se așeză mai bine în scaun și scoase un sforăit satisfăcut.

Era într-o dispoziție excelentă cînd ateriză pe Heathrow. Luă expresul Heathrow din Paddington și fu încîntat să remarce că în timpul scurtei sale absențe din Anglia soarele decisese să-și facă apariția. *Fiecare lucruşor va fi aşa cum trebuie,* își zise el.

Singurul lucru ciudat, care adăugă o nuanță de nepotrivire dimineții, se întîmplă la jumătatea călătoriei cu trenul. Fat Charlie se uita pe fereastră, regretînd că nu cumpărase un ziar din Heathrow. Trenul trecea pe lîngă o întindere verde — probabil terenul de sport al unei școli — cînd cerul păru să se întunece pentru moment. Apoi, în scrîșnit de frîne, trenul se opri.

Acest lucru nu-l deranjă pe Fat Charlie. Era în Anglia, toamna. Soarele, prin definiție, era ceva de care aveai parte cînd nu ploua și nu era înnorat. Dar la marginea cîmpului înverzit, lîngă un șir de copaci, se vedea o siluetă.

La început, Fat Charlie crezu că-i o sperietoare de ciori.

Ce tîmpenie! Nu putea să fie o sperietoare. Sperietorile sînt în lanuri, nu pe terenurile de fotbal. Sperietorile nu se pun la marginea unui teren împădurit.

Iar dacă era o sperietoare, atunci nu-și făcea treaba prea bine.

Pentru că peste tot erau ciori, mari și negre.

Și sperietoarea aia se mișca.

Era prea departe ca să vadă altceva decît o siluetă vagă, într-o haină de ploaie cafenie, zdrențuită. Dar Fat Charlie o recunoscu. Știu că, dacă ar fi fost suficient de aproape, ar fi zărit o figură cioplită în obsidian, păr negru ca pana corbului și ochi în care se citea nebunia.

Apoi trenul se zgudui și se puse în mișcare, iar în clipa următoare femeia în haină de ploaie cafenie dispăru din vedere.

Fat Charlie nu se simțea în largul său. Între timp, se convinsese singur că ceea ce se întîmplase — ceea ce *credea* că se întîmplase — în camera din față a doamnei Dunwiddy fusese doar o formă de halucinație, un vis, adevărat la un anumit nivel, dar nu chiar adevărat. Nu era ceva ce se întîmplase, ci simbolul unui adevăr mai mare. Nu avusese cum să se ducă într-un loc adevărat, nici să încheie o înțelegere reală.

La urma urmei, fusese doar o metaforă.

Nu se întrebă de ce era atît de convins că lucrurile se vor îmbunătăți cît mai curînd. Exista realitate și *realitate*, iar unele lucruri erau mai reale decît altele.

Iute, tot mai iute. Trenul îl ducea în Londra.

Spider ajunsese aproape de casă, întorcîndu-se de la restaurantul grecesc, cu șervetul apăsat pe obraz, cînd cineva îl atinse pe umăr.

— Charles? zise Rosie.

Spider sări în sus — sau cel puțin tresări — și scoase un strigăt de surprindere.

— Charles? Te simți bine? Ce-ai pățit la obraz?

Spider se uită la ea și o întrebă:

— Ești chiar tu?

— Poftim?

— Ești Rosie?

— Ce întrebare e asta? Sigur că sînt Rosie. Ce-ai pățit la obraz?

— M-am tăiat, răspunse el, apăsînd șervetul pe față.

— Lasă-mă să mă uit.

Rosie îi luă mîna de pe obraz. Centrul șervetului alb devenise stacojiu, de parcă ar fi sîngerat în el, dar obrazul era întreg, neatins.

— N-ai nimic.

— Oh!

— Charles, te simți bine?

— Da, spuse el. Mă simt bine. Sau nu mă simt bine. Cred că trebuie să mă întorc acasă. Cred că acolo sînt în siguranță.

— Mergem să mîncăm, zise Rosie, cu tonul cuiva care tocmai credea că știe ce s-a întîmplat, iar un prezentator TV apare și-i arată camera ascunsă.

— Da, zise Spider. Știu. Cred că a încercat cineva să mă omoare. Și femeia aia pretindea că ești tu.

— Nimeni n-a încercat să te ucidă, replică Rosie, care părea să nu guste gluma lui.

— Dacă n-a încercat nimeni să mă omoare, n-am putea să sărim peste prînz și să ne întoarcem în locuința mea? Am mîncare acolo.

— Sigur că putem.

Rosie îl urmă, întrebîndu-se cînd slăbise Fat Charlie atît de mult. Arăta foarte bine, își zise ea. Chiar arăta bine. Merseră tăcuți pînă în Maxwell Gardens.

— Ia uită-te! îi zise el.

— La ce?

Spider îi arătă. Petele proaspete de sînge dispăruseră de pe șervet. Acesta era acum complet alb.

— E o scamatorie, zise Rosie.

— Dacă e, n-am făcut-o eu.

Aruncă șervetul într-un coș de gunoi. Chiar în momentul acela, un taxi opri în fața casei lui Fat Charlie, iar Fat Charlie coborî din el, ciufulit, clipind și ținînd în mînă o pungă albă de plastic.

Rosie se uită la Fat Charlie. Se uită la Spider. Se uită din nou la Fat Charlie. Acesta deschise punga și scoase din ea o cutie enormă de ciocolată.

— Pentru tine, zise el.

Rosie luă ciocolata și spuse:

— Mulțumesc.

În fața ei erau doi bărbați, care arătau diferit și care aveau glasuri diferite, iar ea nu-și dădea seama care dintre ei era logodnicul său.

— Am înnebunit, nu-i așa? întrebă ea, îngrijorată.

Acum îi era mai ușor, din moment ce aflase ce nu era în regulă.

Cel mai slab dintre cei doi Fat Charlie, cel cu cercel, îi puse mîna pe umăr.

— Trebuie să te duci acasă, zise el. Să tragi un pui de somn. Iar cînd o să te trezești, o să uiți toată povestea asta.

Bine, asta ar face lucrurile mai ușoare, își zise Rosie. *E mai bine cînd ai un plan.*

Se întoarse în apartamentul ei, cu pas săltat, ducîndu-și cutia de ciocolată.

— Ce i-ai făcut? întrebă Fat Charlie. Părea gata să se lămurească.

Spider ridică din umeri.

— N-am vrut să-și facă griji.

— De ce nu i-ai spus adevărul?

— Nu mi s-a părut un lucru potrivit.

— De parcă tu ai ști ce-i potrivit!

Spider atinse ușa din față, iar aceasta se deschise.

— Am cheie, zise Fat Charlie. E ușa mea.

Intrară în hol și urcară pe scări.

— Unde ai fost? întrebă Spider.

— Nicăieri. Am ieșit, răspunse Fat Charlie, ca un adolescent.

— În dimineața asta am fost atacat de păsări, pe cînd eram într-un restaurant. Știi ceva de asta? Știi, nu-i așa?

— Nu știu. S-ar putea. E timpul să pleci, asta-i tot.

— Nu începe iar, zise Spider.

— Eu? Eu încep? Am fost un model de stăpînire de sine. Ai pătruns în viața mea. Mi-ai supărat șeful și ai pus poliția pe urma mea. Mi-ai sărutat prietena. Mi-ai distrus viața.

— Uite ce-i, zise Spider. După părerea mea, te-ai străduit din plin să-ți distrugi singur viața.

Fat Charlie strînse pumnul și-i trase una în falcă lui Spider, ca în filme. Spider se trase înapoi, mai mult surprins decît cuprins de durere. Își duse mîna la buză, apoi se uită la sîngele de pe degetele sale.

— M-ai lovit! exclamă el.

— Pot s-o fac din nou, zise Fat Charlie, care nu era convins că o să repete gestul, pentru că-l durea mîna.

— Da? zise Spider și se repezi la Fat Charlie, izbindu-l cu pumnii, iar Fat Charlie se prăbuși, îl prinse pe Spider de mijloc cu brațul și-l trîi în cădere după el.

Se rostogoliră pe podeaua holului, lovindu-se și înghiontindu-se. Fat Charlie se aștepta — oarecum — ca Spider să lanseze un contraatac magic sau să fie supranatural de puternic, dar ei doi păreau a fi la egalitate. Amîndoi se băteau fără nici un fel de tehnică, precum puștanii — precum frații — și în timp ce se băteau, Fat Charlie își aminti că mai făcuseră asta și înainte, cu mult, mult timp în urmă. Spider era mai deștept și mai iute, dar dacă Fat Charlie ar fi reușit să urce peste el și să-i țină mîinile...

Fat Charlie apucă mîna dreaptă a lui Spider, i-o răsuci la spate, apoi se așeză pe pieptul fratelui său, lăsîndu-se cu toată greutatea.

— Te predai? întrebă el.

— Nu.

Spider se zbătea și se răsucea, dar Fat Charlie se ținea zdravăn pe poziții, stînd pe pieptul lui Spider.

— Vreau să-mi promiți că ieși din viața mea și că ne lași în pace pentru totdeauna pe mine și pe Rosie.

Auzind aceste cuvinte, Spider se împinse furios, iar Fat Charlie fu răsturnat. Aterizâ cu brațele întinse pe podeaua bucătăriei.

— Ți-am spus că așa va fi, îi zise Spider.

La ușa de jos se auzi un bocănit puternic, un ciocănit care arăta că cineva dorea să intre grabnic. Fat Charlie se uită la Spider, Spider se holbă la Fat Charlie. Cei doi se ridicară încet în picioare.

— Să răspund? întrebă Spider.

— Nu, răspunse Fat Charlie. E casa mea. Eu răspund cînd bate cineva la ușa mea. Mulțumesc foarte mult.

— Pentru puțin.

Fat Charlie se îndreptă spre scară. Apoi se întoarse.

— După ce o să termin cu asta o să termin și cu tine. Strîngeți lucrurile. Ești pe picior de plecare.

Coborî scara, aranjîndu-se, scuturîndu-se de praf și încercînd să arate astfel ca și cum nu s-ar fi tăvălit pe podea.

Deschise ușa. În fața ei stăteau doi polițiști solizi în uniformă și o polițistă mai mică și foarte exotică, în haine foarte civile.

— Sînteți Charles Nancy? întrebă Daisy, privindu-l cu ochi inexpresivi, de parcă s-ar fi uitat la un străin.

— Da, zise Fat Charlie.

— Domnule Nancy, sînteți arestat. Aveți dreptul...

Fat Charlie se întoarse spre interiorul casei și strigă în susul scărilor:

— Ticălosule, ticălosule, ticălos de ticălos ticăloșit, *ticălosule!*

Daisy îl bătu pe braț.

— Veniți de bunăvoie? îl întrebă ea calmă. Dacă nu vreți, vă putem sili. Nu vă recomand să încercați. Colegii mei vă vor sili cu entuziasm.

— Vin de bunăvoie, spuse Fat Charlie.

— Foarte bine, zise Daisy, apoi îl conduse pe Fat Charlie afară din casă și-l încuie în partea din spate a unei furgonete a poliției.

Poliția scotoci prin apartament. Nici urmă de viață în încăperi. La capătul coridorului se găsea o cameră mică de oaspeți, care conținea mai multe cutii cu cărți

și cu mașinuțe. Polițiștii se uitară prin ele, dar nu găsiră nimic interesant.

Spider stătea întins pe canapeaua din dormitorul său, bosumflat. Se dusese în camera sa atunci cînd Fat Charlie coborîse să deschidă ușa. Simțea nevoia să fie singur. Nu-i priau prea mult confruntările. De obicei ajungea la așa ceva cînd voia să plece, iar Spider știa că venise vremea să plece, dar nu se îndura s-o facă.

Nu era convins că trimiterea acasă a lui Rosie fusese cel mai nimerit lucru.

El voia — iar Spider se lăsa condus de ceea ce voia, nu de ceea ce ar fi fost bine sau ar fi trebuit — să-i spună lui Rosie că o voia, că o voia el, Spider. Că nu era Fat Charlie. Că el era altfel. Că acest lucru în sine nu reprezenta vreo problemă. Putea să-i spună, pur și simplu, dar cu destulă convingere:

— Eu sînt Spider, fratele lui Fat Charlie, și pentru tine nu contează asta. Nu te deranjează cu nimic.

Iar universul ar sili-o pe Rosie un pic, iar ea ar accepta situația, așa cum făcuse mai devreme, cînd se dusese acasă. Rosie o să se simtă bine. N-o să-i pese nici un pic.

Numai că Spider știa că undeva, în sinea ei, lui Rosie o să-i pese.

Oamenilor nu le place să fie siliți de zei să facă ceva. În aparență se pare că le place, dar undeva în sinea lor, în străfundul acesteia, simt că au fost siliți și au resentimente. *Știu.* Spider putea să-i spună să fie fericită, iar ea avea să fie fericită, dar lucrul acesta ar fi fost la fel de adevărat ca un zîmbet pictat pe figura ei, însă un zîmbet pe care ea l-ar fi considerat adevărat din toate punctele de vedere ar fi fost doar unul pornit din sufletul ei. Pe termen scurt (iar Spider gîndise pînă atunci doar pe termen scurt) toate acestea n-ar fi contat, dar pe termen lung ar fi creat probleme. Spider n-avea nevoie de o făptură agitată, furioasă, care să fie însă placidă,

normală în aparență și supusă ca o păpușă, în ciuda faptului că în sinea ei îl ura. Spider avea nevoie de Rosie.

Iar faptura aceea n-ar fi fost Rosie.

Spider se uită pe fereastră la cascada minunată și la cerul tropical din spatele ei, apoi începu să se întrebe cînd o să-i bată la ușă Fat Charlie. În dimineața aceea se întîmplase ceva în restaurant, iar el era convins că fratele său știa mai multe despre întîmplarea aceea decît spunea.

După un timp, se plictisi să aștepte și se întoarse în apartamentul lui Fat Charlie. Nu era nimeni acolo. În camere era harababură, ca și cum totul fusese întors pe dos de niște profesioniști bine pregătiți. Spider concluzionă că se putea ca Fat Charlie să fi făcut prăpădul acela, ca să arate cît de supărat fusese pentru că Spider îl învinsese în bătaia dintre ei.

Se uită pe fereastră. Afară se afla o mașină de poliție parcată lîngă o camionetă neagră de poliție. În timp ce le privea, mașinile plecară.

Spider își prăji niște pîine, întinse unt pe ea și o mîncă. Apoi merse prin apartament și trase cu grijă toate perdelele.

Se auzi soneria. Trase ultima perdea și coborî pe scară.

Deschise ușa și o văzu pe Rosie, care se uita la el. Părea un pic ametită. Spider o privi.

— Nu mă inviți să intru?

— Ba da. Te rog, intră.

Rosie urcă pe scări.

— Ce s-a întîmplat aici? Apartamentul arată de parcă l-ar fi lovit cutremurul.

— Da?

— De ce stai pe întuneric? întrebă ea și se duse să tragă perdelele într-o parte.

— Nu face așa ceva! Lasă-le cum sînt!

— Ce te-a speriat în halul ăsta? întrebă Rosie.

Spider se uită afară și, după un timp, răspunse:

— Păsările.

— Dar păsările sînt prietenii noștri, spuse Rosie, ca și cum s-ar fi adresat unui copil.

— Păsările sînt ultimii dintre dinozauri, zise Spider. Velociraptori mititei cu aripi. Devorează făpturi fără apărare care se tîrăsc, nuci, pește și alte păsări. Au mîncat viermii de la începuturi. Ai privit vreodată o găină mîncînd? Păsările par nevinovate, dar sînt răutăcioase.

— La știrile din ziua trecută s-a vorbit despre o pasăre care a salvat viața unui om, spuse Rosie.

— Asta nu schimbă nimic.

— A fost un corb sau o cioară. O pasăre mare, neagră. Omul stătea întins pe peluza casei sale din California, citind o revistă, și a auzit ceva cîrîind și croncănind. Era un corb care încerca să-i atragă atenția. Atunci omul s-a ridicat și s-a dus spre copacul în care era cocoțat corbul și sub acesta era o pumă, gata să se năpustească asupra lui. Așa că s-a dus în casă. Dacă nu l-ar fi avertizat corbul, ar fi devenit hrană pentru pumă...

— Nu cred că aceasta-i comportarea obișnuită a corbilor, zise Spider. Faptul că un corb a salvat o dată viața cuiva nu schimbă nimic. Păsările încearcă să-mi vină de hac.

— Așa e, zise Rosie, străduindu-se să pară că nu-și bate joc de el. Păsările încearcă să-ți vină de hac.

— Da.

— De ce?

— Hmmm....

— Trebuie să existe un motiv. Nu poți să mă convingi că multitudinea păsărilor a decis să te trateze ca pe o rîmă enormă fără să aibă un motiv.

— Nu cred că o să mă crezi, zise el, sincer convins.

— Charlie, ai fost întotdeauna cinstit. Am avut încredere în tine. Dacă o să-mi spui ceva, o să mă străduiesc să te cred. O să mă străduiesc din răsputeri. Te iubesc și cred în tine. De ce nu mă lași pe mine să decid dacă te cred sau nu?

Spider se gîndi la cele auzite. Apoi se întinse, îi luă mîna și i-o strînse.

— Cred că trebuie să-ți arăt ceva, zise el.

O conduse pînă la capătul coridorului și se opriră în fața camerei de oaspeți a lui Fat Charlie.

— E ceva aici. Cred că asta va explica mai bine decît pot s-o fac eu.

— Ești un supererou și aici îți ții costumul de liliac?

— Nu.

— E ceva penibil? Te îmbraci în costum de damă cu colier și pretinzi că te numești Dora?

— Nu.

— E... un trenuleț electric?

Spider deschise ușa camerei de oaspeți a lui Fat Charlie și, în același timp, deschise ușa propriului său dormitor. Prin fereastra din fund se vedea o cascadă, care cădea într-un iaz din junglă, aflat undeva jos. Cerul ce se zărea prin fereastră era mai albastru decît safirele.

Rosie scoase o exclamație.

Se răsuci, se întoarse în hol, se duse în bucătărie, privi pe fereastră cerul cenușiu al Londrei, mohorît și neprimitor. Reveni în încăpere.

— Nu înțeleg. Charlie, ce se întîmplă?

— Eu nu sînt Charlie. Uită-te la mine. Privește-mă *cu adevărat*. Nici măcar nu semăn cu el.

Rosie nu mai pretinse că-l ia în glumă. Avea ochii holbați și plini de spaimă.

— Sînt fratele lui, zise Spider. Am stricat totul. Totul. Cred că lucrul cel mai bun pe care pot să-l fac e să ies din viețile voastre și să plec.

— Unde-i Fat... unde-i Charlie?

— Nu știu. Ne-am certat. S-a dus să răspundă pentru că bătea cineva la ușă, iar eu m-am dus în camera mea. El nu s-a mai întors,

— Nu s-a mai întors? Și n-ai încercat să afli ce s-a întîmplat cu el?

— Cred că l-a luat poliția, zise Spider. Dar asta-i doar o părere. N-am nici o dovadă.

— Cum te cheama? întrebă Rosie.

— Spider.

Rosie repetă.

— Spider.

Apoi văzu dincolo de fereastră, deasupra stropilor cascadei, un stol de flamingo ce pluteau prin aer, lumina soarelui colorîndu-le aripile cu roz și alb. Erau falnici, nenumărați și reprezentau unul dintre cele mai minunate lucruri văzute vreodată de Rosie. Se uită apoi la Spider și în timp ce-l privea nu-și dădu seama cum de crezuse vreodată că bărbatul acela era Fat Charlie. Fat Charlie era indolent, închis și timid, în timp ce bărbatul acela era ca un arc de oțel încordat.

— Chiar că nu ești el.

— Ți-am spus că nu sînt.

— Atunci cu cine am... Cine a fost... cu cine m-am culcat?

— Eu am fost, zise Spider.

— Așa am crezut și eu, spuse Rosie și-l pălmui cît de tare putu peste față.

Spider simți că buza lui începe să sîngereze din nou.

— Cred că am meritat asta, zise el.

— Sigur că ai meritat-o, spuse ea, apoi adăugă după o pauză. Fat Charlie știe lucrul ăsta? Știe depre tine? Că te-ai încurcat cu mine?

— Ei bine, da. Dar el...

— Sînteți bolnavi amîndoi, zise ea. Bolnavi, bolnavi și răi. Sper să ardeți în iad.

Aruncă o ultimă privire uimită prin dormitorul imens, apoi una prin fereastră, către copacii junglei, către cascada imensă și către stolul de flamingo, apoi ieși pe hol.

Spider se așeză pe podea, simțindu-se ca un prost, în timp ce din buza inferioară i se scurgeau încet picături de sînge. Auzi ușa din față trîntindu-se. Se duse la cadă și cufundă capătul unui prosop plușat în apa fierbinte. Apoi îl stoarse și-l puse la gură.

— N-am nevoie de nici unul dintre ei, zise Spider, cu voce tare, pentru că e mai ușor să te minți pe tine însuți atunci cînd spui lucrurile cu voce tare. N-am avut nevoie de ei acum o săptămînă și n-am nevoie de ei nici acum. Nu-mi pasă. Am terminat cu ei.

Flamingo izbiră geamul ca niște ghiulele roz cu pene, iar geamul se făcu țăndări, cioburile zburară în toată încăperea, împrăștiindu-se și înfigîndu-se în pereți, în podea, în pat. Aerul se umplu de trupuri cu fulgi de-un roz deschis, cu un talmeș-balmeș de aripi roz uriașe și de ciocuri negre, curbate. Mugetul cascadei explodă în încăpere.

Spider se trase înapoi, lipindu-se de perete. Între el și ușă erau păsări, sute de păsări, păsări înalte de un metru și jumătate, numai picioare și gît. Spider se ridică în picioare și făcu cîțiva pași printr-un cîmp minat cu păsări roz furioase, fiecare dintre ele privindu-l cu ochi roz, nebunești. De la distanță, păsările puteau să pară frumoase. Una dintre ele îl ciuguli pe Spider de mînă. Nu-i sfîșie pielea, dar îl duru.

Dormitorul lui Spider era o cameră mare, dar se umplu repede cu flamingo care aterizau. Iar pe cerul albastru de deasupra cascadei se vedea un nor întunecat, ce părea a fi un alt stol de flamingo.

Păsările îl ciuguleau, îl loveau cu ghearele, îl loveau cu aripile. Spider știa că nu asta reprezenta problema sa. Problema era că putea fi sufocat sub o pătură pufoasă de pene roz, cu păsări atașate de ea. Ar fi fost un mod extrem de nedemn de a muri — să-ți dai sfîrșitul strivit de păsări, și încă unele nu deosebit de inteligente.

Gîndește-te că-s flamingo, își spuse el. *Cu creier de pasăre. Tu ești Spider.*

Și? își răspunse singur, enervat. *Spune-mi ceva ce nu știu.*

Flamingo de la sol se îngrămădeau în el. Cei din aer se îndreptau spre el. Spider își trase haina peste cap, iar flamingo din aer începură să-l izbească. Era ca și cum cineva ar fi tras cu pui de găină în tine. Spider se împletici și se prăbuși. *Înșeală-i, tîmpitule!*

Se ridică în picioare și înotă prin marea de aripi și ciocuri pînă cînd ajunse la fereastră — care acum era doar o gură deschisă, cu colți din cioburi.

— Păsări proaste! strigă el, vesel. așezîndu-se pe pervazul ferestrei.

Flamingo nu-s celebri pentru inteligența lor, nici pentru priceperea cu care rezolvă problemele. Dacă e confruntată cu o bucată de sîrmă și cu o sticlă în care e ceva de mîncare, o cioară încearcă să-și facă din sîrmă o unealtă cu care să scoată conținutul sticlei. Un flamingo va încerca să mănînce sîrma, dacă i se pare că seamănă cu o crevetă, ba chiar dacă nu seamănă, pentru eventualitatea că ar putea fi un soi nou de crevete. Așa că flamingo nu-și dădură seama că omul care stătea pe pervazul ferestrei și-i insulta avea ceva *ceṭos*, lipsit de substanță. Se uitară la el cu ochi rubinii, nebunești, de iepuri ucigași, și năvăliră către el.

Bărbatul plonjă de la fereastră în stropii cascadei, iar o mie de flamingo se lansară în aer după el. Majoritatea se prăbușiră ca niște pietre, avînd în vedere că un flamingo are nevoie de avînt ca să plutească în aer.

Curînd, în dormitor rămaseră doar acei flamingo răniți sau morți, cei care spărseseră fereastra, cei care se striviseră de pereți, cei care fuseseră striviți de alți flamingi. Păsările încă în viață priviră cum ușa dormitorului se deschise, aparent singură, apoi se închise la loc. Dar, fiind flamingo, îi dădură puțină atenție.

Spider rămase în holul apartamentului lui Fat Charlie și încercă să-și tragă răsuflarea. Se concentră ca să facă dormitorul să nu mai existe, lucru care nu-i plăcea, mai ales pentru că era foarte mîndru de aparatura sa audio, dar și pentru că acolo își ținea lucrurile.

Poți oricînd să faci rost de lucruri.

Cînd ești Spider, nu-i nevoie decît să ceri.

Mama lui Rosie nu era o femeie care să-și exprime zgomotos bucuria, așa că atunci cînd Rosie izbucni în lacrimi pe canapeaua Chippendale, mama ei se abținu să strige, să cînte sau să execute un mic dans al victoriei

și să țopăie în jurul încăperii. Dar un observator atent ar fi remarcat în ochii ei o sclipire de triumf.

Îi dădu lui Rosie un pahar mare cu apă vitaminizată, în care se afla un cub de gheață, și ascultă litania înlăcrimată despre dezamăgirea și sfărîmarea inimii fiicei sale. La sfîrșit, sclipirea de triumf fusese înlocuită de o expresie de zăpăceală. I se învîrtea totul în cap.

— Deci Fat Charlie nu era de fapt Fat Charlie? întrebă mama lui Rosie.

— Nu. Ba da. Fat Charlie e Fat Charlie, dar în ultima săptămînă m-am întîlnit cu fratele lui.

— Sînt gemeni?

— Nu. Nu cred că seamănă între ei. Nu știu. Sînt foarte tulburată.

— Deci de care dintre ei te-ai despărțit?

Rosie își suflă nasul.

— M-am despărțit de Spider. De fratele lui Fat Charlie.

— Dar nu erai logodită cu el.

— Nu, dar am crezut că sînt. Am crezut că este Fat Charlie.

— Deci te-ai despărțit și de Fat Charlie?

— Într-un fel. Încă nu i-am spus și lui.

— El știe de chestia cu fratele lui? A fost o conspirație diabolică împotriva sărmanei mele fetițe?

— Nu cred. Dar nu mai contează. Nu pot să mă mărit cu el.

— Nu, o aprobă mama ei. Sigur că nu poți. Nici un pic.

În mintea sa, țopăi o bătută a victoriei și lansă focuri de artificii mari, dar de bun gust.

— Putem să găsim un băiat bun. Nu-ți face griji. Fat Charlie ăsta n-a fost niciodată bun de ceva. Mi-am dat seama din prima clipă în care l-am văzut. Mi-a mîncat fructul de ceară. Știu că era tulburat. Unde-i acum?

— Nu știu prea bine. Spider spunea că s-ar putea să-l fi luat poliția, zise Rosie.

— *Ah!* exclamă mama ei, mărind focurile de artificii din mintea ei de la cele de revelion la nivelul celor din Disneyland și, tot în minte, sacrifică o duzină de tauri negri fără cusur, ca să fie socoteala completă; dar cu voce tare zise:

— Probabil că-i la închisoare, dacă vrei să-mi știi părerea. E locul cel mai potrivit pentru el. Am spus întotdeauna că tînărul acela o să sfîrșească astfel.

Rosie începu să plîngă mai tare ca înainte. Scoase un alt pachet cu șervețele de hîrtie și-și suflă nasul puternic, de parcă ar fi claxonat. Se stăpîni cu curaj. Apoi mai plînse u pic. Mama ei o bătu pe mînă, liniștind-o pe cît se pricepea.

— Sigur că nu poți să te măriți cu el, zise ea. Nu poți să te căsătorești cu un deținut. Dar dacă e în pușcărie, poți să rupi foarte ușor logodna. Pot să-i telefonez în numele tău, adăugă ea, cu o umbră de zîmbet în colțul buzelor. Sau să mă duc în ziua de vizite și să-i spun că-i un escroc nenorocit și că tu nu vrei să-l mai vezi vreodată. Putem să obținem oricînd un ordin de restricție, adăugă ea, dornică să-i fie de folos.

— Nu din cauza asta nu pot să mă mărit cu Fat Charlie, zise Rosie.

— Nu? întrebă mama ei, ridicînd o sprînceană perfect pensată.

— Nu, răspunse Rosie. Nu pot să mă mărit cu Fat Charlie pentru că nu-l iubesc.

— Sigur că nu-l iubești. Am știut întotdeauna asta. A fost o ambiție copilărească, dar acum vezi adevărata...

— Sînt îndrăgostită de Spider, continuă Rosie, ca și cum mama ei n-ar fi spus nimic. De fratele lui.

Expresia care se întinse pe figura mamei sale fu ca un nor de viespi venind la un picnic.

— E în ordine, zise Rosie. N-o să mă mărit cu el, i-am spus că nu vreau să-l mai văd.

Mama lui Rosie strînse din buze.

— Bine. Nu pretind că înțeleg ceva, dar nici nu pot să spun că-s știri rele.

Rotițele din capul fetei se puseră în mișcare, zimții se intersectară într-un mod nou și interesant, arcurile se încordară, mecanismele se puseră în funcțiune.

— Știi ce-ar fi foarte bine pentru tine acum? Te-ai gîndit să-ți iei o mică vacanță? Aș fi încîntată să ți-o plătesc eu. La urma urmei, economisesc o grămadă de bani pe care i-aș fi cheltuit la nuntă...

Nu spusese ceva potrivit. Rosie începu să plîngă iarăși în șervețelele ei. Dar mama ei continuă.

— Oricum, voi suporta eu cheltuielile. Știu că n-ai avut concediu de cînd ai început să muncești. Și ai spus că lucrurile sînt liniștite în acest moment. Într-un asemenea moment, o fată trebuie să lase totul baltă și să se relaxeze.

Rosie se întrebă dacă nu cumva își judecase greșit mama în toți anii aceia. Își trase nasul, înghiți în sec și spuse:

— Ar fi frumos.

— Atunci ne-am înțeles, spuse mama ei. Aș putea să vin cu tine, să am grijă de copilașul meu.

În mintea ei, adăugă în timpul finalului măreț al focurilor de artificii *Și ca să mă asigur că fetița mea se va întîlni numai cu bărbați din categoria celor potriviți.*

— Unde mergem?

— O să mergem într-o croazieră, răspunse mama ei.

Lui Fat Charlie nu-i fuseseră puse cătușe, ceea ce era bine. Restul era rău, dar măcar nu avea cătușe. Viața devenise o pată confuză plină cu amănunte prea stridente: sergentul de gardă își scărpina nasul în timp ce-l trecea în registru — „Celula șase e liberă" — o ușă verde, apoi mirosul celulelor, o duhoare ușoară, pe care n-o mai întîlnise niciodată, dar care-i deveni imediat groaznic de familiară: un aer închis ce păstra mirosul vomei de ieri, al dezinfectantului, al fumului, al cearșafurilor vechi, al toaletelor la care nu se trăsese apa și al disperării. Era mirosul lucrurilor de jos și se părea că acolo ajunsese Fat Charlie.

— Cînd vrei să tragi apa la WC, apeși pe butonul din celula ta, îi spuse polițistul care-l însoțea pe coridor. Unul dintre noi va trage apa — mai devreme sau mai tîrziu. N-are rost să încerci să arunci dovezi în WC.

— Ce dovezi?

— Las-o baltă, frumosule.

Fat Charlie oftă. Trăsese singur apa după produsele de excreție ale trupului său de cînd fusese suficient de mare ca să simtă o oarecare mîndrie în această activitate. Iar pierderea acestui privilegiu îi spuse — mai mult decît pierderea libertății sale — că în viața sa se schimbase totul.

— Ești arestat prima oară, zise polițistul.

— Îmi pare rău.

— Droguri?

— Nu, mulțumesc.

— Din cauza lor ai fost închis?

— Nu știu pentru ce sînt aici, zise Fat Charlie. Sînt nevinovat.

— Mda, un delict de intelectual, spuse polițistul și clătină din cap. O să-ți spun ceva ce polițiștii știu fără să li se spună. Ne faci treaba mai ușoară, îți facem viața mai ușoară. Voi, intelectualii, vă zbateți întotdeauna pentru drepturile voastre. Și nu reușiți decît să vă faceți viața mai grea.

Deschise ușa celulei cu numărul șase și zise:

— Casă, dulce casă.

Duhoarea de celulă era mai groaznică în interiorul încăperii, care fusese zugrăvită cu un soi de vopsea fantomatică, pentru a nu fi acoperită cu graffiti, și care conținea doar un pat ca un prici, jos, aproape de podea, și, într-un colț, o toaletă fără capac.

Fat Charlie puse pe pat pătura ce-i fusese dată.

— Foarte bine, spuse polițistul. Simte-te ca acasă. Iar dacă te plictisești, te rog să nu înfunzi toaleta cu pătura.

— De ce aș face așa ceva?

— Asta mă întreb și eu, mărturisi polițistul. De ce? Poate pentru că asta întrerupe monotonia. Nu știu. Fiind un slujitor al legii, pe care-l așteaptă o pensie din partea poliției, n-am petrecut prea mult timp într-o celulă.

— Să știți că n-am făcut nimic, zise Fat Charlie. Indiferent de ce-aș fi acuzat.

— Asta-i bine, spuse polițistul.

— Scuzați-mă, pot să primesc ceva de citit?

— Ți se pare că sîntem într-o bibliotecă publică?

— Nu.

— Pe cînd eram un tînăr polițist, un tip închis la carceră mi-a cerut o carte. M-am dus și i-am adus cartea pe care o citeam eu. Ceva de J.T. Edson sau de Louis L'Amour.* Iar el a luat-o și a înfundat toaleta cu ea. Așa că n-o să mă grăbesc să mai fac încă o dată aceeași greșeală.

Apoi ieși și închise ușa, Fat Charlie fiind înăuntru, iar polițistul afară.

Lucrul cel mai ciudat era că se simțea normal și bine dispus, își spuse Grahame Coats, care nu obișnuia să se autoanalizeze.

Căpitanul le spusese să-și pună centurile de siguranță și le menționase că vor ateriza curînd în Saint Andrews. Saint Andrews era o insulă mică din Caraibe, care se declarase independentă în 1962 și care se străduise să-și demonstreze libertatea față de regulile coloniale în multe feluri, inclusiv prin crearea unui sistem juridic propriu și printr-o lipsă aparte de tratate de extrădare cu restul lumii.

Avionul aterizã. Grahame Coats coborî și merse pe pista de aterizare bătută de soare, trăgînd după el valiza pe rotile. Prezentă pașaportul potrivit — cel al lui Basil

---

* J.T.Edson și Louis L'Amour sînt autori celebri de westernuri, primul britanic, al doilea american (n.t.).

Finnegan — și după ce-i fu ștampilat, își luă restul bagajelor de pe banda rulantă, apoi trecu prin sala vămii unde nu era nimeni, ajunse în clădirea mică a aeroportului și ieși afară, în lumina minunată a soarelui. Purta un tricou, pantaloni scurți și sandale. Arăta ca Turistul Britanic în Vacanță.

Paznicul locuinței sale îl aștepta în fața aeroportului, iar Grahame Coats se așeză pe bancheta din spate a Mercedesului negru și zise:

— Acasă, te rog.

În timp ce ieșeau din Williamstown și se îndreptau spre domeniul său din vîrful muntelui, Grahame Coats privi insula avînd pe figură un zîmbet satisfăcut, de proprietar.

Îi trecu prin minte că, înainte să părăsească Anglia, lăsase în urma sa o femeie pe care o considerase moartă. Se întrebă dacă mai trăia, deși se îndoia de acest lucru. Nu-l deranja că o omorîse. Dimpotrivă, se simțea teribil de satisfăcut, de parcă ar fi săvîrșit ceva ce trebuia făcut ca să se simtă împlinit. Se întrebă dacă ar mai face așa ceva încă o dată.

Se întrebă dacă acest lucru se va întîmpla curînd.

Capitolul Zece

ÎN CARE FAT CHARLIE VEDE LUMEA, IAR MAEVE LIVINGSTONE E NEMULȚUMITĂ

Fat Charlie stătea pe pătura întinsă pe patul de metal și aștepta să se întîmple ceva, dar nu se întîmpla nimic. Avea impresia că trecuseră cîteva luni, extrem de încet. Încercă să adoarmă, dar nu-și mai amintea cum.

Batu în ușă.

Cineva răcni:

— Gura!

Nu-și dădu seama dacă fusese un polițist sau un alt deținut.

Se plimbă prin celulă, simțind că făcea asta — după o estimare plină de reținere — de vreo doi, trei ani. Apoi se așeză și lăsă veșnicia să curgă peste el. Prin blocul gros de sticlă din vîrful zidului — care juca rol de fereastră — se vedea lumina zilei, după toate aparențele aceeași lumină a zilei ce se văzuse cînd ușa fusese încuiată în urma lui, în dimineața aceea.

Fat Charlie încercă să-și amintească ce făceau oamenii în închisoare ca să-și piardă vremea, dar nu-i veni în minte decît că țineau jurnale secrete și că-și ascundeau lucruri în fund. Nu avea pe ce să scrie și simțea că dovada evidentă a faptului că îi merge cuiva bine în viață era că nu trebuia să-și ascundă lucruri în fund.

Nu se întîmpla nimic. Continua să nu se întîmple Nimic. Tot Nimic. Din nou Nimic. Întoarcerea Nimicului. Fiul Nimicului. Nimic vine din nou. Nimic și Abbot și Costello se întîlnesc cu Omul Lup.

Cînd ușa fu descuiată, Fat Charlie fu gata să izbucnească în urale.

— Da. Curtea pentru exerciții. Poți să fumezi o țigară, dacă simți nevoia.

— Nu fumez.

— Oricum e un obicei scîrbos.

Curtea pentru exerciții era un spațiu deschis în mijlocul secției de poliție, înconjurat de ziduri ce aveau deasupra sîrmă ghimpată, în care Fat Charlie se plimbă pînă cînd decise că nu-i plăcea deloc să fie în custodia poliției. Fat Charlie nu avusese o simpatie deosebită pentru poliție, dar pînă atunci reușise să aibă o încredere fundamentală în ordinea naturală a lucrurilor, să aibă convingerea că exista o putere — pe care un victorian ar fi numit-o providență — care avea grijă ca vinovații să fie pedepsiți, iar nevinovații să fie lăsați liberi. Această credință se prăbușise în fața evenimentelor recente și fusese înlocuită de bănuiala că-și va petrece restul vieții susținîndu-și nevinovăția în fața unor judecători și torționari implacabili, mulți dintre aceștia arătînd ca Daisy, și existau multe posibilități să se trezească în celula cu numărul șase în dimineața următoare, descoperind că se transformase într-un gîndac uriaș de bucătărie. Era clar că fusese transportat în acel tip de univers răuvoitor care transforma oamenii în gîndaci de bucătărie...*

Ceva pică din cerul de deasupra sa și se opri în sîrma ghimpată. Fat Charlie se uită în sus. O mierlă se uita în jos, spre el, fără pic de interes. Alte fluturări de aripi și lîngă mierlă se alăturară mai multe vrăbii și o pasăre

* aluzie la *Metamorfoza* lui Franz Kafka (n.t.).

despre care Fat Charlie își spuse că s-ar putea să fie sturz.

Păsările se uitau la el. El se uita la ele.

Veniră alte păsări.

Lui Fat Charlie îi era greu să spună cu exactitate cînd acumularea de păsări de pe sîrma ghimaptă se transformă din interesant în înspăimîntător. Oricum, cam după ce se strînseseră vreo sută. Iar acest lucru se datora faptului că nu cîrîiau, nu croncăneau, nu ciripeau, nici nu cîntau. Stăteau pur și simplu pe sîrmă și se uitau la el.

— Plecați! le spuse Fat Charlie.

Nu se supuseră, de parcă ar fi fost o singură pasăre. În loc să plece, vorbiră. Îi rostiră numele.

Fat Charlie se duse la ușa din colț. Bătu în ea. Spuse „Scuzați-mă" de mai multe ori, apoi începu să strige „Ajutor!".

Un zăngănit. Ușa se deschise și un membru buzat al poliției Maiestății Sale zise:

— Ar fi bine să ai un motiv serios.

Fat Charlie arătă în sus. Nu zise nimic. Nu era nevoie. Gura polițienească se deschise ciudat de mult și rămase așa. Mama lui Fat Charlie i-ar fi spus individului să-și închidă gura, ca să nu-i intre vreo muscă.

Sîrma ghimpată se lăsase sub greutatea a mii de păsări. Ochii păsărești priveau în jos, fără să clipească.

— Sfinte Sisoe! exclamă polițistul și-l conduse pe Fat Charlie înapoi în celulă, fără să mai scoată vreo vorbă.

Meave Livingstone era cuprinsă de durere. Zăcea pe podea. Se trezi, iar figura ei era udă și caldă, apoi adormi, iar cînd se trezi din nou avea părul și figura lipicioase și reci. Visă, se trezi și visă din nou, se trezi suficient ca să-și dea seama de durerea din ceafă, apoi, pentru că-i era mai ușor să doarmă și pentru că atunci cînd dormea n-o mai durea, lăsă somnul s-o cuprindă ca o pătură moale.

În visul ei, Maeve mergea printr-un studio de televiziune, căutîndu-l pe Morris. Uneori îl zărea pe monitoare. El părea îngrijorat. Ea încerca să găsească drumul de ieșire, dar toate căile o duceau înapoi în studio.

— Mi-e frig, își zise ea și-și dădu seama că se trezise din nou.

Iar durerea dispăruse. Avînd în vedere situația, se simțea destul de bine.

Ceva o tulbura, dar nu era foarte lămurită ce anume. Poate că era ceva care făcea parte din visul ei.

În locul în care se afla era beznă. Părea să fie într-un dulap strîmt. Întinse brațele în față ca să nu se lovească de ceva, în întuneric. Făcu cîțiva pași grăbiți, cu brațele întinse și cu ochii închiși, apoi deschise ochii. Acum se afla într-o cameră pe care o cunoștea. Era într-un birou.

Biroul lui Grahame Coats.

Atunci își aminti totul. Amețeala produsă de trezirea bruscă n-o părăsise încă — nu gîndea limpede, știa că n-o s-o lase decît după ce-o să-și bea ceașca de cafea de dimineață — dar își aminti: perfidia lui Grahame Coats, înșelăciunea acestuia, încercarea de crimă...

M-a atacat. M-a lovit, își spuse ea, apoi decise. *Poliția. Trebuie să anunț poliția.*

Apucă telefonul de pe masă și încercă să-l ridice, dar telefonul părea foarte greu sau foarte alunecos — sau ambele — pentru că nu reușea să-l apuce ca lumea. Își simțea degetele într-un mod ciudat.

Probabil că-s mai slăbită decît credeam, își zise Maeve. *Ar trebui să cer poliției să trimită și un doctor.*

În buzunarul jachetei ei se afla un mic telefon de argint, care cînta „Greensleeves"* cînd suna. Fu încîntată să descopere că telefonul era încă acolo și că poate să-l țină fără nici o problemă. Formă numărul serviciilor de urgență. În timp ce aștepta să-i răspundă cineva, se

---

* Greensleeves — cîntec popular englez, compus — zice-se — de Henric VIII; există multe versiuni moderne (n.t.).

întrebă de ce se zicea că formezi un număr*, din moment ce pe telefoane nu mai existau discuri încă din tinerețea ei, după telefoanele cu disc urmaseră cele cu butoane și cu sonerii foarte enervante. Pe cînd fusese adolescentă avusese un prieten care putea să imite țiuitul telefonului și care făcea acest lucru tot timpul, acest talent fiind singurul de care dispunea, își zise Maeve, analizînd lucrurile după mult timp. Se întrebă ce s-o fi întîmplat cu băiatul acela. Se întrebă ce putea să facă un om care imita soneria unui telefon într-o lume în care telefoanele puteau să scoată *orice* sunet...

— Ne scuzăm pentru întîrzierea cu care am răspuns la apelul dumneavoastră, zise o voce mecanică. Vă rugăm să așteptați.

Maeve se simțea bizar de calmă, de parcă nu i se mai putea întîmpla nimic rău.

O voce de bărbat zise:

— Alo?

Părea a cuiva foarte eficient.

— Am nevoie de poliție, zise Maeve.

— N-aveți nevoie de poliție, spuse vocea. Toate delictele vor fi rezolvate de autoritățile inevitabile și potrivite.

— Cred că am format un număr greșit, zise Maeve.

— Se pare că toate numerele sînt corecte, pînă la urmă, spuse vocea. Sînt doar numere și nu pot fi corecte sau greșite.

— Foarte frumos ce spuneți, dar eu trebuie să vorbesc cu poliția, zise Maeve. S-ar putea să am nevoie de o ambulanță. Este evident că am format un număr greșit.

Încheie convorbirea. Își spuse că se putea ca 999 să nu funcționeze pentru telefoanele celulare. Se conectă la agendă și apelă numărul surorii ei. Telefonul sună o singură dată, apoi o voce familiară zise:

---

* dial înseamnă a forma un număr folosind un disc (n.t.).

— Să clarificăm lucrurile. N-am spus că ați format un număr greșit. Am spus că toate numerele sînt prin natura lor corecte. Poate cu excepția lui *Pi*. Nu mă descurc cu *Pi*. Mă apucă durerea de cap numai cînd mă gîndesc la el, continuă, continuă, continuă...

Maeve apăsă pe buonul roșu și încheie convorbirea. Formă numărul managerului băncii ei.

Vocea care-i răspunse zise:

— Dar eu pălăvrăgesc despre corectitudinea numerelor, iar dumneavoastră vă spuneți, fără îndoială, că-i un timp și un loc pentru toate...

Clic. O sună pe prietena ei cea mai bună.

— ... și chiar acum ar trebui să discutăm despre testamentul dumneavoastră. Traficul e foarte încărcat în această după-amiază, deci dacă veți aștepta un pic acolo unde sînteți, veți fi luată...

Vocea era liniștitoare, vocea unui preot de la radio care tocmai vă spunea meditațiile sale din ziua aceea.

Dacă Maeve nu s-ar fi simțit atît de calmă, ar fi intrat în panică. Dar așa, se potoli. Avînd în vedere că telefonul ei fusese — cum se zicea asta? *hackerit* — nu avea altă soluție decît să coboare în stradă, să găsească un polițist și să facă o plîngere oficială. Nu se întîmplă nimic atunci cînd apăsă pe butonul liftului, așa că Maeve o luă pe scări, zicîndu-și că nu găsești niciodată un polițist atunci cînd ai nevoie de el. Polițiștii se plimbă cu mașinile alea care fac *niinorniinor*. Polițiștii ar trebui să se plimbe cîte doi, spunîndu-le oamenilor cît e ceasul sau să aștepte la capetele burlanelor de scurgere, ca să-i prindă pe tîlharii care coboară avînd pe umăr sacul cu lucruri de furat.

La capătul scărilor, în hol, erau doi polițiști, un bărbat și o femeie. Nu purtau uniformă, dar se vedea că-s polițiști. Nu aveai cum să-i confunzi cu altcineva. Bărbatul era zdravăn și roșu la față, iar femeia mititică, cu piele închisă la culoare; în alte împrejurări ar fi fost extrem de frumoasă.

— Știm că a venit pînă aici, spunea femeia. Recepționera își amintește că a intrat aici chiar înainte de pauza de prînz. Cînd s-a întors de la masă, plecaseră amîndoi.

— Crezi că au fugit împreună? întrebă bărbatul cel solid.

— Hmm, scuzați-mă, zise Maeve Livingstone, politicoasă.

— Tot ce se poate. Trebuie să existe o explicație extrem de simplă. Dispariția lui Grahame Coats. Dispariția lui Meave Livingstone. Bine că l-am arestat pe Nancy.

— Fiți siguri că n-am fugit *împreună,* zise Maeve, dar polițiștii o ignorară.

Cei doi urcară în lift și trîntiră ușa în urma lor. Maeve îi privi urcînd către ultimul etaj.

Ținea încă în mînă telefonul celular. Acesta vibră și începu să cînte „Greensleeves". Maeve se uită la el. Fotografia lui Morris umplea ecranul. Maeve răspunse nervoasă:

— Alo?

— Salut, iubito. Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc, răspunse ea, apoi exclamă. Morris? Nu, nu fac bine, continuă ea, după o scurtă pauză. Mă simt groaznic.

— Mda, zise Morris. Sînt convins că te simți groaznic. Dar nu se mai poate face nimic. E timpul să o iei din loc.

— Morris, de unde m-ai sunat?

— E cam complicat. Adică nu vorbesc la telefon. Am vrut doar să te ajut.

— Grahame Coats e un bandit.

— Da, iubito, zise Morris. Dar e timpul să lași toate astea în urma ta.

— M-a lovit în ceafă, îi spuse ea. Și ne-a furat banii.

— Iubito, sînt doar lucruri materiale, o liniști Morris. Acum ești dincolo de vale...

— Morris, viermele ăla împuțit a încercat să-ți omoare soția! Cred că ar fi cazul să te implici ceva mai mult.

— Nu te supăra, iubito. Încercam să-ți explic...

— Morris, trebuie să-ți spun că în cazul în care vei menține o asemenea atitudine, atunci o să rezolv singură problema. N-am de gînd să las lucrurile așa. Ce-ți pasă ție, tu ești mort. Nu te mai sinchisești de asemenea lucruri.

— Și tu ești moartă, iubito.

— N-are nici o legătură. Cum sînt? întrebă Maeve, apoi adăugă, înainte să apuce Morris să-i răspundă. Am spus că a *încercat* să mă omoare. Nu că a reușit.

— Hmmm, mormăi răposatul Morris Livingstone, care părea că nu-și găsește cuvintele. Iubito. Maeve. Știu că e un șoc pentru tine, dar adevărul este...

Telefonul scoase un țiuit, iar pe ecran apăru imaginea ce arăta că se descărcase bateria.

— N-am înțeles, Morris. Cred că s-a descărcat bateria.

— N-ai baterie la telefon, îi explică el. N-ai telefon. Totul e o iluzie. Am tot încercat să-ți spun, acum traversezi valea să nu-i spunem pe nume și acum te transformi, la naiba, e ca viermele și fluturele, iubito. Știi...

— Omida, zise Maeve. Cred că ai vrut să spui omida și fluturele.

— Mda, așa e corect, spuse vocea lui Morris la telefon. Omida. Asta am vrut să spun. Și viermii în ce se transformă?

— Nu se transformă în nimic, Morris, zise Maeve, un pic enervată. Rămîn viermi.

Telefonul mic, argintiu, scoase un sunet, un fel de sughiț electronic, arătă din nou imaginea bateriei descărcate, apoi se închise singur.

Maeve îl strînse și îl puse în buzunar. Apoi se duse la zidul cel mai apropiat și încercă să-l împungă cu degetul. Zidul păru cleios și gelatinos la atingere. Maeve apăsă mai tare și mîna ei intră în întregime în perete. Apoi trecu și ea prin zid.

— Oh, Doamne! spuse ea și-și dori, pentru prima oară în existența sa, să-l fi ascultat pe Morris, care probabil că știa mai bine decît ea cum e să fii mort.

Bine, își zise Maeve, *se poate că a fi mort e ca oricare alt lucru din viață: înveți din mers și în rest improvizezi.*

Pătrunse prin ușa din față și se trezi ieșind din peretele din spatele holului, în interiorul clădirii. Încercă din nou, cu același rezultat. Apoi se duse în agenția de călătorii care ocupa partea de jos a clădirii și încercă să treacă prin peretele de vest al imobilului.

Trecu prin zid și ajunse din nou în hol, venind dinspre est. Era ca și cum ar fi fost într-un televizor și ar fi încercat să iasă prin ecran. Din punct de vedere topologic, clădirea părea să fi devenit universul ei.

Urcă pe scări să vadă ce făceau detectivii. Aceștia se uitau la birou, la resturile pe care le lăsase Grahame Coats cînd împachetase.

— Știți, zise Maeve, dornică să fie de folos, sînt într-o încăpere din spatele raftului cu cărți. Sînt acolo.

Polițiștii o ignorară.

Femeia se ghemui și scotoci în coș.

— Bingo! exclamă ea, scoțînd cămașa albă pătată de sînge uscat și punînd-o într-o pungă de plastic.

Bărbatul cel solid își scoase telefonul și zise:

— Vreau să trimiteți aici echipa de medici legiști.

Fat Charlie se trezi că privea acum celula ca un soi de refugiu, nu ca o închisoare. Pentru că celulele se aflau în interiorul clădirii, unde nu puteau ajunge nici cele mai îndrăznețe păsări. Iar fratele lui nu se vedea nicăieri. Fat Charlie nu se mai sinchisea că în celula cu numărul șase nu se întîmpla nimic. Nimicul era infinit preferabil decît majoritatea lucrurilor care i se întîmplau. Chiar și o lume populată în exclusivitate cu castele, gîndaci de bucătărie și oameni numiți K* era

* aluzie la opera lui Franz Kafka (n.t.).

de preferat unei lumi plină de păsări răuvoitoare care-i șopteau numele în cor.

Ușa se deschise.

— Nu bateți la ușă? întrebă Fat Charlie.

— Nu, răspunse polițistul. Nu batem. În sfîrșit, a venit avocatul tău.

— Domnule Merryman, zise Fat Charlie, apoi se opri.

Leonard Merryman era un domn rotofei, cu ochelari mici de aur, iar bărbatul din spatele polițistului nu arăta deloc astfel.

— E în regulă, spuse bărbatul care nu era avocatul lui. Poți să ne lași singuri.

— Să sunați cînd ați terminat, zise polițistul și închise ușa.

Spider îl luă pe Fat Charlie de mînă și spuse:

— O să te ajut să evadezi de aici.

— Nu vreau să evadez. N-am făcut nimic!

— Asta-i cel mai bun motiv ca să pleci de aici.

— Dacă fug înseamnă că am făcut ceva. O să fiu un evadat.

— Nu ești deținut, replică vesel Spider. Încă nu ai fost acuzat de ceva. Doar îi ajuți în anchetă. Nu ți-e foame?

— Un pic.

— Ce vrei? Ceai? Cafea? Ciocolată fierbinte?

O ciocolată fierbinte i se păru extrem de bună lui Fat Charlie.

— Îmi place ciocolata fierbinte, zise el.

— Bine, spuse Spider și-l prinse de mînă pe fratele său. Închide ochii.

— De ce?

— Așa e mai ușor.

Fat Charlie închise ochii, deși nu înțelegea ce-o să fie mai ușor. Universul se întinse și se strînse, iar Fat Charlie fu convins că i se făcuse rău. Apoi interiorul minții i se potoli și Fat Charlie simți o briză caldă atingîndu-i fața.

Deschise ochii.

Erau în aer liber, într-o piață mare, într-un loc ce părea foarte neenglezesc.

— Unde sîntem?

— Cred că se cheamă Skopsie. Un oraș în Italia sau în altă parte. Am început să vin aici cu ani în urmă. Fac o ciocolată fierbinte uluitoare. Cea mai bună de care am avut parte.

Se așezară la o măsuță de lemn, vopsită în roșul mașinilor de pompieri. Un chelner veni și le spuse ceva într-o limbă ce i se păru lui Fat Charlie că nu sună precum italiana. Spider zise:

— Dos ciocolatos, gagiule, iar omul dădu din cap și plecă.

— Bine, zise Fat Charlie. Acum m-ai vîrît într-o belea foarte mare. Or să mă hăituiască. O să apar în ziare.

— Și ce-or să-ți facă? întrebă Spider, zîmbind. Or să te bage la închisoare?

— Oh, te rog să mă lași în pace!

Sosi ciocolata fierbinte. Chelnerul le-o turnă în cești mici. Avea cam aceeași temperatură ca lava topită, era ceva pe la jumătatea drumului între supă de ciocolată și o cremă de ou — din ciocolată — și mirosea uluitor de bine.

— Noi doi am transformat întîlnirea de familie într-o nebunie, nu-i așa? zise Spider.

— Noi? își exprimă foarte bine indignarea Fat Charlie. Nu eu mi-am furat logodnica. Nu eu am făcut să fiu dat afară de la slujbă. Nu eu am făcut să fiu arestat.

— Nu, spuse Spider. Dar ai fost cel care ai adus păsările, nu-i așa?

Fat Charlie luă o primă înghițitură — foarte mică — din ciocolata fierbinte.

— Ah! Cred că mi-am ars gura.

Apoi se uită la fratele său și văzu pe figura acestuia propria-i expresie: grijă, oboseală, spaimă.

— Da, eu am adus păsările. Acum ce facem?

— Apropo, cei de aici fac un fel de mîncare cu tăiței care-i foarte bună.

— Ești sigur că sîntem în Italia?

— Nu prea.

— Pot să te întreb ceva?

Spider dădu din cap.

Fat Charlie încercă să găsească modul cel mai potrivit ca să-și exprime gîndurile.

— Chestia cu păsările. Cînd se întorc toate în același timp, de parcă ar fi scăpat dintr-un film de Alfred Hitchcock, crezi că-i ceva ce se întîmplă numai în Anglia?

— De ce?

— Pentru că am impresia că porumbeii ne-au observat, spuse el și arătă către capătul îndepărtat al pieții.

Porumbeii nu făceau ceea ce fac de obicei porumbeii. Nu ciuguleau firimituri de sandvișuri, nici nu se plimbau cu capul în jos, căutînd mîncarea aruncată de turiști. Stăteau liniștiți și se uitau. O bătaie din aripi și li se alătură o altă sută de păsări, majoritatea așezîndu-se pe statuia unui bărbat gras care purta o pălărie enormă, statuie care domina centrul pieții. Fat Charlie se uită la porumbei, porumbeii se uitară la el.

— Care-i cel mai rău lucru care ni se poate întîmpla? îl întrebă el în șoaptă pe Spider. Să se găinățeze toți pe noi?

— Nu știu. Dar mă aștept la ceva mai rău de atît. Termină-ți ciocolata.

— E fierbinte!

— Înseamnă că avem nevoie de două sticle cu apă. *Garçon!*

Un susur ușor de aripi. Plesnetul altor păsări ce soseau. Și, acoperind toate aceste sunete, uguitul de tonalitate joasă, secretos.

Chelnerul le aduse sticlele cu apă. Spider — Fat Charlie observă că purta iarăși jacheta sa de piele neagră cu roșu — le puse în buzunar.

— Sînt doar niște porumbei, spuse Fat Charlie, dar chiar în clipa în care le rosti numele, își dădu seama că vorbele sale erau nepotrivite.

Nu erau doar niște porumbei. Erau o armată. Statuia bărbatului gras aproape dispăruse sub penele cenușii și purpurii.

— Îmi plăceau mai mult păsările așa cum erau înainte să se asocieze împotriva noastră.

— Sînt pretutindeni, spuse Spider. Închide ochii, îi spuse el lui Fat Charlie, apucîndu-l de mînă.

Păsările se ridicară toate odată. Fat Charlie închise ochii.

Porumbeii năvăliră ca lupul în stînă...

Urmă tăcere și îndepărtare, iar Fat Charlie își zise *Sînt într-un cuptor*. Deschise ochii și-și dădu seama că așa era: un cuptor din dune roșii care se întindeau în depărtare, pînă cînd dispăreau în cerul de culoare sidefie.

— Deșert, zise Spider. Mi se pare o idee bună. O zonă fără păsări. Un loc în care poți să termini o conversație. Ține, spuse el și-i întinse lui Fat Charlie o sticlă cu apă.

— Mulțumesc.

— Vrei să-mi spui de unde vin păsările?

— Există un loc, începu Fat Charlie. M-am dus acolo. Erau o mulțime de animale-oameni. Ei... ei toți îl cunoșteau pe tata. Unul dintre ei era o femeie, un fel de femeie-pasăre.

— *Există un loc*, îl maimuțări Spider. Chestia asta mi-e de mare folos!

— Acolo era latura unui munte cu peșteri în ea. Și o prăpastie care coboară în nimicnicie. De parcă ar fi fost locul în care se sfîrșește lumea.

— E locul în care începe lumea, îl corectă Spider. Am auzit de peșteri. O fată pe care am cunoscut-o cîndva mi-a povestit totul despre ele. Dar n-am fost niciodată acolo. Deci te-ai întîlnit cu Femeia Pasăre și...

— S-a oferit să te facă să pleci. Și... am acceptat oferta.

— Asta, zise Spider cu un zîmbet de vedetă de cinema, a fost o mare prostie.

— I-am spus să nu-ți facă rău.

— Și ce credeai că o să-mi facă? O să-mi scrie o misivă politicoasă?

— Nu știu. Nu gîndeam. Eram supărat.

— Grozav! Și dacă individa o să-și facă treaba, o să fii supărat și mort. Puteai să-mi spui pur și simplu să plec.

— Ți-am spus.

— Hmmm. Și ce-am zis?

— Că-ți place casa mea și că nu pleci nicăieri.

Spider bău puțină apă.

— Zi-mi *exact* ce i-ai spus.

Fat Charlie încercă să-și amintească. Și cînd se gîndi i se păru că spusese ceva bizar.

— I-am spus doar că-i dau ei moștenirea de sînge a lui Anansi, mărturisi el, fără chef.

— Ce?

— Așa mi-a cerut ea să zic.

Spider se uită la el, fără să-i vină să creadă.

— Dar nu-i vorba numai de mine! E vorba de amîndoi!

Fat Charlie simți brusc că i se usucă gura. Speră că-i din cauza aerului din deșert și sorbi din sticla cu apă.

— Bine. De ce în deșert? întrebă Fat Charlie.

— Nu-s păsări. Îți amintești?

— Și alea ce-s? întrebă el, arătînd cu degetul.

La început păreau mărunte, apoi cei doi își dădură seama că erau la mare înălțime. Se roteau, legănîndu-și aripile.

— Vulturi, zise Spider. Nu atacă ființe vii.

— Așa e. Și porumbeii se sperie de oameni, zise Fat Charlie.

Punctele de pe cer se roteau mai jos, iar păsările păreau să crească pe măsură ce coborau.

— Ai dreptate, zise Spider. Rahat!

Nu mai erau singuri. Cineva se uita la ei de pe o dună îndepărtată. Un privitor obișnuit ar fi confundat silueta cu o sperietoare.

— Pleacă! răcni spre ea Fat Charlie, iar cuvintele îi fură înghițite de nisip. Îmi iau cuvîntul înapoi! Rup înțelegerea! Lasă-ne în pace!

Un fîlfîit al hainei în vîntul fierbinte, iar duna fu din nou pustie.

— A plecat, zise Fat Charlie. Cine s-ar fi gîndit că-i atît de simplu?

Spider îl bătu pe umăr și-i arătă ceva cu degetul. Acum femeia în pardesiu cafeniu stătea pe movila de nisip cea mai apropiată de ei, atît de aproape, încît Fat Charlie putea să-i vadă negrul sticlos al ochilor.

Vulturii erau niște umbre negre zdrențuite. Aterizară și-și întinseră gîturile și capetele pleșuve, mov — fără pene, pentru că-i mai ușor așa să-ți vîri capul în cadavre putrede — uitîndu-se miopi spre cei doi frați, ca și cum s-ar fi întrebat dacă să aștepte pînă cînd oamenii vor muri sau trebuie să facă ceva ca să grăbească procesul.

— A mai fost ceva în înțelegerea aceea? întrebă Spider.

— Poftim?

— A mai fost ceva? Ți-a dat ceva care să marcheze încheierea înțelegerii? Uneori lucrurile de felul ăsta implică un schimb...

Vulturii înaintau, pas cu pas, strîngîndu-și rîndurile, micșorînd cercul. Pe cer se vedeau și alte dungi negre, care creșteau și planau către ei. Spider îl prinse pe Fat Charlie de mînă.

— Închide ochii!

Frigul îl izbi pe Fat Charlie ca un pumn în burtă. Trase aer în piept și avu impresia că-i îngheață plămînii. Tuși și strănută, iar vîntul urlă ca o fiară imensă.

Deschise ochii.

— Pot să știu și eu unde am nimerit de data asta?

— În Antarctica, răspunse Spider, care-și trăsese fermoarul jachetei și părea că nu se sinchisește de frig. E cam răcoare aici.

— N-ai și soluții de mijloc? Am trecut direct din deșert în cîmpurile înghețate.

— Aici nu-s păsări, zise Spider.

— N-ar fi fost mai ușor să ne ducem în interiorul unei clădiri frumoase și fără păsări? Am fi putut să mîncăm...

— Grozav! Acum te plîngi că-i puțin cam frig!

— Nu-i puțin cam frig, sînt minus patruzeci și cinci de grade! Apropo, *uită-te!*

Fat Charlie arătă către cer. O dungulită ștearsă, ca o literă „m" în miniatură desenată pe cer, stătea nemișcată în aerul rece.

— Un albatros, zise el.

— Fregată, spuse Spider.

— Poftim?

— Nu-i albatros. E fregată. Probabil că nu ne-a observat.

— Poate că nu ne-a văzut. Dar ei ne-au văzut.

Spider se întoarse și înjură în șoaptă. Probabil că nu se strînseseră un milion de pinguini care se împleticeau, alunecau și se tîrau pe burtă către cei doi frați, dar arătau ca și cum ar fi fost. Ca regulă generală, apropierea pinguinilor sperie doar peștișorii, dar cînd numărul este suficient de mare...

Fat Charlie întinse mîna fără să i se spună și o prinse pe cea a lui Spider. Apoi închise ochii.

Cînd îi deschise, se afla într-un loc mai călduros. Deschise ochii, dar nu sesiză nici o diferență. Totul din jur avea culoarea nopții.

— Am orbit?

— Sîntem într-o mină de cărbuni dezafectată, răspunse Spider. Am văzut o fotografie a locului ăsta acum cîțiva ani, într-o revistă. Sîntem în siguranță aici, dacă n-or fi stoluri de cintezoi fără vedere care s-or fi obișnuit să profite de beznă și care mănîncă bucăți de cărbune.

— A fost o glumă, nu-i așa? Chestia cu cintezoii fără vedere.

— Oarecum...

Fat Charlie oftă, iar oftatul său provocă ecoul în peștera subterană.

— Dacă ai fi plecat, dacă ai fi părăsit casa mea atunci cînd ți-am cerut, n-am fi ajuns să avem belele astea.

— Vorbele tale nu ne ajută cu nimic.

— Nici n-am intenționat asta. Doar Dumnezeu știe cum o să-i explic lui Rosie toată povestea...

Spider își drese glasul.

— N-ai de ce să fii îngrijorat în privința asta...

— De ce?

— A rupt orice legătură cu noi.

Urmă o tăcere îndelungată, apoi Fat Charlie zise:

— Sigur că da.

— Am încurcat rău lucrurile, recunoscu Spider, oarecum jenat.

— Ce să-i explic? Dacă o să-i spun că n-am fost tu, că tu ai pretins că ești eu...

— Am făcut deja asta. Atunci ea a decis că nu mai vrea să aibă de-a face cu nici unul dintre noi.

— Nici cu mine?

— Da. Uite ce-i, se auzi vocea lui Spider în beznă. N-am vrut să... Cînd am venit să te văd, am vrut doar să te salut. Nu să... Am complicat situația, nu-i așa?

— Vrei să spui că-ți pare rău?

Tăcere. Apoi Spider zise:

— Cred că da.

Din nou tăcere. Fat Charlie spuse:

— Atunci chiar că-mi pare rău că i-am spus Femeii Pasăre să mă scape de tine.

Îi era mai ușor să vorbească fără să-l vadă pe Spider.

— Da... Mulțumesc. Aș vrea să știu cum am putea să scăpăm și noi de ea.

— *O pană!* exclamă Fat Charlie.

— Nu m-ai înțeles.

— M-ai întrebat dacă mi-a dat ceva, ca să încheiem înțelegerea. Mi-a dat. Mi-a dat o pană.

— Unde e?

Fat Charlie încercă să-și amintească.

— Nu-s foarte sigur. O aveam cînd m-am trezit în casa doamnei Dunwiddy. N-o aveam cînd am urcat în avion. Presupun că a rămas la doamna Dunwiddy.

Tăcerea care urmă fu lungă, întunecată, neîntreruptă. Fat Charlie începu să se întrebe dacă nu cumva Spider plecase și-l părăsise în bezna subterană. În cele din urmă zise:

— Mai ești aici?

— Încă mai sînt.

— Ce ușurare! Dacă m-ai abandona aici, n-aș ști cum să ies.

— Nu mă ispiti.

Din nou tăcere.

— În ce țară sîntem? întrebă Fat Charlie.

— Cred că în Polonia. Ți-am spus că am văzut o poză. Numai că în fotografie erau aprinse luminile.

— Trebuie să vezi fotografii ale locurilor, ca să te duci în ele?

— Trebuie să știu unde se află.

Pe Fat Charlie îl uimi cîtă liniște era în mină. Locul acela avea o tăcere specifică. Se întreba cum e cu tăcerile. Se deosebea tăcerea din mormînt de — să zicem — tăcerea din spațiul cosmic?

— Mi-o amintesc pe doamna Dunwiddy, zise Spider. Miroasea a violete.

Cineva care ar fi zis „Nu mai avem nici o speranță. O să murim" ar fi avut mai mult entuziasm în glas.

— Da, ea e, spuse Fat Charlie. Mică și bătrînă ca munții. Cu ochelari cu lentile groase. Cred că trebuie să ne ducem să luăm pana de la ea. Apoi o s-o dăm înapoi Femeii Pasăre. Ca să pună capăt coșmarului acesta.

Fat Charlie termină ultima sticlă cu apă pe care o luaseră din piața cea mică dintr-un loc care nu era în

Italia. Înșurubă dopul la loc și puse recipientul gol în întuneric, întrebîndu-se dacă gestul său însemna că aruncase ceva pe jos, din moment ce nu-l vedea nimeni.

— Hai să ne ținem de mînă și să ne ducem s-o vedem pe doamna Dunwiddy.

Spider scoase un sunet. Nu unul semeț, ci unul care exprima jenă și nesiguranță. Fat Charlie își imaginâ că Spider se dezumflase în beznă ca o broască sau ca un balon vechi de-o săptămînă. Fat Charlie își dorea ca Spider s-o lase mai moale, nu să-l audă gemînd îngrozit ca un puști de șase ani.

— Las-o baltă. Ți-e frică de doamna Dunwiddy.

— Eu... nu pot să mă apropii de ea.

— Dacă te consolează cu ceva, atunci află că îmi era frică de ea cînd eram copil, iar cînd am întîlnit-o la înmormîntare mi-am dat seama că nu era chiar atît de rea. Absolut deloc. E doar o doamnă în vîrstă, spuse Fat Charlie și o revăzu aprinzînd lumînările negre și aruncînd ierburile în castron. Poate cam fantomatică. Dar o să fie bine cînd o s-o vezi.

— M-a făcut să plec, zise Spider. Nu voiam să plec. Dar i-am spart globul din grădină. O chestie mare, din sticlă, ca un glob uriaș pentru Crăciun.

— Și eu am făcut asta. S-a enervat foarte tare.

— Știu, zise glasul din beznă, un glas încet, speriat și tulburat. A fost în același timp. Atunci a început totul.

— Da... Oricum, nu-i sfîrșitul lumii. Du-mă în Florida și o să iau pana de la doamna Dunwiddy. Mie nu mi-e frică. Tu o să stai deoparte.

— Nu pot să fac asta. Nu pot să mă duc unde este și ea.

— Ce încerci să-mi spui? Că a făcut un ordin de restricție de natură magică?

— Cam așa ceva. Da. Îmi lipsește Rosie, zise Spider. Îmi pare rău.

Fat Charlie se gîndi la Rosie. Descoperi că-i e foarte de greu să-și amintească figura ei. Se gîndi că n-o s-o aibă de soacră pe mama lui Rosie. Se gîndi la cele două

siluete văzute prin perdea la fereastra dormitorului. Zise:

— N-are de ce să-ți pară rău. Dacă vrei, poate să-ți pară rău că te-ai purtat ca un ticălos. Dar poate că așa a fost mai bine.

Fat Charlie simți o durere în zona inimii, dar știa că spusese adevărul. E mai ușor să spui lucruri adevărate în întuneric.

— Știi ce mi se pare fără sens în toată povestea asta? întrebă Spider.

— Totul.

— Nu. Doar un singur lucru. Nu înțeleg de ce s-a implicat Femeia Pasăre. N-are nici un sens.

— Tata a supărat-o.

— Tata i-a supărat pe toți. Sigur că Femeia Pasăre greșește. Iar dacă voia să ne ucidă, de ce n-a încercat să facă asta?

— I-am dat descendența de sînge.

— Mi-ai spus. Nu, e vorba de altceva și nu-mi dau seama. Ține-mă de mînă, zise Spider, după o tăcere îndelungată.

— Să închid și ochii?

— Poți să faci și asta.

— Unde mergem? Pe lună?

— O să te duc într-un loc unde o să fii în siguranță, zise Spider.

— Foarte bine. Îmi place să fiu în siguranță. Unde?

Apoi, fără să deschidă ochii, Fat Charlie știu. Duhoarea era ucigătoare: trupuri nespălate, toalete la care nu se trăsese apa, dezinfectant, cearșafuri vechi și apatie.

— Pun pariu că aș fi fost în siguranță și într-un hotel de lux, zise el cu glas tare, dar nu era nimeni acolo care să-l audă.

Se așeză pe patul ca un prici din celula cu numărul șase și-și puse pătura subțire pe umeri. Putea să rămînă acolo veșnic.

După o jumătate de oră, veni cineva și-l conduse în camera pentru interogatoriu.

— Salut, zise Daisy, zîmbind. Vrei o ceașcă de ceai?

— Poți să nu te obosești inutil. Mă uit și eu la televizor. Știu cum se petrec lucrurile. E chestia aia cu polițaiul bun și polițaiul rău, nu-i așa? Tu îmi dai o ceașcă de ceai și o prăjitură Jaffa, după care apare un ticălos dur și nervos, care începe să țipe, îmi varsă ceaiul pe jos și începe să-mi mănînce prăjiturile Jaffa, apoi tu îl împiedici să mă lovească, îl pui să-mi dea ceaiul și prăjiturile înapoi, iar eu, recunoscător, o să-ți spun tot ce vrei să știi.

— Putem să trecem peste asta, zise Daisy, și să-mi spui direct ce vrem să știm. Oricum, nu avem prăjituri Jaffa.

— Ți-am spus tot ce știu, zise Fat Charlie. Totul. Grahame Coats mi-a dat un cec de două mii și mi-a spus să-mi iau două săptămîni de vacanță. A zis că era mulțumit că-i atrăsesem atenția asupra unor nereguli. Apoi mi-a cerut parola de pe calculator și mi-a spus la revedere. Cu asta, povestea se încheie.

— Și spui că nu știi nimic despre dispariția lui Maeve Livingstone?

— Nici n-am întîlnit-o cu adevărat. Poate am văzut-o o dată, cînd a venit la birou. Am vorbit la telefon de cîteva ori. Voia să discute cu Grahame Coats. I-am spus că cecul îi fusese trimis prin poștă.

— Și fusese?

— Nu știu. Cred că da. Doar nu crezi că am vreo legătură cu dispariția ei!

— Nu, zise Daisy. Nu cred.

— Pentru că, sincer vorbind, nu știu cum... Ce nu crezi?

— Nu cred că ai vreo legătură cu dispariția lui Maeve Livingstone. Nu cred că ai vreo legătură cu neregulile financiare petrecute la Agenția Grahame Coats, deși cineva s-a străduit foarte mult ca să pară că ai. Însă e destul de evident că practicile contabile bizare și scurgerile de bani preced angajarea ta. Ești acolo doar de doi ani.

— Aproape, spuse Fat Charlie, care-și dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

— Știu că cei mai mulți polițiști din cărți și din filme sînt idioți, mai ales în cărțile cu un pensionar care luptă împotriva delincvenților sau cu un detectiv particular dur. Îmi pare rău că nu avem prăjituri Jaffa. Dar nu sîntem proști complet.

— N-am zis că sînteți, spuse Fat Charlie.

— Nu, dar așa ai gîndit. Ești liber. Cu scuze, dacă vrei așa ceva.

— Și unde a dispărut Maeve Livingstone? întrebă Fat Charlie.

— Ultima oară a fost văzută însoțindu-l pe Grahame Coats în biroul acestuia.

— Ah!

— Apropo de ceașca de ceai. Vrei?

— Da. Presupun că oamenii voștri au cercetat camera secretă din biroul lui Grahame Coats. Cea din spatele raftului cu cărți.

Spre lauda lui Daisy, trebuie să spunem că a răspuns, foarte calmă:

— Nu cred că au cercetat-o.

— N-ar fi trebuit să știe nimeni despre ea, zise Fat Charlie, dar am intrat o dată în biroul lui, cînd raftul cu cărți fusese împins, iar Grahame Coats era în încăperea aia. Am plecat, pentru că nu-l spionam.

— O să cumpăr niște prăjituri Jaffa în drum, făgădui Daisy.

Fat Charlie nu era convins că-i place libertatea. Implica prea mult aer liber.

— Te simți bine? îl întrebă Daisy.

— Da.

— Pari cam nervos.

— Chiar sînt. Pare caraghios, dar... am o chestie legată de păsări.

— O fobie?

— Cam așa ceva.

— Acesta e termenul obișnuit pentru teama irațională față de păsări.

— Și cum se numește teama rațională față de păsări? întrebă el, apoi hăpăi prăjitura Jaffa.

După o tăcerea îndelungată, Daisy zise:

— Oricum, în mașină nu-i nici o pasăre.

Apoi opri mașina pe linia galbenă dublă din fața birourilor Agenției Grahame Coats. Cei doi intrară în clădire.

Rosie stătea întinsă în bazinul de pe puntea unei nave de croazieră coreene* cu o revistă pe cap și cu mama ei alături, încercînd să-și amintească de ce i se păruse o idee bună să petreacă o vacanță împreună.

Pe nava de croazieră nu existau ziare englezești, iar Rosie nu le simțea lipsa. Simțea lipsa altor lucruri. În mintea ei, nava era un fel de purgatoriu plutitor ce devenea suportabil doar datorită insulelor pe care le vizitau aproape în fiecare zi. Ceilalți pasageri coborau la țărm, făceau cumpărături, zburau cu parașuta trasă de-o barcă cu motor, sau făceau călătorii cu nave piratерești, unde se servea rom cu sifon. Iar Rosie mergea și ea și discuta cu oamenii.

Vedea oameni îndurerați, vedea oameni ce păreau flămînzi sau chinuiți, și dorea să-i ajute. Lui Rosie i se părea că toate puteau fi reparate. Numai că era nevoie de cineva care să le repare.

---

* Nava se numise *Sunny Archipelago* pînă cînd ajunsese subiectul știrilor internaționale ca urmare a unei epidemii de gastroenterită. O tentativă de a o repune în funcțiune fără a-i schimba inițialele, făcută de președintele firmei, care nu vorbea engleza atît de bine cum credea el, a făcut ca vasul să se aleagă cu numele *Squeak Attack*. (n.a.).

Sunny Archipelago — arhipelagul însorit; Squeak Attack — personaj din filmul de desene animate Ice Age (n.t.).

Maeve Livingstone se așteptase ca moartea să însemne o mulțime de lucruri, dar *enervarea* nu făcuse parte dintre acestea. Și era enervată. Se plictisise să se treacă prin ea, să fie ignorată și, mai ales, să nu fie în stare să părăsească birourile din Aldwych.

— Adică, dacă aș putea să bîntui undeva, îi spunea ea recepționistei, de ce să nu bîntui Domerset House, de vizavi? O clădire drăguță, cu vedere excelentă spre Tamisa, cu caracteristici arhitecturale impresionante. Și cu niște restaurante mici și drăguțe. Chiar dacă nu mai am nevoie să mănînc, e distractiv să privești oamenii.

Annie recepționera — a cărei slujbă de la dispariția lui Grahame Coats consta în a răspunde la telefon cu o voce plictisită „Din nefericire, nu știu" la majoritatea întrebărilor ce i se puneau și care, atunci cînd nu făcea asta, telefona prietenelor sale și analizau toată povestea aceea misterioasă în șoaptă, emoționate — nu răspunse, așa cum nu răspunsese la nimic din ce-i spusese Maeve pînă atunci.

Monotonia fu întreruptă de sosirea lui Fat Charlie Nancy, însoțit de polițistă.

Lui Maeve îi plăcuse Fat Charlie, chiar și atunci cînd slujba acestuia îl obliga s-o asigure că cecul îi fusese trimis prin poștă și avea să ajungă curînd, dar acum ea vedea lucrurile cum nu le văzuse înainte. În jurul lui pluteau umbre, care se țineau la oarecare distanță: lucruri neplăcute care aveau să vină. Fat Charlie arăta ca un om ce fugea de ceva, iar acest lucru o îngrijoră pe Maeve.

Îi urmă pînă în biroul lui Grahame Coats și fu încîntată să vadă că Fat Charlie se duse drept la raftul cu cărți din fundul încăperii.

— Și unde-i tăblia secretă? întrebă Daisy.

— Nu-i o tăblie. Era o ușă. În spatele raftului cu cărți de aici. Poate are un comutator secret sau ceva de genul ăsta.

Daisy se uită la raft.

— Grahame Coats și-a scris autobiografia? îl întrebă ea pe Fat Charlie.

— N-am auzit niciodată să fi făcut așa ceva.

Atunci Daisy împinse exemplarul legat în piele pe care scria *Viața mea de Grahame Coats*. Se auzi un clinchet, iar raftul cu cărți se trase de lîngă perete, scoțînd la iveală o ușă încuiată din spatele lui.

— Avem nevoie de un lăcătuș, zise ea. Și nu cred că mai avem nevoie de dumneavoastră, domnule Nancy.

— În regulă. Bine, spuse Fat Charlie. A fost... interesant.

Apoi zise:

— Nu cred că ți-ar plăcea. Să mîncăm. Împreună. Într-o zi.

— Dim sum*, răspunse ea. Duminică la amiază. Plătim nemțește. Trebuie să fii acolo cînd deschid, la ora unsprezece și jumătate, altfel o să stăm la coadă o veșnicie.

Îi scrise adresa restaurantului pe o hîrtie și i-o dădu lui Fat Charlie.

— În drum spre casă să fii atent la păsări, zise ea.

— O să fiu. Ne vedem duminică.

Lăcătușul desfăcu un portofel negru din pînză și scoase din el cîteva bucăți subțiri de metal.

— Sincer vorbind, nu cred că oamenii învață ceva, spuse el. Nu-i adevărat că broaștele bune sînt scumpe. Uitați-vă la ușa asta. O piesă drăguță. Solidă. Ți-ar trebui o jumătate de zi ca s-o spargi cu un aparat de sudură. Și strică toată chestia cu o broască pe care o poate deschide și un copil de cinci ani, cu o agrafă de păr... Gata... Ușor precum coborîtul din tren.

Împinse ușa. Aceasta se deschise și văzură cu toții ce era pe podea.

---

* dim sum — gustări chinezești, din carne sau legume (n.t.).

— Pentru Dumnezeu, exclamă Maeve Livingstone. *Asta nu-s eu!*

Crezuse că o să simtă mai multă afecțiune pentru trupul ei, dar acesta îi amintea de un animal mort de pe marginea drumului.

Curînd, încăperea se umplu cu oameni. Maeve, care nu avusese niciodată răbdare să urmărească filme polițiste, se plictisi rapid. O interesă ce se întîmpla doar cînd se simți împinsă — fără putință de împotrivire — pe scări, pe ușa din față, în timp ce rămășițele ei erau luate de acolo discret, într-un sac albastru de plastic.

— Așa e mai bine, zise Maeve Livingstone.

Era afară.

Cel puțin ieșise din clădirea de birouri din Aldwych.

Evident, știa că există niște reguli. Trebuia să existe niște reguli. Numai că nu le cunoștea.

Se pomeni dorindu-și să fi fost mai credincioasă în timpul vieții, dar nu reuși să se imagineze într-o asemenea postură. Ca fetiță, nu fusese în stare să-și imagineze un Dumnezeu care urăște pe cineva suficient de mult ca să-l condamne la o tortură veșnică în iad, în principal pentru că nu crezuse cum se cuvine în El. Cînd crescuse, îndoielile din copilărie se solidificaseră într-o certitudine de stîncă: viața, de la naștere la mormînt, era tot ce exista, restul era imaginar. O credință bună, care-i permisese să răzbească, dar care era pusă acum la încercare în modul cel mai dur.

Sincer vorbind, Maeve nu era convinsă că o viață petrecută în rîndurile credincioșilor bisericii potrivite ar fi pregătit-o pentru așa ceva. Maeve ajunsese imediat la concluzia că, într-o lume bine organizată, moartea trebuie să fie ca un soi de vacanță de lux, cu toate cheltuielile incluse, în care la început ți se dă un plic plin cu tichete, bonuri de reducere, planuri și mai multe numere de telefon, unde să suni dacă ai necazuri.

Nu mergea. Nu zbura. Se mișca precum vîntul, ca un vînt rece de toamnă care-i face pe oameni să tremure în timp ce trece și care agită frunzele căzute pe pavaj.

Se duse acolo unde se ducea prima oară cînd venea în Londra: la Selfridges, magazinul universal din Oxford Street. Maeve lucrase în raionul de cosmetice de la Selfridges cînd fusese mult mai tînără, între slujbe de dansatoare, și-și făcuse o obligație să revină de cîte ori putea și să cumpere farduri scumpe, așa cum își promisese, în zilele de demult, că o să facă.

Bîntui raionul de farduri pînă se plictisi, apoi aruncă o privire prin cel de mobilă de casă. N-o să mai cumpere niciodată altă masă pentru prînz, dar nu strica să arunce o privire...

Apoi se plimbă prin raionul din Selfridges dedicat distracțiilor de acasă, raion înconjurat de ecrane de televizor de toate mărimile. Pe unele se vedeau știrile. Sunetul fusese închis, dar imaginea ce apărea pe fiecare ecran era cea a lui Grahame Coats. Supărerea crescu în ea, fierbinte ca lava topită. Imaginea se schimbă și acum Maeve se văzu pe sine — un viodeoclip în care apărea alături de Morris. Recunoscu videoclipul ca fiind scheciul „Încinge-mă și te pup de te saturi" din emisiunea *Presupun că sînteți Morris Livingstone.*

Își dori să găsească o metodă ca să-și încarce telefonul. Chiar dacă singura persoană care i-ar răspunde ar fi vocea aceea enervantă care semăna cu cea a unui vicar, tot ar vorbi cu ea. Dar cel mai mult își dorea să discute cu Morris. El știa ce trebuia să facă. De data asta o să-l lase să vorbească. De data asta o să-l asculte.

— Maeve?

Figura lui Morris se uita la ea de pe o sută de ecrane de televizor. O clipă, își spuse că-și imagina, că făcea parte din știri, dar Morris se uita la ea îngrijorat și-i rosti numele încă o dată, iar ea își dădu seama că era chiar el.

— Morris...

El zîmbi — zîmbetul lui celebru — și fiecare figură de pe fiecare ecran se concentră asupra ei.

— Bună, iubito, mă întrebam de ce durează atît de mult. Ei bine, e timpul să vii dincoace.

— Dincoace?

— În partea cealaltă. Să ieși din vale. Dincolo de cortină. Oricum, gata!

Și întinse spre ea o sută de mîini din o sută de ecrane.

Maeve știu că trebuia doar să-l prindă de mînă. Fu surprinsă auzindu-se zicînd:

— Nu, Morris. N-o să fac asta.

O sută de figuri identice arătară perplexe.

— Maeve, iubito, trebuie să lași carnea în urmă.

— Asta-i evident, dragă. O s-o fac. Îți promit că o s-o fac. De îndată ce-o să fiu gata.

— Maeve, ești moartă. Nu poți să fii mai gata de atît!

Maeve oftă.

— Mai am cîteva treburi de rezolvat.

— De exemplu?

Meave se îndreptă.

— Ei bine, plănuiesc să-l găsesc pe individul ăla, Grahame Coats, și apoi... să fac ceea ce fac fantomele. Să-l bîntui sau ceva de genul ăsta.

Pe figura lui Morris se citea neîncrederea.

— Vrei să-l bîntui pe Grahame Coats? De ce?

— De aia. N-am terminat treaba aici, zise ea, strîngîndu-și buzele într-o linie subțire și ridicîndu-și bărbia.

Morris Livingstone se uită la ea din o sută de ecrane de televizor în același timp, apoi clătină din cap cu un amestec de admirație și de exasperare. Se căsătorise cu ea pentru că era propria-i stăpînă și o iubise din acest motiv, însă își dorea acum să fi fost în stare s-o convingă de ceva măcar o singură dată. Dar în loc să încerce s-o convingă, zise:

— Pisicuțo, nu plec nicăieri. Să-mi spui cînd ești gata.

Și imaginea sa începu să se șteargă.

— Morris, ai idee cum aș putea să-l găsesc? întrebă ea.

Dar imaginea soțului său dispăruse complet, iar acum televiziunea prezenta vremea.

Fat Charlie o întîlni pe Daisy pentru dim sum-ul de duminică, într-un restaurant slab luminat din micul chinatown din Londra.

— Arăți bine, zise el.

— Mulțumesc, răspunse ea. Mă simt groaznic. Am fost scoasă din cazul Grahame Coats. Acum este vorba de o investigație completă privind o asasinare. Recunosc că am avut noroc că m-am ocupat de caz atît de mult timp.

— Dacă nu te-ai fi ocupat de caz, n-ai fi avut plăcerea să mă arestezi.

— Așa e, răspunse Daisy, care avu drăgălășenia să pară ușor rușinată.

— Există ceva indicii?

— Chiar dacă există, nu pot să-ți vorbesc despre ele.

La masa lor fu adus un cărucior, iar Daisy alese mai multe farfurii cu gustări de pe el.

— Există teoria că Grahame Coats a sărit în apă dintr-un feribot din Marea Mînecii. Ultima sa achiziție cu cartea de credit fusese un bilet pentru Dieppe.

— Și crezi că așa s-au petrecut lucrurile?

Daisy luă cu bețișoarele o perișoară din farfurie și o aruncă în gură.

— Nu, răspunse ea. Eu presupun că a plecat undeva unde nu există tratate de extrădare. Probabil în Brazilia. Uciderea lui Maeve Livingstone pare să fi fost o chestie de moment, dar restul a fost pregătit cu minuțiozitate. Pusese la punct un adevărat sistem. Banii intrau în conturile clienților. Grahame își lua cei cincisprezece la sută din ceea ce era la vedere și avea grijă să ia mult mai mult din ceea ce nu se vedea. O grămadă de cecuri din străinătate n-au ajuns niciodată în conturile clienților. E remarcabil de cîtă vreme durează afacerea asta.

Fat Charlie mestecă o sferă de orez cu ceva dulce înăuntru, apoi zise:

— Cred că știu unde se află.

Daisy încetă să-și mestece perișoara.

— Mi-a venit ideea din felul în care ai spus că ar fi plecat în Brazilia. Ca și cum ai fi știut că nu-i acolo.

— Asta-i treaba poliției, spuse ea. Mi-e teamă că nu pot să comentez subiectul. Ce mai face fratele tău?

— Nu știu. Cred că a plecat. Camera lui nu mai era cînd am ajuns acasă.

— Camera lui?

— Lucrurile sale. Și-a luat lucrurile. Și de atunci n-a mai dat nici un semn de viață, spuse Fat Charlie, apoi sorbi din ceaiul de iasomie. Sper că-i bine.

— Crezi că s-ar putea să nu fie?

— Suferă de aceeași fobie ca mine.

— Chestia cu păsările. Da, zise Daisy, dînd din cap, compătimitoare. Și ce mai fac logodnica și viitoarea soacră?

— Hmmm... Nu cred că expresia mai este valabilă.

— Ah!

— Au plecat.

— Asta din cauză că ai fost arestat?

— Din cîte știu eu, nu.

Daisy se uită la el ca un spiriduș plin de înțelegere.

— Îmi pare rău.

— Da... În acest moment n-am slujbă, n-am viață amoroasă și — mulțumită eforturilor tale — vecinii sînt convinși că sînt un asasin al bandelor jamaicane. Unii dintre ei trec pe trotuarul celălalt, ca să mă evite. Pe de altă parte, vînzătorul de ziare vrea să-i dau o lecție individului care a bătut-o pe fata lui.

— Și ce i-ai spus?

— Adevărul. Nu-mi imaginez că m-a crezut. Mi-a dat o pungă cu uscățele cu ceapă și brînză și un pachet cu bomboane cu mentă și mi-a spus că o să mai primesc și altele, dacă o să fac treaba.

— O să treacă.

Fat Charlie oftă.

— Mă simt groaznic.

— Ei, nu-i sfîrșitul lumii!

Își plătiră fiecare partea, iar cînd le aduse restul, chelnerul le dădu două prăjituri cu răvaș.

— Ce scrie la tine? întrebă Fat Charlie.

— *Stăruința îți va fi răsplătită,* citi Daisy. Dar la tine?

— Același lucru, răspunse el. Vechea stăruință...

Apoi mototoli răvașul, făcîndu-l un ghemotoc de mărimea unui bob de mazăre și-l vîrî în buzunar. După aceea o conduse la stația de metrou din Leicester Square.

— Se pare că-i ziua ta norocoasă, zise Daisy.

— Ce vrei să spui?

— Nu-i nici o pasăre în jur.

Și auzindu-i spusele, Fat Charlie își dădu seama că avea dreptate. Nu se vedea nici un porumbel, nici un graur. Nici măcar o vrabie.

— *Întotdeauna* sînt păsări în Leicester Square.

— Astăzi nu sînt. Poate au treabă în altă parte, zise Daisy.

Se opriră la metrou și, într-o clipă de prostie, Fat Charlie își închipui că o să-l sărute la despărțire. Daisy nu făcu asta. Se mulțumi să zîmbească și-i zise „fii binecuvîntat", iar el îi făcu semn cu mîna, fără să fie sigur că gestul lui fusese un fluturat de mînă sau o tresărire involuntară, apoi ea coborî pe scări și dispăru din vedere.

Fat Charlie se întoarse în Leicester Square, îndreptîndu-se apoi spre Piccadilly Circus.

Scoase răvașul din buzunar și-l desfăcu. „Ne întîlnim la Eros" scria în bilet, iar alături se vedea o schiță sumară a ceva ce semăna cu un asterisc mare, dar care, la nevoie, putea fi considerat un păianjen.

În timp ce mergea, se uită la cer și la clădiri. Nici o pasăre, lucru ciudat, pentru că în Londra fuseseră întotdeauna păsări. Fuseseră întotdeauna păsări pretutindeni.

Spider stătea deja sub statuie, citind *News of the World*. Ridică privirea cînd Fat Charlie se apropie.

— Să știi că nu-i Eros, spuse Fat Charlie. E statuia Milei Creștine.

— Atunci de ce-i goală și ține un arc și o săgeată? Asta nu mi se pare o chestie ce dovedește milă, nici o chestie teribil de creștină.

— Ți-am spus ce am citit, îi replică Fat Charlie. Unde ai fost? Mi-am făcut griji pentru tine.

— Sînt bine. M-am străduit să evit păsările, am încercat să mă lămuresc cum stau lucrurile.

— Ai observat că astăzi nu-i nici o pasăre?

— Am observat, dar nu știu ce să cred. M-am tot gîndit. Știi, ceva nu-i în regulă în povestea asta.

— Nimic nu-i în regulă, zise Fat Charlie.

— Nu, eu mă refeream la faptul că nu-i în regulă că Femeia Pasăre încearcă să ne facă rău.

— Sigur că nu-i în regulă. E un lucru foarte, foarte rău. Îi spui tu chestia asta sau trebuie să i-o spun eu?

— Nu rău în sensul ăsta. Rău... cum să-ți spun? Adică, în ciuda filmului lui Hitchcock, păsările nu-s teribil de potrivite ca să faci rău cuiva. Sigur, sînt moartea înaripată pentru insecte, dar nu-s foarte bune ca să atace oamenii. Milioanele de ani le-au învățat că s-ar putea ca oamenii să le mănînce, așa că instinctul le spune să ne lase în pace.

— Nu le spune tuturor, replică Fat Charlie. Nu și vulturilor. Sau corbilor. Aceștia se întorc pe cîmpul de luptă, după ce bătălia s-a sfîrșit. Și așteaptă să mori.

— Poftim?

— Am spus că vulturii și corbii fac excepție. Asta nu înseamnă că...

— Nu, zise Spider, concentrîndu-se. Mi-a zburat din minte. M-ai făcut să mă gîndesc la ceva, aproape că rezolvasem problema... Ai reușit să dai de doamna Dunwiddy?

— I-am telefonat doamnei Higgler, dar n-a răspuns nimeni.

— Atunci du-te și discută cu ele.

— Frumos din partea ta să-mi propui acest lucru, dar sînt lefter. Sînt falit. Curățat complet. Nu-mi permit să traversez Atlanticul, dus și întors. Nu mai am slujbă. Sînt...

Spider căută în jacheta sa neagră-stacojie și scoase un portofel. Luă din el un teanc de bancnote de toate culorile și-l vîrî în mîna lui Fat Charlie.

— Ține. Ar trebui să-ți ajungă să te duci și să te întorci. Numai adu pana aia.

— Uite ce-i, zise Fat Charlie. Ți-a trecut prin minte că s-ar putea ca tata să nu fie mort?

— Poftim?

— M-am tot gîndit. Poate că toată chestia asta e o glumă a lui. Seamănă cu glumele lui, nu-i așa?

— Nu știu. S-ar putea, zise Spider.

— Eu sînt convins. Primul lucru pe care am să-l fac o să fie următorul: o să mă duc la mormîntul lui și...

Nu mai spuse nimic în continuare pentru că atunci apărură păsările. Păsări de oraș: vrăbii și grauri, porumbei și ciori. Mii și mii, se vălureau și se ondulau în timp ce zburau ca un covor, ca un zid de păsări ce venea pe Regent Street către Fat Charlie și către Spider. O falangă cu pene, uriașă cît un zgîrie nori, complet netedă, complet imposibilă, în mișcare, dînd din aripi și plutind. Fat Charlie o văzu, dar lucrurile nu i se potriveau în minte. Se uită în sus și încercă să priceapă ceea ce vedea.

Spider îl apucă de cot și-i strigă:

— Fugi!

Fat Charlie se întoarse să fugă. Spider își strînse liniștit ziarul și-l aruncă la coș.

— Fugi și tu!

— Nu te vor pe tine. Încă nu, zise Spider și rînji; rînjetul acela convinsese mai mulți oameni decît vă imaginați să facă lucruri pe care nu voiau să le facă; iar Fat Charlie voi cu adevărat să fugă. Adu pana. Găsește-l și pe tata, dacă mai e pe aici. *Pleacă*!

Fat Charlie o luă din loc.

Zidul de păsări se roti și se transformă, deveni o morișcă de păsări ce se îndreptă către statuia lui Eros și către bărbatul de lîngă ea. Fat Charlie fugi în pragul unei uși și văzu cum baza tornadei întunecate îl izbi pe Spider. Își imagină că-l aude pe fratele său țipînd prin zbîrnîitul asurzitor al aripilor. Poate că-l auzise cu adevărat.

Apoi păsările dispărură, iar strada rămase goală. Vîntul împrăștie o mînă de fulgi pe pavajul cenușiu.

Fat Charlie se uită la ele și i se făcu rău. Dacă vreunul dintre trecători văzuse ce se întîmplase, nu reacționase în nici un fel. Dar Fat Charlie era convins că nimeni nu văzuse nimic, în afară de el.

Lîngă statuie, acolo unde fusese fratele său, stătea o femeie. Pardesiul ei cafeniu, zdrențit, flutura în bătaia vîntului. Fat Charlie se duse către ea.

— Cînd am spus că vreau să plece am vrut să spun „să plece din viața mea". Nu să faci ceea ce ai făcut cu el.

Femeia îl privi și nu zise nimic. În ochii unor păsări de pradă există o nebunie, o ferocitate care intimidează. Fat Charlie încercă să nu se lase intimidat.

— Am greșit, zise el. Sînt dornic să plătesc pentru greșeala mea. Ia-mă pe mine în locul lui. Adu-l înapoi.

Femeia continuă să-l privească, apoi zise:

— Copil al lui Compé Anansi, fii sigur că va sosi și rîndul tău. Cînd va veni timpul.

— De ce l-ai vrut pe el?

— Nu l-am vrut, îi spuse femeia. De ce să-l vreau? Am o obligație față de altcineva. O să-l predau, iar obligația mea va fi îndeplinită.

Ziarul fîlfîi, iar Fat Charlie rămase singur.

Capitolul Unsprezece

ÎN CARE ROSIE ÎNVAȚĂ SĂ REFUZE STRĂINII ȘI FAT CHARLIE PRIMEȘTE O CHITRĂ

Fat Charlie se uită spre mormîntul tatălui său și întrebă cu voce tare:

— Ești acolo? Dacă ești, ieși afară. Trebuie să discut cu tine.

Se duse pînă la florile care marcau mormîntul și privi în jos. Nu știa la ce să se aștepte — o mînă care se împinge prin pămînt, se întinde și-l prinde de picior — dar nu se întîmplă nimic de felul ăsta.

Și fusese atît de sigur...

Fat Charlie merse spre ieșirea din Grădina Odihnei simțindu-se ca un prost, ca un participant la un joc televizat care tocmai a făcut greșeala să-și parieze milionul de dolari susținînd că Mississippi e mai lung decît Amazonul. Ar fi trebuit să știe. Tatăl lui era mort definitiv, iar el cheltuise banii lui Spider pe aiureli. A stat și a plîns la moriștile din Babyland, iar jucăriile* păreau mai triste și mai singuratice decît și le amintea.

Femeia îl aștepta în parcare, sprijinită de mașina ei și fumînd o țigară. Părea stînjenită.

— Bună ziua, doamnă Bustamonte, zise Fat Charlie.

---

* parodie a textului din Biblie: am stat și am plîns la zidurile Babilonului... (n.t.).

Bătrîna trase încă un fum din țigară, apoi o aruncă pe asfalt și o strivi sub talpa pantofului ei fără toc. Era îmbrăcată în negru. Părea obosită.

— Bună, Charles.

— Dacă m-aș fi așteptat să întîlnesc pe cineva aici, atunci m-aș fi așteptat s-o întîlnesc pe doamna Higgler. Sau pe doamna Dunwiddy.

— Callyanne a plecat. Doamna Dunwiddy m-a trimis aici, pentru că vrea să te vadă.

E ca o mafie, își spuse Fat Charlie. *O mafie de după menopauză.*

— O să-mi facă o ofertă pe care n-o pot refuza?

— Mă îndoiesc. Nu se simte prea bine.

— Oh!

Fat Charlie se urcă în mașina pe care o închiriase și se ținu după Camry-ul doamnei Bustamonte pe străzile din Florida. Fusese sigur în privința tatălui său. Fusese sigur că-l va găsi în viață. Fusese sigur că o să-l ajute...

Parcară în fața casei doamnei Dunwiddy. Fat Charlie se uită la curtea din față, la flamingo din plastic decolorați, la gnomi și la sfera roșie, reflectorizantă, care stătea pe o mică plintă din ciment ca un glob enorm de Crăciun. Se duse pînă la sferă, care semăna cu aceea pe care o spărsese pe cînd era copil și se văzu distorsionat, uitîndu-se spre el însuși.

— Pentru ce-i asta?

— Pentru nimic. Îi plăcea cum arată.

În interiorul casei, mirosul de violete era dens și apăsător. Alanna, mătușa lui Fat Charlie, ținea în poșetă un tub cu bomboane de violete de Parma, dar pînă și un copil ahtiat după dulciuri precum Fat Charlie n-ar fi mîncat așa ceva decît dacă n-ar fi avut de ales. Casa aceea mirosea precum dulciurile. Fat Charlie nu se mai gîndise la violete de Parma de douăzeci de ani. Se întrebă dacă se mai fabricau asemenea bomboane. Și de ce le fabricase cineva vreodată...

— E la capătul holului, zise doamna Bustamonte, oprindu-se și arătîndu-i încotro s-o ia.

Fat Charlie intră în dormitorul doamnei Dunwiddy.

Patul nu era mare, dar doamna Dunwiddy zăcea în el ca o păpușă supradimensionată. Purta ochelari și ceva ce era prima bonetă de noapte pe care o văzuse Fat Charlie, o chestie din dantelă îngălbenită, de culoarea paiului. Bătrîna se sprijinea pe un munte de perne, și sforăia încet, cu gura deschisă.

Fat Charlie tuși.

Doamna Dunwiddy își săltă capul, deschise ochii și se uită la el. Arătă cu degetul către noptiera de lîngă pat, iar Fat Charlie luă paharul cu apă de acolo și i-l întinse. Bătrîna îl luă cu amîndouă mîinile, ca o veveriță ce ține o nucă, apoi sorbi îndelung înainte să-i dea paharul înapoi.

— Mi se usucă gura, zise ea. Știi cît de bătrînă sînt?

— Hmmm, făcu Fat Charlie, apoi decise că nu exista un răspuns corect. Nu știu.

— O sută patru.

— Uluitor! Și sînteți într-o formă atît de bună! E minunat...

— Taci din gură, Fat Charlie!

— Îmi pare rău.

— Să nu mai spui niciodată „îmi pare rău" așa, ca un cîine care și-a făcut nevoile pe podeaua bucătăriei. Ține capul sus. Privește lumea drept în ochi. M-ai auzit?

— Da. Îmi pare rău. Adică da.

Femeia oftă.

— Vor să mă ducă la spital. Le-am spus că atunci cînd ai o sută patru ani ai dreptul să mori în patul tău. Cu mult timp în urmă am făcut copii în patul ăsta și i-am născut în patul ăsta și a naibii să fiu dacă o să mor în altă parte. Și încă ceva...

Se opri din vorbă, închise ochii și respiră încet, profund. Fat Charlie fu convins că adormise, dar bătrîna deschise ochii și zise:

— Fat Charlie, dacă te întreabă cineva dacă vrei să trăiești o sută patru ani, să zici nu. Te doare totul. Totul. Te doare în locuri pe care nu le-a descoperit încă nimeni.

— O să țin minte.

— Să nu te răzgîndești.

Fat Charlie se uită la femeia mititică din patul alb de lemn.

— Pot să spun că-mi pare rău?

Doamna Dunwiddy se uită într-o parte, vinovată.

— Ți-am făcut rău, zise ea. Cu mult timp în urmă, ți-am făcut rău.

— Știu, zise Fat Charlie.

Cu toate că era pe moarte, doamna Dunwiddy îi aruncă lui Fat Charlie privirea aceea care-i făcea pe copiii sub cinci ani să fugă plîngînd la mamele lor.

— Cum adică știi?

— Am descoperit, răspunse Fat Charlie. Probabil că nu totul, dar am descoperit o parte. Nu-s prost.

Bătrîna îl privi calmă prin sticlele groase ale ochelarilor și zise:

— Nu. Nu ești prost. Asta-i adevărat.

Apoi întinse mîna ei noduroasă.

— Dă-mi înapoi apa. Așa-i mai bine.

Își sorbi apa, lipăind în ea cu o limbă mică, purpurie.

— E bine că ai venit astăzi aici. Mîine, casa va fi plină cu nepoți și strănepoți îndurerați, care or să încerce să mă facă să mor în spital și să le dau diferite lucruri. Nu mă cunosc. Am supraviețuit tuturor copiilor mei. Tuturor.

— O să-mi spuneți despre răul pe care mi l-ați făcut? întrebă Fat Charlie.

— N-ar fi trebuit să-mi spargi sfera din grădină.

— Știu că n-ar fi trebuit.

Fat Charlie își aminti, așa cum îți amintești lucruri din copilărie, în parte amintiri, în parte amintiri de amintiri: căutase mingea de tenis în curtea doamnei Dunwiddy și, după ce ajunsese acolo, luase sfera reflectorizantă ca să-și privească fața în ea, distorsionată și

imensă; scăpase globul pe aleea pietruită și-îl văzuse sfărîmîndu-se în mii de ciobulețe de sticlă. Își aminti degetele bătrîne, dar puternice, care-l înhățaseră de ureche și-l tîrîseră din curte în casă...

— L-ați izgonit pe Spider. Nu-i așa? întrebă el.

Bătrînei îi atîrna falca, precum unui buldog mecanic. Femeia dădu din cap.

— Am vrut să pedepsesc. N-am intenționat să iasă așa. În zilele alea, toată lumea știa un pic de magie. Nu aveam toate DVD-urile, telefoanele celulare și cuptoarele cu microunde de acum, dar știam o grămadă de lucruri. Am vrut doar să-ți dau o lecție. Erai atît de plin de tine, numai răutate și replici acide. Așa că l-am scos pe Spider din tine, ca să-ți dau o lecție.

Fat Charlie auzi cuvintele, însă nu le află înțelesul.

— L-ați scos?

— L-am rupt din tine. Am scos toate șmecheriile. Toată răutatea. Tot ce era diabolic. Am greșit, recunoscu ea și oftă. Nimeni nu mi-a spus că dacă faci vrăji unor... unor oameni ca aceia din sîngele tatălui tău, vrăjile vor mări totul. Totul va deveni mai mare, spuse ea și mai sorbi o înghițitură de apă. Mama ta n-a crezut niciodată. N-a crezut cu adevărat. Spider era mai rău decît tine. Tatăl tău n-a spus nimic pînă cînd l-am făcut pe Spider să plece. Iar atunci mi-a spus doar că dacă nu poți să repari lucrurile, înseamnă că nu ești fiul lui.

Fat Charlie vru să se certe cu ea, să-i spună că totul era o aiureală, că Spider nu era o parte din el, după cum el, Fat Charlie, nu era o parte din marea întunericului. În loc să spună toate astea, se mulțumi să întrebe:

— Unde-i pana?

— Despre ce pană vorbești?

— Cînd m-am întors din locul acela, locul cu prăpăstii și peșteri, țineam în mînă o pană. Ce ați făcut cu ea?

— Nu-mi amintesc. Sînt o femeie bătrînă. Am o sută patru ani.

— Unde e? întrebă Fat Charlie.

— Am uitat.
— Vă rog să-mi spuneți.
— N-o am.
— Cine o are?
— Callyanne.
— Doamna Higgler?
Bătrîna se aplecă spre el și-i destăinui:
— Celelalte două sînt niște fetițe. Sînt zăpăcite.
— Am telefonat la doamna Higgler înainte să vin aici. M-am oprit la casa ei înainte să mă duc la cimitir. Doamna Bustamonte mi-a spus că a plecat.
Doamna Dunwiddy se mișcă ușor în pat, dinr-o parte în alta, ca și cum s-ar fi legănat să adoarmă. Zise:
— N-o să mai fiu multă vreme aici. Am încetat să mănînc hrană solidă după ce ai plecat ultima oară. Am terminat. Numai apă. Unele femei spun că l-au iubit pe tatăl tău, dar eu l-am cunoscut cu mult înaintea lor. Pe cînd arătam bine, m-a luat la dans. M-a luat și m-a învîrtit. Era bătrîn încă de atunci, dar tot mai făcea o fată să se simtă deosebită. Tu n-ai simțit...
Se opri și mai sorbi o gură de apă. Îi tremurau mîinile. Fat Charlie îi luă paharul gol.
— O sută patru, zise ea. Și n-am stat în pat în timpul zilei decît cînd eram lăuză. Iar acum am ajuns la sfîrșit.
— Sînt sigur că o să atingeți o sută cinci, zise Fat Charlie, fără să pară prea convins.
— Să nu mai spui așa ceva, zise bătrîna, părînd alarmată. *Să nu mai spui!* Familia ta a produs destule necazuri. Să nu te apuci să faci să se întîmple diferite lucruri.
— Eu nu sînt ca tatăl meu, spuse Fat Charlie. Eu n-am puteri magice. Nu mai ținești minte că Spider a primit toate darurile astea ale familiei?
Bătrîna nu părea să-l asculte.
— Cînd ne duceam să dansăm, cu mult înainte de Al Doilea Război Mondial, tăticul tău vorbea cu șeful orchestrei și acesta îl chema deseori să cînte împreună

cu ei. Toți rîdeau și aplaudau. Așa făcea el să se întîmple lucruri. Cîntînd.

— Unde-i doamna Higgler?

— S-a dus acasă.

— Casa ei e goală. Mașina ei nu-i acolo.

— *S-a dus acasă.*

— Adică e moartă?

Bătrîna de pe cearșafurile albe gemu și gîfîi. Părea că nu mai e în stare să vorbească. Îi făcu semn. Fat Charlie întrebă:

— Să cer ajutor?

Bătrîna dădu din cap, apoi continuă să geamă, să gîfîie, să tușească, în timp ce Fat Charlie ieși ca s-o cheme pe doamna Bustamonte. Aceasta stătea în bucătărie, uitîndu-se la *Oprah* la un televizor foarte mic.

— Vrea să vă vadă, îi spuse Fat Charlie.

Doamna Bustamonte ieși, apoi se întoarse cu cana goală de apă.

— Ce i-ai spus de ai adus-o în starea asta?

— A avut un atac de cord?

Doamna Bustamonte se uită la el.

— Nu, Charles. Rîdea de tine. Spunea că ai făcut-o să se simtă bine.

— Oh! A spus că doamna Higgler s-a dus acasă. Am întrebat-o dacă asta înseamnă că a murit.

Doamna Bustamonte zîmbi.

— E în Saint Andrews, zise ea. Callyanne s-a dus în Saint Andrews.

Apoi umplu cana cu apă la robinetul de la chiuvetă.

Fat Charlie spuse:

— Cînd a început toată povestea asta, am crezut că lupta se dă între mine și Spider, iar voi patru sînteți de partea mea. Iar acum Spider a fost luat, iar eu mă lupt cu voi patru.

Bătrîna opri apa și-l privi posomorîtă.

— Nu mai cred pe nimeni, zise Fat Charlie. Probabil că doamna Dunwiddy se preface că-i bolnavă. Probabil că după ce o să plec o să coboare din pat și o să tragă

un charleston în jurul dormitorului.

— Nu mai mănîncă. Spune că îi provoacă dureri în interior. Nu-și umple stomacul cu nimic. Doar cu apă.

— Unde-i în Saint Andrews? întrebă Fat Charlie.

— Pleacă, zise doamna Bustamonte. Familia ta a făcut destul rău aici.

Fat Charlie păru că vrea să spună ceva, dar se răzgîndi și plecă fără să scoată o vorbă.

Doamna Bustamonte luă cana cu apă și o duse doamnei Dunwiddy care zăcea liniștită în pat.

— Fiul lui Nancy ne urăște, zise doamna Bustamonte. Ce i-ai spus?

Doamna Dunwiddy nu răspunse. Doamna Bustamonte ascultă și cînd fu sigură că femeia mai în vîrstă respira încă, îi luă ochelarii cei groși și-i puse lîngă pat, apoi trase cearșaful, ca să-i acopere doamnei Dunwiddy umerii.

Apoi așteptă să se sfîrșească.

Fat Charlie plecă, neștiind prea bine unde să se ducă. Traversase Atlanticul a treia oară în două săptămîni, iar banii pe care îi dăduse Spider erau pe sfîrșite. Era singur în mașină și, fiind singur, începu să fredoneze.

Trecu pe lîngă grupul de restaurante jamaicane cînd observă un anunț într-o vitrină: *Preț redus către insule.* Opri și intră înăuntru.

— Noi, cei de la A-One travel sîntem aici ca să vă îndeplinim orice dorință de a călători, zise agentul de voiaj, cu tonul șoptit și jenat al doctorului cînd spune unui pacient că membrul respectiv trebuie amputat.

— Da. Mulțumesc. Care-i cea mai ieftină cale de a ajunge în Saint Andrews?

— Vreți să mergeți în vacanță?

— Nu. Vreau să merg acolo doar pentru o zi. Poate pentru două zile.

— Cînd vreți să plecați?

— În după-amiaza asta.

— Glumiți?

— Nici un pic.

Individul se uită lugubru la un ecran de calculator. Apăsă niște taste.

— Nu găsesc nimic mai ieftin de o mie două sute de dolari.

— Oh! gemu Fat Charlie.

Alte apăsări de taste. Individul pufni.

— Cred că-i o greșeală. Stați un pic.

Formă un număr de telefon.

— Oferta e încă valabilă?

Notă niște cifre într-un blocnotes. Se uită la Fat Charlie.

— Dacă puteți să vă duceți pentru o săptămînă și veți sta la hotelul Dolphin, vă pot oferi o săptămînă de vacanță pentru cinci sute de dolari, în care se includ și mesele luate la hotel. Zborul vă va costa doar taxele de intrare în aeroport.

— Care-i șmecheria? se miră Fat Charlie.

— E o promoție a turismului în insulă. Ceva legat de un festival muzical. Nu credeam că mai e valabilă. Dar știți ce se spune: primești pentru cît plătești. Iar dacă vreți să mîncați în altă parte, o să vă coste...

Fat Charlie îi dădu omului cinci bancnote mototolite de cîte o sută de dolari.

Daisy începu să se simtă precum tipul acela de polițist pe care-l vezi doar în filme: dur, trecut prin multe și gata oricînd să încalce regulile; felul de polițist care vrea să știe dacă te simți norocos sau ești dispus să-ți faci ziua plăcută; și, mai ales, acel fel de polițist care spune „sînt prea bătrîn pentru un asemenea rahat". Avea douăzeci și șase de ani și voia deja să spună oamenilor că era prea bătrînă pentru un asemenea rahat. Era însă conștientă că acest lucru era ridicol, mulțumesc foarte mult.

În momentul acela stătea în biroul superintendentului detectiv Camberwell și spunea:

— Da, domnule. Saint Andrews.

— Am fost acolo în vacanță cu cîțiva ani în urmă, împreună cu fosta doamnă Camberwell. Un loc foarte plăcut. Prăjituri cu rom.

— Pare să fie acolo, domnule. Imaginile din camerele de luat vederi de la Gatwick îl arată clar. A călătorit sub numele Bronstein. Roger Bronstein a zburat la Miami, a schimbat avionul și a luat legătura spre Saint Andrews.

— Ești sigură că e el?

— Sînt sigură.

— Bine, zise Camberwell. Ne-a fraierit. Nu există tratat de extrădare.

— Trebuie să existe *ceva*.

— Hmm. Putem să-i blocăm conturile care au rămas și să-i punem bunurile sub sechestru — și o să facem asta — dar ne va folosi ca o umbrelă solubilă în apă. Probabil că individul are bani puși în locuri unde să nu-i găsim și să nu ne putem atinge de ei.

— Dar a înșelat oamenii, zise Daisy.

Superintendentul se uită la ea ca și cum n-ar fi fost sigur la ce se uită.

— Nu-i chiar atît de simplu. Dacă hoții ar respecta legile, ar fi fost în tabăra noastră. Dacă individul se întoarce, atunci o să-l arestăm.

Strivi un omuleț de plastilină, transformîndu-l într-o minge de plastilină, apoi o frămîntă și o aplatiză, apăsînd-o între degetul mare și arătător.

— Pe vremuri puteai să pretinzi că ești sanctuar într-o biserică, zise el. Dacă stăteai în biserică, legea nu se putea atinge de tine. Chiar dacă ucisesești un om. Sigur, asta îți limita viața socială...

Apoi se uită la Daisy, de parcă s-ar fi așteptat să plece. Tînăra zise:

— A omorît-o pe Maeve Livingdtone. Și-a înșelat clienții ani de zile.

— Și?

— Trebuie să-l predăm justiției.

— Nu te ambala, îi zise superintendentul.

Iar Daisy își zise *Sînt prea bătrînă pentru un asemenea rahat.* Își ținu gura, iar cuvintele i se plimbară prin minte.

— Nu te ambala, repetă superintendentul, care strînse fișia de plastilină într-un cub grosolan, apoi îl zdrobi între degetul gros și arătător. Eu nu mă enervez. Gîndește ca un agent de trafic. Grahame Coats este o mașină parcată pe linia galbenă dublă, dar care a plecat înainte să apuci să-l amendezi. Da?

— Da, spuse Daisy. Sigur. Îmi pare rău.

— Bine, zise el.

Daisy se întoarse la biroul ei, intră pe pagina de web internațională a poliției și timp de cîteva ore cercetă ce opțiuni avea. În cele din urmă se duse acasă. Carol se uita la *Coronation Street*, mîncînd korma de pui încălzită la microunde.*

— Fac o pauză, zise Daisy. Plec în vacanță.

— Nu mai ai nici o zi de concediu, îi atrase atenția Carol.

— Păcat. Sînt prea bătrînă pentru un asemenea rahat.

— Oh! Și unde pleci?

— Mă duc să caut un infractor, zise Daisy.

Lui Fat Charlie îi plăcea Caribbeair. Era o companie de transport aerian internațională, dar acționa ca o companie locală de autobuze. Însoțitoarea de zbor îi zise „dragule" și-l sfătui să se așeze unde are chef.

Fat Charlie se întinse pe trei scaune și adormi. În visul său, mergea sub un cer arămiu, iar universul era tăcut și nemișcat. Mergea către o pasăre, mai mare decît un oraș, cu ochii de flăcări, cu ciocul deschis, iar Fat Charlie merse în cioc și pătrunse în gîtul făpturii.

---

* Coronation Street — cel mai lung serial de televiziune britanic — lansat în decembrie 1960 — și cu cea mai mare audiență; korma — mîncare de origine indiană, bazată pe curry (n.t.).

Apoi, conform visului, ajunse într-o încăpere cu pereții acoperiți de pene moi și de ochi rotunzi ca ochii de bufniță, care nu clipeau.

Spider era în centrul încăperii, cu picioarele și mîinile întinse. Era legat cu lanțuri făcute din oase — ca acelea din gîtul puilor de găină — care porneau din fiecare colț al camerei și care îl țineau strîns, ca pe o muscă prinsă într-o pînză de păianjen.

Oh, zise Spider, *tu erai!*

Da, răspunse Fat Charlie în vis.

Lanțul de oase se întinse și smuci de carnea lui Spider, iar Fat Charlie văzu durerea pe figura acestuia.

Da, zise Fat Charlie, *putea să fie mai rău.*

Nu cred că acum e prea rău, spuse fratele său. *Cred că are anumite planuri în legătură cu mine. În legătură cu noi. Numai că nu știu ce sînt ei.*

Ei sînt niște păsări, zise Fat Charlie. *Cît de rău poate să fie?*

Ai auzit de Prometeu?

Hmmm...

A dat focul omului. A fost pedepsit de zei să fie înlănțuit de o stîncă. În fiecare zi, un vultur venea și-i sfîșia ficatul.

Și nu i s-a terminat ficatul?

Îi creștea unul nou în fiecare zi. Asta era un lucru bun.

Urmă o pauză. Cei doi frați se priviră.

O să rezolv problema, spuse Fat Charlie. *O să repar totul.*

Probabil că tot așa cum ai rezolvat și celelalte lucruri din viața ta, rînji Spider, fără veselie.

Îmi pare rău.

Nu. Mie îmi pare rău, oftă Spider. *Deci ai un plan?*

Un plan?

Asta înseamnă că n-ai. Atunci fă ce ai de făcut. Scoate-mă de aici.

Ești în iad?

Nu știu unde sînt. Probabil că ăsta e iadul păsărilor. Trebuie să mă scoți de aici.

Cum?

Ești fiul tatălui nostru, nu-i așa? Ești fratele meu. Fă ceva, dar scoate-mă de aici.

Fat Charlie se trezi tremurînd. Asistenta de zbor îi aduse cafea, iar el o bău, recunoscător. Se trezise complet și nu mai avea chef să adoarmă din nou, așa că citi Caribbeair Magazine și află multe lucruri folositoare despre Saint Andrews.

Află că Saint Andrews nu era cea mai mică dintre insulele Caraibe, deși oamenii uitau de ea cînd făceau lista insulelor. Fusese descoperită de spanioli în jurul anului 1500, o insulă nelocuită, cu un munte vulcanic, plină de animale, ca să nu mai pomenim mulțimea de plante. Se spunea că orice plantai în Saint Andrews creștea.

A aparținut spaniolilor, apoi englezilor, apoi olandezilor, după aceea din nou englezilor, apoi, la scurt timp după ce-și declarase independența în 1962, aparținuse maiorului F. E. Garrett, care preluase conducerea, întrerupsese relațiile diplomatice cu alte țări — cu excepția Albaniei și Congo-ului- și condusese mulți ani țara cu o mînă de fier pînă la moartea sa accidentală, cînd căzuse din pat. Căzuse din pat destul de rău, pentru că-și fracturase o mulțime de oase, în ciuda prezenței în dormitorul său a unui pluton de soldați, care au declarat că încercaseră cu toții — dînd greș — să oprească prăbușirea maiorului Garrett, dar în ciuda eforturilor lor, acesta era mort cînd ajunse în singurul spital din insulă. De atunci, Saint Andrews fusese condusă de un guvern local binevoitor, și fusese prietenă cu toți.

Avea kilometri întregi de plaje nisipoase și o pădurice mică, tropicală, în centrul insulei; avea banane, trestie de zahăr, un sistem bancar care încuraja investițiile străine și depunerile în străinătate, nu avea tratate

de extrădare cu nimeni — probabil cu excepția Albaniei și a Congo-ului.

Saint Andrews era cunoscută în special pentru bucătăria sa. Locuitorii săi pretindeau că fac pui înăbușit mai bun ca în Jamaica, ied cu sos de curry mai bun ca în Trinidad, pește zburător la grătar mai bun decît îl fac creolii din Barbados.

În Saint Andrews existau două orașe: Williamstown, în partea de sud a insulei, și Newcastle, în nord. Acolo se țineau tîrguri pe stardă, în care se putea cumpăra tot ce creștea pe insulă, și existau mai multe supermarketuri, în care se puteau cumpăra aceleași lucruri, dar la preț dublu. Cîndva, Saint Andrews avea să aibă un aeroport internațional adevărat.

Opiniile în privința portului adînc din Williamstown erau împărțite. Dar nimeni nu putea să tăgăduiască faptul că acesta permitea accesul unor nave de croazieră mari, adevărate insule plutitoare, pline cu oameni care schimbau economia și natura din Saint Andrews, așa cum schimbau economia din multe insule din Caraibe. În perioada de vîrf, în golful Williamstown ajungeau cîte șase nave de croazieră și mii de oameni așteptau să debarce, să-și dezmorțească picioarele, să cumpere diferite lucruri. Iar oamenii din Saint Andrews bombăneau, dar îi întîmpinau pe vizitatori pe țărm, le vindeau tot felul de lucruri, îi îndopau pînă nu mai puteau să mănînce, apoi îi trimiteau înapoi pe vapoarele lor...

Avionul societății Caribbeair aterizâ cu o zdruncinătură care-l făcu pe Fat Charlie să scape revista. O puse înapoi în buzunarul scaunului din fața sa, coborî scara și ajunse pe pistă.

Era după-amiaza tîrziu.

Fat Charlie luă un taxi care să-l ducă de la aeroport la hotel. În timpul drumului, află o grămadă de lucruri care nu erau menționate în revista societății Caribbeair. De exemplu, află că muzica, muzica adevărată, muzica potrivită, era cea country și western. În Saint Andrews,

pînă și rastașii* știau asta. Johnny Cash? Era un zeu. Willie Nelson? Un semizeu.

Mai află că nu avea nici un motiv să plece din Saint Andrews. Taximetristul nu găsise nici un motiv să plece din Saint Andrews, deși se gîndise foarte bine. Insula avea o peșteră, un munte și o pădure tropicală. Hoteluri? Avea douăzeci. Restaurante? Mai multe duzini. Mai avea un oraș, trei orășele și o mînă de sate. Mîncare? Aici creșteau de toate. Portocale. Banane. Nucșoară. Aveau pînă și chitre, îi spuse taximetristul.

Fat Charlie exclamă „Nu!", auzind asta, mai mult ca să arate că ia parte la conversație, dar taximetristul păru a lua vorbele lui ca o lipsă de încredere în onestitatea sa. Puse frînă, opri mașina pe marginea drumului, ieși din mașină, se întinse peste un gard, luă ceva dintr-un pom și se întoarse în mașină.

— Uită-te! Nu m-a făcut nimeni mincinos! Ce-i asta?

— O chitră? întrebă Fat Charlie.

— Exact.

Taximetristul aduse din nou mașina pe drum. Îi spuse lui Fat Charlie că Dolphin e un hotel excelent. Fat Charlie avea rude pe insulă? Cunoștea pe cineva de aici?

— De fapt am venit aici ca să găsesc pe cineva. O femeie, răspunse Fat Charlie.

Taximetristul consideră că-i o idee grozavă, pentru că Saint Andrews era locul cel mai potrivit să cauți o femeie. Asta, explică el, pentru că femeile din Saint Andrews erau mai plinuțe decît cele din Jamaica și mai puțin dispuse să te amărască și să-ți rupă inima decît cele din Trinidad. În plus, erau mai frumoase decît femeile din Dominica și bucătărese ca ele nu găseai

---

* rasta — rastafarian, membru al unei grupări din Jamaica, al cărui nume se trage din Ras Tafari, unul dintre titlurile fostului împărat etiopian Haile Selassie, care-i divinizat și venerat (n.t.).

nicăieri pe pământ. Dacă Fat Charlie căuta o femeie, venise în locul potrivit.

— Nu-i vorba de o femeie în general, ci de o anumită femeie, zise Fat Charlie.

Taximetristul îi spuse că asta era ziua lui norocoasă, pentru că el îi cunoștea pe toți cei de pe insulă. Dacă-ți petreci viața într-un loc, ajungi să-i știi pe toți. Era gata să parieze că Fat Charlie nu-i cunoștea din vedere pe toți oamenii din Anglia, iar Fat Charlie recunoscu că așa stăteau lucrurile.

— E vorba de o prietenă de familie, zise Fat Charlie. Se numește doamna Higgler. Callyanne Higgler. Ai auzit de ea?

Taximetristul rămase tăcut un timp, părînd că se gîndește. Apoi spuse nu, nu auzise de ea. Taxiul opri în fața hotelului Dolphin, iar Fat Charlie plăti cursa.

Apoi intră. La recepție se afla o tînără. El îi arătă pașaportul și numărul rezervării. Puse chitra pe biroul ei.

— Aveți bagaje?

— Nu, răspunse Fat Charlie, pe ton de scuză.

— Nimic?

— Nimic, doar chitra asta.

Completă mai multe formulare, apoi tînăra îi dădu cheia și-l îndrumă spre camera sa.

Fat Charlie era în baie cînd auzi un ciocănit în ușă. Își înfășură un prosop în jurul mijlocului. Era portarul.

— V-ați uitat chitra la recepție, zise el și i-o întinse.

— Mulțumesc, spuse Fat Charlie, apoi se întoarse să-și continue baia.

După aceea se băgă în pat și visă lucruri neplăcute.

În casa lui din vîrful muntelui, Grahame Coats avu și el un vis bizar, întunecat și nebinevenit, dar nu neplăcut. Nu și-l aminti prea bine cînd se trezi, dar cînd deschise ochii în dimineața următoare avea impresia vagă că-și petrecuse noaptea vînînd făpturi mai mici

prin iarba înaltă, le spintecase cu lovituri de labă și le sfîșiase trupurile cu dinții.

În visele sale, dinții erau niște arme distrugătoare.

Se trezi din vis simțindu-se tulburat, cu ziua oarecum stricată.

În fiecare dimineață începea o nouă zi și, la doar o săptămînă după ce renunțase la vechea sa viață, Grahame Coats simțea deja frustrările unui om urmărit. Da, avea bazin de înot, avea arbori de cacao, de grepfrut și de nucușoară. Avea o pivniță plină cu vinuri, o cămară goală pentru cărnuri și un centru media. Avea televiziune prin satelit, o colecție mare de DVD-uri, fără a menționa opere de artă în valoare de mii de dolari, pe toți pereții. Avea un bucătar care venea în fiecare zi și-i gătea mîncarea, o femeie care-i îngrijea casa și un bărbat care-i îngrijea grădina (o pereche căsătorită, care veneau zilnic pentru cîteva ore). Mîncarea era excelentă, clima — dacă preferi zilele calde, însorite — era perfectă, dar nimic din toate astea nu-l făceau fericit pe Grahame Coats, așa cum ar fi trebuit.

Nu se răsese de cînd părăsise Anglia, dar nu se alesese cu o barbă, ci doar cu un strat subțire de păr facial, din acela care-i face pe bărbați să arate pișicheri. Avea ochii în niște orbite ca de panda, cu cearcăne atît de negre, încît păreau vînătăi.

Înota în bazin în fiecare dimineață, dar altfel evita soarele. Își spunea că nu strînsese o avere ca s-o piardă din cauza cancerului de piele. Sau din altă cauză.

Se gîndea prea mult la Londra. În Londra, în fiecare dintre restaurantele sale favorite exista un majordom care-i spunea pe nume și avea grijă să fie mulțumit. În Londra existau oameni care-i datorau favoruri și nu întîmpina nici o greutate să obțină bilete la vreo premieră, pentru că în Londra existau teatre în care aveau loc premiere. Își închipuise că o să aibă parte de un exil minunat. Începuse să creadă că se înșelase.

Avînd nevoie de cineva pe care să-l blameze, ajunse la concluzia că toată povestea era din vina lui Maeve

Livingstone. Ea îl împinsese la asta. Încercase să-l jefuiască. Era o scorpie, o tîrfă, o obrăznicătură. Merita tot ce i se întîmplase. Scăpase ușor de ea. Dacă i s-ar fi luat un interviu pentru televiziune, ar fi explicat cu nevinovăție în glas că-și apărase bunurile și onoarea de o nebună periculoasă. Sincer vorbind, fusese o minune că scăpase cu viață din toată povestea aia...

Îi plăcuse să fie Grahame Coats. Acum era Basil Finnegan și avea să rămînă mereu pe insulă. Nu se simțea Basil. Cîștigase cu greu dreptul de a fi Basil — adevăratul Basil murise în copilărie, dar data nașterii sale fusese apropiată de cea a sa. O copie de pe certificatul de naștere, împreună cu un certificat de la un cleric imaginar, iar Grahame se alesese cu un pașaport și cu o identitate. Menținuse în viață identitatea aceea — Basil avea o istorie financiară solidă, Basil călătorise în locuri exotice, Basil cumpărase o casă luxoasă în Saint Andrews fără s-o vadă. Dar în mintea lui Grahame, Basil lucrase pentru el, iar acum servitorul devenise stăpîn. Basil Finnegan îl mîncase de viu.

— Dacă rămîn aici, o să înnebunesc, își zise Grahame Coats.

— Ați spus ceva? întrebă menajera, cu cîrpa de praf în mînă, vîrînd capul pe ușa dormitorului.

— N-am spus nimic, zise Grahame Coats.

— Mi s-a părut că ați spus că o să înnebuniți. Ar trebui să vă plimbați. Plimbatul vă va prinde bine.

Grahame Coats nu se plimba, avea oameni care o făceau pentru el. Dar poate că lui Basil Finnegan îi plăcea să se plimbe. Își puse o pălărie cu boruri late, își schimbă sandalele cu pantofi de plimbare. Își luă telefonul celular, îl instrui pe îngrijitorul grădinii să vină să-l ia cînd o să-l cheme și ieși din casa de pe culme, îndreptîndu-se spre cel mai apropiat oraș.

Lumea e mică. Trebuie să trăiești destul de mult ca să-ți dai seama. Există o teorie care spune că în întreaga lume nu-s decît cinci sute de oameni adevărați (actorii,

restul oamenilor fiind, conform teoriei, doar figuranți) care se cunosc între ei. Și-i adevărat — sau așa pare. În realitate, lumea e alcătuită din mii și mii de grupuri de cîte cinci sute de oameni, care-și petrec viața lovindu-se unii de alții, încercînd să se evite și întîlnindu-se pe neașteptate în aceeași ceainărie din Vancouver. În acest proces există ceva inevitabil. Nu-i doar o coincidență. Așa merge lumea, fără să-i pese de indivizi sau de proprietăți.

Așa că Grahame Coats intră într-o cafenea micuță de pe drumul spre Williamstown, ca să cumpere o băutură răcoritoare și să aibă unde să stea cît timp îi va telefona grădinarului să vină să-l ia.

Comandă o Fanta și se așează la masă. Localul era practic gol, doar două femei, una tînără, una mai în vîrstă, stăteau într-un colț, bînd cafea și scriind vederi.

Grahame Coats se uită afară, spre plaja de dincolo de drum. Își zise că se afla în paradis. Poate că ar trebui să se implice mai mult în politica locală — probabil ca sponsor al artelor. Făcuse deja cîteva donații substanțiale poliției de pe insulă; poate că era nevoie să se asigure că...

O voce din spatele lui, emoționată și tremurătoare, zise:

— Domnul Coats?

Lui Grahame Coats i se opri inima în loc. Cea mai tînără dintre femei se așeză lîngă el. Zîmbea călduros.

— Ce amuzant că v-am întîlnit aici! Sînteți în concediu? întrebă ea.

— Cam așa ceva, zise el; nu știa cine-i femeia aceea.

— Mă mai țineți minte? Rosie Noah. Eram prietenă cu Fat... cu Charlie Nancy. Vă amintiți?

— Bună, Rosie. Sigur că-mi amintesc.

— Sînt într-o croazieră, împreună cu mama mea. Ea scrie vederi pentru cei de acasă.

Grahame Coats aruncă o privire peste umăr către partea din spate a cafenelei, iar ceva ce semăna cu o mumie sud-americană îmbrăcată într-o rochie înflorată

se uita la el.

— Sincer vorbind, nu-s o persoană căreia îi plac croazierele, mărturisi Rosie. Zece zile de mers din insulă în insulă! E plăcut să vezi o figură cunoscută, nu-i așa?

— Evident, spuse Grahame Coats. Să înțeleg că tu și Charles nu mai sînteți... un întreg?

— Da, răspunse ea. Puteți să înțelegeți. Adică nu mai sîntem.

Grahame Coats zîmbi, părînd plin de compasiune. Își luă Fanta și se mută cu Rosie la masa din colț. Mama lui Rosie radia rea voință așa cum un calorifer vechi radiază frig într-o încăpere, dar Grahame Coats era încîntător și dornic să le fie de ajutor, așa că se înțelesese cu ea în toate privințele. Într-adevăr, era uluitor ce-și închipuia compania de turism că poate să facă în zilele noastre; era dezgustător cît de neglijentă era administrația navei de croazieră; era șocant cît de puține lucruri puteai să faci în insule; și jignitor din toate punctele de vedere că pasagerii petreceau zece zile fără cadă de baie, doar cu un duș foarte mic. Groaznic!

Mama lui Rosie îi povesti despre dușmăniile impresionante pe care reușise să le cultive printre anumiți pasageri americani, a căror crimă principală era — din cîte înțelesese Grahame Coats — că-și încărcau cu vîrf farfuriile la bufetul cu autoservire de pe *Squeak Attack* și că se bronzau pe puntea superioară, punte pe care mama lui Rosie decisese din prima zi că o stăpînea fără discuție.

Grahame Coats dădu din cap, scoțînd sunete pline de simpatie în timp ce vitriolul se scurgea peste el, fiind de acord, chicotind și căinînd pînă cînd mama lui Rosie fu gata să-și depășească antipatia manifestată atît față de străini, cît și față de cei ce aveau vreo legătură cu Fat Charlie, și vorbi, și vorbi și tot vorbi... Grahame Coats abia dacă o asculta. Grahame Coats se gîndea.

Își spunea că ar fi fost neplăcut dacă cineva s-ar fi întors în Londra chiar în momentul acela și ar fi informat autoritățile că-l întîlnise pe Grahame Coats

în Saint Andrews. Descoperirea sa era inevitabilă, dar acest inevitabil putea fi amînat.

— Dați-mi voie să vă sugerez o soluție măcar pentru una dintre problemele dumneavoastră, zise Grahame Coats. Am o casă de vacanță, puțin mai încolo. O casă drăguță, cred eu. Și dacă am ceva în plus, atunci e vorba de băi. Vreți să veniți și să vă bucurați de ele?

— Nu, mulțumim, zise Rosie.

Dacă ar fi fost de acord, mama ei i-ar fi atras atenția că trebuie să se întoarcă în Williamstown Port ca să se îmbarce în după-amiaza aceea și ar fi certat-o pentru că acceptase o asemenea invitație din partea unui străin. Așa că Rosie spuse nu.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, zise mama lui Rosie. Am fi încîntate.

Grădinarul apăru curînd într-un Mercedes negru, iar Grahame Coats deschise ușa din spate pentru Rosie și pentru mama acesteia. Le asigură că la va duce în mod sigur în port înainte să plece ultima barcă spre nava lor.

— Unde mergem, domnule Finnegan? întrebă grădinarul.

— Acasă.

— Domnul Finnegan? întrebă Rosie.

— E un nume de familie vechi, zise Grahame Coats, fiind convins că așa era.

Oricum, era numele de familie al cuiva. Grahame Coats închise ușa din spate și se așeza în față.

Maeve Livingstone se rătăcise. Totul începuse bine. Dorise să se ducă acasă, în Pontefract, se pornise un vînt puternic, cutremurător, și într-o clipită ectoplasmică ajunsese acasă. Se plimbase prin casă pentru ultima oară, apoi ieșise afară, în aerul tomnatic. Dorea s-o vadă pe sora ei din Rye, dar înainte să apuce să se gîndească bine se pomenise în grădină, în Rye, privind-o pe sora ei care-și plimba cățelul spaniel zglobiu.

I se păruse atît de ușor...

În momentul acela decisese că vrea să-l vadă pe Grahame Coats. Și de atunci totul mersese aiurea. Se aflase pentru un moment iarăși în biroul din Aldwych, apoi nimerise într-o casă goală din Purley, în care își amintea că Grahame Coats oferise o cină pentru un grup restrîns, cu un deceniu în urmă, apoi...

Apoi se rătăcise. Și lucrurile se înrăutățeau de fiecare dată cînd încerca să se ducă în altă parte.

Nu avea idee unde se afla în clipa aceea. Părea să fie într-un soi de grădină.

O ploaie scurtă udă locul, lăsînd-o neatinsă. Acum solul fumega, iar Maeve își dădu seama că nu era în Anglia. Se întuneca.

Se așeză pe pămînt și începu să se smiorcăie.

Maeve Livingstone, își zise ea, *stăpînește-te!* Dar smiorcăitul continuă și mai tare.

— Doriți o batistă? o întrebă cineva.

Maeve își ridică privirea. Un domn în vîrstă, cu o pălărie verde și cu o mustăcioară subțire, îi oferea o batistă.

Maeve dădu din cap. Apoi zise:

— Probabil că n-o să-mi fie de folos. N-o s-o pot atinge.

Bărbatul zîmbi cu înțelegere și-i oferi batista. Aceasta nu-i căzu printre degete, așa că Maeve își suflă nasul în ea, apoi își șterse ochii.

— Mulțumesc. Îmi pare rău. Am îndurat prea multe.

— Se mai întîmplă, zise bărbatul, după care o privi din cap pînă-n picioare. Ce ești? O stafie?

— Nu, răspunse ea. Nu cred... ce-i o stafie?

— O fantomă.

Din cauza mustăcioarei, bărbatul îi amintea de Cab Calloway sau de Don Ameche, de una dintre vedetele acelea care îmbătrînesc, dar nu încetează să fie vedete. Indiferent cine era bărbatul acela, rămăsese încă o vedetă.

— Oh! Da. Sînt o fantomă. Dumneavoastră?

— Și eu, mai mult sau mai puțin, răspunse el. Oricum, sînt mort.

— Oh! Vă supărați dacă vă întreb unde mă aflu?

— Sîntem în Florida, îi spuse el. În cimitir. Bine că m-ai întîlnit. Ieșisem să mă plimb. Vrei să ne plimbăm împreună?

— N-ar trebui să fiți în groapă? întrebă ea, ezitînd.

— M-am plictisit, răspunse bărbatul. Mi-am zis să mă mai plimb un pic. Poate să pescuiesc un pic...

Maeve ezită, apoi dădu din cap. Era plăcuta să poți să discuți cu cineva.

— Vrei să auzi o poveste? o întrebă bătrînul.

— Nu, recunoscu ea.

El o ajută să se ridice în picioare, apoi merseră prin Grădina Odihnei.

— Foarte bine. Atunci o să încerc să fiu scurt. Să n-o lungesc prea mult. Știi, pot să spun o poveste astfel încît să dureze săptămîni întregi. Totul constă în amănunte — dacă intri în detalii, dacă nu intri... Adică dacă lași de-o parte vremea și cu ce-s îmbrăcați oamenii, poți să reduci povestea la jumătate. Am spus cîndva o poveste...

— Uite ce-i, zise Maeve, dacă ai de gînd să-mi spui o poveste, atunci spune-o și gata!

Era destul de neplăcut că trebuia să meargă pe lîngă drum, prin întunericul dens se lăsa. Maeve își aminti că nu putea fi lovită de vreo mașină care trecea pe șosea, dar asta n-o făcu să se simtă mai bine.

Bătrînul începu să vorbească, fredonînd ușor.

— Cînd spun Tigru, nu trebuie să te gîndești doar la pisica tărcată din India. Așa le spun oamenii felinelor mari — pume, leoparzi, jaguari și toate celelalte. Înțelegi?

— Bineînțeles.

— Bine... Deci... cu mult timp în urmă, începu el, Tigrul avea poveștile. Pe atunci toate poveștile erau poveștile Tigrului, toate cîntecele erau cîntecele Tigrului, aș zice că și glumele erau glumele Tigrului, dar pe

vremea Tigrului nu se spuneau glume. Poveștile Tigrului erau despre cît de tari îți sînt dinții, despre cum vînezi și despre cum ucizi. Nu exista blîndețe în poveștile Tigrului, nici șmecherii, nici împăcare.

Maeve încercă să-și imagineze ce fel de povești putea să spună o felină mare.

— Deci erau violente?

— Uneori. Dar majoritatea erau rele. Pe cînd toate poveștile și toate cîntecele erau ale Tigrului, erau vremuri rele pentru toți. Oamenii luau forma poveștilor și a cîntecelor din jurul lor, mai ales atunci cînd nu aveau cîntece proprii. Iar pe vremea Tigrului toate cîntecele erau macabre. Începeau cu lacrimi, se sfîrșeau cu sînge și erau singurele povești cunoscute din lumea aceea. Atunci a apărut Anansi. Presupun că știi despre Anansi.

— Nu știu nimic, spuse Maeve.

— Dacă ți-aș spune cît de deștept, de frumos și de încîntător era Anansi, aș începe astăzi și n-aș termina pînă joia viitoare, începu bătrînul.

— Atunci n-o face, zise Maeve. Te cred pe cuvînt. Și ce-a făcut Anansi?

— Ei bine, Anansi a cîștigat poveștile. Le-a cîștigat? Nu. Le-a *dobîndit*. Le-a luat de la Tigru și a făcut astfel încît Tigrul să nu mai poată intra în lumea cea adevărată. Nu în carne și oase. Poveștile pe care le spuneau oamenii au devenit poveștile lui Anansi. Asta s-a întîmplat cu zece, cincisprezece mii de ani în urmă. Poveștile lui Anansi conțineau inteligență, șmecherie și înțelepciune. Iar în toată lumea oamenii nu se mai gîndeau doar să vîneze sau să fie vînați. Începuseră să se *gîndească* la modul cum își puteau rezolva problemele — uneori să gîndească astfel încît le transformau în probleme mai mari. Mai trebuia încă să-și umple pîntecele, dar încercau să-și imagineze cum să facă asta fără să muncească — iar din acel moment, oamenii au început să-și folosească mintea. Unii oameni cred că primele unelte au fost armele, dar asta înseamnă să vezi

lucrurile pe dos. Mai întîi oamenii și-au imaginat unelte. Furca a fost înaintea ciomagului. Pentru că oamenii au aflat poveștile lui Anansi, au început să se gîndească și cum să fie sărutați, cum să obțină ceva pe degeaba, fiind mai deștepți sau mai amuzanți. Atunci au început să creeze lumea.

— Asta-i doar un basm, zise Maeve. La început, oamenii au inventat poveștile.

— E vreo diferență? întrebă bătrînul. Poate că Anansi e doar un personaj dintr-o poveste inventată în Africa, în zilele de început ale lumii, de un băiat cu muște pe picioare, care-și înfigea furca în pămînt, inventînd povești caraghioase despre un om făcut din smoală. E vreo diferență? Oamenii reacționează la povești. Și le spun între ei. Poveștile se răspîndesc, iar atunci cînd oamenii le spun, povestea îl transformă pe povestitor. Pentru că oamenii care nu avuseseră nici un gînd în cap, știind doar să fugă de lei și să se țină departe de rîuri, ca să nu-i mănînce crocodilii, au început să viseze la un loc nou în care să trăiască. Lumea era aceeași, dar oamenii s-au schimbat. Da? Oamenii continuă să aibă aceeași poveste, cea în care s-au născut, au făcut tot felul de lucruri și au murit, dar acum povestea însemna altceva decît însemnase înainte.

— Vrei să-mi spui că înainte de poveștile lui Anansi lumea era sălbatică și rea?

— Da. Cam așa ceva.

Maeve digeră informația.

— Bine, zise ea veselă, atunci e un lucru bun că poveștile sînt acum ale lui Anansi.

Bătrînul dădu din cap.

— Tigrul nu le vrea înapoi? întrebă Maeve.

Bărbatul dădu din cap și spuse:

— De zece mii de ani le vrea înapoi.

— Dar nu le poate obține, nu-i așa?

Bătrînul nu zise nimic. Se uită în depărtare. Apoi ridică din umeri.

— Ar fi rău dacă ar reuși.

— Ce-i cu Anansi?

— Anansi e mort, zise bătrînul. Iar stafiile nu pot face mare lucru.

— Știu, spuse ea, pentru că-s și eu stafie.

— Fantomele nu-i pot atinge pe cei vii. Să ții minte asta, îi spuse bătrînul.

Maeve se gîndi un timp, apoi întrebă:

— Atunci ce pot să ating?

Expresia de pe figura vîrstnică era, în același timp, binevoitoare și parșivă.

— Poți să mă atingi pe mine.

— Să știi că-s femeie măritată, îl puse ea de îndată la punct.

Zîmbetul bărbatului deveni mai larg. Un zîmbet blînd, amabil, care-ți încălzea sufletul, dar un zîmbet periculos.

— În general, un asemenea contract ține *pînă cînd moartea ne va despărți.*

Maeve nu fu impresionată.

— Uite care-i treaba, îi explică el. Ești o fată imaterială, poți să atingi doar lucruri imateriale. Cum sînt eu. Dacă vrei, putem să mergem să dansăm. Există un local chiar pe strada asta. Nimeni n-o să observe o pereche de stafii pe ringul de dans.

Maeve se gîndi la propunere. Trecuse mult timp de cînd nu mai fusese la dans.

— Ești un dansator bun? întrebă ea.

— Nu s-a plîns nimeni, răspunse bătrînul.

— Vreau să găsesc un bărbat — unul viu — pe care-l cheamă Grahame Coats. Poți să mă ajuți să-l găsesc?

— Sînt sigur că pot să te îndrum în direcția potrivită, zise bătrînul. Dansezi?

Pe colțurile buzelor ei apăru un zîmbet.

— Mai întrebi?

Lanțurile care-l țineau captiv pe Spider căzură. Durerea — care-l arsese fără încetare, ca un abces de dinți întins în tot trupul, începu să treacă.

Spider făcu un pas.

În fața lui era un soi de despicătură în cer, iar el se îndreptă spre ea.

Zări o insulă și un munte mic în centrul ei. Văzu cerul de-un albastru pur, palmieri ce se legănau, un pescăruș alb în înaltul cerului. Dar chiar în clipa în care văzu toate acestea, lumea păru să se micșoreze, de parcă ar fi privit-o din cealaltă parte a telescopului. Se îndepărta de el și cu cît alerga spre ea, cu atît se îndepărta mai mult.

Insula deveni o oglindire într-o băltoacă, apoi dispăru complet.

Spider se afla într-o peșteră. Marginile lucrurilor erau precise — mai precise și mai bine definite decît văzuse vreodată Spider. Locul acela era diferit de altele.

Femeia stătea în gura peșterii, între el și aerul liber. O cunoștea. Se uitase în ochii lui într-un restaurant grecesc din sudul Londrei, iar din gura ei ieșiseră păsări.

— Trebuie să-ți spun că ai idei bizare despre ospitalitate, îi zise Spider. Dacă ai fi venit în lumea mea, te-aș fi invitat la cină, aș fi deschis o sticlă de vin, aș fi pus niște muzică plăcută, ți-aș fi oferit o seară pe care să n-o uiți niciodată.

Figura ei rămase inexpresivă, de parcă ar fi fost sculptată în stîncă neagră. Vîntul îi mișca marginile hainei vechi, cafenii. Apoi femeia vorbi, cu voce pițigăiată și singuratică, precum strigătul unui pescăruș îndepărtat.

— Te-am prins, zise ea. Acum tu o să-l chemi pe el.

— Să-l chem pe el? Pe cine să chem?

— O să scîncești. O să te vaiți. Teama ta o să-l emoționeze.

— Păianjenii nu scîncesc*, zise el, fără să fie sigur că-i adevărat.

---

* joc de cuvinte, spider înseamnă păianjen, dar e și numele personajului (n.t.).

Ochii negri și strălucitori ca o așchie de obsidian priviră în ochii lui. Erau ca niște găuri negre, ce nu permiteau să iasă nimic, nici măcar informații.

— Dacă mă ucizi, zise Spider, blestemul meu va cădea asupra ta.

Apoi se întrebă dacă avea vreun blestem. Probabil că avea. Iar dacă nu avea, mai mult ca sigur că putea să falsifice unul.

— N-o să te ucid, zise femeia și ridică mîna, care nu era mînă, ci gheară de pasăre de pradă.

Îl rîcîi cu gheara pe față, pe piept, vîrful ei ascuțit înfigîndu-i-se în carne, sfîșiindu-i pielea.

Nu durea, dar Spider știa că durerea va începe curînd.

Stropi de sînge îi împurpurară pieptul și curseră de pe fața sa. Ochii i se umplură de lacrimi. Sîngele îi atinse buzele. Putea să-i simtă gustul și mirosul de fier.

— Acum, zise ea cu glas de păsare îndepărtată, acum începe moartea ta.

— Sîntem amîndoi entități raționale, zise Spider. Dă-mi voie să-ți prezint un scenariu alternativ mai fezabil, care poate fi folositor pentru amîndoi.

Rostise vorbele zîmbind. Le rostise convingător.

— Vorbești prea mult, spuse femeia și clătină din cap. Gata cu vorba!

Îi vîrî în gură ghearele ei ascuțite și, cu o singură mișcare, îi smulse limba.

— Așa, spuse ea, apoi păru că i se face milă de el, pentru că îi atinse fața într-un fel aproape blînd și-i zise: Dormi.

Iar Spider adormi.

Mama lui Rosie, îmbăiată, apăru curată, revigorată și înfloritoare.

— Înainte să vă duc în Williamstown, pot să vă ofer un tur rapid al casei? întrebă Grahame Coats.

— Mulțumim, dar trebuie să ne întoarcem pe navă, spuse Rosie, care nu fusese în stare să se convingă că dorea să facă baie în casa lui Grahame Coats.

Mama ei se uită la ceas.

— Mai avem nouăzeci de minute, zise ea. Nu ne trebuie mai mult de cincisprezece minute ca să ne întoarcem în port. Nu fi nepoliticoasă, Rosie. Ne-ar plăcea să vă vedem casa.

Așa că Grahame Coats le arătă camera de zi, biroul de lucru, biblioteca, camera pentru televizor, sufrageria, bucătăria și bazinul de înot. Deschise o ușă din spatele bucătăriei, care părea că duce la un dulap mare pentru veselă, apoi își conduse oaspeții pe o scară de lemn pînă în pivnița pentru vinuri, care avea pereții de piatră. Le arătă celor două femei vinurile, majoritatea acestora fiind cumpărate odată cu casa. Le conduse pînă la capătul pivniței, pînă în încăperea goală care fusese cămară pentru carne, în zilele de dinaintea frigiderelor. În cămara pentru carne era frig. Din tavan atîrnau lanțuri grele, iar de cîrligele goale de la capătul lor atîrnaseră carcase întregi, cu mult timp înainte ca Grahame Coats să deschidă ușa grea de fier și să aștepte politicos ca femeile să intre înăuntru.

— Știți, zise el amabil, mi-am dat seama abia acum: comutatorul e în încăperea din care am venit. O clipă.

Trînti ușa în urma femeilor, apoi trase zăvorul.

După care luă de pe un raft o sticlă plină de praf cu Chablis Premier Cru din 1995.

Urcă scările și-i anunță pe cei trei angajați că vor avea o săptămînă liberă.

În timp ce urca către biroul său, avu impresia că umbla cineva în urma sa, fără să scoată nici un sunet, dar cînd se întoarse, nu văzu nimic. Bizar, dar găsi acest lucru liniștitor. Găsi un tirbușon, scoase dopul și-și turnă un pahar de vin alb. Îl bău și, cu toate că nu preferase niciodată vinurile roșii, se pomeni că ar fi dorit să bea ceva mai dens și mai închis la culoare. *De culoarea sîngelui,* își zise el.

După ce termină al doilea pahar de Chablis, își dădu seama că nu acuzase persoana cu adevărat vinovată de starea în care se afla. Maeve Livingstone fusese doar o ființă naivă. Nu, vinovatul — lucru evident și de necontestat — era Fat Charlie. Fără amestecul lui, fără scotocitul său infractoricesc prin sistemul de calcul din agenție, Grahame Coats n-ar fi fost în locul acela, în exil, ca un Napoleon blond într-o insulă Elba perfectă, însorită. Nu s-ar fi aflat în situația nefericită de a ține închise două femei în cămara pentru carne. *Dacă Fat Charlie ar fi aici, i-aș sfîșia gîtul cu dinții mei*, își zise el, iar gîndul îl șocă și-l atîță. Nimeni nu trebuia să se pună cu Grahame Coats!

Era deja seară, iar Grahame Coats privi pe fereastră nava *Squeak Attack* care trecu pe lîngă casa lui de pe culme, îndreptîndu-se spre apus. Se întrebă cît timp o să treacă pînă cînd se va observa că lipsesc doi pasageri. Apoi făcu semn cu mîna vaporului ce se îndepărta.

Capitolul Doisprezece

ÎN CARE FAT CHARLIE FACE PENTRU PRIMA OARĂ ANUMITE LUCRURI

Hotelul Dolphin avea un portar, un tip tînăr, cu ochelari, care citea un roman, în ediție ieftină, ce avea pe copertă un trandafir și un pistol.

— Încerc să găsesc pe cineva, îi spuse Fat Charlie. De pe insulă.

— Pe cine?

— O doamnă numită Callyanne Higgler. A venit din Florida. E o veche prietenă de familie.

Tînărul își închise gînditor cartea, apoi îl privi pe Fat Charlie cu ochii mijiți. Cînd oamenii fac asta în romanele în ediții ieftine, lasă impresia că sînt într-o stare periculoasă de alertă, dar, în realitate, îl făcea pe tînăr să pară că se străduia să nu adoarmă.

— Sînteți omul cu chitra? întrebă el.

— Poftim?

— Omul cu chitra.

— Presupun că da.

— Arătați-o.

— Chitra mea?

Tînărul dădu din cap, plin de seriozitate.

— Nu poți s-o vezi. Am lăsat-o în cameră.

— Dar sînteți omul cu chitra.

— Poți să mă ajuți s-o găsesc pe doamna Higgler? Există vreo familie Higgler pe insulă? Ai o carte de telefoane în care pot să mă uit? Credeam că o să am o carte de telefoane în cameră.

— Știți, e un nume destul de răspîndit, zise tînărul. Cartea de telefoane n-o să vă fie de vreun folos.

— Cît de răspîndit poate să fie numele ăsta?

— De exemplu, pe mine mă cheamă Benjamin Higgler. Fata de colo, de la recepție, se numește Amerila Higgler.

— Bine. Văd că-s o grămadă de Higgleri pe insulă.

— Doamna a venit pentru festivalul muzical?

— Poftim?

— Durează toată săptămîna, spuse tînărul și-i întinse lui Fat Charlie un pliant ce informa că Willie Nelson (anulat) va participa la festivalul muzical din St. Andrews.

— De ce și-a anulat participarea?

— Din același motiv pentru care și-a anulat-o și Garth Brooks. Nu le-a spus nimeni că fastivalul are loc pentru prima oară.

— Nu cred că doamna se va duce la festivalul muzical. Trebuie neapărat s-o găsesc. Are ceva ce caut. Dacă ai fi în locul meu, unde ai căuta-o?

Benjamin Higgler caută într-un sertar și scoase o hartă a insulei.

— Sîntem aici, la sud de Williamstown... începu el, făcînd un semn pe hîrtie, apoi întocmi un plan de campanie pentru Fat Charlie; împărți insula în segmente ce puteau fi parcurse cu ușurință într-o zi de un om ce mergea cu bicicleta; însemnă cu cruciulițe fiecare magazin ce vindea rom și fiecare cafenea; făcu un cerc pentru fiecare atracție turistică.

Apoi îi închirie lui Fat Charlie o bicicletă.

Fat Charlie pedală către sud.

În Saint Andrews exista un canal de transmitere a informațiilor la care Fat Charlie nu se așteptase, pentru că în mintea sa palmierii și telefoanele celulare se

excludeau reciproc. Părea că indiferent cu cine discuta — bătrîni care jucau dame la umbră; femei cu sîni ca niște pepeni, fund cît un fotoliu și rîs ca un ciripit de mierlă; o doamnă finuță de la agenția de turism; un rasta bărbos cu bonetă colorată în verde, roșu și galben, și cu un soi de minijupă de lînă — toți aveau aceeași replică:

— Tu ești omul cu chitra?

— Cred că da.

— Arată-ne chitra.

— A rămas la hotel. Uite ce-i, încerc s-o găsesc pe Callyanne Higgler. Are vreo șaizeci de ani. E americană. Ține în mînă o cană mare cu cafea.

— N-am auzit niciodată de ea.

Fat Charlie descoperi curînd că mersul cu bicicleta în jurul insulei era periculos. Principalul mijloc de transport din insulă era minibusul. Minibusele — fără licență, nesigure, supraîncărcate — goneau prin insulă claxonînd de zor, scrîșnind din frîne, cotind pe două roți și bizuindu-se pe greutatea pasagerilor că nu se vor răsturna. Fat Charlie putea fi ucis de vreo zece ori chiar în prima dimineață, dacă n-ar fi existat bubuitul grav de tobe și trompete ce răsuna în sistemul audio al fiecărui autobuz. Îl simțea în golul stomacului încă înainte să audă motorul mașinii, așa că avea destul timp să tragă bicicleta pe marginea drumului.

Deși nici unul dintre oamenii cu care discutase nu-i fusese de vreun folos, trebuia să recunoască faptul că fuseseră cu toții extrem de prietenoși. Fat Charlie se opri de mai multe ori în timpul expediției sale spre sud și-și umplu sticla cu apă, se opri la cafenele și la case particulare. Toți fură încîntați să-l vadă, chiar dacă nu știau nimic despre doamna Higgler. Se întoarse la hotelul Dolphin la timp pentru cină.

În ziua următoare merse spre nord. În drumul de întoarcere spre Williamstown, spre sfîrșitul după-amiezii, se opri pe o culme, coborî de pe bicicletă și merse alături de aceasta spre poarta unei case luxoase, izolată,

cu vedere spre golf. Apăsă butonul interfonului și spuse bună ziua, dar nu-i răspunse nimeni. Pe alee se vedea o mașină mare, neagră. Fat Charlie se întrebă dacă locuința era pustie, dar în camera de sus se mișcă o perdea.

Apăsă din nou pe buton.

— Bună ziua, zise el. Voiam doar să-mi umplu sticla cu apă.

Nici un răspuns. Poate că-și închipuise că-i cineva la fereastră. Se părea că-i dispus să-și închipuie tot felul de lucruri în locul acela: avea impresia că-l privea cineva, nu din casă, ci din tufișurile care mărgineau drumul.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, zise el în interfon și urcă din nou pe bicicletă.

De acolo pînă în Williamstown drumul cobora. Era sigur că o să treacă pe lîngă o cafenea sau pe lîngă o casă — una prietenoasă, de data aceasta.

În timp ce cobora pe drum — culmile deveniseră dealuri domoale ce duceau către mare — o mașină neagră veni din urma sa și acceleră, mugind. Prea tîrziu. Fat Charlie își dădu seama că șoferul nu-l văzuse cînd mașina lovi ghidonul, și căzu bicicletă cu tot în rîpă. Mașina cea neagră merse mai departe.

Fat Charlie se opri la jumătatea pantei.

— Putea să fie mai rău, zise el cu glas tare.

Ghidonul se strîmbase. Trase bicicleta în susul pantei și o scoase în drum. Un zgomot grav îl alarmă, atrăgîndu-i atenția că se apropia un minibus. Fat Charlie făcu semn mașinii.

— Pot să-mi pun bicicleta în spate?

— Nu-i loc, spuse șoferul, dar scoase de sub scaun mai multe sfori, pe care le folosi ca să lege bicicleta pe acoperișul minibusului. Probabil că ești englezul cu chitra, zise el, rînjind.

— N-am chitra cu mine. A rămas la hotel.

Fat Charlie urcă în mașină, iar bubuitul cel grav se dovedi a fi — probabil — „Smoke on the Water" a formației Deep Purple. Se așeză lîngă o femeie grasă,

cu un pui în poală. În spatele lor, două fete albe pălăvrăgeau despre petrecerile la care fuseseră în noaptea trecută și despre defectele prietenilor temporari din timpul vacanței.

Fat Charlie observă mașina cea neagră — un Mercedes — în timp ce aceasta se întorcea pe drum. Avea o zgîrietură într-o parte. Se simți vinovat și speră că bicicleta nu zgîriase prea rău vopseaua. Fereastra mașinii era atît de neagră, încît mașina părea singură.

Apoi una dintre fetele albe îl bătu pe umăr pe Fat Charlie și-l întrebă dacă știa de vreo petrecere pe insulă în noaptea aceea, iar cînd el răspunse că nu știa, începu să-i povestească despre una la care fusese cu două seri în urmă, un loc în care exista un bazin de înot, cu un sistem audio, lumini și tot ce trebuia, încît Fat Charlie nu băgă de seamă că Mercedesul cel negru urmări minibusul pînă în Williamstown, apoi își continuă drumul abia după ce Fat Charlie își recuperă bicicleta de pe acoperișul minibusului („rîndul viitor să aduci chitra") și o duse în holul hotelului.

Abia atunci mașina se întoarse în casa de pe culme.

Portarul Benjamin examină bicicleta și-i spuse lui Fat Charlie să nu-și facă griji, o s-o repare și o să fie ca nouă a doua zi de dimineață.

Fat Charlie se duse în camera sa, de culoarea apei din atînd, unde chitra stătea ca un Buddha mic și verde pe masă.

— Nu-mi folosești la nimic, îi spuse el chitrei.

Nu era corect din partea sa, era doar o chitră ce nu avea nimic deosebit. Făcea și ea ce putea.

Poveștile sînt ca niște pînze de păianjen, în care se intersectează fir cu fir, iar tu urmărești fiecare poveste pînă în centru, pentru că în centru e sfîrșitul. Fiecare personaj e un fir al pînzei.

De exemplu Daisy.

Daisy n-ar fi stat atît de mult în poliție dacă n-ar fi avut o fire plină de bun simț, ceea ce putea vedea toată

lumea. Ea respecta legile și regulile. Înțelegea că multe reguli erau arbitrare — de exemplu hotărîrile privind locurile în care se putea parca sau ora la care aveau voie magazinele să deschidă — dar pînă și aceste reguli ajutau la crearea unei imagini de ansamblu. Menținеau siguranța în societate. Menținеau lucrurile sigure.

Colega ei de apartament, Carol, credea că Daisy înnebunise.

— Nu poți să pleci, pur și simplu, și să spui că-ți iei concediu. Nu merge chiar așa. Nu ești într-o emisiune TV despre polițiști. Nu poți să te duci la capătul lumii pentru un indiciu.

— Dacă nu pot să fac asta, atunci mă duc în concediu, îi replicase Daisy.

Spusese asta cu atîta convingere, încît polițistul plin de bun simț care trăia în mintea ei fusese făcut să tacă, dar apoi începu să-i explice cu exactitate unde greșea, pornind de la faptul că se lansa într-o misiune neautorizată — fără a mai pomeni, îi șopti polițistul plin de bun simț, că-și neglija slujba.

Îi explică tot drumul pînă la aeroport și tot drumul peste Atlantic. Îi arătă că și dacă ar reuși să evite o însemnare negativă permanentă în dosarul ei de la personal, fără a mai pomeni de excluderea din poliție, dar chiar dacă l-ar găsi pe Grahame Coats, tot n-ar putea să facă nimic. Polițiștii Maiestății Sale nu obișnuiesc să răpească delincvenți din țări străine, unde nu-i pot aresta, iar ea nu putea să-l convingă pe individ să se întoarcă de bună voie în Regatul Unit. Abia cînd Daisy coborî din avionul mic din Jamaica și simți gustul aerului din Saint Andrews — pămîntos, aromat, umed, aproape dulce — polițistul cu bun simț încetă să-i mai demonstreze nebunia a ceea ce făcea. Asta pentru că glasul lui fusese acoperit de un altul, care cînta *Răufăcători, păziți-vă! Păziți-vă! Atenție! Răufăcători de pretutindeni!* Iar Daisy mărșăluia în ritmul cîntecului. Grahame Coats ucisese o femeie în biroul lui din

Aldwych și plecase de acolo liber. Făcuse treaba aia chiar sub nasul lui Daisy.

Daisy clătină din cap. Își luă bagajele, îl anunță pe polițistul de la imigrații că era în vacanță și se duse în stația de taxiuri.

— Vreau un hotel nu prea scump, dar care să nu fie nasol, îi zise ea taximetristului.

— Am locul potrivit pentru tine, drăguțo, îi zise el. Urcă.

Spider deschise ochii și descoperi că fusese legat de niște pari, cu fața în jos. Brațele îi erau prinse de un stîlp mare, înfipt în pămînt în fața sa. Nu putea să-și miște picioarele, nici să-și răsucească gîtul, ca să vadă în spatele lui, dar putea să parieze că picioarele îi fuseseră legate într-un mod asemănător. Mișcarea pe care o făcu încercînd să se ridice din praf, ca să se uite în spatele său, îi provocă arsuri în zgîrieturile de pe piept.

Deschise gura și sînge negru se scurse în praf, udîndu-l.

Auzi un sunet și-și răsuci capul cît putu. O femeie albă se uita în jos spre el, curioasă.

— Te simți bine? Ce întrebare prostească! În ce stare ești! Presupun că ești o altă stafie. Am dreptate?

Spider se gîndi la vorbele ei. Nu credea că-i stafie. Ca urmare, clătină din cap.

— Dacă ești, n-ai de ce să-ți fie rușine. Se pare că și eu sînt o stafie. N-am mai auzit termenul acesta, dar am întîlnit un domn în vîrstă încîntător care mi-a povestit totul despre asta. Hai să vedem dacă pot să te ajut cu ceva.

Femeia se ghemui lîngă el și încercă să-i dezlege legăturile.

Mîna ei alunecă prin ele. Spider îi simți degetele atingîndu-i pielea ca niște șuvițe de ceață.

— Se pare că nu-s în stare să te ating, zise femeia. Asta înseamnă că n-ai murit încă. Bucură-te deci!

Spider speră că femeia-fantomă o să plece curînd. Nu putea să gîndească limpede.

— Oricum, după ce am lămurit totul, am decis să rămîn pe pămînt pînă mă voi răzbuna pe ucigașul meu. I-am explicat asta lui Morris — a apărut pe ecranul televizorului în Selfridges — și a zis că nu pricep nimic din ceea ce înseamnă eliberare de carne, dar dacă cineva se așteaptă să întorc și obrazul celălalt, atunci o să aibă surprize. Există unele precedente. Și sînt convinsă că pot să fac un circ grozav, avînd în vedere oportunitățile de care dispun. Nu vorbești?

Spider clătină din cap, iar de pe frunte i se scurse sînge care-i intră în ochi. Îl duru. Se întrebă cît va dura pînă-i va crește o limbă nouă. Lui Prometeu îi creștea un ficat în fiecare zi, iar Spider era convins că ficatul are mai multe de făcut decît limba. În ficat au loc reacții chimice — se produc bilirubină, uree, enzime și alte chestii. Se descompune alcoolul. Deci ficatul are multe de făcut. Limba nu face decît să vorbească. Da, sigur, și să lingă.

— Nu mai am timp de pălăvrăgeală, zise fantoma-doamnă cu păr blond. Cred că mă așteaptă un drum lung.

Se puse în mișcare și, în timp ce femeia mergea, Spider își ridică privirea și o văzu cum alunecă dintr-o realitate în alta, ca o fotografie ce se decolorează la soare. Spider încercă s-o cheme înapoi, dar sunetele pe care le scoase fură sugrumate, incoerente. Fără limbă.

Auzi în depărtare strigătul unei păsări.

Trase de legături. Țineau.

Se trezi gîndindu-se din nou la povestea pe care i-o spusese Rosie, despre corbul care salvase un om de o pumă. Povestea aceea îi lăsase urme în minte mai rău decît o făcuseră ghearele pe față și pe piept. *Concentrează-te.* Omul stătea întins pe pămînt, citind sau brozîndu-se. Corbul croncănea în copac. În tufișuri se afla o felină mare...

Povestea se reformulă, iar el o pricepu. Nu se schimbase nimic. Toată problema consta în modul în care privise ingredientele.

Și dacă pasărea nu croncănise ca să-l avertizeze pe om că îl pîndea o felină mare? Dacă o anunța pe pumă că pe pămînt stătea întins un om, mort, adormit sau muribund? Felina nu avea decît să-i vină de hac. Iar corbul s-ar fi ospătat cu resturile...

Spider deschise gura să geamă, iar sîngele îi țîșni din gură și curse pe lutul prăfuit.

Realitatea se topi. În locul acela, timpul trecu.

Spider, fără limbă și furios, își săltă capul și-l răsuci, ca să privească păsările fantomatice care zburau în jurul lui, țipînd.

Se întreba unde era. Acesta nu era universul arămiu al Femeii Pasăre, nici peștera ei, dar nici locul pe care pînă atunci fusese înclinat să-l considere drept lumea adevărată. Semăna mult cu lumea adevărată, suficient de mult încît să fie gata să-i simtă gustul — sau să îl simtă, dacă ar fi putut să simtă vreun gust cu gura sa, în afară de cel metalic al sîngelui; suficient de mult, încît ar fi putut s-o atingă, de n-ar fi fost legat de parii înfipți în pămînt.

Dacă n-ar fi fost absolut sigur că-i întreg la minte, dacă n-ar fi fost sigur că normalitatea se află în oamenii care-s convinși că nu sînt Iulius Cezar, ar fi înnebunit. Mai întîi văzuse o blondă care susținea că-i stafie, iar acum auzea voci. Adică auzea o voce. A lui Rosie.

Ea spunea:

— Nu pot. Credeam că o să fie o vacanță, dar cînd îi văd pe copiii ăștia care n-au de nici unele, mi se rupe sufletul. Au nevoie de atîtea!

Apoi, în timp ce Spider încerca să priceapă semnificația spuselor sale, adăugă:

— Mă întreb cît de mult va mai sta în baie. Noroc că aveți destulă apă caldă.

Spider se întrebă dacă vorbele lui Rosie erau importante, dacă în ele se afla cheia care-i permitea să scape

din situația dificilă în care se afla. Se îndoia de acest lucru. Totuși, își ciuli urechile, întrebîndu-se dacă vîntul va aduce mai multe cuvinte între cele două lumi. Dar în afară de zgomotul valurilor ce se spărgeau de țărm, în spatele său, undeva departe, jos, nu mai auzi nimic, decît tăcere. Dar un anumit fel de tăcere. Există, după cum își imaginase cîndva Fat Charlie, mai multe feluri de tăcere. Mormintele au tăcerea lor specifică, spațiul cosmic își are tăcerea lui, vîrfurile munților și-o au pe a lor. Aceasta era o tăcere de vînătoare. O tăcere de pîndă. În tăcerea aceea, ceva se mișca pe labe moi de catifea, cu mușchii ca niște arcuri de oțel încordați sub o blană moale; ceva de culoarea umbrei mergea prin iarba înaltă; ceva ce se asigura că n-o să auzi nimic din ce nu voia să auzi. O tăcere ce se mișca dintr-o parte în alta în fața lui, încet și fără încetare, iar la fiecare arc de cerc ajungea mai aproape.

Spider auzi tăcerea aceea și i se zburli părul în cap. Scuipă sînge în praful din fața sa și așteptă.

În casa lui de pe culme, Grahame Coats se plimba de colo-colo. Mergea din dormitor în camera de lucru, apoi cobora pe scări pînă în bucătărie, după care se întorcea în bibliotecă și de acolo înapoi în dormitor. Era furios pe sine însuși: cum a putut fi atît de tîmpit, încît să considere vizita lui Rosie o simplă coincidență?

Își dăduse seama de acest lucru atunci cînd sunase interfonul și se uitase pe ecranul televiziunii cu circuit închis, văzînd figura stupidă a lui Fat Charlie. Nu mai încăpea îndoială. *Avea de-a face cu o conspirație.*

Imitase acțiunile unui tigru, urcase în mașină, convins că-i ușor de săvîrșit un accidemt de circulație în care făptașul fuge de la fața locului. Dacă avea să fie găsit un biciclist strivit, lumea o să dea vina pe un minibus. Din nefericire, nu luase în considerare faptul că Fat Charlie mergea cu bicicleta atît de aproape de marginea drumului. Grahame Coats nu dorise să-și conducă mașina chiar pe marginea șoselei, iar acum

regreta acest lucru. Fat Charlie trimisese femeile închise în cămara pentru carne. Ele erau spionii lui și se strecuraseră în casa lui Grahame Coats. Avusese noroc că le dejucase planul. A știut că ceva nu-i în regulă cu ele.

Cînd se gîndi la femei, își aduse aminte că nu le hrănise. Ar fi trebuit să le dea ceva de mîncare. Și o găleată. Probabil că aveau nevoie de o găleată, după douăzeci și patru de ore. Nu putea să spună nimeni că Grahame Coats e un animal...

Cu o săptămînă în urmă cumpărase un pistol în Williamstown. Saint Andrews era felul acela de insulă în care puteai să cumperi ușor o armă. Dar era și genul de insulă în care majoritatea oamenilor nu se ostenesc să-și cumpere un pistol. Grahame Coats scoase pistolul din sertarul noptierei și se duse în bucătărie. Luă o găleată de plastic de sub chiuvetă, aruncă în ea cîteva roșii, un yam crud, o jumătate de bucată de brînză cedar și o cutie cu suc de portocale. Apoi, încîntat de sine pentru că-i venise ideea, înhăță și o rolă de hîrtie igienică.

Coborî în pivnița pentru vin. Din cămara pentru carne nu se auzea nici un zgomot.

— Am un pistol, zise el. Nu mă tem să-l folosesc. Acum o să deschid ușa. Vă rog să vă duceți la peretele din fundul încăperii, să vă întoarceți și să vă lipiți mîinile de el. Am adus mîncare. Dacă veți coopera, veți fi eliberate amîndouă, nevătămate. Asta înseamnă, adăugă el încîntat că era în stare să desfășoare un batalion întreg de automatisme verbale, că n-am chef de glume.

Aprinse lumina din cameră, apoi trase zăvorul. Pereții încăperii erau din piatră și din cărămidă. De cîrligele din tavan atîrnau lanțuri ruginite.

Femeile stăteau lipite de zidul din fundul camerei. Rosie se uita la piatră. Mama ei privea peste umăr la el, ca un șobolan prins în capcană, furioasă și plină de ură.

Grahame Coats puse jos găleata, nu și pistolul.

— Haleală bună, zise el. Și, mai bine mai tîrziu decît niciodată, o găleată. Văd că ați folosit un colț. Am adus

și hîrtie igienică. Ca să nu ziceți vreodată că n-am făcut nimic pentru voi.

— O să ne omori, zise Rosie. Nu-i așa?

— Nu-l întărîta, fată proastă! își scuipă cuvintele mama ei; apoi, reușind să mimeze un soi de zîmbet, adăugă: sîntem recunoscătoare pentru mîncare.

— Bineînțeles că n-o să vă ucid, zise Grahame Coats, dar abia cînd auzi cuvintele ce-i ieșiseră din gură recunoscu față de el însuși că da, bineînțeles că avea să le omoare; avea de ales? Nu mi-ați spus că ați fost trimise aici de Fat Charlie.

— Am venit într-o croazieră, răspunse Rosie. În seara asta trebuia să fim în Barbados ca să mîncăm pește fript. Fat Charlie e în Anglia. Nu cred că știe unde am plecat. Nu-i am spus.

— Nu contează ce zici tu, spuse Grahame Coats. Eu sînt cel cu pistolul.

Închise ușa și trase zăvorul. O auzi prin ușă pe mamă zicînd:

— Animalul. De ce nu l-ai întrebat de animal?

— Pentru că ni l-am imaginat, mămico. Ți-am mai spus asta. Nu-i nici un animal aici. Oricum, individul e țicnit. Probabil că te-ar fi aprobat. Poate că vede și el tigrii invizibili.

Șocat de cele auzite, Grahame Coats le stinse lumina. Luă apoi o sticlă de vin roșu și urcă, trîntind ușa pivniței în urma sa.

În bezna de sub casă, Rosie rupse bucata de brînză în patru bucăți și mîncă una cît de încet putu.

— Ce-a vrut să spună despre Fat Charlie? o întrebă ea pe mama sa, după ce brînza i se dizolvă în gură.

— Afurisitul de Fat Charlie! Nu vreau să aud de Fat Charlie! Din cauza lui am ajuns aici.

— Nu, sîntem aici pentru că acest Coats e țicnit. Un nebun care are pistol. Nu-i vina lui Fat Charlie.

Rosie încercase să nu se gîndească la Fat Charlie, pentru că, dacă o făcea, se trezea, inevitabil, gîndindu-se la Spider.

— S-a întors, spuse mama ei. Animalul s-a întors. L-am auzit. Îi simt mirosul.

— Da, mămico, spuse Rosie.

Apoi se așeză pe podeaua de ciment și se gîndi la Spider. Îi era dor de el. Decise că atunci cînd Grahame Coats o să devină rațional și o să le dea drumul o să încerce să dea de Spider. Să afle dacă putea exista un nou început. Știa că visa cu ochii deschiși, dar visul era frumos și o făcea să se simtă bine.

Se întrebă dacă Grahame Coats avea să le omoare a doua zi.

La distanță de-o grosime de flacără de lumînare, Spider stătea legat de stîlpi, lăsat în seama fiarei.

Era spre sfîrșitul după-amiezii, iar soarele coborîse în spatele lui.

Spider împingea în ceva cu nasul și cu buzele. Fusese pămînt uscat, înainte să fi fost îmbibat cu scuipatul și cu sîngele lui. Acum era o sferă de noroi, o bilă grosolană de lut roșcat. Transformase noroiul în ceva de-o formă mai mult sau mai puțin sferică. O împinse, vîrîndu-și nasul sub ea, ridicîndu-și apoi capul. Nu se întîmplă nimic, așa cum nu se întîmplase nici în rîndurile trecute. De cîte ori încercase? De douăzeci de ori? De o sută? Nu ținuse socoteala. Continua însă să încerce. Își apăsă fața în pămînt, își împinse nasul sub bila de lut, își împinse capul în sus și înainte.

Nu se întîmplă nimic. Nu avea să se întîmple nimic.

Trebuia să adopte altă strategie.

Își apropie buzele de sferă, le lipi de ea. Aspiră pe nas, cît de puternic putu. Apoi expiră aerul pe gură. Bila țîșni din gura sa, ca un dop dintr-o sticlă de șampanie, și se opri la vreo jumătate de metru de el.

După aceea își răsuci mîna dreaptă. Fusese legată la încheietură, iar funia o trăgea spre par. Spider își trase mîna, o întoarse. Degetele sale se întinseră după bucata de lut însîngerat și nu ajunseră.

Fusese atît de aproape...

Spider trase din nou aer în piept, dar asipră praf și începu să tușească. Încercă din nou, răsucindu-și capul într-o parte ca să-și poată umple plămînii cu aer. Apoi se rostogoli și începu să sufle în direcția bilei, expulzînd aerul din plămîni cît de tare putu.

Bila de lut se rostogoli vreo doi centimetri, dar fu suficient. Spider se întinse și prinse lutul cu degetele. Începu să strîngă lutul între degetul mare și arătător, apoi îl răsuci și repetă gestul. De opt ori.

Mai repetă gestul încă o dată, de data asta strîngînd ceva mai tare lutul turtit. Una dintre bucățile de lut căzu în praf, dar celelalte rezistară. Spider ținea acum în mînă ceva care semăna cu o bilă cu șapte vîrfuri ce ieșeau din ea, ceva ce semăna cu soarele desenat de un copil.

Se uită cu mîndrie la ceea ce făcuse: avînd în vedere circumstanțele, era ca un copil încîntat de ce adusese acasă de la școală.

Cuvîntul — asta avea să fie partea cea mai grea. Să faci un păianjen — sau ceva care să semene a păianjen — din lut, scuipat și sînge era ușor. Zeii, chiar unul minor și răutăcios precum Spider, știau cum să facă așa ceva. Dar partea finală a Creației se dovedea cea mai dificilă. Ai nevoie de un cuvînt ca să dai viață cuiva. Trebuie să-i spui pe nume.

Spider deschise gura.

— Hrrurrrurrr, zise el, cu gura fără limbă.

Nu se întîmplă nimic.

Încercă din nou.

— Hrrurrrurr.

Lutul rămase în mîna sa.

Se prăbuși cu fața în praf. Era epuizat. Fiecare mișcare îi sfîșia zgîrieturile de pe față și de pe piept. Îl usturau și-l ardeau — și, mai rău, îl mîncau. *Gîndește-te!* își spuse el. Trebuie să existe o cale... să vorbească fără limbă...

Buzele sale aveau un strat de lut pe ele. Le supse, umezindu-le cît putu fără limbă.

Trase aer în piept și împinse aerul printre buze, controlîndu-l cît putu mai bine, spunînd un cuvînt cu o asemenea siguranță, încît nici universul nu-l putea contrazice: descrise făptura din mîna sa, îi spuse propriul său nume, ceea ce reprezenta cea mai bună vrajă pe care o cunoștea: *hhssspphhhrrrriiivver.*

Iar în mîna sa, unde fusese bucata de lut însîngerat, stătea un păianjen gras, de culoarea lutului roșu, cu șapte picioare lungi și subțiri.

Ajută-mă, gîndi Spider. *Adu ajutoare.*

Păianjenul se uită la el, cu ochii sclipind în lumina soarelui. Apoi coborî de pe mîna lui pe pămînt și începu să șchiopăteze prin iarbă, cu pas șontîcăit și nesigur.

Spider îl privi pînă cînd dispăru din vedere. Apoi își lăsă capul pe pămînt și închise ochii.

Atunci vîntul se schimbă, iar Spider simți în aer mirosul de amoniac al unui cotoi. Își însemnase teritoriul.

Auzi sus, în văzduh, păsări care-și croncăneau triumful.

Lui Fat Charlie îi ghiorăia stomacul. Dacă ar fi avut bani în plus, s-ar fi dus undeva să prînzească, doar ca să fie departe de hotel, dar era falit, iar cina era inclusă în costul camerei, așa că atunci cînd se făcu ora șapte coborî în restaurant.

Șefa de sală avea un zîmbet fermecător. Îi spuse că vor deschide restaurantul în cîteva minute. Orchestra avea nevoie de ceva timp ca să se pregătească. Apoi femeia se uită la el. Fat Charlie începuse să cunoască privirea aceea.

— Vreți...?! începu ea.

— Da, răspunse el, resemnat. O am cu mine.

Scoase chitra din buzunar și i-o arătă.

— Foarte drăguță, zise ea. Evident, o chitră de aici. Eu voiam să vă întreb dacă vreți meniu à la carte sau bufet?

— Bufet, spuse Fat Charlie.

Bufetul era la liberă alegere. Fat Charlie rămase în holul din fața restaurantului, ținînd chitra în mînă.

— Așteptați o clipă, îi spuse șefa de sală.

O femeie scundă veni pe coridor, din spatele lui Fat Charlie, îi zîmbi șefei de sală și întrebă:

— S-a deschis restaurantul? Mor de foame.

Se auzi un *thrum-thung-thdum* final al chitarei bas și un *plunk* al pianului electric. Muzicanții își puseră jos instrumentele și-i făcură semn șefei de sală.

— E deschis, zise aceasta. Poftiți.

Femeia cea scundă se uită la Fat Charlie, surprinsă.

— Bună, Fat Charlie. Ce-i cu chitra aia?

— E o poveste lungă.

— Avem tot timpul cinei la dispoziție, zise Daisy. Ce-ar fi să-mi povestești despre ce-i vorba?

Rosie se întrebă dacă nebunia era contagioasă. În bezna de sub casa de pe culme simțea că trecuse ceva pe lîngă ea. Ceva moale și mlădios. Ceva uriaș. Ceva care mîrîia încet, în timp ce-i dădea tîrcoale.

— Ai auzit?

— Sigur că am auzit, fată proastă ce ești, îi răspunse mama ei. A mai rămas suc de portocale?

Rosie căută cutia cu suc prin întuneric și o dădu mamei sale. Auzi sunetul sorbitului, apoi mama ei zise:

— Animalul n-o să ne omoare. *El* o să ne ucidă.

— Grahame Coats. Da.

— E un om rău. Îl călărește ceva, ca pe un cal, dar va fi un cal rău, pentru că-i un om rău.*

Rosie se întinse și apucă mîna osoasă a mamei sale. Nu spuse nimic. Nu mai era nimic de zis.

— Știi, spuse mama ei după un timp. Sînt foarte mîndră de tine. Ai fost o fiică bună.

— Oh! exclamă Rosie.

---

* în credința voodoo, cînd un zeu posedă trupul unui om se zice că-l călărește pe omul respectiv (n.t.).

Ideea că n-o dezamăgise pe mama ei era ceva nou și nu-și dădea prea bine seama ce impresie îi producea.

— Poate că ar fi fost mai bine să te măriți cu Fat Charlie, zise mama ei. Atunci n-am fi ajuns aici.

— Nu, replică Rosie, n-ar fi fost bine să mă mărit cu Fat Charlie. Nu-l iubesc. Așa că n-ai greșit că te-ai opus.

Auziră ușa trîntindu-se sus, la capătul scărilor.

— A plecat, spuse Rosie. Repede! Să săpăm un tunel cît lipsește!

Începu să chicotească, apoi să plîngă.

Fat Charlie încerca să-și dea seama ce căuta Daisy pe insulă. Daisy se străduia și ea să-și dea seama ce căuta Fat Charlie pe insulă. Nici unul dintre ei nu avea succes. O cîntăreață în rochie lungă, roșie, mulată pe corp, care era prea bună pentru Distracția de vineri seară din restaurantul unui mic hotel, urcase pe mica estradă de la capătul încăperii și cînta: „I've Got You Under My Skin"*.

— O cauți pe doamna care locuia alături de voi pe cînd erai copil, pentru că te poate ajuta să-ți găsești fratele, zise Daisy.

— I-am dat o pană. Dacă o mai are, aș putea s-o dau în schimbul fratelui meu. Merită să-l încerc.

Tînăra clipi încet, gînditoare, deloc impresionată de spusele lui, apoi începu să ciugulească din salată.

— Iar tu ai venit pentru că bănuiești că Grahame Coats s-a refugiat aici după ce a ucis-o pe Maeve Livingstone. Dar n-ai venit aici ca polițist. Ai venit pe cont propriu, încercîndu-ți șansa de a-l găsi aici. Iar dacă e aici, nu poți să-i faci nimic.

Daisy își linse cîteva semințe de roșie de pe colțul gurii, stînjenită.

— Nu-s aici ca polițist, zise ea, ci ca turistă.

---

* *Ești parte din mine* — Cîntec de Cole Porter (n.t.).

— Dar ai renunțat la slujbă și ai venit după el. Probabil că or să te bage la închisoare pentru asta.

— Atunci e foarte bine că Saint Andrews nu are un tratat de extrădare, nu-i așa?

— Oh Doamne! exclamă Fat Charlie în șoaptă.

Motivul pentru care scosese această exclamație era că interpreta coborîse de pe scenă și începuse să umble prin restaurant, cu un microfon în mînă. În momentul acela îi întreba pe doi turiști germani de unde sînt.

— De ce să fi venit Grahame Coats *aici?* întrebă Fat Charlie.

— Bănci confidențiale. Proprietăți ieftine. Nu există tratat de extrădare. Și poate că-i plac citricele.

— Am petrecut doi ani în care am fost îngrozit de omul ăsta. Mă duc să-mi mai iau o porție din chestia asta din pește și banane verzi. Vii și tu?

— Mie îmi ajunge, spuse Daisy. Vreau să las loc și pentru desert.

Fat Charlie se duse la bufet pe cel mai lung drum posibil, ca să evite privirea cîntăreței. Aceasta era foarte frumoasă, iar rochia ei roșie cu paiete reflecta lumina și sclipea la fiecare mișcare. Era mai bună decît orchestra. Fat Charlie dorea ca interpreta să se întoarcă pe scenă și să-și cînte melodiile — îi plăcuse cum cîntase „Night and Day"* și, mai ales, „Spoonful of Sugar"**, pe care-l interpretase cu mult suflet — și să înceteze să discute cu mesenii. Sau măcar să înceteze să discute cu oamenii din partea aceea a încăperii.

Își umplu farfuria cu vîrf cu mîncarea care-i plăcuse prima dată. Presupuse că avea poftă de mîncare din cauza mersului cu bicicleta prin insulă.

Cînd se întoarse la masă, îl găsi pe Grahame Coats — căruia îi crescuse ceva ce semăna vag a barbă în

---

* *Zi și noapte* — cîntec de Cole Porter (n.t.).

** *Linguriță de zahăr* — melodie interpretată de Julie Andrews în filmul Marry Poppins (n.t.).

partea de jos a figurii — stînd lîngă Daisy și rînjind ca un dihor.

— Fat Charlie, zise Grahame Coats, iar acesta tuși stînjenit. E uimitor, nu-i așa? Am venit aici să te caut, ca să discutăm un pic între patru ochi, și m-am ales cu un premiu suplimentar. Am găsit-o pe frumoasa mică polițistă. Te rog să iei loc și să nu faci scandal.

Fat Charlie rămăsese ca o statuie de ceară.

— Stai jos, repetă Grahame Coats. Țin un pistol lipit de burta domnișoarei Daisy.

Daisy se uită la Fat Charlie cu o privire ce-l implora și dădu din cap. Ținea mîinile pe fața de masă.

Fat Charlie se așeză.

— Ține mîinile la vedere. Întinse pe masă, ca ea.

Fat Charlie se supuse.

— Am știut întotdeauna că ești un polițist sub acoperire, Nancy, pufni Grahame Coats. Un agent provocator. Ai venit în biroul meu și ai încercat să mă furi.

— Niciodată... începu să spună Fat Charlie, apoi văzu expresia de pe fața lui Grahame Coats și tăcu.

— Credeai că ești deștept. Toți v-ați închipuit că puteți să mă fraieriți. De aceea le-ați trimis pe alea două, nu-i așa? Pe cele două din casă. Credeți că mi-am închipuit că erau într-o croazieră? Să știți că-s greu de fraierit. Cui ați mai spus? Cine mai știe?

— Nu-mi dau seama despre ce vorbești, Grahame, zise Daisy.

Cîntăreața tocmai termina „Some of These Days"*. Avea voce tristă, plină, ce se înfășura în jurul lor ca o eșarfă de catifea.

Într-una din zilelea astea
O să-ți fie dor de mine.
Într-una din zilele astea
O să te simți singur

---

* *Într-una din zilelea astea* — cîntec din 1910 de Sophie Tucker (n.t.).

O să-ți fie dor de îmbrățișările mele
O să-ți fie dor de sărutările mele...

— O să-ți plătești nota, zise Grahame. Apoi o să te însoțesc, împreună cu tînăra doamnă, pînă la mașină. O să mergem la casa mea, ca să discutăm în liniște. Dacă încercați ceva, vă împușc pe amîndoi. *Capiche?*

Fat Charlie înțelese. Înțelese și cine condusese Mercedesul cel negru în după amiaza aceea și că trecuse pe lîngă moarte. Începu să înțeleagă cît de țicnit era Grahame Coats și că existau puține șanse ca el și Daisy să scape cu viață.

Cîntăreața își termină cîntecul. Ceilalți oameni din restaurant aplaudară. Fat Charlie își ținu mîinile cu palmele în jos pe masă. Se uită dincolo de Grahame Coats spre cîntăreață și-i făcu acesteia cu ochiul pe care Grahame Coats nu-l vedea. Femeia se săturase de oameni care evitau s-o privească în ochi. Așa că semnul lui Fat Charlie fu binevenit.

— Grahame, este evident că am venit aici din cauza ta, începu Daisy să-i explice, dar Charlie...

Se opri, avînd pe figură expresia aceea pe care o ai atunci cînd îți împinge cineva țeava unui pistol în burtă.

— Ascultă-mă, zise Grahame Coats. Pentru binele consumatorilor nevinovați de aici, sîntem buni prieteni. O să-mi pun pistolul în buzunar, dar o să fie îndreptat în continuare spre tine. O să ne ridicăm. O să mergem la mașina mea. Iar eu...

Se opri. O femeie cu o rochie roșie, mulată pe corp, și cu un microfon în mînă se îndrepta spre masa lor, cu un zîmbet larg pe figură. Se duse drept la Fat Charlie.

— Cum te cheamă, drăgutule?

— Charlie Nancy, răspunse Fat Charlie, cu voce neclară.

— Și de unde ești, Charlie?

— Din Anglia. Eu și prietenii mei. Toți sîntem din Anglia.

— Și cu ce te ocupi, Charlie?

Totul se încetini. De parcă ar fi răsărit un munte din ocean. Era singura cale. Fat Charlie trase aer în piept și zise:

— Sînt între două slujbe. Dar sînt cîntăreț. Ca tine.

— Ca mine? Ce cînți?

Fat Charlie își înghiți nodul din gît și întrebă:

— Ce aveți?

Cîntăreața se uită la ceilalți oameni de la masa lui Fat Charlie și întrebă, gesticulînd cu microfonul:

— Credeți că putem să-l convingem să cînte pentru noi?

— Nu cred. Nu. Nici vorbă, spuse Grahame Coats, iar Daisy ridică din umeri, ținînd mîinile cu palmele lipite de masă.

Femeia în roșu se întoarse spre ceilalți consumatori din sală:

— Voi ce credeți?

Urmă un ropot de aplauze din partea oamenilor de la celelalte mese și aplauze și mai entuziaste din partea echipei de chelneri. Barmanul strigă:

— Cîntă-ne ceva!

Cîntăreața se aplecă spre Fat Charlie, acoperi microfonul și zise:

— Ar fi bine să alegem o piesă pe care băieții o cunosc.

— Știu „Under the Boardwalk"? întrebă Fat Charlie, iar femeia dădu din cap și-i dădu microfonul.

Orchesta începu să cînte. Interpreta îl conduse pe Fat Charlie spre scena cea mică. Inima acestuia îi bubuia în piept.

Fat Charlie începu să cînte, iar auditoriul să-l asculte.

Nu dorise decît să tragă de timp, dar se simțea în largul său. Nimeni nu arunca în el cu ceva. Iar el părea că are în minte suficient loc ca să gîndească. Era conștient de toți cei care se aflau în sală: turiști, chelneri, oamenii de la bar. Vedea totul: vedea barmanul pregătind un cocteil și bătrîna din fundul încăperii care-și

umplea o oală mare de plastic cu cafea. Era încă îngrozit, încă furios, dar luă furia și groaza și le puse în cîntec, lăsîndu-le să devină un cîntec despre trîndăvie și dragoste. Și, în timp ce cînta, se gîndea.

Ce-ar face Spider? se întrebă el. *Ce-ar fi făcut tatăl meu?*

Cîntă. În cîntecul său le spuse exact ceea ce plănuia să facă sub pasarela de la malul mării, iar majoritatea lucrurilor se refereau la a face dragoste.

Cîntăreața în rochie roșie zîmbea, pocnea din degete și-și ondula trupul în ritmul muzicii. Se aplecă spre microfonul clapistului și începu să-i țină isonul.

Cînt în fața unor spectatori, își spuse Fat Charlie.

Se uită la Grahame Coats.

Cînd ajunse la ultimul refren, începu să bată din palme, ridicîndu-le deasupra capului, iar imediat întreaga sală îl imită, consumatori, chelneri, bucătari — toți cu excepția lui Grahame Coats, care-și ținea mîinile sub masă, și de Daisy, care-și ținea mîinile întinse pe masă. Daisy se uita la el de parcă ar fi fost nebun de legat și de parcă ar fi găsit cel mai nepotrivit moment ca să-și dezvăluie pornirile interioare.

Auditoriul bătea din palme, Fat Charlie zîmbea și cînta, iar în timp ce cînta știa fără urmă de îndoială că totul va fi în regulă. Vor fi bine și el, și Spider, și Daisy, și Rosie, indiferent unde se afla aceasta. Știa ce trebuie să facă: era o tîmpenie, un gest de idiot, dar putea să meargă. Cînd încetară ultimele note ale cîntecului, zise:

— La masa la care stau eu se află o tînără doamnă. Se numește Daisy Day. Și ea e din Anglia. Daisy, vrei să faci semn cu mîna tuturor?

Daisy se uită urît la el, dar ridică o mînă de pe masă și o flutură.

— Aș vrea să-i spun ceva lui Daisy. Ea nu știe ce vreau să-i spun. *Dacă nu merge,* îi șopti o voce din mintea sa, *Daisy va muri. Știi asta?* Să sperăm că va zice da. Daisy, vrei să te măriți cu mine?

În încăpere se așternu tăcerea. Fat Charlie se uită la Daisy, dorind ca aceasta să-l înțeleagă și să-i intre în joc.

Daisy dădu din cap.

Consumatorii aplaudară. *Ăsta* era un spectacol ce avea loc în mijlocul publicului. Cîntăreața, șefa de sală, mai multe chelnerițe se duseră la masă, o ridicară pe Daisy în picioare și o împinseră în mijlocul sălii. O împinseră către Fat Charlie, iar acesta o luă în brațe, în timp ce orchestra cînta „I Just Called to Say I Love You"*.

— Ai un inel pentru ea? îl întrebă cîntăreața.

El își vîrî mîna în buzunar și-i spuse lui Daisy:

— Poftim. E pentru tine.

Apoi o luă în brațe și o sărută. Dacă va fi împușcat cineva, atunci asta se va întîmpla acum, își zise el. Apoi sărutul se termină, oamenii îi strîngeau mîna și-l băteau pe umăr — un bărbat care venise în oraș pentru festival insistă să-i dea lui Fat Charlie cartea sa de vizită — iar Daisy ținea în mînă chitra pe care i-o dăduse el, avînd o expresie foarte ciudată pe față. Iar cînd Fat Charlie se uită spre masa la care stătuseră, văzu că Grahame Coats dispăruse.

---

* *Am sunat doar să-ți spun „te iubesc"* — cîntec de Stevie Wonder (n.t.).

Capitolul Treisprezece

ÎN CARE UNII AU GHINION

Păsările erau întărîtate, cîrîiau, se văitau și ciripeau în vîrful copacilor. *Vine*, își spuse Spider și înjură. Era terminat. Nu-i mai rămăsese nimic. Nimic, doar oboseala; nimic, doar epuizarea.

Se gîndi să zacă pe pămînt și să fie devorat. Nu, decise el, ar fi fost un mod scîrbos de a muri. Nu era convins că o să-i crească un alt ficat, dar era convins că acela care-l legase de pari nu intenționa să se mulțumească doar cu ficatul.

Începu să tragă de par. Numără pînă la trei, apoi își smuci brațele către el — cît mai bine și cît de mult putu — încît acestea să întindă funia și să tragă de par. Apoi numără iar pînă la trei și încercă din nou.

Avu același efect dacă ar fi încercat să tragă un munte dincolo de drum. Unu doi trei... *trage. Iarăși. Iarăși.*

Se întrebă dacă fiara o să vină curînd.

Unu, doi, trei... *trage.* Unu, doi, trei... *trage.*

Undeva, cineva cînta. Îl auzea. Iar cîntecul îl făcu pe Spider să zîmbească. Se pomeni că-și dorea să aibă limbă ca s-o scoată la tigru cînd acesta își va face în cele din urmă apariția. Gîndul îi dădu putere.

Unu, doi, trei... *trage.*

În cele din urmă parul cedă și-i rămase în mîini.

Mai trase o dată, iar parul ieși din pământ, neted ca o spadă trasă dintr-o piatră.

Trase funiile către el și ținu parul în mînă. Acesta era lung cam de-un metru. Avea un capăt ascuțit, ca să poată fi înfipt în pământ. Desfăcu funia înfășurată în jurul lui, cu degetele amorțite. Frînghiile atîrnau inutil de încheieturile sale. Ridică parul în mîna dreaptă. O să meargă. Și știu că fusese privit de cîtva timp, așa cum o mîță pîndește lîngă vizuina unui șoarece.

Veni către el în tăcere — sau aproape în tăcere — ca o umbră prin lumina zilei. Ochiul său surprinse doar mișcarea cozii care se legăna cu nerăbdare. Altfel, ar fi fost ca o statuie — sau ca o movilă de nisip care, datorită unui efect al luminii, pare o fiară uriașă — pentru că blana sa avea culoarea nisipului, iar ochii care nu clipeau aveau verdele mării din miez de iarnă. Avea fața lată, plină de cruzime, a unei pantere. În insule, oamenii numeau Tigru orice felină mare, iar aceasta era cea mai mare felină ce existase vreodată — mai mare, mai puternică, mai periculoasă.

Spider avea încheieturile picioarelor legate încă, abia putea să meargă. Mîinile și picioarele îi erau amorțite. Țopăia de pe un picior pe celălalt, încercînd să pară că făcea asta cu un scop, că era un soi de dans de intimidare, nu pentru că înțepenise stînd.

Ar fi vrut să se ghemuiască și să-și dezlege picioarele, dar nu putea să-și ia ochii de la fiară.

Parul era greu și gros, dar prea scurt ca să reprezinte o lance. Prea mare și prea butucănos ca să fie o altă armă. Spider îl ținea de capătul mai îngust, cel care fusese ascuțit, și se uita către mare, evitînd intenționat să privească spre locul în care se afla animalul, bazîndu-se pe informațiile văzute cu coada ochiului.

Cum spusese ea? *O să te văicărești. O să scîncești. Teama ta o să-l întărîte.*

Spider începu să scîncească. Apoi se văicări, behăind ca o capră rănită, rătăcită, singură.

O fulgerare de mișcare nisipie, doar cît să observe colții și ghearele ce se repezeau spre el. Spider izbi cu parul, de parcă ar fi fost o bîtă de baseball, cît de tare putu. Simți că luă contact cu nasul fiarei și auzi un bocănit satisfăcător.

Tigrul se opri, se uită la el de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă ochilor, apoi scoase un zgomot din gît, un mîrîit agresiv, și plecă țeapăn în direcția din care venise, către tufărișuri, de parcă ar fi avut o întîlnire de la care nu putea să lipsească. Se uită înapoi spre Spider cu ranchiună, o fiară îndurerată, cu o privire ce sugera că avea să se întoarcă.

Spider îl privi cum pleacă.

Apoi se așeză și-și dezlegă picioarele.

Merse, împleticindu-se un pic, către marginea culmii, urmînd panta domoală. Ajunse curînd la un pîrîu care-i tăia calea și cădea în prăpastie, formînd o cascadă scînteietoare. Spider se lăsă în genunchi, își uni palmele căuș și începu să bea apă rece.

După aceea începu să strîngă pietre. Pietre bune, de mărimea unui pumn. Le strînse la un loc ca pe niște bulgări de zăpadă.

— N-ai mîncat mai nimic, zise Rosie.

— Mănîncă tu. Păstrează-ți puterea, zise mama ei. Am mîncat puțină brînză. Îmi ajunge.

În pivnița pentru carne era frig. Și întuneric. Nu felul acela de întuneric cu care ochii se obișnuiesc. Acolo nu era pic de lumină. Rosie mersese de-a lungul perimetrului cămării, cu degetele pe tencuială, stîncă și cărămidă fărîmicioasă, căutînd ceva care să le fie de folos. Nu găsise nimic.

— Mîncai, zise Rosie, pe vremea cînd trăia tăticu.

— Și tatăl tău mînca, spuse mama ei. Și cu ce s-a ales? Cu un atac de cord la patruzeci și unu de ani. Ce fel de lume e asta?

— Dar îi plăcea mîncarea.

— Lui îi plăcea orice, spuse cu amărăciune mama ei. Îi plăcea mîncarea, îi plăceau oamenii, își iubea fiica. Îi plăcea să gătească. Mă iubea pe mine. Și unde l-a dus asta? L-a dus de timpuriu în mormînt. N-ar trebui să-ți placă lucrurile astea. Ți-am mai spus.

— Da, zise Rosie. Cred că mi-ai mai spus.

Merse în direcția din care venea vocea mamei sale, cu mîna întinsă, ca să nu se lovească de unul dintre lanțurile de metal care atîrnau în mijlocul încăperii. Descoperi umărul osos al mamei sale și-și puse brațul pe el.

— Nu mi-e teamă, spuse Rosie, în beznă.

— Atunci ești nebună, zise mama sa.

Rosie îi dădu drumul mamei sale și se duse în mijlocul camerei. Deodată, se auzi un scîrțîit. Din tavan căzură praf și tencuială.

— Rosie! Ce faci? întrebă mama lui Rosie.

— Mă legăn de lanț.

— Fii atentă. Dacă lanțul cedează, o să cazi pe podea cu capul spart, înainte să apuci să zici pește.

Fiica sa nu-i răspunse, așa că doamna Noah zise:

— Ți-am spus eu. Ești nebună.

— Nu, răspunse Rosie. Nu-s nebună. Doar că nu mai îmi este frică.

Deasupra lor, în casă, se auzi trîntindu-se ușa de la intrare.

— Barbă Albastră s-a întors acasă, zise mama lui Rosie.

— Știu. Am auzit, răspunse Rosie. Tot nu mi-e frică.

Oamenii continuau să-l bată pe umăr pe Fat Charlie, să-i facă cinste cu băuturi cu umbrelute; în plus, se alesese cu cinci cărți de vizită de la oameni din lumea muzicii veniți pe insulă pentru festival.

În toată sala, oamenii îi zîmbeau. Fat Charlie își ținea brațul pe umerii lui Daisy și simțea că acasta tremură. Tînăra își apropie buzele de urechea lui și zise:

— Ești sărit de pe fix, știai?

— Da, dar a mers.

— Ești plin de surprize, spuse ea, uitîndu-se la el.

— Să mergem. N-am terminat încă treaba.

Se duse la șefa de sală și-i zise:

— Scuzați-mă... A fost aici o doamnă. În timp ce cîntam. A venit, și-a umplut cana cu cafea din cafetiera de la bar. Unde s-a dus?

Șefa de sală clipi și ridică din umeri.

— Nu știu...

— Ba da, știți, zise Fat Charlie.

Se simțea sigur pe sine și deștept. Știa că în curînd va fi iarăși el însuși, dar cîntase un cîntec pentru spectatori și-i făcuse plăcere. Reușise să-i salveze viața lui Daisy — și pe a sa. Totul fusese datorită cîntecului. Cînd cîntase, totul devenise foarte limpede. Rămăsese încă limpede. Se duse pe hol, iar șefa de sală și Daisy îl urmară.

— Cum vă numiți? o întrebă el pe șefa de sală.

— Clarisa.

— Bună, Clarissa. Care-i numele tău de familie?

— Charlie, interveni Daisy, n-ar fi bine să telefonăm la poliție?

— Într-o clipă. Clarisa și mai cum?

— Higgler.

— Și ce legătură ai cu Benjamin, portarul?

— E fratele meu.

— Și ce legătură de rudenie aveți voi doi cu doamna Higgler? Cu Callyanne Higgler?

— Sînt nepoții mei, zise doamna Higgler din prag. Acum cred că ar fi bine s-o ascultați pe logodnica ta și să discuți cu poliția. Nu-i așa?

Spider stătea lîngă pîrîul de pe culme, cu spatele către munte și cu un morman de pietre în față, cînd un om veni țopăind prin iarba înaltă. Bărbatul era gol, avea doar o bucată de blană nisipie în jurul mijlocului, iar în urmă îi atîrna o coadă. Purta un colier de colți ascuțiți, albi, tăioși. Avea părul lung și negru. Veni către

Spider de parcă și-ar fi făcut plimbarea de dimineață, iar întîlnirea cu acesta ar fi reprezentat o surpriză plăcută.

Spider luă o piatră de mărimea unui grepfrut și o ținu în mînă.

— Salut, copil al lui Anansi, zise străinul. Treceam pe aici și te-am văzut. Pot să te ajut cu ceva?

Nasul său părea lovit și învinețit.

Spider clătină din cap. Simțea lipsa limbii.

— Cînd te-am văzut m-am gîndit, sărmanul copil al lui Anansi, i-o fi foame, spuse străinul, zîmbind exagerat. Am destulă mîncare ca s-o împart cu tine.

Avea un sac pe umăr. Deschise sacul și-și vîrî mîna dreaptă în el. Scoase un miel cu coadă neagră, proaspăt ucis. Îl ținea de gît, iar capul mielului atîrna.

— Am mîncat împreună cu tatăl tău de multe ori. Există vreun motiv să nu facem același lucru și noi? Tu fă focul, eu o să curăț mielul și o să fac o frigare, ca să-l întoarcem. Nu-i simți deja gustul?

Lui Spider îi era atît de foame, că-l cuprinsese amețeala. Dacă ar fi avut limbă, poate că ar fi spus *da*, avînd încredere în priceperea sa de a ieși din necazuri cu ajutorul vorbelor. Dar nu avea limbă. Luă o altă piatră în mîna sa stîngă.

— Hai să petrecem și să fim prieteni, să nu mai existe neînțelegeri, zise străinul.

Iar vulturii și corbii îmi vor curăța oasele, își zise Spider.

Străinul făcu încă un pas spre Spider, care decise că-i momentul potrivit să arunce prima piatră. Spider avea ochi bun și un braț excelent, astfel că piatra lovi acolo unde intenționase să lovească, adică în brațul drept al străinului; acesta scăpă mielul din mînă. A doua piatră îl lovi pe străin în tîmplă — Spider ochise exact între ochii prea distanțați ai individului, dar acesta își răsucise capul.

Atunci străinul fugi — într-o goană în salturi — cu coada întinsă. Uneori arăta ca un om care fuge, alteori arăta ca o fiară.

După ce individul dispăru, Spider se duse în locul în care stătuse acesta, ca să ia mielul cel cu coada neagră. Cînd puse mîna pe el, mielul se mișcă, iar Spider își imaginâ, pentru o secundă, că era încă viu, apoi văzu că avea carnea plină de viermi. Puțea, iar duhoarea de hoit îl ajută pe Spider să uite pentru un timp cît de flămînd era.

Luă mielul, ținînd brațul întins, și aruncă stîrvul în mare. Apoi își spălă mîinile în pîrîu.

Nu știa de cînd era în locul acela. Timpul se întinsese și se turtise aici. Soarele coborîse către orizont.

După ce soarele va apune și înainte să răsară luna, atunci se va întoarce fiara, își spuse Spider.

Reprezentantul poliției din Saint Andrews, un bărbat vesel tot timpul, stătea în biroul din față al hotelului împreună cu Daisy și Fat Charlie și asculta tot ce aveau aceștia de zis, cu un zîmbet placid și indiferent pe figura-i latâ. Uneori ridica un deget și-și scărpina mustața.

Cei doi îi spuseseră polițistului că un individ urmărit de poliție, numit Grahame Coats, venise la ei în timp ce cinau și o amenințase pe Daisy cu un pistol. Fură siliți însă să recunoască faptul că nimeni în afară de Daisy nu văzuse arma. Apoi Fat Charlie povesti despre incidentul cu Mercedesul cel negru și bicicleta, din după-amiaza aceea. Nu, nu văzuse cine conducea mașina. Dar știa de unde venise automobilul. Îi spuse polițistului despre casa din vîrful muntelui.

Bărbatul își mîngîie gînditor mustața care începuse să încărunțească.

— Într-adevăr, acolo există o casă ca aceea descrisă de dumneavoastră. Dar nu aparține individului de care vorbiți, Coats. Nici vorbă. Ați descris casa lui Basil Finnegan, un om foarte respectabil. Domnul Finnegan

manifestă de multă vreme un interes sănătos pentru lege și ordine. A dăruit bani pentru școli, dar — lucru mult mai important — a contribuit cu o sumă considerabilă la construirea noii secții de poliție.

— Mi-a înfipt țeava pistolului în burtă, zise Daisy. Mi-a spus că mă împușcă, dacă nu venim cu el.

— Domniță, dacă a fost domnul Finnegan, zise polițistul, atunci sînt convins că există o explicație foarte simplă.

Apoi deschise servieta și scoase un teanc de hîrtii.

— Să vă spun ce să faceți. Gîndiți-vă bine. Dormiți. Dacă mîine dimineață veți fi convinși că a fost ceva serios, atunci completați formularele acestea și lăsați toate trei exemplarele la secția de poliție. Întrebați de noua secție de poliție, din spatele pieții municipale. Toată lumea știe unde se află.

Le strînse mîinile și plecă.

— Ar fi trebuit să-i spui că și tu ești polițist, zise Fat Charlie. Poate te-ar fi luat în serios.

— Nu cred că ar fi folosit la ceva, răspunse Daisy. Cineva care-ți spune „domniță" te-a exclus deja din lista oamenilor care merită să fie ascultați.

Se duseră la recepția hotelului.

— Unde s-a dus? întrebă Fat Charlie.

— Mătușa Callyanne? zise Benjamin Higgler. Vă așteaptă în sala de ședințe.

— Știu că pot să fac asta, dacă o să continuu să mă legăn, spuse Rosie.

— O să te ucidă.

— O să ne ucidă oricum.

— N-o să meargă.

— Mamă, ai o idee mai bună?

— O să te vadă.

— Mamă, vrei să nu mai fi atît de negativistă? Dacă ai vreo sugestie care să ne ajute cu ceva, te rog s-o spui. Dacă nu, nu te mai osteni degeaba. Bine?

Tăcere.

Apoi, după un timp:

— Aș putea să-i arăt fundul.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am spus.

— În locul a ceea ce fac eu?

— În plus la ceea ce faci tu.

Tăcere.

După un timp, Rosie spuse:

— N-are cum să strice cu ceva.

— Bună ziua, doamnă Higgler, spuse Fat Charlie. Vreau pana înapoi.

— Ce te face să crezi că am pana ta? întrebă bătrîna, cu brațele încrucișate pe pieptul ei imens.

— Mi-a spus doamna Dunwiddy.

Pentru prima oară, doamna Higgler păru surprinsă.

— Louella ți-a spus că pana-i la mine?

— A spus că pana-i la dumneavoastră.

— O țin în siguranță, zise doamna Higgler și făcu un gest către Daisy cu cana ei de cafea. Sper că nu te aștepți să vorbesc de față cu ea. N-o cunosc.

— Ea e Daisy. Puteți să-i spuneți orice mi-ați spune mie.

— Am auzit că-i logodnica ta, zise doamna Higgler.

Fat Charlie simți că-i ard obrajii.

— Nu-i... nu sîntem... Trebuia să spun ceva ca s-o scap de individul cu pistolul. Mi s-a părut soluția cea mai simplă.

Doamna Higgler se uită la el, iar ochii îi sclipeau în spatele ochelarilor groși.

— Știu, zise ea. S-a întîmplat în timp ce cîntai. În fața spectatorilor.

Apoi clătină din cap, așa cum fac bătrînii cînd se gîndesc la prostiile celor tineri. Deschise poșeta ei neagră, scoase un plic și-l întinse lui Fat Charlie.

— I-am promis Louellei c-o păstrez în siguranță.

Fat Charlie luă pana din plic, mototolită din cauză că o ținuse strîns în noaptea aceea.

— Bine, zise el. Pana. Excelent. Acum ce trebuie să fac cu ea? o întrebă el pe doamna Higgler.

— Nu știi?

Mama lui Fat Charlie îi spusese, pe cînd era tînăr, că-i bine să numere pînă la zece cînd se enervează. Așa că el numără în gînd și fără să se grăbească pînă la zece, dar nu reuși.

— Sigur că nu știu ce să fac cu ea, bătrînă proastă! În ultimele două săptămîni am fost arestat, mi-am pierdut logodnica și slujba, am văzut cum fratele meu semi-imaginar a fost înghițit de un zid de păsări în Piccadilly Circus, am zburat de colo-colo peste Atlantic ca o minge ticnită de ping pong, iar astăzi am stat în fața unor spectatori și am cîntat pentru că fostul meu patron, un psihopat, ținea țeava unui pistol lipită de burta fetei cu care cinam. Am încercat doar să ies din balamucul în care s-a transformat viața mea de cînd mi-ai sugerat să discut cu fratele meu. Așa că, nu. Nu știu ce să fac cu pana asta afurisită. S-o ard? S-o fac bucățele și s-o mănînc? Să-mi fac un cuib din ea? S-o țin în mînă și să sar pe fereastră?

Doamna Higgler se posomorî.

— Trebuie s-o întrebi pe Louella Dunwiddy.

— Nu-s convins că pot. Ultima oară cînd am văzut-o nu arăta prea bine. Și nu dispunem de prea mult timp.

— Foarte bine, zise Daisy. Ți-ai recăpătat pana. Acum putem să discutăm despre Grahame Coats?

— Nu-i o simplă pană. E pana pe care am primit-o în schimbul fratelui meu.

— Atunci dă-o înapoi și să ne apucăm de treabă. Trebuie să facem ceva.

— Nu-i chiar atît de simplu, spuse Fat Charlie, apoi se opri și se gîndi la ce spusese el și la ce spusese ea, după care se uită la Daisy, plin de admirație. Doamne, ce deșteaptă ești!

— Mă străduiesc să fiu, zise ea. Dar ce-am spus?

Nu aveau la dispoziție patru doamne bătrîne, dar îi aveau pe doamna Higgler, pe Benjamin și pe Daisy.

Prînzul era pe sfîrșite, așa că șefa de sală, Clarissa, fu fericită să-i ajute. Nu aveau pămînt de patru culori, dar aveau nisip alb de pe plaja din spatele hotelului, pămînt negru din straturile cu flori din fața hotelului, lut roșu de lîngă hotel și nisip policolor în eprubetele din magazinul cu cadouri. Lumînările pe care le împrumutară de la barul de lîngă piscină erau mici și albe, nu mari și negre. Doamna Higgler îi asigură că puteau să găsească pe insulă toate ierburile de care aveau nevoie, dar Fat Charlie o puse pe Clarissa să împrumute din bucătărie o mînă de verdeață pentru decorarea mîncărurilor.

— Cred că-i mai degrabă o chestie de încredere, le explică Fat Charlie. Nu amănuntele contează, ci atmosfera magică.

În cazul lor, atmosfera magică nu era întreținută de Benjamin Higgler, care avea tendința să se uite în jurul mesei și să izbucnească în hohote de rîs, nici de Daisy, care atrăgea tot timpul atenția că întreaga procedură era extrem de caraghioasă.

Doamna Higgler împrăștie verdeața într-un castron cu resturi de vin alb.

Apoi începu să zumzăie. Își ridică mîinile, încurajîndu-i și pe ceilalți, iar aceștia începură să zumzăie împreună cu ea, ca niște albine bete. Fat Charlie așteptă să se întîmple ceva.

Nu se întîmplă nimic.

— Fat Charlie, zise doamna Higgler, zumzăie și tu.

Fat Charlie înghiți în sec. Își zise că nu avea de ce să fie speriat: cîntase în fața unei săli pline cu oameni; tot în fața acelorași oameni ceruse o fată de nevastă, o fată pe care abia o cunoștea. Zumzăitul avea să fie floare la ureche.

Găsi tonul pe care-l o zumzăia doamna Higgler și-l lăsă să vibreze în gîtul său.

Ținea pana în mînă. Se concentră și zumzăi.

Benjamin încetă să chicotească și holbă ochii. Pe figura sa apăru o expresie de panică. Fat Charlie dori

să înceteze din zumzăit, ca să afle ce-l tulbura, dar zumzăitul era în interiorul lui, iar lumînările pîlpîiau...

— Uitați-vă la el! zise Benjamin. E...

Fat Charlie s-ar fi întrebat ce este, dacă deja n-ar fi fost prea tîrziu pentru asta.

Ceața se dădu la o parte.

Fat Charlie mergea pe un pod, o punte lungă, albă, peste o întindere de apă cenușie. La mică distanță în fața lui, pe la mijlocul podului, stătea un bărbat, pe un scăunel de lemn. Bărbatul pescuia. Avea trasă pe ochi o pălărie verde. Părea că moțăie și nu se mișcă atunci cînd Fat Charlie se apropie de el.

Fat Charlie îl recunoscu pe bărbat. Puse mîna pe umărul acestuia.

— Știam că ne-ai înșelat, zise el. N-am crezut că ai murit cu adevărat.

Bărbatul de pe scaun nu se mișcă, dar zîmbi.

— Asta arată cît de multe știi, zise Anansi. Eram mort cînd au venit.

Se întinse zdravăn, scoase un chiștoc negru de după ureche și-l aprinse cu un chibrit.

— Da. Sînt mort. Cred că o să rămîn mort un timp. Dacă nu mori din cînd în cînd, oamenii încep să te ia în serios.

— Dar... începu Fat Charlie.

Anansi își duse degetul la buze, făcîndu-i semn să tacă. Luă undița și începu să înfășoare guta pe mulinetă. Apoi arătă spre o plasă mică. Fat Charlie o luă și o ținu, iar tatăl său lăsă în ea un pește argintiu lung, care se zbătea. Anansi scoase cîrligul din gura peștelui, după care îl aruncă într-o căldare albă.

— Gata, zise el. Am făcut rost de cina din seara asta.

Fat Charlie își dădu seama pentru prima oară că atunci cînd se așezase la masă împreună cu Daisy și cu familia Higgler era noaptea tîrziu, dar aici, unde ajunsese, soarele coborîse mult pe cer, dar nu apusese încă.

Tatăl său strînse scaunul și-l dădu lui Fat Charlie, împreună cu găleata, să le care. Merseră de-a lungul podului.

— Știi, spuse domnul Nancy, mi-am spus întotdeauna că, dacă o să vii vreodată să discuți cu mine, o să-ți spun tot felul de lucruri. Dar se pare că te descurci destul de bine și singur. Ce te aduce aici?

— Nu prea știu. Încerc s-o găsesc pe Femeia Pasăre. Vreau să-i dau pana înapoi.

— N-ar fi trebuit să ai de-a face cu asemenea oameni, zise tatăl lui, vesel. Nu-i bine nici că ai venit aici. Individa e plină de resentimente. Dar e lașă.

— A fost vina lui Spider, zise Fat Charlie.

— A fost vina ta. Ai lăsat-o pe baba aia să gonească jumătate din tine.

— Eram un copil. Tu de ce n-ai făcut nimic?

Anansi își împinse pălăria pe ceafă.

— Bătrîna Dunwiddy nu putea să-ți facă nimic dacă n-ai fi lăsat-o. La urma urmei, ești fiul meu.

Fat Charlie se gîndi la cele auzite, apoi zise:

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Te simțeai bine. Aveai să descoperi singur totul. N-ai descoperit și cîntecele?

Fat Charlie se simți mai neîndemînatic, mai gras și mai dezamăgit de tatăl său, dar nu răspunse pur și simplu „nu". În loc de asta zise:

— Tu ce crezi?

— Cred că ai venit aici. Lucrul cel mai important în ceea ce privește cîntecele este că ele sînt ca poveștile. Nu înseamnă nimic dacă nu le ascultă cineva.

Se apropiau de capătul podului. Fat Charlie știa fără să-i spună cineva că aceasta era ultima șansă de a discuta cu tatăl său. Erau multe lucruri pe care trebuia să le afle, erau multe lucruri pe care voia să le știe. Zise:

— Tăticule. Cînd eram copil, de ce mă umileai?

Bătrînul ridică din sprîncene.

— Să te umilesc? Eu te iubeam!

— M-ai dus la școală îmbrăcat ca președintele Taft. Asta numești tu dragoste?

Bătrînul scoase un sunet pițigăiat, care putea fi considerat rîs, apoi trase din chiștoc. Fumul îi ieși printre buze ca un balon fantomatic cu text dintr-o bandă desenată.

— Mama ta are ceva de spus în privința asta. Nu mai avem mult timp la dispoziție, Charlie. Vrei să petrecem timpul care ne-a rămas certîndu-ne?

— Nu, zise Fat Charlie, clătinînd din cap.

Ajunseră la capătul podului.

— Cînd o să-l vezi pe fratele tău, vreau să-i dai ceva din partea mea, spuse Anansi.

— Ce?

Tatăl său se întinse, trase capul lui Fat Charlie în jos și-l sărută blînd pe frunte.

— Asta, zise el.

Fat Charlie se îndreptă. Tatăl său îl privea cu o expresie pe care, dacă ar fi văzut-o pe figura altcuiva, ar fi considerat-o drept mîndrie.

— Arată-mi pana, zise Anansi.

Fat Charlie căută în buzunar. Pana se afla acolo, arătînd mai mototolită și mai jegărită ca înainte.

Tatăl său scoase un sunet dezaprobator și ținu pana la lumină.

— Asta-i o pană minunată, zise el. Nu trebuie s-o distrugi. Femeia Pasăre n-o s-o ia înapoi dacă nu arată bine.

Domnul Nancy își trecu mîna peste pană, iar aceasta arătă perfect. După aceea se încruntă.

— O s-o mototolești din nou.

Își suflă pe unghii, le lustrui de jachetă, apoi păru să ia o hotărîre. Își scoase pălăria și puse pana la panglica pălăriei.

— Ține. Te alegi măcar cu o pălărie drăguță.

Îi puse pălăria pe cap lui Fat Charlie și zise:

— Îți stă bine cu ea.

Fat Charlie oftă.

— Tăticule, eu nu port pălărie. Aș arăta caraghios. Aș arăta tîmpit. De ce încerci mereu să mă pui în situații jenante?

Bătrînul se uită la fiul său în lumina ce scădea.

— Crezi că te mint? Fiule, ca să porți pălărie ai nevoie de ținută. Și tu ai ținută. Crezi că ți-aș spune că-ți stă bine dacă n-ar fi așa? Arăți calumea. Nu mă crezi?

— Nu, îi spuse Fat Charlie.

— Uită-te, îi zise tatăl lui și arătă dincolo de marginea podului.

Apa era liniștită și netedă ca o oglindă, iar bărbatul care-l privea din apă arăta foarte bine, cu pălăria lui nouă, verde.

Fat Charlie se întoarse să-i spună tatălui său că greșise, dar bătrînul dispăruse.

Coborî de pe pod și pătrunse în crepuscul.

— Da. Vreau să știu cu exactitate unde este. Unde s-a dus? Ce i-ați făcut?

— Nu i-am făcut nimic. Doamne, exclamă doamna Higgler, ultima oară nu s-a întîmplat așa!

— A fost ca și cum ar fi fost teleportat pe nava-mamă, zise Benjamin. Grozav! Efecte speciale adevărate!

— Vreau să-l aduceți înapoi, zise furioasă Daisy. Vreau să-l aduceți *acum!*

— Nici măcar nu știu unde este, spuse doamna Higgler. Și nu l-am trimis eu acolo. S-a dus singur.

— Oricum, interveni Clarissa, dacă s-a dus să facă ceea ce trebuie să facă, iar noi îl aducem înapoi? Am putea să stricăm totul.

— Exact, spuse Benjamin. Ca și cum am teleporta înapoi pe navă echipa asolizată, chiar în mijlocul misiunii.

Daisy se gîndi la cele auzite și o enervă faptul că exista o oarecare logică în ele — atît cît putea exista logică în cele întîmplate în zilele acelea.

— Dacă nu se mai întîmplă nimic, zise Clarissa, eu m-aș întorace în restaurant. Să văd dacă totul e în regulă.

Doamna Higgler sorbi din cafea și fu de părere că n-o să se mai întîmple nimic.

Daisy izbi cu palma în masă.

— Scuzați-mă! Avem de-a face cu un asasin. Iar Fat Charlie a fost teleportat pe nava principală.

— Nava-mamă, o corectă Benjamin.

Doamna Higgler clipi, apoi zise:

— Bine. Trebuie să facem ceva. Ce propui?

— Nu știu, recunoscu Daisy, disprețuindu-se pentru că spusese așa ceva. Presupun că trebuie să așteptăm.

Luă un exemplar din *Williamstown Courier*, pe care-l citise doamna Higgler și începu să-l răsfoiască.

Articolul despre turistele dispărute — femeile care nu se întorseseră pe nava de croazieră — ocupa o coloană în pagina a treia. *Cele două din casă*, spusese Grahame Coats. *Vă închipuiți că am crezut că erau într-o croazieră?*

În cele din urmă, Daisy redeveni polițist.

— Dați-mi un telefon, spuse ea.

— Pe cine vrei să suni?

— Cred că o să începem cu ministrul turismului și cu șeful poliției. Apoi mai vedem pe cine.

Soarele stacojiu se cufunda în orizont. Spider, dacă n-ar fi fost Spider, ar fi fost cuprins de disperare. Pe insulă, în locul acela, exista o linie distinctă între zi și noapte, iar Spider privi cum ultima fărîmă roșie a soarelui era înghițită de mare. Avea pietrele și doi pari.

Își dorea să fi avut și foc.

Se întrebă cînd o să apară luna. Cînd luna va fi pe cer, va mai avea o șansă...

Soarele apuse — ultima bucată roșie se cufundă în marea întunecată și se făcu noapte.

— Copil al lui Anansi, zise un glas din beznă, în curînd mă voi hrăni. Tu n-o să știi că-s aici decît atunci

cînd o să-mi simți răsuflarea în ceafă. Am stat deasupra ta atunci cînd erai legat de pari pentru mine, aș fi putut să-ți sfîrtec gîtul atunci, dar m-am gîndit bine. Dacă te-aș fi ucis în timp ce dormeai, n-aș fi simțit nici o plăcere. Vreau să simți că mori. Vreau să știi de ce îți iau viața.

Spider aruncă o piatră în direcția din care credea că se aude glasul și o auzi izbindu-se în tufișuri, fără să facă nici un rău.

— Tu ai degete, continuă glasul, dar eu am gheare mai ascuțite decît cuțitele. Tu ai două picioare, dar eu am patru picioare care nu obosesc niciodată, care pot alerga de zece ori mai iute decît o s-o faci tu vreodată. Dinții tăi pot mesteca mîncarea, dacă aceasta a fost înmuiată și lipsită de gust de către foc, pentru că tu ai dințișori de maimuță, buni să mesteci cu ei fructe moi și gîndaci. Dar eu am dinți care sfîșie carnea vie de pe oase și pot s-o înghit în timp ce sîngele vieții țîșnește către cer.

Atunci Spider scoase un sunet. Un sunet ce putea fi scos fără limbă, fără să deschidă buzele. Un sunet ce exprima un dispreț amuzat. Care părea să spună *Poți să faci toate astea, Tigrule. Și ce dacă? Toate poveștile care există sînt ale lui Anansi. Nu vor fi niciodată poveștile Tigrului.*

Din beznă se auzi un muget, un muget ce exprima furie și frustrare.

Spider începu să fredoneze melodia „Tiger Rag"*. E un cîntec vechi, bun să potolești tigrii cu el. *Ține tigrul. Unde-i tigrul?* zicea cîntecul.

Cînd vocea răsună din nou în întuneric, era mai aproape.

---

* *Necăjește tigrul* — melodie de jazz înregistrată prima oară în 1917, se pare că a circulat în rîndul formațiilor de jazz din New Orleans anterior acestei date (n.t.).

— O am pe femeia ta, copil al lui Anansi. După ce-o să termin cu tine, o să-i sfîșii carnea. Gustul ei o să fie mai dulce decît al tău.

Spider scoase un sunet de care scot oamenii ca să arate că știu că sînt mințiți.

— Se numește Rosie.

Atunci Spider scoase un sunet involuntar.

Cineva rîse în beznă.

— Cît despre ochi, tu ai ochi care văd ce-i evident, ce se vede în lumina zilei, dacă ești norocos, dar cei din neamul meu au ochi care pot să vadă părul zburlit de pe brațele tale în timp ce-ți vorbesc, văd groaza de pe fața ta — și văd toate astea pe timp de noapte. Teme-te de mine, copil al lui Anansi, și dacă vrei să-ți faci rugăciunea, spune-o acum!

Spider nu știa rugăciuni, dar avea pietre și putea să arunce cu ele. Poate avea noroc și făcea prăpăd cu vreuna din ele. Spider știa că ar fi fost o minune de s-ar fi întîmplat așa ceva, dar își petrecuse întreaga viață bizuindu-se pe miracole.

Luă altă piatră.

Ceva îi atinse dosul palmei.

Salut, îi spuse micul păianjen de lut, în mintea sa.

Salut, gîndi Spider. *Sînt cam ocupat, mă străduiesc să nu mă las mîncat, așa că te-aș ruga să stai deoparte un timp...*

I-am adus, zise păianjenul. *Așa cum mi-ai cerut.*

Așa cum am cerut?

Mi-ai spus să aduc ajutoare. Le-am adus. Se țin după firul meu. În lumea asta nu există păianjeni, așa că m-am strecurat înapoi și i-am adus aici de peste tot. Am adus războinici. Am adus viteji.

— Dau un bănuț pentru gîndurile tale, zise glasul de felină mare din beznă, apoi adăugă, distrîndu-se. Care-i problema? Ți-a mîncat pisica limba?

Un singur păianjen e tăcut. Păienjenii sînt tăcuți de felul lor. Chiar și cei care pot scoate zgomote rămîn de obicei tăcuți și așteaptă. Asta fac păianjenii: așteaptă.

Noaptea se umplu treptat de un foșnet blînd.

Spider se gîndi cu recunoștință și mîndrie la micuțul păianjen cu șapte picioare pe care-l făcuse din sînge, scuipat și lut. Păianjenul urcă de pe dosul palmei pe umărul său.

Spider nu-i vedea, dar știa că erau acolo, păianjeni mari și păianjeni mici, păianjeni veninoși și păianjeni care mușcau, păianjeni uriași și păroși, păianjeni chitinoși, eleganți. Ochii lor foloseau picul de lumină care exista, dar vedeau printre picioare, făurind din vibrații o imagine virtuală a lumii de deasupra lor.

Erau o armată.

Tigrul vorbi din nou din beznă.

— Copil al lui Anansi, cînd o să fii mort — cînd toți cei din neamul tău vor fi morți — atunci poveștile vor fi ale mele. Oamenii vor spune din nou poveștile Tigrului. Se vor strînge și vor admira deșteptăciunea mea, puterea mea, cruzimea mea și bucuria mea. Fiecare cîntec va fi al meu. Lumea va fi ca înainte: un loc dur. Un loc întunecat.

Spider ascultă foșnetul armatei sale.

Stătea la marginea rîpei dintr-un anumit motiv. Pentru că nu avea unde să se retragă, Tigrul n-o să năvălească, ci o să se furișeze.

Spider începu să rîdă.

— De ce rîzi, copil al lui Anansi? Ți-ai pierdut mințile?

Auzindu-l, Spider începu să rîdă și mai tare.

Din întuneric se auzi un urlet. Tigrul întîlnise armata lui Spider.

Veninul păianjenului are multe forme. Uneori durează mult pînă descoperi efectul deplin al unei mușcături. Cercetătorii au analizat ani de zile chestiunea: există păianjeni a căror mușcătură face ca locul mușcat să se infecteze — ceea ce duce la moarte — uneori abia după un an. De ce fac păianjenii asta? Răspunsul e simplu: pentru că li se pare amuzant și pentru că vor să nu-i uiți în veci.

Văduva neagră îl mușcă pe Tigru de nasul învinețit, tarantula îl mușcă de urechi. În cîteva clipe, punctele sensibile ale acestuia ardeau, pulsau, se umflau și îl mîncau. Tigrul nu-și dădea seama ce se întîmplă, știa doar că-l arde, că-l doare și-l cuprinse brusc teama.

Spidee hohotea tot mai tare și asculta zgomotul făcut de un animal mare ce se zbătea prin tufișuri, urlînd de durere și de teamă.

Apoi rămase locului și aștepta. Fără îndoială, Tigrul se va întoarce. Conflictul lor nu se încheiase încă.

Spider luă păianjenul cu șapte picioare de pe umărul său și-l mîngîie, trecîndu-și degetele pe spatele lat al acestuia.

Ceva mai încolo, la poalele muntelui, ceva sclipea, o lumină verde, rece, care pîlpîia precum luminile unui orășel în noapte. Lumina aceea venea către el.

Pîlpîirea se dovedi a fi alcătuită dintr-o sută de mii de licurici. În centrul luminii licuricilor se afla o siluetă întunecată, în formă de om, cu conturul bine marcat de insectele luminescente. Omul mergea de zor, urcînd muntele.

Spider luă o piatră și ordonă în gînd păianjenilor să fie pregătiți pentru un nou atac. Apoi se opri. Silueta luminată de licurici avea ceva familiar. Purta o pălărie verde.

Grahame Coats golise deja jumătate din sticla de rom pe care o găsise în bucătărie. Începuse sticla de rom pentru că nu avea nici un chef să coboare în pivnița cu vinuri și pentru că își imaginase că o să-l îmbete mai iute decît vinul. Din nefericire, nu fusese așa. Nu-i folosise la nimic, nici măcar pentru deconectarea emoțională de care avea nevoie. Se plimba prin casă, ținînd sticla într-o mînă și un pahar plin pe jumătate în cealaltă. Trăgea cîte o dușcă din pahar, iar uneori bea direct din sticlă. Își surprinse imaginea în oglindă, arăta jalnic și transpirat.

— Înveselește-te, zise el cu voce tare. N-o să se întîmple nimic. Vin nori argintii. Ploaia vieții o să curgă. Prea mulți bucătari. Bate un vînt turbat.

Romul se terminase.

Se duse înapoi în bucătărie. Deschise mai multe dulapuri, înainte să observe o sticlă de sherry în fundul unuia. Grahame o înhățâ și o strînse în brațe recunoscător, de parcă ar fi fost un vechi prieten mititel, care tocmai se întorsese de pe mare, după ani de zile.

Scoase dopul sticlei. Era sherry dulce, pentru gătit, dar el îl bău ca pe limonadă.

În timp ce căuta alcool în bucătărie, Grahame Coats mai remarcă și alte lucruri. De exemplu, cuțite. Unele dintre ele erau foarte ascuțite. Într-un sertar se afla chiar și un mic ferăstrău din oțel inoxidabil. Grahame Coats dădu din cap, aprobator. Reprezenta o soluție foarte simplă pentru problema din pivniță.

— *Habeas corpus*, zise el. Sau *habeas delicti**. Una din două. Dacă nu există nici un cadavru, nu există nici delict. *Ergo. Quod erat demonstrandum***.

Scoase pistolul din buzunarul hainei și-l puse pe masa din bucătărie. Aranjă în jurul lui cuțitele, ca spițele unei roți.

— Ei bine — zise el cu tonul pe care-l folosise cîndva ca să convingă băieți nevinovați din formații muzicale că era timpul să semneze contractul cu el și să salute gloria ce va veni, însoțită de avere — timpul potrivit e cel prezent.

Își vîrî trei cuțite la cingătoare, puse ferăstrăul în buzunarul hainei, apoi, cu pistolul în mînă, coborî scara spre pivniță. Aprinse lumina, făcu cu ochiul sticlelor de vin de pe rafturi, acoperite cu un strat subțire de praf, apoi rămase lîngă ușa de fier a cămării pentru carne.

---

* habeas corpus — aveți corpul; habeas delicti — aveți delictul — expresii din limba latină, rupte din contextul inițial (n.t.).

** „Ceea ce trebuia demonstrat", în limba latină (n.t.).

— Bine, strigă el. O să vă facă plăcere să aflați că n-o să vă fac nici un rău. Vă las pe amîndouă să plecați. Totul a fost o neînțelegere. Fără ranchiună. N-are rost să plîngem după laptele vărsat. Stați lîngă peretele din fund. În poziție de drepți. Fără prostii.

În timp ce trăgea zăvorul își spuse că-i reconfortant să știi cît de multe clișee verbale există pentru oamenii cu un pistol în mînă. Grahame Coats simțea că face parte dintr-o frăție: Bogart stătea alături de el, și Cagney, și toți cei care trăgeau unul în altul în COPS*.

Aprinse lumina și deschise ușa. Mama lui Rosie stătea lîngă peretele opus, cu spatele spre el. Cînd Grahame Coats intră în încăpere, femeia își ridică fusta și-i arătă un fund cafeniu, incredibil de osos.

Grahame Coats rămase cu gura căscată. În momentul acela, Rosie îl lovi cu o bucată de lanț ruginit peste încheietură, aruncînd pistolul în cealaltă parte a încăperii.

Cu entuziasmul și cu priceperea unei femei mult mai tinere, mama lui Rosie îi trase un șut în burtă lui Grahame Coats. Acesta se apucă de boașe, scoțînd sunete atît de pițigăiate, încît numai cîinii și liliecii le puteau auzi, iar Rosie și mama ei se grăbiră să iasă din cămara pentru carne.

Închiseră ușa, iar Rosie trase unul dintre zăvoare. Apoi se îmbrățișară.

Erau încă în cămara pentru vinuri cînd luminile se stinseră.

— Sînt doar siguranțele, spuse Rosie, ca s-o liniștească pe mama sa.

Nu era convinsă că așa stau lucrurile, dar nu găsise altă explicație.

— Ar fi fost mai bine dacă ai fi tras ambele zăvoare, spuse mama sa și scoase o exclamație, pentru că-și lovise degetul de la picior de ceva, apoi înjură.

---

* COPS — emisiune a canalului Fox, cu reportaje foarte dure (n.t.).

— Sîntem în partea luminată, spuse Rosie. *El* nu poate să vadă prin întuneric. Ține-mă de mînă. Cred că scara e în partea aia.

Grahame Coats era în patru labe pe podeaua de ciment, în momentul în care se stinsese lumina. Simți ceva cald curgîndu-i pe picior. Pentru o clipă, crezu că făcuse pe el, apoi își dădu seama că lama unuia dintre cuțitele pe care le vîrîse la brîu îi făcuse o tăietură adîncă în partea de sus a piciorului.

Rămase nemișcat, întins pe podea. Făcuse bine că băuse atît de mult, pentru că alcoolul acționa ca un anestezic. Decise să tragă un pui de somn.

Nu era singur în cămara pentru carne. Se mai afla cineva acolo. Ceva ce mergea în patru labe.

Cineva mîrîi:

— Ridică-te.

— Nu pot. Sînt rănit. Vreau să dorm.

— Ești o creatură jalnică și distrugi tot ce atingi. Ridică-te!

— Mi-ar plăcea, spuse Grahame Coats cu tonul rezonabil al unui bețiv. Nu pot. O să zac un pic întins pe podea. Oricum, femeia a tras zăvorul. Am auzit-o.

Grahame Coats auzi un scrîșnet în cealaltă parte a ușii, ca și cum zăvorul ar fi fost împins încet.

— Ușa e deschisă. Dacă rămîi aici, o să mori.

Mișcări nerăbdătoare; agitarea unei cozi; un răget, pe jumătate reținut în fundul gîtului.

— Dă-mi mîna și supunerea ta. Invită-mă în tine.

— Nu înțeleg...

— Dă-mi mîna sau o să sîngerezi pînă o să mori.

Grahame Coats întinse mîna în bezna din cămara pentru carne. Cineva — ceva — i-o luă și o ținu, liniștindu-l.

— Acum vrei să mă inviți în tine?

În momentul acela Grahame Coats fu cuprins de un moment de trezie lucidă. Mersese prea departe. Indiferent ce-ar fi făcut, nu putea înrăutăți situația mai mult.

— Evident, șopti Grahame Coats și de îndată ce rosti cuvintele, începu să se schimbe.

Putea să vadă prin întuneric ca la lumina zilei. Avu impresia — doar pentru o clipă — că văzu ceva lîngă el, ceva mai mare decît un om, ceva care avea dinți ascuțiți, ascuțiți... Apoi făptura aceea dispăru, iar Grahame Coats se simți minunat. Din picior nu-i mai curgea sînge.

Vedea limpede prin beznă. Scoase cuțitele de la brîu și le aruncă pe podea. Își scoase și pantofii. Pe podea era un pistol, dar îl lăsă acolo. Uneltele erau pentru maimuțe, pentru ciori și pentru cei slabi. El nu era maimuță.

Era vînător.

Se ridică, sprijinindu-se în mîini și în genunchi, apoi ieși în cămara pentru vin, mergînd în patru labe.

Văzu femeile. Găsiseră scara ce ducea spre casă și urcau orbește prin beznă, ținîndu-se de mînă.

Una dintre ele era bătrînă și ațoasă. Cealaltă era tînără și fragedă. Făptura, care era doar în parte Grahame Coats, salivă.

Fat Charlie părăsi podul, cu pălăria verde a tatălui său împinsă pe ceafă, și pătrunse în beznă. Merse pe plaja stîncoasă, alunecînd pe pietre și plescăind prin bălți. Apoi se împiedică de ceva care mișca. Se împletici și-și trase piciorul.

Făptura aceea se ridică în aer și se tot ridică. Indiferent ce era, era enormă. Fat Charlie crezu la început că avea dimensiunile unui elefant, dar crescu mai mult de atît.

Lumină, gîndi Fat Charlie. Cîntă cu voce tare și toate insectele luminescente, licuricii din locul acela, se strînseră în jurul lui licărindu-și luminescența verde, iar la lumina lor Fat Charlie putu să vadă doi ochi, mai mari decît niște farfurii, care se uitau la el de pe o față reptiliană trufașă.

Fat Charlie o privi și-i zise vesel:

— Bună seara.

Dinspre creatură se auzi o voce moale, ca uleiul cu unt:

— Sa-lut. Ding-dong. Arăți ca o cină.

— Eu sînt Charlie Nancy, zise Charlie Nancy. Tu cine ești?

— Eu sînt Dragonul, zise dragonul. Și o să te devorez dintr-o înghițitură, omulețule cu pălărie.

Charlie clipi, zăpăcit. *Ce-ar fi făcut tatăl meu?* se întrebă el. *Ce-ar fi făcut Spider?* N-avea idee. *Ce naiba! La urma urmei, Spider e o parte din mine. Pot să fac tot ce face el.*

— Te-ai plictisit să discuți cu mine și o să mă lași să trec nevătămat, îi spuse el dragonului, cu toată convingerea de care fu în stare.

— Aiurea! Frumoasă încercare! Numai că nu m-am plictisit! zise dragonul cu entuziasm. Și o să te mănînc.

— Nu ți-e teamă de chitre? întrebă Charlie, înainte să-și aducă aminte că-i dăduse chitra lui Daisy.

Făptura rîse batjocoritor:

— Mie nu mi-e frică de nimic!

— De nimic?

— De nimic.

— Și ți-e foarte frică de nimic? întrebă Charlie.

— Sînt terifiat, recunoscu Dragonul.

— Știi, zise Charlie, în buzunar am... nimic. Vrei să vezi?

— Nu, spuse Dragonul, stînjenit. Cu nici un chip.

Se auzi un filfiit de aripi mari cît niște pînze de corabie, iar Charlie rămase singur pe plajă.

— A fost prea ușor, își spuse el.

Merse mai departe. Compuse un cîntec pentru mersul său. Charlie dorise întotdeauna să compună cîntece, dar nu făcuse niciodată acest lucru, în principal datorită convingerii sale că, de s-ar fi aflat că scrisese un cîntec, i s-ar fi cerut să-l cînte, iar asta n-ar fi fost bine, așa cum moartea prin spînzurare nu putea fi un lucru bun. Dar acum nu-i mai păsa și cînta pentru

licuricii care-l urmau pe panta muntelui. Era un cîntec despre întîlnirea sa cu Femeia-Pasăre și despre găsirea fratelui său. Spera că licuricilor le plăcea, pentru că lumina acestora părea să pulseze și să pîlpîie în ritmul melodiei.

Femeia-Pasăre îl aștepta în vîrful colinei.

Charlie își scoase pălăria. Luă pana de la panglică.

— Ține. Cred că îți aparține.

Femeia nu făcu nici un gest ca s-o ia.

— Înțelegerea noastră nu mai e valabilă, zise Charlie. Ți-am adus pana. Îl vreau pe fratele meu. Tu l-ai luat. Îl vreau înapoi. Descendența de sînge a lui Anansi nu era a mea, ca s-o dau cuiva.

— Și dacă nu-l mai am pe fratele tău?

Nu se vedea prea bine la lumina licuricilor, dar Charlie avu impresia că femeia nu-și mișcase buzele. Cuvintele ei îl înconjurau cumva, în strigătele caprimulgilor și în țipetele bufnițelor.

— Îl vreau înapoi pe fratele meu, îi spuse el. Îl vreau întreg și nevătămat. Îl vreau acum. Sau ceea ce s-a petrecut între tine și tatăl meu în decursul anilor a fost doar un preludiu. O uvertură.

Charlie nu mai amenințase pe nimeni pînă atunci. Nu știa cum avea să-și ducă la îndeplinire amenințările, dar nu se îndoia că o să le îndeplinească.

— L-am avut, zise femeia cu o îmbufnare distantă, dar l-am lăsat fără limbă în lumea Tigrului. Eu nu pot să fac rău descendenților tatălui tău. Tigrul poate, din moment ce și-a regăsit curajul.

Liniște. Broaștele nopții și păsările nocturne torceau. Femeia se uita la el senină, cu figura ca de beznă. Își vîrî mîna în buzunarul hainei.

— Dă-mi pana, spuse ea.

Charlie i-o puse în palmă.

Și se simți mai ușor, ca și cum femeia n-ar fi luat doar o pană.

În schimb, ea îi puse în mînă ceva rece și umed. Părea o bucată de carne, iar Charlie simți nevoia s-o arunce.

— Dă-i-o înapoi, zise ea cu glasul nopții. De acum înainte nu mai e în conflict cu mine.

— Cum o să ajung în lumea Tigrului?

— Cum ai ajuns aici? întrebă ea, părînd oarecum amuzată, iar noaptea deveni deplină și Charlie rămase singur pe culme.

Desfăcu mîna și se uită la fîșia de carne din palmă, fleșcăită și îndoită. Semăna cu o limbă, iar Charlie știu a cui era limba aceea.

Își puse pălăria pe cap spunîndu-și *Mi-am pus pălăria de gîndit** — dar de îndată ce-și spuse acest lucru nu i se mai păru atît de amuzant. Pălăria verde nu era o capelă de gîndit, ci felul de pălărie pe care o poartă cineva care nu numai că gîndește, dar și ajunge la concluzii importante și vitale.

Își imagină lumea ca o pînză de păianjen, care se întindea în mintea sa, legîndu-l de toți cei pe care-i cunoștea. Firul care-l lega de Spider era puternic și sclipitor, strălucind într-o lumină rece, precum cea a licuricilor sau a stelelor.

Spider fusese o parte a sa. Se agăță de această idee și lăsă pînza să-i umple mintea. Ținea în mînă limba fratelui său, care fusese o parte a lui Spider pînă de curînd și care dorea cu ardoare să fie din nou. Lucrurile vii nu uită.

Lumina sălbatică a pînzei se întinse în fața sa. Tot ce avea Charlie de făcut era s-o urmeze...

O urmă, iar licuricii se strînseră în jurul său și călătoriră împreună cu el.

— Hei, eu sînt! zise el.

Spider scoase un sunet jalnic.

---

* joc dé cuvinte, „thinking cap" înseamnă o stare propice gîndirii (n.t.).

În lumina licuricilor, Spider arăta groaznic: arăta hăituit și chinuit. Avea julituri pe față și pe piept.

— Cred că s-ar putea să fie a ta, zise Charlie.

Spider luă limba de la fratele său cu un gest de mulțumire exagerat, o puse în gură, o împinse și o ținu locului. Charlie se uită la el și aşteptă. După un timp, Spider păru mulțumit, își mișcă gura, testînd-o, împingînd limba într-o parte, apoi în cealaltă, ca și cum s-ar fi pregătit să-și radă mustața, deschizînd gura larg și agitîndu-și limba. Închise gura și se ridică. Apoi, cu un glas un pic tremurător, zise:

— Frumoasă pălărie!

Rosie ajunse prima la capătul scării și deschise ușa pivniței pentru vinuri. Intră împleticindu-se în casă. O aşteptă pe mama ei să iasă, apoi trînti ușa și împinse zăvorul. Curentul era întrerupt și acolo, dar luna se ridicase, era aproape plină, iar după bezna în care fusese, lumina albă a lunii ce pătrundea prin ferestrele bucătăriei părea cea a unui reflector.

Băieții și fetele ies afară ca să se joace, își zise Rosie. *Luna strălucește ca ziua și lor le place...*

— Telefonează la poliție, îi spuse mama ei.

— Unde-i telefonul?

— De unde naiba să știu unde-i telefonul? Individul e încă acolo jos.

— Ai dreptate, zise Rosie, întrebîndu-se dacă să caute un telefon ca să sune la poliție sau să părăsească locuința, dar înainte să decidă într-un fel sau altul fu prea tîrziu.

Se auzi un bubuit de-o durură urechile, iar ușa pivniței se despică.

Umbra ieși din beci.

Era adevărată. Rosie știa că-i adevărată. Pentru că o vedea. Dar părea imposibil, pentru că era umbra unei feline mari, uriașe și păroase. Ciudat, dar cînd o atingea lumina lunii, umbra părea mai *întunecată*. Rosie nu-i zărea ochii, dar știa că se uitau la ea și că în ei se citea foamea.

Voia s-o ucidă. Așa avea să se sfîrșească totul.

— Te vrea pe tine, Rosie, spuse mama ei.

— Știu.

Rosie luă cel mai mare obiect de lîngă ea, o bucată de lemn în care fuseseră cîndva înfipte cuțitele, și o aruncă în umbră cît putu de tare, apoi, fără să aștepte să vadă dacă lemnul luă contact cu umbra, ieși cît putu de iute din bucătărie și fugi pe coridor. Știa unde era ușa de la intrare.

Ceva întunecat, ceva cu patru labe, alergă mai iute, îi sări peste cap și aterizâ în tăcere în fața ei.

Rosie se sprijini de zid. I se uscase gura.

Fiara era între ea și ușa de la intrare. Se mișca încet către Rosie, de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume...

Atunci mama ei ieși în goană din bucătărie, trecu pe lîngă Rosie, se repezi pe coridorul luminat de razele lunii și se îndreptă către umbra cea mare, dînd din mîini. Izbi făptura cu pumnul în coaste. Urmă o pauză, ca și cum univesul și-ar fi ținut răsuflarea, apoi umbra se întoarse către ea. O pată de mișcare, iar mama lui Rosie căzu pe podea, în timp ce umbra o scutura precum un cîine cu o păpușă zdrențuită pe care o ține în dinți.

Se auzi soneria.

Rosie voia să strige după ajutor, dar se pomeni că țipă, puternic și insistent. Rosie era în stare să țipe ca o actriță dintr-un film de serie B la prima ei întîlnire cu un om într-un costum de cauciuc, dacă se confrunta pe neașteptate cu un păianjen ajuns în cada ei. Dar acum era într-o casă întunecoasă în care se afla un tigru de umbră și un potențial criminal în serie iar una dintre aceste două entități — poate chiar amîndouă — tocmai o atacase pe mama ei. În minte i se vînturau diferite posibilități de acțiune — *pistolul:* pistolul era jos, în pivniță. Trebuia să coboare și să ia pistolul. Sau ușa — trebuia să încerce să treacă pe lîngă mama ei și pe lîngă umbră și să descuie ușa din față, dar plămînii și gura ei erau în stare doar să țipe.

Cineva bocănea în ușa de la intrare. *Încearcă s-o spargă,* își spuse ea. *N-or să reușească. E solidă.*

Mama ei zăcea pe podea într-o rază de lună, iar umbra, care stătea ghemuită deasupra ei, își dădu capul pe spate și urlă, un răcnet profund, zguduitor, ce exprima teamă, provocare și posesie.

Am halucinații, își zise Rosie, cu o certitudine entuziastă. *Am fost încuiată în pivniță timp de două zile, iar acum am halucinații. Nu-i nici un tigru aici...*

Conform aceleiași logici, era convinsă că în lumina lunii nu se vede nici o femeie albă, deși o zărea mergînd pe coridor, o femeie cu păr blond și cu picioare lungi, lungi, și cu șolduri înguste de dansatoare. Femeia se opri cînd ajunse la umbra tigrului. Zise:

— Salut, Grahame.

Fiara-umbră își ridică țeasta masivă și mîrîi.

— Să nu-ți închipui că poți să te ascunzi de mine în costumul ăsta caraghios de animal, spuse femeia, care nu părea amuzată.

Rosie își dădu seama că putea să vadă fereastra prin partea superioară a trupului femeii. Se trase înapoi pînă cînd se împinse puternic în perete.

Fiara mîrîi din nou, de data asta ceva mai nesigură.

— Grahame, eu n-am crezut în fantome, spuse femeia. Mi-am petrecut viața, întreaga viață, fără să cred în fantome. Apoi te-am întîlnit pe tine. I-ai distrus cariera lui Morris. Ai furat de la noi. M-ai omorît. În plus, ai adăugat prejudiciilor insulta de a mă obliga să cred în fantome.

Silueta de umbră în formă de felină începu să scîncească și să se dea înapoi pe hol.

— Să nu crezi că poți să scapi de mine așa, omulețule inutil! Poți să te prefaci că ești tigru cît vrei. Nu ești tigru. Ești un șobolan. Nu, asta ar însemna să insult nobila și numeroasa specie a rozătoarelor. Ești mai prejos de șobolan. Ești un gerbil*. Ești o hermelină.

---

* gerbil — rozător mărunt de deșert (n.t.).

Rosie alergă pe coridor. Trecu pe lîngă fiara-umbră, pe lîngă mama ei prăbușită. Goni *prin* femeia cea albă și simți ca și cum ar fi trecut prin ceață. Ajunse la ușa de la intrare și începu să tragă zăvoarele.

În mintea ei sau în lumea reală, Rosie auzea o ceartă. Cineva spunea

Nu-i da nici o atenție, idiotule. Nu poate să se atingă de tine. E doar o stafie. Nu-i adevărată. Prinde fata! Oprește fata!

Iar altcineva răspundea:

Cu chestia asta ai marcat un gol valabil. Dar nu-s convinsă că ai luat în calcul toate circumstanțele, vizavi de discreție, cea mai bună parte a valorii, dacă mă înțelegi...

Eu *conduc*. Tu *mă urmezi*.

Dar...

— Aș vrea să știu cît de fantomatic ești, zise femeia cea albă. Nu pot să ating oameni. Nici măcar lucruri nu pot să ating. Dar *pot* să ating fantome.

Femeia cea albă trase un șut zdravăn în figura fiarei. Felina-umbră scrîșni și se trase un pas înapoi, iar piciorul o rată cu mai puțin de-un centimetru.

Dar următorul șut o lovi, iar fiara țipă. Alt șut, puternic, în locul în care trebuia să fie nasul de umbră al felinei, iar fiara scoase sunetul unei pisici frecate cu șampon, un văicărit de oroare și de jignire, de rușine și de înfrîngere.

Coridorul se umplu de hohotele de rîs ale unei femei moarte, un rîs de exaltare și încîntare.

— Hermelină, zise din nou femeia cea albă. Grahame Hermelină.

Prin casă începu să bată un vînt rece.

Rosie trase ultimul zăvor și apăsă pe clanță. Ușa de la intrare se deschise. Prin ea pătrunseră raze de lanterne, orbitor de luminoase. Oameni. Mașini. Un glas de femeie spuse:

— E una dintre turistele dispărute.

Apoi zise:

— Doamne!

Rosie se întoarse.

Și o văzu în lumina lanternei pe mama ei, ghemuită pe podeaua de gresie. Alături de ea, descult, inconștient, dar neîndoielnic de uman, se afla Grahame Coats. În jurul lor era răspîndit un lichid roșu, ca vopseaua stacojie, iar Rosie se pomeni că timp de o clipă nu-și putu da seama ce era lichidul ăla.

O femeie îi vorbea. Îi spuse:

— Ești Rosie Noah. Mă numesc Daisy. Hai să găsim un loc unde să te așezi. Vrei să te așezi?

Cineva găsi siguranțele instalației electrice, iar în momentul următor se aprinseră toate becurile din casă.

Un bărbat solid, în uniformă de poliție, se aplecă spre trupuri. Se uită la ele și zise:

— Este cu certitudine domnul Finnegan. Nu respiră.

Rosie spuse:

— Da, mulțumesc. Aș vrea foarte mult să mă așez.

Charlie stătea în lumina lunii lîngă Spider pe marginea prăpastiei, cu picioarele atîrnîndu-i în gol.

— Știi, ai fost o parte din mine, zise el. Cînd eram copii.

— Adevărat? întrebă Spider, lăsîndu-și capul într-o parte.

— Da.

— Asta ar justifica anumite lucruri, zise Spider, apoi își întinse mîna: un păianjen din lut, cu șapte picioare, stătea pe dosul degetelor sale, gustînd aerul. Și acum ce-o să faci? O să mă iei înapoi sau ceva de genul ăsta?

Charlie se încruntă și răspunse:

— Cred că ai evoluat mai bine decît dacă ai fi rămas o parte din mine. Și te-ai distrat mult mai mult.

— Rosie, zise Spider. Tigrul știe de Rosie. Trebuie să facem ceva.

— Sigur că o să facem, răspunse Charlie.

Era ca la contabilitate, își zise el. Treci intrările într-o coloană, le scazi din alta și, dacă ai făcut operațiunea

corect, totul trebuie să se vadă în partea de jos a paginii. Îl prinse pe fratele său de mînă.

Se ridicară și făcură un pas spre culme.

— și totul deveni strălucitor —

Între lumi bătea un vînt rece.

— Știi, tu nu ești partea magică din mine, spuse Charlie.

— Nu sînt? zise Spider și mai făcu un pas.

Acum stelele cădeau cu zecile, însemnîndu-și drumul pe cerul întunecat. Undeva, cineva cînta o melodie foarte suavă la flaut.

Un alt pas, iar acum se auzeau sirene ce răsunau în depărtare.

— Nu, zise Charlie. Nu ești. Doamna Dunwiddy credea că ești. Ne-a despărțit, dar nu prea a înțeles ce-a făcut. Semănăm mai degrabă cu două jumătăți ale unei stele de mare. Ai crescut și ai devenit o persoană întreagă. Același lucru s-a întîmplat și cu mine, spuse el, dîndu-și seama în momentul în care rostise vorbele că așa stăteau lucrurile.

Rămaseră pe marginea prăpastiei în lumina zorilor. O ambulanță era în drum spre culme, cu girofarul aprins. Încă una gonea în urma ei. Cele două mașini parcară pe marginea drumului, lîngă un grup de mașini de poliție.

Daisy părea că spune fiecăruia ce să facă.

— Nu putem face mare lucru aici, zise Charlie. Nu acum. Hai să mergem.

Ultimii licurici îl părăsiră și-și luminară drumul spre culcare.

Cei doi prinseră primul minibus din dimineața aceea care mergea către Williamstown.

Maeve Livingstone stătea în biblioteca din casa lui Grahame Coats, înconjurată de operele de artă ale acestuia, de cărți și de DVD-uri. Se uita afară pe fereastră. Jos, angajații serviciului de urgență al insulei

le urcau pe Rosie și pe mama ei într-o ambulanță, iar pe Grahame Coats în alta.

Chiar îi făcuse plăcere să tragă șuturi în fiara în care se transformase Grahame Coats. Fusese cel mai satisfăcător lucru pe care-l făcuse de cînd era moartă — deși, dacă era sinceră cu sine însăși, trebuia să recunoască faptul că dansatul cu domnul Nancy se afla pe un loc doi extrem de apropiat de primul. Individul fusese foarte vioi și avea picioare sprintene.

Maeve era obosită.

— Maeve?

— Morris?

Femeia se uită în jur, dar încăperea era goală.

— Nu vreau să te deranjez dacă ești ocupată, pisicuțo.

— Drăguț din partea ta. Cred însă că am terminat.

Pereții bibliotecii deveniră neclari. Își pierdeau culoarea și forma. Lumea de dincolo de pereți începu să iasă la iveală, iar în lumina acesteia Maeve văzu o mică siluetă, într-un costum ca lumea, care o aștepta.

Mîna ei o prinse pe a lui.

— Unde mergem acum, Morris? întrebă Maeve.

El îi răspunse:

— Oh! Da, asta va fi o schimbare plăcută, zise ea. Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo.

Și plecară, ținîndu-se de mînă.

Capitolul Paisprezece

ÎN CARE SE AJUNGE LA MAI MULTE CONCLUZII

Charlie se trezi din cauza bocănitului în ușă. Privi în jur, dezorientat. Se afla într-o cameră de hotel. În minte i se îngrămădeau diferite evenimente improbabile, ca niște molii în jurul unui bec fără abajur, și în timp ce încerca să le găsească un înțeles își dădu picioarele jos din pat și se duse către ușa camerei. Se uită clipind la planul de pe spatele ușii, în care i se arăta unde să meargă în caz de incendiu, încercînd să-și amintească evenimentele din noaptea trecută. Apoi descuie ușa și o deschise.

Daisy se uită la el și spuse:

— Ai dormit cu pălăria aia pe cap?

Charlie își ridică mîna și-și pipăi capul. Fără urmă de îndoială, avea o pălărie.

— Da, răspunse el, cred că am dormit cu ea.

— Bravo, zise Daisy. Măcar ți-ai scos pantofii. Știi că ai pierdut toată distracția din noaptea trecută?

— Oare?

— Spală-te pe dinți, îi zise ea, amabilă. Și schimbă-ți cămașa. Da, ai pierdut distracția. Unde ai fost? întrebă ea, apoi ezită, pentru că, dacă te gîndeai bine, părea imposibil ca bărbatul acela să fi dispărut cu adevărat în mijlocul unei ședințe de spiritism; asemenea lucruri nu se întîmplă, nu se întîmplă în lumea adevărată. În

timp ce tu lipseai, l-am convins pe șeful poliției să meargă acasă la Grahame Coats. Individul prinsese turistele acelea.

— Ce turiste?

— Coats spusese ceva la cină despre faptul că trimiseserăm doi oameni la el, cele două din casă. Erau logodnica ta și mama ei. La încuiase în subsol.

— Sînt bine?

— Sînt amîndouă în spital.

— Oh!

— Mama ei e într-o stare gravă. Dar cred că logodnica ta va fi bine.

— Vrei să încetezi să-i spui așa? Nu-i logodnica mea. A rupt logodna.

— Da. Dar tu n-ai rupt-o, nu-i așa?

— Ea nu mă iubește, spuse Charlie. Acum o să mă spăl pe dinți și o să-mi schimb cămașa. Am nevoie deci de oarecare intimitate.

— Poți să faci și un duș. Iar pălăria asta miroase a trabuc.

— E o moștenire de familie, îi spuse el, apoi se duse în baie și încuie ușa după el.

Spitalul se afla la zece minute de mers pe jos de la hotel, iar Spider stătea în camera pentru vizitatori, ținînd în mînă un exemplar jerpelit din revista *Entertainment Weekly*, de parcă ar fi citit din ea.

Charlie îl bătu pe umăr, iar Spider tresări. Era încordat. Văzîndu-și fratele, se mai relaxă, dar nu prea mult.

— Mi-au spus să aștept aici, zise Spider. Pentru că nu-s rudă sau ceva de genul ăsta.

Charlie se miră:

— Și de ce nu le-ai *spus* că ești rudă? Sau că ești doctor?

Spider păru stînjenit.

— E ușor să faci chestii de felul ăsta dacă *nu-ți pasă*. Dacă nu contează dacă îți reușește sau nu, atunci este

ușor. Dar acum contează și nu-mi place să încurc lucrurile sau să fac ceva greșit, adică dacă aș fi încercat și m-ar fi refuzat, atunci... de ce rînjești?

— Fără nici un motiv, spuse Charlie. Lucrurile astea mi se par oarecum cunoscute. Hai. Să mergem s-o găsim pe Rosie. Știi, îi zise el lui Daisy în timp ce mergeau la întîmplare pe coridoare, există două metode ca să te plimbi printr-un spital. Sau arăți ca unul de-ai casei — uite, Spider, un halat alb atîrnat de ușa asta, chiar de mărimea ta. Îmbracă-l! Sau arăți atît de nepotrivit într-un asemenea loc, încît nimeni n-o să se plîngă că ai venit acolo. Or să lase în grija altora să lămurească lucrurile.

Charlie începu să fredoneze o melodie.

— Ce cîntec e ăsta? întrebă Daisy.

— Se numește „Pasăre galbenă", îi răspunse Spider.

Charlie își împinse pălăria pe ceafă, apoi intrară cu toții în camera de spital a lui Rosie.

Rosie stătea pe pat, citind o revistă și arătînd îngrijorată. Cînd îi văzu pe cei trei intrînd, păru și mai îngrijorată. Se uita de la Spider la Charlie și de la Charlie la Spider.

— Sînteți tare departe de casă, a fost tot ce a spus.

— Cu toții sîntem departe de casă, răspunse Charlie. Pe Spider îl cunoști. Ea e Daisy. Lucrează în poliție.

— Nu-s convinsă că mai sînt în poliție, spuse Daisy. Probabil că sînt în rahat pînă-n gît.

— Tu ești cea care a fost acolo noaptea trecută? Cea care a convins poliția din insulă să vină în casă?

Rosie se opri, apoi zise:

— Ce știi despre Grahame Coats?

— E la terapie intensivă, la fel ca mama ta.

— Dacă mama mea o să-și revină înaintea lui, cred că o să-l omoare, spuse Rosie. Cei din spital nu vor să-mi spună care-i starea mamei mele. Spun doar că-i foarte gravă și că or să discute cu mine atunci cînd or să aibă ce să-mi spună, zise ea, apoi îl privi pe Charlie cu ochi limpezi. Să știi că nu-i atît de rea pe cît crezi tu. Dacă

ai suficient timp ca s-o cunoști, îți dai seama că nu-i rea. Cît am fost încuiate în întuneric am avut destul timp să stăm de vorbă. E o femeie bună.

Rosie își suflă nasul, apoi zise:

— Cei de aici nu cred că o să-și revină. Nu mi-au spus asta direct, dar au un mod de a-ți spune așa ceva fără să-ți spună nimic. Ironic. Credeam că o să supraviețuiască oricăror încercări.

— Și eu, zise Charlie. Îmi imaginam că în caz de război nuclear vor rămîne numai gîndaci radioactivi și mama ta.

Daisy îl călcă pe picior și întrebă:

— Nu se știe nimic despre ceea ce a rănit-o?

— Le-am spus că în casă era un soi de animal, zise Rosie. Poate că era doar Grahame Coats. Adică într-un fel era el, dar mai era și altcineva. Mama i-a atras atenția asupra ei, ca să mă lase pe mine în pace, iar făptura aceea s-a repezit la ea...

În dimineața aceea, Rosie explicase totul, cît de bine putuse, poliției de pe insulă. Decisese să nu pomenească de fantoma femeii blonde. Uneori mintea cedează cînd este supusă unei tensiuni, iar Rosie își spusese că-i mai bine ca oamenii să nu afle că și mintea ei cedase.

Rosie se opri. Se uită la Spider de parcă abia atunci și-ar fi amintit cine era și-i zise:

— Știi, încă te mai urăsc.

Spider nu spuse nimic, dar pe față îi apăru o expresie chinuită. Nu mai semăna a doctor, ci a persoană care împrumutase un halat alb atîrnat de-o ușă și era îngrijorată de faptul că ar putea să-și dea seama cineva. Vocea ei căpătă un ton visător:

— Numai că atunci cînd am fost în beznă am crezut că mă ajutai. Că țineai animalul de-o parte. Ce-i cu fața ta? E plină de zgîrieturi.

— Mi le-a făcut un animal, zise Spider.

— Știi, acum cînd vă văd pe amîndoi în același timp, îmi dau seama că nu semănați nici un pic.

— Eu sînt cel arătos, spuse Charlie, iar piciorul lui Daisy îl călcă a doua oară.

— Nemaipomenit, zise Daisy încet, apoi adăugă, ceva mai tare. Charlie, trebuie să discutăm ceva afară. Chiar acum.

Ieșiră pe coridor, lăsîndu-l pe Spider înăuntru.

— Poftim? zise Charlie.

— Poftim ce?

— Ce avem de discutat?

— Nimic.

— Atunci de ce-am ieșit? Ai auzit-o. Îl urăște. N-ar fi trebuit să-i lăsăm singuri. Probabil că Rosie l-a ucis deja.

Daisy se uită la el cu expresia pe care ar fi avut-o Iisus atunci cînd i-ar fi explicat cineva că-i alergic la pîine și pește, așa că ar face bine să-i dea o salată de pui. În expresia sa era milă și o infinită compasiune.

Își duse un deget la buze și-l împinse către ușă. Charlie se uită în camera de spital. Rosie nu părea că-l ucide pe Spider. Chiar dimpotrivă.

— Oh! exclamă Charlie.

Cei doi se sărutau. Dar spunînd lucrurile așa, puteți să presupuneți că era vorba de un sărut obișnuit, ce implica buze, piele, chiar și un pic de limbă. N-aveți cum să știți cum zîmbea el, cum luceau ochii ei. Și cum rămase el după sărut, ca un om care tocmai descoperise arta statului și care-și închipuia că poate s-o practice mai bine decît oricare altul.

Charlie își îndreptă atenția spre coridor și descoperi că Daisy discuta cu mai mulți doctori și cu polițistul pe care-l întîlnise în seara anterioară.

— L-am considerat întotdeauna un om rău, îi spunea polițistul lui Daisy. Sincer vorbind, asemenea purtare întîlnești numai la străini. Localnicii nu fac lucruri de felul ăsta.

— Evident că nu, zise Daisy.

— Sînt foarte, foarte recunoscător, zise șeful poliției, bătînd-o pe umăr pe Daisy în așa fel, încît acesteia îi

clănțănirăm dinții. Această micuță doamnă a salvat viața acelei femei, îi spuse el lui Charlie, bătîndu-l și pe acesta pe umăr protector, ca să fie echitabil, înainte să plece împreună cu doctorii pe coridor.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Charlie.

— Grahame Coats e mort. Mai mult sau mai puțin. Și n-au nici o speranță în ceea ce o privește pe mama lui Rosie.

— Am priceput, zise Charlie, și se gîndi la cele auzite, iar cînd termină să se gîndească ajunse la o decizie și zise: te superi dacă discut un pic cu fratele meu? Cred că trebuie să vorbim.

— Oricum voiam să mă întorc la hotel. Vreau să-mi verific e-mailul. Probabil că o să-mi cer o grămadă de scuze prin telefon. Și o să aflu dacă mai am o carieră...

— Dar ești o eroină!

— Nu cred că pentru asta sînt plătită, spuse ea, cam fără vlagă. Cînd termini, caută-mă la hotel.

Spider și Charlie merseră pe strada principală din Williamstown, în lumina soarelui de dimineață.

— Știi, chiar e o pălărie bună, zise Spider.

— Crezi?

— Da. Pot s-o încerc și eu?

Charlie îi dădu lui Spider pălăria verde. Acesta și-o puse pe cap și se uită la imaginea sa din vitrina unui magazin. Se strîmbă și-i dădu înapoi pălăria lui Charlie.

— Da, spuse el dezamăgit, oricum îți stă mai bine ție cu ea.

Charlie își puse din nou pălăria pe cap. Unele pălării pot fi purtate numai dacă vrei să fii ferchеș, să le pui pe-o ureche și să mergi cu ele de parcă ai avea arcuri la picioare, de parcă ai fi gata să dansezi. Cer mult de la purtător. Acea pălărie făcea parte din această categorie, iar Charlie era pe potriva ei. Zise:

— Mama lui Rosie e pe moarte.

— Da.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată.

— N-am cunoscut-o la fel de bine ca tine. Dar dacă aș fi dispus de timp, sînt convins că nici mie nu mi-ar fi plăcut.

— Trebuie să încercăm să-i salvăm viața, spuse Charlie fără pic de entuziasm, de parcă ar fi zis că-i timpul să se ducă la dentist.

— Nu cred că putem face asemenea lucruri.

— Tăticu a făcut ceva de genul ăsta pentru mămica. A făcut-o să se simtă mai bine pentru un timp.

— Asta pentru că era el. Eu nu știu cum să facem un asemenea lucru.

— Locul de la capătul lumii, zise Charlie. Cel cu peșteri.

— De la începutul lumii, nu de la capătul lumii. Ce-i cu el?

— Nu putem merge acolo? Fără toată aiureala aia cu lumînări și cu ierburi...

Spider rămase tăcut. Apoi dădu din cap și răspunse:

— Cred că putem.

Se întoarseră amîndoi într-o direcție care nu era de obicei acolo și se îndepărtară de strada principală din Williamstown.

Soarele răsărea, iar Charlie și Spider mergeau pe o plajă înțesată de cranii. Nu erau tocmai cranii omenești și acopereau plaja ca un pietriș galben. Charlie le evita pe cît putea, dar Spider călca pe ele. La capătul plajei cotiră la stînga, care era stînga față de orice, iar munții de la începutul lumii se înălțau deasupra lor, în timp ce prăpastia se întindea în jos.

Charlie își aminti de ultima sa vizită acolo. I se părea că fusese cu o mie de ani în urmă.

— Unde-s cei de aici? zise el cu glas tare, iar vocea sa, reflectată de stînci, se întoarse înapoi la el; strigă și mai tare: Salut!

Iar ei erau acolo, privindu-i. Toți. Păreau acum mai mari, mai puțin umani, mai animalici, *mai sălbatici.* Charlie își dădu seama că-i văzuse ca oameni cînd fusese aici ultima oară pentru că se așteptase să întîlnească

oameni. Dar ei nu erau oameni. Înșirați pe stîncile din jur stăteau Leul și Elefantul, Crocodilul și Pitonul, Iepurele și Scorpionul, și toți ceilalți, sute, și toți se uitau la ei fără să zîmbească. Animale pe care le recunoscu și animale pe care nici un om în viață nu le putea identifica. Toate animalele care existaseră în povești. Toate animalele pe care le visaseră oamenii, le veneraseră sau le domoliseră.

Charlie le văzu pe toate.

Una e să cînți ca să-ți salvezi viața, își zise el, *să cînți într-o sală plină cu oameni, într-o inspirație de moment, cu țeava unui pistol înfiptă în coastele fetei pe care o...*

Pe care o...

Oh!

O să mă gîndesc la asta mai tîrziu, își spuse Charlie.

În clipa aceea dorea fie să respire într-o pungă de hîrtie, fie să dispară.

— Probabil că sînt sute, zise Spider, cu uimire în glas.

Aerul de pe o stîncă apropiată se vînzoli și se materializă în Femeia-Pasăre. Aceasta își încrucișă brațele și se uită la ei.

— Indiferent ce vrei să faci, fă acum, zise Spider. N-or să aștepte o veșnicie.

Charlie avea gura uscată. Zise:

— Ai dreptate.

— Deci. Ce-o să facem acum? întrebă Spider.

— O să le cîntăm, răspunse Charlie, fără pic de afectare.

— Ce?

— Așa aranjăm noi lucrurile. M-am gîndit bine. Noi doi o să le cîntăm, pur și simplu.

— Nu pricep. Ce să le cîntăm?

— *Cîntecul,* zise Charlie. Tu cînți cîntecul și aranjezi treburile. *Cîntecul,* zise el, disperat.

Ochii lui Spider arătau ca niște bălțoace după ploaie, iar Charlie văzu în ei ceva ce nu mai văzuse pînă atunci:

probabil că afecțiune, zăpăceală, dar în cea mai mare parte scuză.

— Nu știu despre ce vorbești.

Leul îi privea de pe culmea unei stînci, Maimuța se uita la ei din vîrful unui copac. Iar Tigrul...

Charlie îl văzu pe Tigru. Mergea tiptil pe cele patru picioare. Avea fața umflată și plină de vînătăi, și în ochi o sclipire care arăta că ar fi fost mai mult decît fericit să egaleze scorul.

Charlie deschise gura. Din ea ieși un orăcăit slab, de parcă ar fi înghițit de curînd o broască teribil de nervoasă.

— N-are nici un rost, îi șopti el lui Spider. A fost o idee prostească, nu-i așa?

— Îhî.

— Crezi că putem să plecăm așa, pur și simplu?

Charlie privi nervos panta muntelui și peșterile, sutele de făpturi totemice de dinainte de zorii timpului. Era una pe care n-o văzuse ultima oară: un omuleț cu mănuși galbene de culoarea lămîii, cu mustăcioară subțire și fără pălărie care să-i acopere părul rar.

Bătrînul îi făcu cu ochiul lui Charlie, cînd privirile li se întîlniră.

Nu a fost mult, dar a fost suficient.

Charlie își umplu plămînii cu aer și începu să cînte.

— Eu sînt Charlie, cîntă el. Sînt fiul lui Anansi. Ascultați în timp ce-mi cînt cîntecul. Ascultați-mi viața.

Le cîntă cîntecul despre un băiat care era pe jumătate zeu și care fusese rupt în două de o femeie bătrînă care-i purta ranchiună. Cîntă despre tatăl său și cîntă despre mama sa.

Cîntă despre nume și cuvinte, despre construirea de temelii sub realitate, lumea care face lumi, adevărul de sub lucrurile reale; cîntă despre sfîrșituri potrivite și pedepse corecte pentru cei care i-ar face rău lui și alor săi.

Cîntă lumea.

Era un cîntec bun și era cîntecul său. Uneori avea cuvinte, uneori nu avea nici un fel de cuvinte.

În timp ce cînta, toate făpturile începură să bată din palme, din picioare și să fredoneze. Charlie simți că era conducta prin care curgea un cîntec măreț ce-i acapara pe toți. Cîntă despre păsări, despre vraja de a te privi în sus și de a le vedea zburînd, despre sclipirea soarelui pe o pană dintr-o aripă, dimineața.

Făpturile totemice dansau acum, dansurile neamului lor. Femeia Pasăre dansa dansul rotitor al păsărilor, întinzîndu-și penele cozii și dîndu-și ciocul pe spate.

Pe coasta muntelui o singură făptură nu dansa.

Tigrul dădea din coadă. Nu bătea din palme, nu cînta, nu dansa. Fața sa era vînătă, trupul îi era acoperit cu răni și cu urme de mușcături. Coborîse de pe stînci, pas cu pas, pînă cînd ajunsese lîngă Charlie.

— Cîntecele nu-s ale tale, mîrîi el.

Charlie îl privi și cîntă despre Tigru și despre Grahame Coats și despre cei care îi vînează pe nevinovați. Se întoarse și văzu că Spider îl privea cu admirație. Tigrul urlă furios, iar Charlie luă urletul și-și înfășură cîntecul în jurul lui. Apoi urlă și el, așa cum făcuse și Tigrul. Adică urletul începu ca cel al Tigrului, apoi Charlie îl schimbă, încît deveni un urlet caraghios, iar făpturile care-l priveau de pe stînci începură să rîdă. Nu se putu abține. Charlie scoase din nou urletul caraghios. Ca orice interpretare a unui rol, ca orice caricatură perfectă, acesta avu ca efect faptul că obiectul ironiei deveni intrinsec ridicol. Nimeni nu avea să-l mai audă pe Tigru urlînd fără să audă simultan și urletul lui Charlie și avea să spună „Ce urlet caraghios!".

Tigrul îi întoarse spatele lui Charlie. Merse prin mulțime, urlînd în timp ce gonea, iar acest lucru îi determină să rîdă și mai tare. Tigrul se retrase furios în peștera sa.

Spider făcu un gest cu mîinile, o mișcare scurtă.

Se auzi un zgomot și gura peșterii Tigrului se prăbuși, într-o mică alunecare de stînci. Spider păru mulțumit. Charlie continua să cînte.

Cîntă cîntecul despre Rosie Noah și cîntecul despre mama lui Rosie: cîntă o viață lungă pentru doamna Noah și toată fericirea pe care o merita aceasta.

Cîntă despre viața sa, despre viețile lor și în cîntecul său văzu modelul vieților lor ca pe o pînză de păianjen, în care se prinsese o muscă, iar cu cîntecul său înfășură musca, asigurîndu-se că n-o să scape, și repară pînza cu fire noi.

Iar acum cîntecul ajunse la sfîrșitul său normal.

Charlie își dădu seama, foarte surprins, că-i făcuse plăcere să cînte pentru alții și știu în clipa aceea cu ce-și va petrece restul vieții. Va cînta. Nu cîntece mari, magice, care fac lumi sau creează existențe. Doar cîntece mici, care să-i facă fericiți pentru o clipă pe oameni, să-i facă să acționeze, să-i facă să uite pentru un moment de problemele lor. Și știu că-i va fi întotdeauna teamă înainte de spectacol, că spaima de scenă nu-l va părăsi niciodată, dar mai înțelese că asta va fi precum un salt într-un bazin de înot — un frig neplăcut pentru cîteva secunde — apoi disconfortul va trece și se va simți bine...

Dar niciodată *atît* de bine. Niciodată nu se va mai simți atît de bine. Doar suficient de bine.

Și cu asta termină. Charlie își lăsă capul în jos. Făpturile din vîrful culmii lăsară se se sfîrșească ultimele note, încetară să țopăie, încetară să bată din palme, încetară să danseze. Charlie își scoase pălăria verde a tatălui său și-și acoperi fața cu ea.

Spider îi șopti:

— A fost uimitor.

— Ai fi putut face și tu asta, spuse Charlie.

— Nu cred. Ce s-a întîmplat la sfîrșit? Am simțit că ai făcut ceva, dar n-aș putea să spun ce-a fost.

— Am reparat lucrurile, zise Charlie. Pentru noi. Așa cred. Nu-s foarte sigur...

Nu era. Acum, cînd cîntecul se terminase, conținutul acestuia era încîlcit, ca un vis dimineața.

Arătă către gura peșterii care fusese astupată de stînci.

— Tu ai făcut asta?

— Da, zise Spider. Mi s-a părut că măcar atîta pot să fac și eu. Pînă la urmă, Tigrul își va croi drum afară. Sincer vorbind, aș fi vrut să-i fac ceva mai rău, nu doar să-i închid ușa.

— Nu-ți face griji, zise Charlie. I-am făcut eu. Ceva mult mai rău.

Privi animalele care se împrăștiau. Tatăl său nu se zărea nicăieri, iar acest lucru nu-l surprinse.

— Hai, zise el. Trebuie să ne întoarcem.

Spider se duse s-o vadă iarăși pe Rosie în timpul rezervat vizitelor. Îi ducea o cutie mare de ciocolată, cea mai mare care se găsea în magazinul cu cadouri al spitalului.

— Pentru tine, zise el.

— Mulțumesc. Cei de aici mi-au spus că mama o să scape. Se pare că a deschis ochii și a cerut terci. Doctorul spune că-i o minune.

— Da. Mama ta a cerut mîncare! Mie mi se pare o adevărată minune.

Rosie îl lovi peste braț, apoi își lăsă mîna pe brațul lui.

— Știi, zise ea după un timp. O să crezi că-s caraghioasă. Dar cînd eram în beznă, cu mămica, am crezut că tu mă ajuți. Simțeam că ții fiara departe de mine. Dacă n-ai fi făcut asta, fiara ne-ar fi ucis.

— Probabil că v-am ajutat...

— Adevărat?

— Nu știu. Cred că da. Și eu aveam necazuri și mă gîndeam la tine...

— Ai avut necazuri mari?

— Enorme.

— Vrei să-mi torni un pahar cu apă, te rog?

Spider îi turnă.

— Spider, ce faci?

— Ce fac?

— Ce slujbă ai?

— Simt că-mi place să fac orice.

— Cred că o să mai stau un timp aici, zise Rosie. Asistentele mi-au povestit că au mare nevoie de învățători. Mi-ar plăcea să arăt că mă pricep.

— S-ar putea să fie amuzant.

— Dacă eu o să fac asta, tu ce-o să faci?

— Oh! Dacă tu o să rămîi aici, sînt convins că o să-mi găsesc și eu o ocupație.

Degetele li se împletiră strîns, ca un nod marinăresc.

— Crezi că o să meargă? întrebă Rosie.

— Cred că da, zise Spider, foarte serios. Iar dacă o să mă plictisesc de tine, o să plec și o să fac altceva. Așa că n-ai de ce să fii îngrijorată.

— Oh! zise Rosie. Dar nu-s îngrijorată.

Și nu era. În glasul ei, sub blîndețe se simțea oțelul. N-aveai de ce să te miri, îl avea și mama ei.

Charlie o găsi pe Daisy pe un șezlong la plajă și crezu că fata adormise la soare. Dar cînd umbra lui o atinse, Daisy spuse, fără să deschidă ochii:

— Salut, Charlie.

— De unde ai știut că sînt eu?

— Pălăria ta miroase a trabuc. O să scapi curînd de ea?

— Nu, răspunse Charlie. Ți-am spus, e o moștenire de familie. Plănuiesc s-o port pînă în ziua în care voi muri, apoi o s-o las moștenire copiilor mei. Asta e. Mai ai slujbă în poliție?

— Într-un fel. Șeful meu mi-a spus că a decis că sufăr de epuizare nervoasă datorată muncii suplimentare, așa că sînt în concediu medical pînă o să mă simt suficient de bine ca să mă întorc la muncă.

— Aha! Și cînd va fi asta?

— Nu știu. Vrei să-mi dai soluția de bronzat?

Charlie avea o cutie în buzunar. O scoase și o puse pe brațul șezlongului.

— Ți-o dau imediat. Hmmm... Știi, am făcut deja chestia aia stînjenitoare sub amenințarea armei, dar, zise el deschizînd cutia, e pentru tine, din partea mea. Adică Rosie mi l-a dat înapoi. Putem să-l schimbăm cu unul care să-ți placă. Alege unul diferit. Probabil că ăsta nu ți se potrivește. Dar e al tău. Dacă îl vrei. Și... Și pe mine.

Daisy deschise cutia și luă inelul de logodnă.

— De acord, zise ea. Cu condiția să nu mi-l dai doar ca să capeți chitra înapoi.

Tigrul umbla de colo-colo. Dădea nervos din coadă în timp ce învîrtea prin gura peșterii sale. Ochii săi ardeau în beznă ca niște torțe de smarald.

— Întreaga lume, cu tot ce-i în ea, era a mea, zise Tigrul. Luna, stelele, soarele și poveștile. Le aveam pe toate.

— Cred că-i inutil să menționez că ai mai spus asta, zise un glas slab din fundul peșterii.

Tigrul se opri din mers. Se întoarse și se vîrî în partea din spate a peșterii, ondulîndu-se în timpul mersului ca un covor de blană pe amortizoare hidraulice. Merse pînă la cadavrul unui bou și zise, cu glas liniștit:

— Poftim?

Se auzi un foșnet în interiorul cadavrului. Din cușca pieptului ieși vîrful unui nas.

— Ca să spunem așa, eram de acord cu tine. Asta spuneam.

Lăbuțe albe sfîșiară o fîșie subțire de carne uscată dintre două coaste, scoțînd la iveală un animal mic, de culoarea zăpezii murdare. Putea să fie o mangustă albinoasă sau vreun soi aparte de nevăstuică în blană de iarnă. Avea ochi de mîncător de stîrvuri.

— Întreaga lume, cu tot ce-i în ea, era a mea. Luna, stelele, soarele și poveștile. Le aveam pe toate, spuse animalul, apoi adăugă. Și ar fi fost ale mele iarăși!

Tigrul se uită în jos, spre fiara cea mică. Apoi, pe neașteptate, o labă uriașă coborî și zdrobi cușca pieptului, sfărîmînd cadavrul în bucăți împuțite și aruncînd animalul cel mic pe pămînt. Acesta se zbătea și se răsucea, dar nu reușea să scape.

— Acum ești la mila mea, zise Tigrul, nas în nas cu animalul cel mic. Înțelegi? Pentru că rîndul următor cînd vei spune ceva enervant, o să-ți mușc capul!

— Mmmpf! zise animalul ca o nevăstuică.

— Nu ți-ar plăcea să-ți mușc capul, nu-i așa?

— Nngh! zise animalul mai mic.

Ochii săi de-un albastru deschis, ca două bucăți de gheață, luceau în timp ce se răsucea, chinuindu-se sub apăsarea labei uriașe.

— Promiți să fii cuminte și să taci? răcni Tigrul, ridicînd un pic laba, ca să-i permită animalului să vorbească.

— Așa voi face, spuse extrem de politicoasă făptura mică și albă.

Apoi, cu o mișcare de nevăstuică, se răsuci și-și înfipse dinții ascuțiți în laba Tigrului. Tigrul urlă de durere și-și trase laba înapoi, aruncînd animalul cel mic în aer. Acesta se lovi de tavanul peșterii, se răsuci peste o terasă a acestuia, iar de acolo căzu, ca o dungă de-un alb murdar, tocmai în fundul peșterii, unde tavanul era jos, apropiat de podea, și unde erau multe ascunzători pentru un animal mic, în care nu putea să pătrundă un animal mai mare.

Tigrul merse în fundul peșterii, pînă unde putu să ajungă.

— Crezi că nu pot să aștept? întrebă el. O să ieși, mai devreme sau mai tîrziu. Nu plec nicăieri.

Tigrul se întinse pe jos. Închise ochii și curînd începu să scoată sforăituri destul de convingătoare.

După vreo jumătate de oră de sforăituri ale Tigrului, animalul cel alb ieși dintre pietre și alunecă dintr-o umbră în alta, ducîndu-se spre un os mare, pe care mai era o grămadă de carne bună — dacă nu țineai seama

de duhoare, iar el nu ținea. Dar ca să ajungă la os trebuia să treacă pe lîngă fiara cea mare. Rămase un timp în umbră, apoi îndrăzni să înainteze, pe picioruşele-i tăcute.

Cînd trecu pe lîngă Tigrul ce dormea, o labă țîşni şi o gheară se înfipse în coada făpturii, țintuind-o. Altă labă apucă ființa cea mică de ceafă. Felina cea mare deschise ochii.

— Se pare că ne placem reciproc, zise ea. Deci îți cer să faci un efort. Amîndoi putem să facem un efort. Mă îndoiesc că vom deveni prieteni, dar s-ar putea să învățăm să ne tolerăm reciproc.

— Am înțeles ce vrei să spui, spuse făptura ca o hermelină. Trebuie s-o faci, cînd n-ai de ales.

— Iată un exemplu pentru ceea ce spuneam, zise Tigrul. Trebuie să înveți cînd să-ți ții gura.

— E un vînt turbat care nu face bine nimănui, spuse micul animal.

— M-ai enervat din nou, zise Tigrul. Mă străduiesc să-ți explic că dacă o să mă enervezi o să-ți muşc capul.

— Tot folosești expresia asta „o să-ți muşc capul". De fiecare dată cînd o aud trebuie să presupun că-i o afirmație metaforică, ce implică faptul că o să țipi la mine, probabil foarte furios?

— O să-ți muşc capul, o să-l rontăi, apoi o să-l mestec. După care o să-l înghit. Nici unul dintre noi nu poate pleca pînă cînd copilul lui Anansi nu uită că sîntem aici. Se pare că ticălosul a aranjat astfel lucrurile, încît dacă te ucid dimineața, o să te reîncarnezi în peştera asta nenorocită pînă la sfîrşitul după-amiezii. Aşa că nu mă enerva.

Micul animal alb zise:

— Ah, bine. Altă zi...

— Dacă spui „alt dolar", zise Tigrul, o să mă enervez şi consecințele vor fi teribile. Să nu. Spui. Nimic. Enervant. Ai priceput?

În peştera de la capătul lumii urmă o scurtă tăcere, întreruptă de o voce slabă, ca de nevăstuică:

— Absacord.

Apoi începu să zică:

— Auuu.

Dar sunetul încetă brusc și definitiv.

Și nu se mai auzi nimic, în afară de zgomotul de mestecat.

În literatură nu se spune un anumit lucru despre sicrie, pentru că acesta nu contează pentru cei care le cumpără. E vorba de cît de confortabile sînt.

Domnul Nancy era extrem de mulțumit de sicriul său. Acum, că terminase cu emoțiile, se întorsese în sicriul său și moțăia liniștit. Din cînd în cînd se trezea și-și amintea unde era, apoi se răsucea și adormea din nou.

Mormîntul, după cum s-a mai spus, e un loc grozav, fără a mai spune că-i intim, potrivit pentru încetarea activității. De cel mai bun fel, la adîncime de doi metri. După vreo douăzeci de ani o să se gîndească să iasă de acolo, își spuse el.

Deschise un ochi cînd începu slujba de înmormîntare.

Le auzi, deasupra lui: Callyanne Higgler, cucoana Bustamonte și cealaltă tipă, aia subțiratică, fără a mai pomeni hoarda de nepoți, strănepoți și stră-stră-nepoți, toți oftînd, văicărindu-se și plîngînd după răposata doamnă Dunwiddy.

Domnul Nancy se gîndi să scoată o mînă din pămînt și s-o apuce de gleznă pe Callyanne Higgler. Voia să facă asta de cînd văzuse *Carrie* la un cinematograf în aer liber, cu treizeci de ani în urmă, dar acum, cînd se ivise ocazia, descoperi că-i în stare să reziste ispitei. Sincer vorbind, nu merita osteneala. Tipa o să țipe, o să facă un atac de cord și o să moară, iar afurisita asta de Grădină a Odihnei o să fie și mai aglomerată.

Oricum, prea multă osteneală. Îl așteptau multe vise frumoase în lumea de sub pămînt. *Douăzeci de ani*, își spuse el. *Poate douăzeci și cinci.* Între timp s-ar putea

să aibă nepoți. Îl interesase întotdeauna să vadă cum cresc nepoții.

O auzea pe Callyanne Higgler jelind și văicărindu-se deasupra lui. Apoi își opri bocetul cît să anunțe:

— Nu că n-ar fi avut o viață frumoasă și încă una lungă. Femeia aceasta avea o sută trei ani cînd ne-a părăsit.

— O sută patru! zise o voce enervată de sub pămînt, din apropierea lui.

Domnul Nancy întinse un braț nematerial și bătu în coșciugul cel nou de alături.

— Vorbește încet, femeie! se rățoi el. Unii vor să doarmă!

Rosie îi spusese clar lui Spider că se aștepta să aibă o slujbă continuă, una care implica să se scoale dimineața și să se ducă undeva.

Așa că într-o dimineață, înainte ca Rosie să iasă din spital, Spider se trezi devreme și se duse în biblioteca orașului. Porni calculatorul, intră pe Internet și curăță cu grijă tot ce rămăsese în conturile bancare ale lui Grahame Coats, cele pe care poliția din mai multe continente nu reușise să le găsească. Pregăti vînzarea crescătoriei de cai din Argentina. Cumpără o companie mică de îmbrăcăminte, o umplu de bani și solicită statut de societate de binefacere. Apoi trimise un e-mail, în numele lui Roger Bronstein, prin care angaja un avocat care să administreze afacerile fundației și sugeră că acest avocat s-o caute pe domnișoara Rosie Noah, din Londra, actualmente în Saint Andrews, ca s-o angajeze pentru Fapte Bune.

Rosie era angajată. Prima ei sarcină era să găsească spațiu pentru birouri.

În continuare, Spider petrecu patru zile mergînd (iar noaptea dormind) pe plaja care înconjura insula, gustînd mîncarea din toate cantinele pe care le întîlnea în drum pînă cînd ajunse la Dawson's Fish Shack. Încercă peștele zburător la grătar, smochinele verzi

fierte, puiul fript și plăcinta cu nucă de cocos, apoi intră în bucătărie și-l găsi pe șeful bucătar — care era și proprietarul localului — și-i oferi destui bani ca să-i devină partener și să primească lecții de gătit.

Acum Dawson's Fish Shack e un restaurant, iar domnul Dawson a ieșit la pensie. Uneori Spider e în restaurant, alteori e în bucătărie și-l poți vedea, dacă-l cauți acolo. Mîncarea e cea mai bună din toată insula. E mai gras decît fusese, dar nu atît de gras pe cît ar putea să ajungă dacă o să continue să guste din tot ce gătește.

Nu că lui Rosie i-ar păsa.

Rosie se ocupă un pic de predatul lecțiilor și de ajutatul oamenilor, face o grămadă de Fapte Bune și dacă-i e dor vreodată de Londra, nu lasă niciodată să se vadă ceva. Pe de altă parte, mamei lui Rosie îi e tot timpul dor de Londra și se vaită mereu, dar consideră orice sugestie de a se întoarce acolo drept o încercare de a o despărți de nepoții ei nenăscuți (și neconceputi) încă.

Nimic nu i-ar face autorului o plăcere mai mare decît să vă asigure că după întoarcerea sa din valea umbrelor morții, mama lui Rosie a devenit o altă persoană, o femeie veselă, care găsește un cuvînt amabil pentru fiecare, iar proaspăt descoperita ei poftă de mîncare se potrivește cu apetitul ei pentru viață și pentru tot ce poate oferi aceasta. Dar vai, respectul pentru adevăr implică onestitate deplină, iar adevărul este că, atunci cînd a ieșit din spital, mama lui Rosie era ea însăși, la fel de bănuitoare și de nemiloasă ca înainte, dar semnificativ mai gingașă și dispusă să doarmă cu lumina aprinsă.

Anunțase că o să-și vîndă apartamentul din Londra și o să se mute oriunde în lume, acolo unde s-ar afla Rosie și Spider, ca să fie aproape de nepoții ei. Și pe măsură ce trecea timpul, făcea tot felul de comentarii despre lipsa nepoților, despre cantitatea și mobilitatea spermatozoizilor lui Spider, despre frecvența și poziția

actelor sexuale ale lui Spider și Rosie, despre ieftinătatea și ușurința fertilizării *in vitro*, încît Spider începu să se gîndească serios să nu se mai culce cu Rosie, numai ca să-i facă în ciudă mamei sale. Se gîndi la asta vreo unsprezece secunde într-o după-amiază în care mama lui Rosie le adusese copii ale unui articol pe care-l găsise într-o revistă și care sugera ca Rosie să stea în cap o jumătate de oră după ce făcuse sex; și-i menționă aceste gînduri lui Rosie în noaptea aceea, iar ea rîse și-i spuse că mama ei nu avea ce să caute în dormitorul ei și că oricum nu intenționa să stea în cap după ce făcea dragoste.

Doamna Noah avea un apartament în Williamstown, în apropierea casei lui Spider și a lui Rosie, iar de două ori pe săptămînă una dintre multele nepoate ale lui Callyanne Higgler venea acolo, dădea cu aspiratorul, ștergea fructele de sticlă (fructele de ceară se topeau din cauza căldurii de pe insulă), făcea un pic de mîncare și o punea în frigider, iar uneori mama lui Rosie o mînca, iar alteori nu.

În prezent, Charlie e cîntăreț. A pierdut mult din moliciunea sa. E un bărbat agil, cu o pălărie drept semn distinctiv. Are o grămadă de pălării, de diferite culori, dar favorita sa este una verde.

Charlie are un fiu. Se numește Marcus, are patru ani și jumătate și deține gravitatea profundă și seriozitatea pe care o au doar copiii mici și gorilele de munte.

Nimeni nu-i mai spune Fat Charlie lui Charlie și, sincer vorbind, uneori îi e dor de asta.

Era dimineața devreme, vara, și se luminase deja. Charlie o lăsă pe Daisy să doarmă. Coborî în tăcere din pat, luă un tricou și pantaloni scurți, ieși pe ușă și-l găsi pe fiul său, gol, pe podea, jucîndu-se cu un tren de lemn. Își puseră amîndoi tricouri, pantaloni scurți și papuci, Charlie își puse și o pălărie, apoi ieșiră pe plajă.

— Tăticule, spuse băiatul, care era încruntat și părea că se gîndește la ceva.

— Da, Marcus.

— Care a fost președintele cel mai scurt?

— Ca înălțime?

— Nu. În zile. Care a fost cel mai scurt?

— Harrison. S-a îmbolnăvit de pneumonie în timpul instalării în funcție și a murit. A fost președinte vreo patruzeci de zile și a fost muribund în toată această perioadă.

— Oh! Și cel mai lung?

— Franklin Delano Roosevelt. A slujit țara timp de trei mandate complete și a murit în funcție, în timpul celui de-al patrulea. Să ne scoatem încălțămintea aici.

Își puseră papucii pe o piatră și continuară să meargă spre valuri, picioarele lor afundîndu-se în nisipul umed.

— De unde știi atît de multe despre președinți?

— Pentru că tatăl meu s-a gîndit, pe cînd eram copil, că ar fi bine să știi cîte ceva despre ei.

— Oh!

Intrară în apă, îndreptîndu-se spre o piatră care putea fi văzută doar la reflux. După un timp, Charlie îl ridică pe băiat și-l așeză călare pe umerii săi.

— Tăticule!

— Da, Marcus.

— P'ciuna spune că ești celebru.

— Și cine-i Petunia?

— De la grădiniță. Spune că mămica ei are toate CD-urile tale. Și spune că-i plac cîntecele tale.

— Ah!

— Ești celebru?

— Nu chiar. Doar un pic, spuse el, și-l puse pe Marcus în vîrful pietrei, apoi se cățără și el. Bine. Ești gata de cîntat?

— Da.

— Ce vrei să cînți?

— Cîntecul meu favorit.

— Nu știu dacă ei îi place.

— O să-i placă, spuse Marcus, cu o certitudine de nezdruncinat.

— Bine. Un, doi, trei...

Cîntară împreună „Pasăre galbenă", care era cîntecul favorit al lui Marcus în săptămîna aceea, apoi cîntară „Zombi Jamboree"*, care era pe locul doi, și „She'll Be Coming Round the Mountain"**, care era pe locul trei. Marcus, care avea ochi mai buni decît ai lui Charlie, o descoperi pe cînd terminau „She'll Be Coming Round the Mountain" și începu să-i facă semne.

— Uite-o, tăticule!

— Ești sigur?

Lumina dimineții făcea ca marea și cerul să alcătuiască o singură albeață, iar Charlie își mîji ochii, privind spre orizont.

— Nu văd nimic.

— A intrat sub apă. O să iasă curînd.

Se auzi un plescăit, iar ea țîșni la suprafață chiar lîngă ei; se întinse, se ondulă, se prinse și ajunse pe piatră, lîngă ei, cu coada-i argintie atîrnînd în Atlantic. De pe solzi curgeau stropi de apă. Avea păr lung, roșu-portocaliu.

Cîntară împreună, bărbatul, băiatul și sirena. Cîntară „The Lady Is a Tramp"*** și „Yellow Submarine"****, apoi Marcus o învață pe sirenă cuvintele cîtecului de generic al desenelor animate cu familia Flintstone.

— Îmi amintește de tine, pe cînd erai băiat, îi spuse sirena lui Charlie.

— Mă cunoști de atunci?

---

* *Zombi Jamboree* — melodie a formației Swamp Zombies, din 1987, preluare a unei melodii lansate de The Kingston Trio (n.t.).

** *Ea va veni de prin munți* — cîntec folk, compus probabil prin 1800 (n.t.).

*** *Doamna e o parașută* — cîntec din 1937 (n.t.).

**** *Submarinul galben* — cîntec al formației Beatles (n.t.).

Sirena zîmbi.

— Tu și tatăl tău vă plimbați pe plajă pe atunci. Tatăl tău a fost un adevărat domn, zise ea și oftă; sirenele oftează mai bine ca oricine. Trebuie să vă întoarceți. Vine mareea.

Își dădu părul lung pe spate și se aruncă în ocean. Scoase apoi capul deasupra valurilor, își duse vîrful degetelor la buze și-i trimise lui Marcus un sărut înainte să dispară sub apă.

Charlie îl urcă pe fiul său pe umeri și merse prin apă pînă la plajă, unde băiatul se lăsă să alunece pe nisip. Charlie luă pălăria cea veche și o puse pe capul fiului său. Era prea mare pentru băiat, dar îl făcu să zîmbească.

— Vrei să-ți arat ceva? întrebă Charlie.

— Bine. Dar vreau micul dejun. Vreau clătite. Nu, vreau fulgi de ovăz. Nu, vreau clătite.

— Ia uită-te! spuse Charlie și începu un dans al nisipului*, cu picioarele goale, răscolind nisipul cu degetele.

— Pot să fac și eu așa, zise Marcus.

— Serios?

— Uită-te la mine, tăticule.

Putea și el să danseze.

Bărbatul și băiatul dansară împreună pe nisip pînă ajunseră acasă, cîntînd un cîntec fără cuvinte pe care-l compuseră chiar atunci și care rămase plutind în aer chiar și după ce se duseră la micul dejun.

---

* sand-dance — dans parodic, cu picioarele în poziția din bazoreliefurile egiptene (n.t.).

MULȚUMIRI

Pentru început, un buchet enorm de flori pentru Nalo Hopkinson, care a aruncat o privire asupra dialogurilor în dialect caraibian și nu numai că mi-a spus ce trebuie să repar, dar mi-a sugerat și cum s-o fac; și pentru Lenworth Henry, care a fost de față cînd am inventat totul și a cărei voce mi-a sunat în minte cît timp am scris (motiv pentru care am fost încîntat să aflu că va fi povestitorul în versiunea audio a cărții).

La fel ca în cazul ultimului meu roman pentru adulți, *American Gods,* mi-au fost oferite două locuri de refugiu în timp ce scriam acest roman. Am început să scriu în casa de oaspeți a lui Tori din Irlanda și acolo am și sfîrșit-o. Tori este o gazdă foarte amabilă. Pe la mijlocul cărții, cu permisiunea uraganelor, am lucrat în casa de oaspeți din Florida a lui Jonathan și a lui Jane. E mare lucru să ai prieteni cu mai multe case, mai ales cînd sînt dispuși să le împartă cu alții. În restul timpului, am scris în cafeneaua locală, bînd ceașcă după ceașcă de ceai groaznic, într-o demonstrație mai degrabă patetică de speranță în ciuda experienței.

Roger Forsdick și Graeme Baker mi-au oferit din timpul lor ca să-mi răspundă la întrebări despre poliție, fraude și tratate de extrădare, în timp ce Roger mi-a arătat și celulele, mi-a oferit o cină și s-a uitat pe manuscrisul final. Sînt foarte recunoscător.

Sharon Stiteler a aruncat o privire pe carte ca să se asigure că păsările vor trece cu bine inspecția și a răspuns la întrebările mele referitoare la păsări. Pam Noles a fost prima persoană care a citit ce-i în carte și reacțiile ei m-au făcut să continuu s-o scriu. Există un grup mic de alți oameni care mi-au împrumutat ochii, mintea și opiniile lor, printre care Olga Nunes, Colin Greenland, Giorgia Grilli, Anne Bobby, Peter Straub, John M. Ford, Anne Murphy și Paul Kinkaid, Bill

Stiteler și Dan și Michael Johnson. Erorile de fapte sau de opinie îmi aparțin mie, nu lor.

Mulțumiri și lui Ellie Wylie; lui Thea Gilmore; doamnelor din Lakeside; domnișoarei Holly Gaiman, care a fost de folos atunci cînd a decis că am nevoie lîngă mine de-o fiică plină de sensibilitate; lui Pete de la Hill Hous Publishers; lui Michael Morrison, Lisa Gallagher, Jack Womak și Julia Bannon; și lui Dave McKean.

Jennifer Brehl, redactorul meu de la Morrow, a fost persoana care m-a convins că povestea pe care i-am spus-o în timpul prînzului într-o zi poate să reprezinte subiectul unui roman bun, într-un moment în care eu nu eram sigur care va fi următorul roman, și care m-a ascultat cu răbdare cînd i-am telefonat într-o noapte și i-am citit prima treime a cărții. Numai pentru lucrurile astea ar trebui sanctificată. Jane Morpeth de la Headline este felul de redactor pe care speră scriitorii să-l aibă dacă sînt foarte cuminți și-și mănîncă toate legumele. Merrilee Heifetz de la Writers House, cu ajutorul lui Ginger Clark, și, în Regatul Unit, Dorie Simmonds, sînt impresarii mei literari. Sînt norocos să-i am de partea mea și-mi dau seama că sînt norocos.

Jon Levin ține legătura cu lumea filmului în numele meu. Secretara mea, Lorraine, m-a ajutat să scriu și mi-a făcut ceai foarte bun.

Nu cred că aș fi scris despre Fat Charlie fără să fi avut un tată excelent, dar, în același timp, jenant și copii minunați, dar stînjeniți. Ura pentru familie!

Și o mulțumire finală, pentru ceva ce nu exista atunci cînd am scris *American Gods:* cititorilor jurnalului de pe www.neilgaiman.com, care au fost întotdeauna acolo cînd am vrut să știu ceva și care, după opinia mea, știu, mai mult decît toți, tot ce merită știut.

Neil Gaiman,
Iunie 2005

CUPRINS

Capitolul Unu. ÎN CARE SE VORBEȘTE ÎN PRINCIPAL DESPRE NUME ȘI DESPRE RELAȚII DE FAMILIE / 7

Capitolul Doi. CARE ESTE ÎN PRINCIPAL DESPRE LUCRURI ÎNTÎMPLATE DUPĂ ÎNMORMÎNTARE / 29

Capitolul Trei. ÎN CARE ARE LOC O REUNIUNE DE FAMILIE / 50

Capitolul Patru. CARE SE ÎNCHEIE CU O SEARĂ CU VIN, FEMEI ȘI CÎNTECE / 70

Capitolul Cinci. ÎN CARE EXAMINĂM MULTIPLELE CONSECINȚE DIN DIMINEAȚA URMĂTOARE / 87

Capitolul Șase. ÎN CARE FAT CHARLIE NU REUȘEȘTE SĂ AJUNGĂ ACASĂ, NICI MĂCAR CU TAXIUL / 114

Capitolul Șapte. ÎN CARE FAT CHARLIE PARCURGE UN DRUM LUNG / 149

Capitolul Opt. ÎN CARE O OALĂ CU CAFEA DEVINE DEOSEBIT DE FOLOSITOARE / 180

Capitolul Nouă. ÎN CARE FAT CHARLIE DESCHIDE UȘA ȘI SPIDER ÎNTÎLNEȘTE NIȘTE PĂSĂRI FLAMINGO / 200

Capitolul Zece. ÎN CARE FAT CHARLIE VEDE LUMEA, IAR MAEVE LIVINGSTONE E NEMULȚUMITĂ / 220

Capitolul Unsprezece. ÎN CARE ROSIE ÎNVAȚĂ SĂ REFUZE STRĂINII ȘI FAT CHARLIE PRIMEȘTE O CHITRĂ / 254

Capitolul Doisprezece. ÎN CARE FAT CHARLIE FACE PENTRU PRIMA OARĂ ANUMITE LUCRURI / 284

Capitolul Treisprezece. ÎN CARE UNII AU GHINION / 307

Capitolul Paisprezece. ÎN CARE SE AJUNGE LA MAI MULTE CONCLUZII / 341

MULȚUMIRI / 365

NEIL GAIMAN

ANANSI BOYS

BĂIEȚII LUI ANANSI

Zeul a murit.
E vremea fiilor.

Întorcîndu-se în ținutul pe care l-a creat în mod strălucit în desăvîrșitul best-seller *Zei americani*, incomparabilul Neil Gaiman ne oferă acum o carte atît de ingenioasă, încît îți ia răsuflarea, o călătorie caleidoscopică înăuntrul unui mit uluitor, ce-ți dă fiori și te încîntă printr-un grozav simț al umorului. Acest roman spectaculos confirmă mărturisirea lui Stephen King care spune despre Gaiman că e „un tezaur de povești; sîntem norocoși că îl avem."

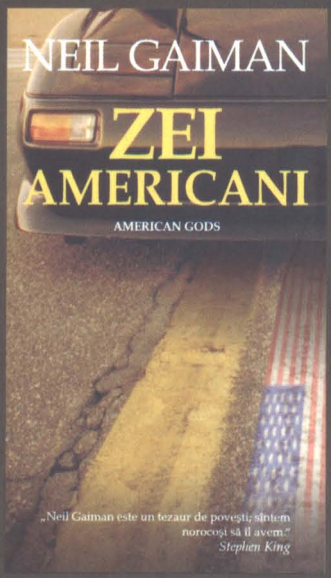

„Viziunile sale tulburătoare, lunecînd la fruntariile dintre SF-ul liric și fairy tale, ating apogeul prin *Zei americani*".

Daniel Nicolescu

TRITONIC

fiction.ro

ISBN 973-733-103-6